

SOLII ALESE

3

Ellen G. White

CUVÂNT CĂTRE CITITOR

***

Publicarea, în anul 1958, a cărților 1 și 2 din Solii alese a făcut să fie disponibile în formă permanentă unele sfaturi care au ajuns deosebit de semnificative după publicarea, în 1909, a ultimului volum din Mărturii pentru biserică. Acestea au prezentat o varietate de subiecte, dintre care multe fuseseră publicate în reviste, broșuri și alte publicații asemănătoare. Unele extrase din scrisorile și manuscrisele lui Ellen G. White nu fuseseră publicate niciodată mai înainte. Cele două volume ale cărții Solii alese au ajuns să fie o sursă de informare principală, completând Mărturiile pentru biserică și diferitele cărți ce conțineau sfaturi speciale.

Solii alese cartea 3 este adăugată la aceste resurse folositoare. Aici, cititorul va găsi materiale care, în multe situații, contribuie la o înțelegere pătrunzătoare a unor perspective care le depășesc pe cele aflate în publicațiile precedente ale scrierilor lui Ellen G. White. Interesul sporit pentru unele subiecte, cum ar fi inspirația și modul în care au fost pregătite cărțile lui Ellen G. White, a determinat includerea unei secțiuni care conține declarații venite la timpul potrivit, unele fiind publicate pentru prima dată.

Alte subiecte importante tratate în volumul acestea sunt: biserica, întruparea Domnului Isus, educația, standardele comportamentului creștin, reforma sănătății, combaterea fanatismului, evenimentele finale. Una dintre secțiuni se ocupă de prezentările făcute de Ellen G. White cu privire la principiile mântuirii și neprihănirea prin credință, cu ocazia Sesiunii Conferinței Generale din 1888, de la Minneapolis, și după aceea, conținând și comentariile ei în legătură cu acea sesiune de o importanță istorică fundamentală. O altă secțiune este dedicată unei colecții succinte a declarațiilor cu privire la subiecte specifice, cum ar fi procesele în justiție, linia de delimitare a datei pe glob, închirierea bisericilor adventiste altor

grupări religioase, grădinăritul și muzica. Volumul se încheie cu trei note suplimentare semnificative, prezentând comentariile lui William C. White cu privire la revizuirea din 1911 a cărții Tragedia veacurilor, pe temeiul unei înțelegeri corespunzătoare a scrierilor în care Ellen G. White se ocupă de istorie și cronologie, precum și a felului în care și-a pregătit cărțile pentru publicare, folosind asistenți literari.

Alcătuirea de compilații din lucrările ei a fost una dintre sarcinile specifice pe care Ellen G. White le-a încredințat în testamentul ei Consiliului de Administrație al scrierilor ei. Dincolo de materialul pe care îl publicase ea însăși, Ellen G. White a intenționat ca manuscrisele și scrisorile ei să ofere bisericii un ajutor important. În anul 1905, ea a scris:

„Cu ajutorul lui Dumnezeu, mă ocup de scrierea unor mesaje care vor fi un ajutor nu numai pentru aceia cărora le sunt adresate, ci și pentru mulți alții care au nevoie de ele.” — Scrisoarea 79, 1905

Manuscrisul acestui volum a fost compilat cu autorizarea și îndrumarea Consiliului de Administrație al Fundației Ellen G. White, în birourile instituției și de către un personal angajat permanent. S-au făcut toate eforturile pentru a include contextul corespunzător al selecțiilor, având în vedere limitele spațiului.

În unele cazuri, materialul selectat menționează numele persoanei aflate în atenție. În câteva situații, unde confidențialitatea ar fi fost trădată, numele a fost înlăturat din text. Totuși, în majoritatea cazurilor, numele a fost înlocuit cu o literă din alfabet, începând cu A și continuând în ordine alfabetică pe parcursul cărții. Litera aleasă nu are nicio legătură cu numele pe care îl reprezintă.

Dorința noastră sinceră este ca volumul acesta, care prezintă informații

și sfaturi importante în multe domenii, să fie un izvor de binecuvântare și de încurajare pentru biserică. Consiliul de Administrație al Fundației White.

Capitolul 1

CE ESTE BISERICA?

Influența lui Hristos trebuie să fie simțită în lumea noastră prin copiii Săi credincioși. Cel care este convertit trebuie să exercite același fel de influență care, prin intervenția lui Dumnezeu, a avut succes în vederea convertirii lui. Toată lucrarea noastră în lumea aceasta trebuie să fie făcută în armonie, dragoste și unitate. Trebuie să păstrăm fără încetare în atenția noastră exemplul lui Hristos și să mergem pe urmele pașilor Săi.

Unitatea înseamnă putere, iar Domnul dorește ca adevărul acesta să fie arătat continuu de toți membrii bisericii lui Hristos. Toți trebuie să fie uniți în dragoste, în blândețe și în smerenia inimii. Să lucreze așa cum a lucrat Hristos, fiind organizați într-o societate a credincioșilor, în scopul de a-și uni și de a-și răspândi influența. Ei trebuie să arate mereu amabilitate și respect unii față de alții. Fiecare talent își are locul lui și trebuie să fie păstrat sub conducerea Duhului Sfânt.

O societate creștină înființată pentru membrii ei. — Biserica este o societate creștină înființată pentru membrii care o alcătuiesc, așa încât fiecare membru să se poată bucura de ajutorul tuturor darurilor și talentelor celorlalți membri și de lucrarea lui Dumnezeu asupra lor, în conformitate cu diferitele lor aptitudini și capacități. Biserica este unită prin legăturile sfinte ale părtășiei pentru ca fiecare membru să poată beneficia de influența celorlalți. Toți trebuie să se angajeze în legământul dragostei și al armoniei. Principiile și darurile creștine ale întregii societăți a credincioșilor trebuie să contribuie împreună la puterea și activitatea ei armonioasă. Fiecare credincios să beneficieze și să se dezvolte prin influența înnobilitoare și transformatoare a diferitelor aptitudini ale celorlalți membri, deoarece însușirile care îi lipsesc unuia ar putea să fie manifestate într-o măsură mult mai mare de altul. Toți

membrii trebuie să se unească, pentru ca biserica să poată ajunge o priveliște pentru lume, îngeri și oameni.

Angajamentul prin care cineva ajunge să facă parte din biserică este acesta: fiecare membru trebuie să meargă pe urmele lui Hristos, să ia jugul Său asupra sa și să învețe de la Acela care este blând și smerit cu inima. Dacă veți face astfel, „veți găsi”, spune iubitul Mântuitor, „odihnă pentru sufletele voastre; căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11,29.30).

Cei ce poartă jugul lui Hristos vor fi uniți. Ei vor cultiva simpatia și îndelunga răbdare și, într-o armonie sfântă, se vor strădui să le arate celorlalți simpatia duioasă și dragostea de care ei înșiși simt că au o nevoie atât de mare. Cel slab și fără experiență poate fi întărit de cei care au mai multă nădejde și o experiență matură. Chiar și cel mai neînsemnat dintre toți este o piatră care trebuie să strălucească în întreaga zidire. El este un membru vital în trupul bisericii, unit cu Hristos, care este Capul, și, prin Hristos, îi sunt atribuite trăsăturile excelenței caracterului Său, așa încât Mântuitorului nu-I este rușine să îl numească fratele Său.

Capacitatea de a fi folositor este sporită prin relațiile din biserică. — De ce s-au asociat credincioșii spre a forma o biserică? Pentru că, în felul acesta, Domnul Hristos va spori capacitatea lor de a fi folositori în lume și va întări influența lor personală spre bine. În biserică trebuie să fie păstrată o disciplină care apără drepturile tuturor și mărește simțământul dependenței reciproce. Dumnezeu nu a plănuit niciodată ca mintea și judecata unui om să fie o putere despotică. El nu a plănuit niciodată ca un singur om să conducă, să plănuiască și să ia decizii fără o considerație atentă și cu rugăciune din partea întregii biserici, pentru ca toți să poată acționa în același ritm și în mod armonios.

Creștinii trebuie să fie lumini în lume. O cetate așezată pe un munte nu poate fi ascunsă. În ochii cerului, o biserică separată și deosebită de lume constituie obiectul cel mai valoros de pe întregul pământ. Membrii s-au angajat să se despartă de lume, consacându-se în slujba unui singur Domn, Isus Hristos. Ei trebuie să demonstreze faptul că L-au ales pe Hristos să fie conducătorul lor. (...) Biserica trebuie să fie așa cum a plănuț Dumnezeu, și anume o reprezentantă a familiei lui Dumnezeu dintr-o altă lume. — Scrisoarea 26, 1900

Domnul are o biserică organizată

Feriți-vă de aceia care se vor ridica pretinzând că au marea răspundere de a acuza biserica. Cei aleși, care rezistă și înfruntă furtuna împotrivirii lumii și înalță poruncile lui Dumnezeu, care sunt călcate în picioare, onorându-le ca fiind sfinte și vrednice de cinste, sunt cu adevărat lumina lumii. (...)

Vă spun, frații mei, că Domnul are o biserică organizată prin care va lucra. Poate că sunt acolo mai multe zeci de Iuda, poate că sunt unii asemenea lui Petru cel pripit, care Îl vor renega pe Domnul lor când sunt în strâmtoare. Poate că sunt oameni reprezentați de Ioan, cel pe care l-a iubit Isus, dar au un zel care ar nimici viața multora, făcând să coboare foc din cer pentru a răzbuna o insultă la adresa lui Hristos și a adevărului. Însă Marele Învățător caută să ofere îndrumări pentru a corecta aceste rele existente. El face și în zilele noastre aceeași lucrare cu aceia care alcătuiesc biserica Sa. El le arată greșelile și le prezintă solia către Laodiceea.

El le arată că orice egoism, orice mândrie, orice înălțare de sine, orice necredință și prejudecată care conduc la împotrivire față de adevăr și la îndepărtarea de lumina cea adevărată sunt periculoase și, dacă nu se pocăiesc, cei ce îndrăgesc păcatele acestea vor fi lăsați în întuneric, așa cum

a fost lăsat poporul iudeu. Fiecare suflet să caute acum să răspundă rugăciunii lui Hristos. Fiecare suflet să repete rugăciunea aceea ca un ecou în minte, în cereri, în îndemnuri, pentru ca toți să fie una, așa cum Hristos și Tatăl sunt una și lucrează în scopul acesta.

În loc de a îndrepta armele unii împotriva altora, să le îndreptăm împotriva vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai adevărului. Repetați cu toată inima, ca un ecou, rugăciunea lui Hristos: „Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una cum suntem și Noi” (Ioan 17,11).

Ce a avut în vedere rugăciunea lui Hristos. — Rugăciunea lui Hristos nu este numai pentru aceia care sunt acum ucenicii Săi, ci și pentru toți aceia care vor crede în El prin cuvintele ucenicilor Săi, până la sfârșitul lumii. Domnul Isus a fost gata să-Și dea viața pentru a aduce la lumină viața și nemurirea. În suferințele Sale și fiind respins zi de zi de oameni, Hristos a privit de-a lungul celor două mii de ani de istorie a bisericii care urma să existe până în zilele din urmă, înainte de încheierea istoriei acestui pământ.

Dumnezeu a avut o biserică pe parcursul tuturor evenimentelor schimbătoare ale timpului, începând din ziua aceea și până acum, în 1893. Biblia ne prezintă o biserică-model. Membrii ei trebuie să fie uniți unii cu alții și cu Dumnezeu. Când credincioșii sunt uniți cu Hristos, Viața cea vie, urmarea este faptul că ei sunt una cu El, plini de simpatie, duiosie și dragoste.

Cei care judecă biserica. — Când cineva se desparte de biserica organizată a poporului păzitor al poruncilor, când începe să cântărească biserica în balanța lui omenească și să rostească judecăți împotriva ei, puteți să știți că nu Dumnezeu îl conduce. Acel om se află pe o cale greșită.

Apar fără încetare oameni neliniștiți și frământați care vor să pună în aplicare niște născociri noi, să facă niște lucruri minunate. Satana veghează ca să găsească ocazia de a le da ceva de făcut în folosul lui. Dumnezeu i-a încredințat fiecărui om o lucrare anume, o lucrare a lui.

Reparați, nu dărâmați. — Biserica oferă ocazii și privilegii pentru a-i ajuta pe cei ce sunt pe punctul de a muri și pentru a-i inspira bisericii zel, nu pentru a o dărâma și a o face bucăți. Biserica le oferă membrilor numeroase ocazii de a umbla pe urmele lui Hristos. Dacă este plină de zel pentru a înainta spre o sfințire mai adâncă, inima va lucra în direcția aceasta cu toată umilința și cu tot devotamentul. Pentru a fi înviorată, biserica are nevoie de prospețimea și de inspirația unor oameni care respiră chiar atmosfera cerului, fără să ia în considerare neghina care este printre grâu. (...)

Doresc să-i avertizez pe toți credincioșii să vegheze asupra lor înșiși cu o gelozie plină de evlavie, ca nu cumva Satana să le fure inima și să-i îndepărteze de Dumnezeu, făcându-i să alunece fără să-și dea seama pe o cale pe care vor lucra pentru el, alegându-l fără să știe drept conducător al lor, în locul lui Dumnezeu, și ajungând sub influența înșelătoare a unui tiran.

Ca biserică, noi trebuie să fim foarte vigilenți și să lucrăm pentru cei greșiți ca unii care suntem colaboratori cu Dumnezeu. Nouă ne-au fost date niște arme spirituale capabile să dărâme fortărețele vrăjmașului. Nu trebuie să aruncăm fulgere împotriva bisericii luptătoare a lui Hristos, deoarece Satana face tot ce îi este cu putință în direcția aceasta, iar voi, cei care pretindeți a fi rămășița poporului lui Dumnezeu, ar fi mai bine să nu fiți găsiți ajutându-l, prin denunțuri, acuzații și condamnări. Căutați să reparați, nu să dărâmați, să descurajați și să distrugeți. — Manuscrisul 21, 1893 (publicat în Review and Herald, 8 noiembrie 1956)

Capitolul 2

UNITATEA ÎN BISERICĂ

Un front unit

Mărturia tuturor acelor care cred adevărul trebuie să fie aceeași. Toate micile deosebiri dintre voi, care stârnesc un spirit combativ între frați, sunt mijloacele lui Satana de a abate atenția de la subiectele mari și înfricoșătoare care se află în fața noastră. Când pacea falsă care stăpânește acum va fi tulburată prin zel unit și prin rugăciune stăruitoare, peste poporul lui Dumnezeu va veni o pace adevărată. Acum avem de făcut o lucrare serioasă. Acum este timpul să vă dovedeți calitățile de soldați, iar poporul lui Dumnezeu să prezinte un front unit împotriva vrăjmașilor lui Dumnezeu, ai adevărului și ai neprihănirii. (...)

Când Duhul Sfânt a fost revărsat asupra bisericii timpurii, „mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet” (Faptele 4,32). Duhul lui Hristos i-a făcut să fie una. Acesta este rodul rămânerii în Hristos. (...)

Avem nevoie de iluminare divină. Fiecare se luptă să ajungă un centru de influență și, până când Dumnezeu nu va lucra pentru ei, cei din poporul Său nu vor înțelege că numai supunerea față de Dumnezeu oferă siguranță pentru orice suflet. Lucrarea harului Său transformator asupra inimii omenești va conduce la o unitate care nu s-a realizat încă, deoarece toți cei ce sunt asemenea lui Hristos vor fi în armonie unii cu alții. Duhul Sfânt va crea unitate. — Scrisoarea 25b, 1892

Unitatea este crezul bisericii

Rugăciunea lui Hristos către Tatăl Său, rugăciunea care se află în capitolul 17 din Ioan, trebuie să fie crezul bisericii noastre. Ea ne arată că neînțelegerile și dezbinările noastre Îl dezonorează pe Dumnezeu. Citiți întregul capitol, verset cu verset. — Manuscrisul 12, 1899

Nu vă izolați

În Cuvântul lui Dumnezeu nu se află niciun sfat și nicio aprobare pentru aceia care consideră că solia îngerului al treilea îi face să creadă că trebuie să se izoleze. Puteți să fiți convinși de acest fapt pentru totdeauna. Numai concepțiile unor minți nesfințite ar putea să încurajeze o stare de dezbinare. Ideile fanteziste ale oamenilor ar putea să li se pară corecte în propriii ochi, dar ele nu sunt adevăr și nici neprihănire. „Căci El este pacea noastră care, din doi, a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc, care-i despărțea ... și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce” (Efeseni 2,14-16).

Hristos este veriga de legătură din lanțul de aur care îi unește pe cei credincioși laolaltă în Dumnezeu. În acest timp de mare încercare nu trebuie să existe nicio dezbinare. Cei din poporul lui Dumnezeu sunt „împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos; în El, toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul” (versetele 19-21). Copiii lui Dumnezeu constituie un întreg unit în Hristos, care înfățișează crucea Sa ca fiind centrul de atracție. Toți cei ce cred sunt una în El.

Simțămintele proprii îi vor determina pe unii să ia lucrarea în mâinile lor, iar zidirea ajunge astfel să fie disproporționată. Ca urmare, Domnul

folosește o varietate de daruri pentru a face zidirea să fie simetrică. Niciun aspect al adevărului nu trebuie să fie ascuns sau făcut să pară neînsemnat. Dumnezeu nu poate fi slăvit dacă zidirea nu este „bine încheată” și nu „crește ca să fie un templu sfânt în Domnul”. Aici este cuprins un subiect important, iar cei care înțeleg adevărul pentru timpul acesta trebuie să ia aminte la felul în care ascultă, zidesc și îi educă pe alții în practică”. — Manuscrisul 109, 1899

Ce aprobă Cerul

„Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer” (Matei 18,18). Când fiecare detaliu pe care l-a prezentat Hristos a fost adus la îndeplinire în adevăratul spirit creștin, atunci, și numai atunci, Cerul aprobă decizia bisericii, deoarece membrii ei au gândul lui Hristos și acționează așa cum ar fi acționat El dacă ar fi fost pe pământ. — Scrisoarea 1c, 1890

Capitolul 3

ACȚIUNI INDEPENDENTE

Îndepărtarea de credință

Dumnezeu îi învață și îi călăuzește pe cei din poporul Său, pentru ca ei să-i poată învăța și să-i poată călăuzi pe alții. La fel ca în zilele Israelului din vechime, între cei ce formează rămășița din aceste zile de pe urmă, vor fi unii care vor dori să acționeze independent, care nu vor fi dispuși să se supună învățăturilor Duhului lui Dumnezeu și nu vor asculta nicio avertizare și niciun sfat. Acești oameni să țină minte fără încetare că Dumnezeu are o biserică pe pământ, căreia i-a delegat autoritatea. Oamenii vor dori să-și urmeze propria judecată independentă, disprețuind sfaturile și muștrările, dar, îndată ce se vor îndepărta de credință, dezastrul și ruina sufletului vor urma cu siguranță. Cei care se unesc pentru a susține și a întări adevărul lui Dumnezeu se aliază, trecând acum în aceeași tabără și unindu-și inimile, mintea și glasul în apărarea adevărului. — Scrisoarea 104, 1894

Putere dintr-o acțiune unită

Domnul dorește ca toți cei ce îndeplinesc o parte în lucrarea Lui să dea mărturie prin viața lor cu privire la caracterul sfânt al adevărului. Sfârșitul este aproape și acum este timpul când Satana va face eforturi speciale pentru a abate interesul de la subiectele cele mai importante care ar trebui să ocupe fiecare minte, în vederea unei acțiuni unite.

O armată nu poate să aibă niciun succes dacă părțile ei diferite nu lucrează în unitate. Dacă fiecare soldat ar acționa fără să țină cont de ceilalți, armata ar ajunge curând dezorganizată. În loc de a aduna putere dintr-o

acțiune unită, puterea s-ar risipi în eforturi sporadice și lipsite de semnificație. Hristos S-a rugat ca ucenicii Săi să fie una, după cum El era una cu Tatăl. (...)

Indiferent de calitățile pe care ar putea să le aibă, nimeni nu poate fi un soldat bun dacă acționează independent. El poată să facă binele din când în când, dar, cel mai adesea, rezultatul este de mică valoare, iar sfârșitul dovedește că s-a făcut mai mult rău decât bine. Cei care acționează independent fac paradă de activitatea lor, atrag atenția, strălucesc cu putere, iar apoi dispar. Toți trebuie să lucreze în aceeași direcție pentru a îndeplini un serviciu eficient în folosul lucrării. (...)

Dumnezeu cere o acțiune unită din partea soldaților Săi și, pentru ca lucrul acesta să aibă loc în biserică, stăpânirea de sine este importantă și trebuie să fie exercitată. — Scrisoarea 11a, 1886

Sfătuiți-vă și comparați planurile

În fiecare efort făcut în orice loc unde este prezentat adevărul, trebuie ca mințile diferite, darurile diferite, planurile și metodele de lucru să fie unite. Toți trebuie să-și pună ca țintă să se sfătuiască și să se roage împreună. Domnul Hristos spune: „Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 18,19). Niciun lucrător nu are toată înțelepciunea de care este nevoie. Trebuie să vă comparați planurile și să vă sfătuiți. Nimeni să nu creadă că el este suficient de capabil să administreze singur o lucrare în vreun loc, fără a avea ajutoare.

Unul poate să aibă tact într-o anumită direcție, dar poate să dea greș întru totul în anumite puncte esențiale. Din acest motiv, lucrarea lui este deficitară. El are nevoie de tactul și de darul minții altui om, care să fie

împletite cu eforturile lui. Toți să lucreze într-o armonie deplină. Dacă pot să lucreze numai cu aceia care văd lucrurile exact ca ei și urmează întocmai planurile lor, atunci vor da greș. Lucrarea va fi defectuoasă, deoarece acești lucrători nu au învățat în școala lui Hristos lecțiile care îi fac capabili să înfățișeze înaintea lui Dumnezeu pe fiecare om desăvârșit în Hristos Isus. Toți trebuie să se dezvolte continuu. Ei trebuie să folosească fiecare ocazie favorabilă și să obțină tot ce se poate din fiecare privilegiu, până când ajung să fie mai bine pregătiți pentru lucrarea lor cea mare și solemnă.

Dumnezeu a pus în biserică daruri diferite. Toate acestea sunt prețioase în locul lor și toate trebuie să îndeplinească un rol în desăvârșirea sfinților.

Aceasta este rânduiala lui Dumnezeu și, dacă doresc să aibă succes, oamenii trebuie să lucreze în conformitate cu regulile și prevederile Sale. Dumnezeu va accepta numai acele eforturi care sunt făcute de bunăvoie și cu inimi smerite, fără nicio urmă de păreri personale sau de egoism. — Scrisoarea 66, 1886

Practica de la început

Când lucrarea era la începuturi, soțul meu obișnuia să ceară sfatul unor oameni cu o judecată sănătoasă. Lucrarea era mult mai mică decât este acum, dar el nu se simțea în stare să o administreze singur. El a ales sfătuitori dintre aceia care purtau responsabilități în diferitele domenii ale lucrării. După ce se sfătuiau, oamenii aceștia se întorceau la activitatea lor, simțind o responsabilitate chiar mai mare de a face ca lucrarea să înainteze pe o cale dreaptă, de a o înălța, de a o curăța și de a o întări, așa încât să poată progresa cu putere. — Manuscrisul 43, 1901

Independența este o amăgire a lui Satana

Dacă un om simte că se poate separa de mijloacele pe care Dumnezeu le-a rânduit și că poate să lucreze pe cont propriu, într-un domeniu independent, prin propria presupusă înțelepciune și astfel să aibă succes, acesta este o amăgire a lui Satana. Deși se poate flata cu gândul că face lucrarea lui Dumnezeu, el nu va prospera în cele din urmă. Noi suntem un trup și fiecare mădular trebuie să fie unit cu trupul, fiecare om trebuie să lucreze în conformitate cu poziția lui. — Scrisoarea 104, 1894

Când oamenii nu se asociază cu frații lor, ci preferă să acționeze singuri, pentru că frații lor nu gândesc exact ca ei, nu este un semn bun. Dacă vor purta jugul lui Hristos, ei nu vor putea să se separe. Ei vor purta jugul lui Hristos și vor lucra împreună cu El. — Manuscrisul 56, 1898

Pe măsură ce ne apropiem de criza finală, în loc de a simți că este mai puțină nevoie de ordine și armonie în activitate, ar trebui să fim mai organizați decât înainte. Întreaga noastră lucrare trebuie să fie coordonată în conformitate cu planuri bine alcătuite.

Primesc de la Domnul lumina că, în timpul acesta, nevoia de a avea o conducere înțeleaptă este mult mai mare decât în orice altă perioadă anterioară din istoria noastră. — Scrisoarea 27a, 1892

O bună organizare este esențială

Oh, cum s-ar bucura Satana, dacă ar reuși în eforturile lui de a intra în mijlocul acestui popor și de a dezorganiza lucrarea! Trăim într-un timp când o organizare desăvârșită este esențială și va fi cel mai puternic mijloc de a ne apăra de ideile false care apar și de a combate afirmațiile care nu sunt susținute de Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să respectăm regulile și să

păstrăm ordinea, ca să nu distrugem sistemul de organizare care a fost clădit prin muncă atentă și înțeleaptă. Nu trebuie să se autorizeze unele elemente care creează dezordine și care doresc să preia controlul lucrării în acest timp.

Unii au avansat ideea că, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, fiecare copil al lui Dumnezeu va acționa independent de orice organizație religioasă. Dar eu am fost instruită de Domnul că, în lucrarea aceasta, nu există ideea ca fiecare să fie independent. Stelele cerului se află sub autoritatea unei legi, fiecare influențând-o pe cealaltă să facă voia lui Dumnezeu, ascultând împreună de legea care le controlează pe toate. În același fel, pentru ca lucrarea Domnului să poată înainta sănătos și puternic, copiii Săi trebuie să acționeze împreună (30 mai 1909). — Mărturii, vol. 9, p. 257, 258

Capitolul 4

ÎNTĂIETATEA CUVÂNTULUI

Relația scrierilor lui Ellen G. White cu Biblia este recunoscută în prima ei carte. — Îți recomand, dragă cititorule, Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă a credinței și a practicii tale. Prin Cuvântul acesta vom fi judecați. În Cuvântul acesta, Dumnezeu a făgăduit că va da viziuni „în zilele din urmă”, nu pentru a fi o nouă regulă a credinței, ci pentru mângâierea poporului Său și pentru corectarea celor ce se abat de la adevărul Bibliei. În felul acesta i S-a adresat Dumnezeu lui Petru când a fost pe punctul de a-l trimite să le predice neamurilor. — *A Sketch of Christian Experience and Views of Ellen G. White*, p. 64 (1851); (Retipărit în *Early Writings*, p.78)

Nu în locul Cuvântului. — Domnul dorește să studiați Biblia. El nu a dat nicio lumină suplimentară pentru a lua locul Cuvântului Său. Lumina aceasta are scopul de a conduce mințile încurcate la Cuvântul Său, care, dacă este mâncat și digerat, este o putere de viață pentru suflet. Apoi, faptele bune vor fi văzute asemenea luminii care strălucește în întuneric. — *Scrisoarea 130*, 1901

Luați dovezile din Biblie. — În lucrarea publică, nu scoateți în evidență și nu citați ca autoritate pentru susținerea poziției voastre ce a scris Ellen White. Faptul acesta nu va spori credința în mărturii. Prezentați-vă dovezile din Cuvântul lui Dumnezeu clar și în cuvinte simple. Un „Așa zice Domnul” este mărturia cea mai puternică pe care puteți să o prezentați oamenilor. Nimeni să nu fie învățat să privească la Ellen White, ci la Dumnezeu cel puternic, care îi dă îndrumări lui Ellen White. — *Scrisoarea 11*, 1894

Mai întâi principiile Bibliei, apoi mărturiile. — Cea dintâi datorie a

mea este să prezint principiile Bibliei. Apoi, dacă aceia ale căror cazuri mi-au fost prezentate nu fac o reformă hotărâtă și conștiincioasă, trebuie să apelez la ei personal. — Scrisoarea 69, 1896

Ellen G. White nu este diferită de profeții Bibliei. — În vremurile străvechi, Dumnezeu le-a vorbit oamenilor prin profeți și apostoli. În aceste zile, El le vorbește prin mărturiile Duhului Său. Nu a fost niciodată un timp în care Dumnezeu să-i fi îndrumat pe cei din poporul Său mai stăruitor decât îi îndrumă acum cu privire la voia Sa și cu privire la calea pe care dorește ca ei să o urmeze. — Mărturii, vol. 5, p. 661

Scriptura și Spiritul Profetic au același Autor. — Duhul Sfânt este autorul Scripturilor și al Spiritului Profetic. Acestea nu trebuie să fie răsucite și denaturate așa încât să însemne ce ar putea dori oamenii, să exprime ideile și părerile omenești și să promoveze planurile omenești cu orice risc. — Scrisoarea 92, 1900

Relația dintre scrierile lui Ellen White — lumina mai mică — și Biblie. Bibliei i-a fost acordată prea puțină atenție, iar Domnul a dat o lumină mai mică pentru a-i conduce pe oameni la o lumină mai mare. — Review and Herald, 20 ianuarie 1903 (citată în Colporteur Ministry, p. 125)

Verificate cu Biblia. — Duhul nu a fost dat — și nici nu ar putea fi vreodată revărsat — ca să înlocuiască Biblia, deoarece Scripturile declară explicit că standardul pentru verificarea tuturor doctrinelor și practicilor este Cuvântul lui Dumnezeu. (...) Isaia declară: „«La Lege și la mărturie!» Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8,20). — Tragedia veacurilor, Introducere, p. vii

Spiritul Profetic nu este dat pentru a fi o lumină nouă. — Fratele J va aduce confuzie, căutând să arate că lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o mie

prin Mărturii este un adaus la Cuvântul lui Dumnezeu, dar el prezintă subiectul într-o lumină falsă. Dumnezeu a găsit că este potrivit modul aceasta de a atrage atenția celor din poporului Său asupra Cuvântului, în scopul de a le da o înțelegere mai clară a acestuia.

Cuvântul lui Dumnezeu este suficient pentru a lumina mintea cea mai încetoșată și poate fi înțeles de aceia care doresc să îl înțeleagă. În ciuda acestui fapt, unii, care declară că fac din Cuvântul lui Dumnezeu studiul lor, se află în opoziție directă cu învățăturile lui cele mai clare. Prin urmare, pentru a-i lăsa pe oameni fără scuze, Dumnezeu dă mărturii clare și la subiect, aducându-i înapoi la Cuvântul pe care au neglijat să-l urmeze.

Cuvântul lui Dumnezeu este plin de principii generale pentru formarea unor obiceiuri corecte de viețuire, iar mărturiile, generale și particulare, au scopul de a le atrage atenția în mod special asupra acestor principii. — Mărturii, vol. 5, p. 663, 664

Mărturiile au scopul de scoate în evidență lecțiile clare din Cuvânt. — În Scripturi, Dumnezeu a prezentat lecții practice care să conducă viața și comportamentul tuturor, dar, în ciuda faptului că El a dat îndrumări precise cu privire la caracterul, conversația și comportamentul nostru, lecțiile Sale sunt desconsiderate și ignorate într-o mare măsură. Pe lângă învățăturile din Cuvântul Său, Domnul i-a dat poporului Său mărturii speciale, nu ca o descoperire nouă, ci pentru ca să ne prezinte lecțiile clare din Cuvântul Său în așa fel încât greșelile să poată fi corectate, calea cea dreaptă să fie indicată cu claritate și fiecare suflet să rămână fără nicio scuză. — Scrisoarea 63, 1893 (vezi Mărturii, vol. 5, p. 665)

Ellen White a fost făcută în stare să definească în mod clar adevărul și ideile greșite. — La data aceea [după dezamăgirea din 1844], ideile greșite ne asaltau una după alta. Pastorii și cercetătorii Bibliei veneau cu tot felul de

învățători noi. Atunci, noi studiam Scripturile cu multă rugăciune, iar Duhul Sfânt ne descoperea adevărul. Uneori, nopți întregi erau dedicate cercetării Scripturilor și rugăciunii fierbinți pentru a primi călăuzirea lui Dumnezeu. În acest scop, se adunau mai multe grupe de credincioși devotați. Puterea lui Dumnezeu venea asupra mea și primeam capacitatea de a defini cu claritate adevărul și greșeala.

După ce punctele noastre de credință erau stabilite în felul acesta, picioarele noastre se așezau pe o temelie solidă. Noi acceptam adevărul punct cu punct, având dovada dată de Duhul Sfânt. Eu eram răpită în viziune și mi se dădeau explicații. Am văzut lucrurile cerești și Sanctuarul și ne-am așezat în locul în care lumina a strălucit asupra noastră cu raze limpezi și strălucitoare. — Slujitorii Evangheliei, p. 302

Mărturiile, date pentru a corecta ideile false și pentru a preciza adevărul.— Am scris mult în jurnal. 1 Am scris în el toate călătoriile mele pentru a fi prezentate poporului, dacă este important, chiar dacă nu am scris niciun alt rând. Voiam ca lucrurile care sunt considerate valoroase să fie publicate, pentru că Domnul mi-a dat multă lumină și doresc ca poporul să o aibă, deoarece aceasta este învățătura pe care Domnul mi-a dat-o pentru poporul Său. Este o lumină pe care trebuie să o aibă, învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, puțin aici, puțin acolo. Acum trebuie să-i fie prezentată poporului, deoarece a fost dată pentru a corecta ideile false care duc la amăgire și pentru a preciza care este adevărul. Domnul mi-a descoperit multe lucruri care scot în evidență adevărul, spunând astfel: „Aceasta este calea, mergeți pe ea.” — Scrisoarea 127, 1910

Mărturiile nu contrazic niciodată Biblia. — Biblia trebuie să fie sfătuitoarea voastră. Studiați-o împreună cu mărturiile pe care le-a dat Dumnezeu, deoarece mărturiile nu contrazic niciodată Cuvântul Său. — Scrisoarea 106, 1907

Dacă Mărturiile nu vorbesc în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, respingeți-le. Hristos și Belial nu pot fi uniți. — Mărturii, vol. 5, p. 691

Despre citarea lui Ellen White. — Cum poate Domnul să-i binecuvânteze pe aceia care manifestă un spirit de nepăsare, un spirit care îi determină să trăiască în contradicție cu lumina pe care le-a dat-o El? Eu nu vă cer să urmați cuvintele mele. Lăsați-o pe Ellen White deoparte. Până când nu ascultați Biblia, să nu mai citați cuvintele mele câte zile veți trăi! 2 Când veți face din Biblie mâncarea și băutura voastră, când veți face ca principiile ei să fie elementele caracterului vostru, veți ști mai bine cum să primiți sfaturi de la Dumnezeu. Eu înalț Cuvântul prețios înaintea voastră astăzi. Nu repetați ce am spus eu, zicând: „Sora White a zis aceasta” și „Sora White a zis aceea”. Căutați să vedeți ce spune Domnul, Dumnezeul lui Israel, și apoi împliniți poruncile Sale. — Manuscrisul 43, 1901 (Dintr-o cuvântare adresată conducătorilor bisericii, în seara dinaintea deschiderii Sesiunii Conferinței Generale din 1901)

Capitolul 5

EXPERIENȚELE DIN TIMPUL PRIMIRII VIZIUNILOR

Prima viziune. — În timp ce mă rugam la altarul familial, Duhul Sfânt a venit asupra mea. — *Experiențe și viziuni*, p. 14

Cinci dintre noi, toate femei, am îngenuncheat în liniște la altarul familial. În timp ce ne rugam, puterea lui Dumnezeu a venit asupra mea, așa cum nu o mai simțisem niciodată înainte. Mi s-a părut că sunt înconjurată de lumină și că mă înalț tot mai departe și tot mai departe de pământ. Cu ocazia aceasta, am avut o viziune a experienței credincioșilor adventiști, a venirii lui Hristos și a răsplătirii care urma să le fie dată celor credincioși. — *Mărturii*, vol. 5, p. 654, 655

Relatarea experienței. — Când razele slavei lui Dumnezeu au venit la mine pentru prima dată, ei au crezut că am murit; mă priveau, plângeau și se rugau mult, dar pentru mine era ca și când mă aflam în cer, eram plină de viață, iar apoi mi-a fost arătată lumea și am văzut un întuneric asemenea unui giulgiu al morții.

Ce însemnau aceste lucruri? Nu puteam să văd nicio lumină. După aceea, am văzut o mică sclipire și apoi încă una, iar sclipirile acestea s-au mărit și au fost tot mai strălucitoare și s-au înmulțit, fiind tot mai puternice, până când au ajuns lumina lumii. Aceștia erau aceia care credeau în Isus Hristos. (...)

Nu am crezut niciodată că mă voi întoarce iarăși în lume. Când suflarea a revenit în trupul meu, nu am putut să aud nimic. Totul era în întuneric. Lumina și slava pe care ochii mei le priviseră îndelung eclipsaseră lumina de

pe pământ și așa a fost timp de mai multe ore. Apoi, treptat, am început să zăresc lumina și am întrebat unde mă aflu.

„Ești chiar aici, în casa mea”, a spus proprietarul casei.

„Unde, aici? Eu, aici? Știi ceva despre aceasta?” După aceea, totul a revenit la normal. Oare acesta trebuie să fie căminul meu? Trebuie să mă întorc aici din nou? Oh, povara și răspunderea care au venit asupra sufletului meu sunt de nedescris! — Manuscrisul 16, 1894

Detașată cu totul de lucrurile pământești. — Când Domnul consideră potrivit să îmi dea o viziune, sunt dusă în prezența lui Isus și a îngerilor și sunt detașată cu totul de lucrurile pământești. 3 Nu pot să văd mai departe de locul spre care mă îndrumă îngerul. Adesea, atenția mea este îndreptată spre evenimente care se desfășoară pe pământ.

Uneori sunt purtată cu mult înainte, în viitor, și mi se arată ce urmează să se întâmple. Apoi, din nou, mi se arată lucruri care au avut loc în trecut. — *Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 292

Uneori, viziunile au fost primite în stare de conștiență. — Vineri, 20 martie, m-am trezit devreme, aproximativ la ora trei și jumătate dimineața. În timp ce scriam despre capitolul al cincisprezecelea din Evanghelia după Ioan, m-a cuprins deodată o pace minunată. O prezență sfântă părea să se afle în camera mea. Am lăsat jos condeiul și am stat într-o atitudine de așteptare, ca să văd ce îmi va spune Duhul Sfânt. Nu am văzut nicio persoană. Nu am auzit nicio voce, dar Veghetorul ceresc părea că se află foarte aproape de mine. Am simțit că era prezența lui Isus.

Pacea și lumina plăcută care păreau să se afle în camera mea sunt imposibil de explicat sau de descris. O atmosferă sfântă mă înconjură și

minții mele i-au fost înfățișate lucruri de o importanță deosebită. Mi-a fost descrisă o inițiativă de activitate, ca și când o prezență nevăzută îmi vorbea. Mi se părea că am pierdut din minte subiectul despre care scriam, iar un alt subiect mi-a fost descoperit cu claritate. În timp ce subiectul era întipărit în mintea mea, mi se părea că sunt cuprinsă de un sentiment de adorare. — Manuscrisul 12c, 1896

O altă viziune primită în timp ce scria. — M-am trezit marți dimineața devreme, aproximativ pe la ora două. În timp ce scriam despre Adevărata Viță, am simțit o prezență în camera mea, așa cum s-a întâmplat de multe ori înainte, și am pierdut din minte gândurile pe care eram pe punctul să le scriu. Mi se părea că sunt în prezența lui Isus. El îmi vorbea despre lucrurile pe care trebuia să le învăț. Totul era atât de clar, încât nu puteam să înțeleg greșit.

Trebuia să ajut pe cineva cu care credeam că nu voi mai fi chemată niciodată să mă confrunt. Nu am putut să înțeleg ce însemna lucrul acesta, dar am decis imediat să nu încerc să mă împotrivesc, ci să urmez îndrumările. Nu a fost rostit niciun cuvânt care să fie auzit, ci vocea îmi vorbea în minte. Am spus: „Doamne, voi face așa cum poruncești.” — Scrisoarea 36, 1896

Descoperiri minunate în timp ce scria și vorbea. — Sunt binecuvântată într-un mod deosebit nu numai când stau în fața unor adunări mari, ci și când scriu îmi sunt date descoperiri minunate cu privire la trecut, prezent și viitor. — Scrisoarea 86, 1906

Ellen White nu putea să aibă control asupra viziunilor. — Declarația că eu am susținut vreodată că pot să am o viziune când doresc eu este cu totul falsă. Nu este nicio umbră de adevăr în aceasta. Eu nu am spus niciodată că pot să intru în viziune când îmi place, deoarece lucrul acesta este pur și

simplu imposibil. Mulți ani am simțit că, dacă aș fi putut să aleg și să-I fiu pe plac lui Dumnezeu în același timp, aș fi ales mai degrabă să mor, decât să am o viziune, deoarece fiecare viziune îmi dă o mare responsabilitate de a da mărturie de mustrare și de avertizare, iar faptul acesta a fost întotdeauna împotriva sentimentelor mele, provocându-mi o suferință sufletească de nedescris. Nu am râvnit niciodată la poziția aceasta, și totuși nu îndrăznesc să mă împotrivesc Duhului lui Dumnezeu și să caut o poziție mai ușoară.

Duhul lui Dumnezeu a venit asupra mea în ocazii diferite, în locuri diferite și în circumstanțe diferite. 4 Soțul meu nu are niciun control asupra acestor manifestări ale Duhului lui Dumnezeu. De multe ori, când am avut viziuni, el era foarte departe. — Scrisoarea 2, 1874

Nu am îndrăznit să mă îndoiesc. — Uneori am fost încurcată și ispitită să mă îndoiesc de propria experiență. Într-o dimineață, în timpul rugăciunilor cu familia, puterea lui Dumnezeu a început să vină asupra mea. Mi-a trecut prin minte gândul că era spiritism și m-am împotrivit. Imediat am fost lovită de mușenie. (...) După aceea nu am mai îndrăznit să mă îndoiesc și nici să mă împotrivesc puterii lui Dumnezeu nici măcar o clipă, indiferent ce ar putea să creadă ceilalți despre mine. — Experiențe și viziuni, p. 22, 23

Ellen White relatează dovezile chemării și lucrării ei. — În lumea noastră există un spirit de credință și, de asemenea, un spirit de necredință. În zilele din urmă, unii se vor îndepărta de credință, „alipindu-se de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor”. Ne așteptăm ca aceia care refuză să fie în armonie cu Hristos să dezvolte o atitudine combativă, dar să nu ne gândim că ne vor face rău. Trebuie să ne aducem aminte că aceia care sunt de partea noastră sunt mai mulți decât cei care sunt împotriva noastră. Aceasta este nădejdea și puterea mea. Eu cred în Dumnezeu. Știu în cine cred. Eu cred soliile pe care Dumnezeu le-a dat bisericii rămășiței. Încă din copilărie, am avut numeroase experiențe care mi-au întărit credința în lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu.

Făcută în stare să scrie. — La începutul activității mele publice, Domnul mi-a poruncit: „Scrie lucrurile care îți sunt descoperite!” La data când am primit solia aceasta, mâna îmi tremura puternic. Starea mea fizică făcea să îmi fie imposibil să scriu. Totuși mi-a fost adresat din nou cuvântul: „Scrie lucrurile care îți sunt descoperite!” Eu am ascultat, iar urmarea a fost că, nu după multă vreme, am putut să scriu pagină după pagină cu o ușurință tot mai mare. Cine mi-a spus ce să scriu? Cine mi-a întărit mâna dreaptă și m-a făcut în stare să folosesc pana? A fost Domnul.

Când intrăm într-o relație potrivită cu El și ne consacram în întregime, vom vedea puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu atât în cuvinte, cât și în fapte.

Concluziile studiului Bibliei sunt confirmate de viziuni. — În zilele timpurii ale vestirii soliei, când numărul nostru era mic, am studiat cu atenție pentru a înțelege semnificația multor pasaje ale Scripturii. Uneori se părea că nu poate fi dată nicio explicație. Minteaa mea părea încuiată pentru înțelegerea Cuvântului, dar, când frații noștri care se adunau pentru studiu ajungeau la un punct de unde nu puteau să meargă mai departe și erau nevoiți să apeleze la rugăciuni stăruitoare, Duhul lui Dumnezeu venea asupra mea, eram luată în viziune și eram învățată cu privire la relația dintre diferitele pasaje ale Scripturii. Aceste experiențe s-au repetat adesea. Astfel au fost stabilite, punct cu punct, multe adevăruri ale soliei îngerului al treilea.

Credeți voi că va șovăi vreodată credința mea în solia aceasta? Credeți că pot să tac, văzând efortul care se face pentru a spulbera stâlpii de temelie ai credinței noastre? Eu sunt atât de puternic întemeiată în adevărurile acestea, cât îi este posibil unui om. Nu pot să uit niciodată experiența prin care am trecut. Dumnezeu mi-a confirmat credința prin numeroase dovezi ale puterii Sale.

Eu am scris lumina pe care am primit-o, iar o mare parte din ea strălucește acum din paginile tipărite. Lucrările mele tipărite sunt într-o totală armonie cu învățătura mea actuală.

Ellen White nu a respirat în timpul viziunii. — Unele dintre îndrumările aflate în paginile acestea au fost date în circumstanțe atât de remarcabile, încât pot să dovedească puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu în favoarea adevărului Său. Uneori, când eram în viziune, prietenii mei se apropiau și exclamau: „Ce se întâmplă? Nu respiră!” Au pus o oglindă în fața buzelor mele, dar nu au găsit nicio urmă de umezeală pe sticlă. În timpul acela, când nu era niciun semn de respirație, eu continuam să spun lucrurile care îmi erau descoperite. Soliile au fost date în felul acesta pentru a întări credința tuturor, pentru ca, în aceste zile din urmă, să avem încredere în Spiritul Profetic.

Vocea păstrată în mod miraculos. — Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a păstrat vocea, deoarece, în tinerețe, medicii și prietenii declarau că voi rămâne fără voce în trei luni. Dumnezeu cerului a văzut că aveam nevoie să trec printr-o experiență dificilă, ca să fiu pregătită pentru lucrarea pe care urma să mi-o încredințeze.

Pe parcursul ultimei jumătăți de secol, credința mea în triumful final al soliei îngerului al treilea și al tuturor lucrurilor care au legătură cu aceasta a fost întărită de experiențele minunate prin care am trecut. Acesta este motivul pentru care sunt nerăbdătoare să văd cărțile mele publicate și răspândite în multe limbi. Știu că lumina conținută în aceste cărți este lumina Cerului.

Studiați învățătura. — Vă cer să studiați învățătura scrisă în aceste cărți. Ioan, bătrânul apostol, a primit solia: „Scrie lucrurile pe care le-ai

văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele.” Domnul mi-a poruncit să scriu ce mi-a descoperit. Eu am făcut lucrul acesta, iar acum ce mi-a descoperit este tipărit. (...)

Deși suntem înconjurați de ideile false care se răspândesc pe întregul pământ, noi trebuie să stăm neclintiți pe platforma adevărului veșnic. Să îmbrăcăm întreaga armură a lui Dumnezeu, deoarece ni se spune că, în timpul acesta, Satana însuși va face minuni în fața oamenilor, iar când vedem lucrurile acestea, trebuie să fim pregătiți să ne împotrivim influenței lor amăgitoare. Nu trebuie să fim influențați de nimic din ce este prezentat de vrăjmaș ca fiind adevăr, deoarece trebuie să rămânem la învățătura Marelui Autor al întregului adevăr. — Review and Herald, 14 iunie 1906

Capitolul 6

CUM A PRIMIT ELLEN WHITE LUMINA

În prima viziune. — Părea că este prezentă și participă la evenimente. — Pe când mă rugam la altarul familial, Duhul Sfânt a venit asupra mea și mi s-a părut că mă înalț din ce în ce mai mult, cu mult deasupra lumii întunecate. M-am întors să văd poporul adventist din lume, dar nu am putut să-l gădesc. Atunci, o voce mi-a zis: „Privește din nou și privește puțin mai sus.” Mi-am ridicat privirile și am văzut o cărare dreaptă și îngustă, aflată mult deasupra lumii. Pe cărarea aceasta, poporul adventist călătorea spre cetatea care se afla departe, la capătul ei. — *Experiențe și viziuni*, p. 14

Imagini panoramice vaste. — Prin iluminarea Duhului Sfânt, scenele conflictului îndelungat dintre bine și rău i-au fost descoperite scriitoarei acestor pagini. Din timp în timp, mi s-a permis să privesc desfășurarea în diferite epoci a mării lupte dintre Hristos, Prințul vieții, Autorul mântuirii noastre, și Satana, prințul răului, autorul păcatului, primul călcător al Legii sfinte a lui Dumnezeu. — *Tragedia veacurilor*, Introducere, p. x, xi

Un înger explică semnificația. — În timp ce mă aflam în Loma Linda, California, pe 16 aprilie 1906, pe dinaintea mea a trecut un tablou uimitor. În timpul unei viziuni de noapte, mă aflam pe o înălțime de unde puteam vedea case clătinându-se ca o trestie în vânt. Clădiri mari și mici cădeau la pământ. Localuri de petrecere, teatre, hoteluri și case ale celor bogați erau zguduite și dărâmate. Multe vieți erau distruse și văzduhul era plin de țipetele celor răniți și îngroziți. (...) Nu pot găsi cuvinte să descriu grozăvia scenelor care treceau prin fața mea. Se părea că răbdarea lui Dumnezeu ajunsese la capăt și Ziua Judecății venise.

Cât de teribil a fost tabloul care mi-a trecut pe dinainte! Ceea ce s-a întipărit cel mai viu în mintea mea a fost instrucțiunea pe care am primit-o în legătură cu el. Îngerul care stătea lângă mine a declarat că stăpânirea supremă a lui Dumnezeu și sfințenia Legii Sale trebuie să le fie descoperite aceluia care, în mod stăruitor, refuzau să-I dea ascultare Împăratului împăraților. Aceia care aleg să rămână necredincioși trebuie să primească, în mila Lui, anumite pedepse, pentru ca, dacă este posibil, să poată fi treziți să-și dea seama de păcătoșenia purtării lor. — Mărturii, vol. 9, p. 92, 93

O viziune cu privire la o familie. — Îngerul lui Dumnezeu mi-a zis: „Urmează-mă.” Mi se părea că mă aflu în camera unei clădiri în care se petreceau lucruri josnice. Acolo erau câțiva tineri care jucau cărți. Ei păreau foarte porniți să se distreze cu jocul lor și erau atât de absorbiți, încât nu păreau să observe că intrase cineva în cameră. Erau prezente și câteva tinere, urmărind jocul, iar cuvintele rostite nu erau dintre cele mai nobile. Spiritul și influența care se simțeau cu putere în acea încăpere nu erau de natură să curățească, să înalțe și să înobileze caracterul. (...)

Am întrebat: „Cine sunt acești oameni și ce reprezintă scena aceasta?”

Mi s-a spus: „Așteaptă.” (...)

Am văzut o altă scenă. Se consumau băuturi alcoolice, iar cuvintele și faptele săvârșite sub influența acestora nu erau deloc favorabile gândurilor serioase, înțelegerii clare a lucrurilor importante, însușirilor morale curate și înnobilării participanților. (...)

Am întrebat din nou: „Cine sunt acești oameni?”

Mi s-a răspuns: „O parte din familia pe care o vizitezi. În seara aceasta, aici conduce vrăjmașul sufletelor, marele dușman al lui Dumnezeu și al

omului, căpetenia domniilor și stăpânilor, domnul întunericului acestei lumi. Satana și îngerii lui duc la ruină aceste suflete sărmăne.” — Scrisoarea 1, 1893

Ca și când totul s-ar petrece sub ochii ei. — De cele mai multe ori, acum primesc lumina în timpul nopții, ca și când totul s-ar petrece sub ochii mei, iar eu văd și aud tot ce se spune. Sunt îndemnată să mă ridic și iau parte la eveniment. — Manuscrisul 105, 1907

Reprezentări simbolice. — Mi-ai fost arătat ca un general călare pe un cal, purtând un steag. Cineva a venit, a luat din mâna ta steagul pe care erau scrise cuvintele: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” și l-a aruncat la pământ, călcându-l în picioare. Te-am văzut înconjurat de oameni care te legau de lume. — Scrisoarea 239, 1903

O parte din lucrarea care s-a făcut pentru cei desconsiderați este reprezentată prin niște oameni care împing la deal pietre mari, cu mare efort. Când ajung aproape de vârf, pietrele se rostogolesc înapoi, până la poalele dealului. Oamenii aceia au reușit să ducă până la vârf doar câteva pietre. Cât efort s-a făcut pentru a ajunge la cei degradați, câtă cheltuială după aceea pentru a-i îndruma să se împotrivescă poftelor și patimilor josnice! — Scrisoarea 232, 1899

Făcută în stare să înțeleagă viziunile simbolice. — Minte și simțurile mele continuă să fie limpezi. Domnul mă face în stare să înțeleg lucrurile pe care mi le prezintă sub formă de simboluri. — Scrisoarea 28, 1907

Avertizată cu privire la pericolul care îl amenința pe un medic. — În noaptea trecută, te-am văzut într-o viziune, scriind. Cineva privea peste umărul tău și spunea: „Prieten, tu ești în pericol.” (...)

Îngăduie-mi să îți vorbesc despre o scenă la care am fost martoră când eram în Oakland. Îngeri îmbrăcați în haine frumoase, asemenea unor îngeri ai luminii, îl însoțeau pe dr. A dintr-un loc în altul, inspirându-l să spună cuvinte pline de îngâmfare și aroganță, care erau ofensatoare pentru Dumnezeu.

Curând după conferința de la Oakland, în timpul nopții, Domnul mi-a prezentat o scenă în care Satana, deghizat în hainele cele mai atrăgătoare, căuta să stea cât mai aproape de dr. A. Am văzut și am auzit multe. Noapte după noapte, am fost doborâtă de agonie când îl vedeam pe acest personaj vorbind cu fratele nostru. — Scrisoarea 220, 1903

Descoperire asemenea unei străfulgerări. — Se pune întrebarea: Cum știe Ellen White lucrurile despre care vorbește cu atâta hotărâre, ca și când ar avea autoritatea de a rosti aceste cuvinte? Vă spun aceste lucruri deoarece ele îmi sunt descoperite, străfulgerând în mintea mea la fel de rapid ca niște fulgere care ies dintr-un nor întunecos în timpul unei furtuni furioase. Unele scene mi-au fost prezentate cu ani în urmă și nu le-am reținut, dar, când învățătura primită atunci este necesară, uneori chiar când stau în fața oamenilor, amintirile îmi vin cu precizie și claritate, ca un fulger, aducându-mi în minte exact acea învățătură, într-un mod distinct. În astfel de ocazii, nu pot să mă abțin să nu spun lucrurile care îmi străfulgeră în minte, nu pentru că am avut o viziune nouă, ci pentru că lucrurile care mi-au fost descoperite cu ani în urmă îmi sunt readuse în minte cu putere. — Manuscrisul 33, 1911

Scene din holul sanatoriului. — În visul meu, mă aflam la _____, iar Călăuza mea mi-a zis să fiu atentă la tot ce aud și să observ tot ce văd. Mă aflam într-un loc retras, unde nu puteam fi văzută, dar puteam să-i văd pe toți cei din încăpere. Niște oameni își încheiau socotelile cu tine și i-am auzit certându-se cu tine cu privire la o sumă mare cerută pentru cazare, cameră și tratament. Te-am auzit cum refuzai să micșorezi nota de plată — aveai o voce puternică și hotărâtă. Am fost uluită să văd că nota de plată era atât de

mare.

Erai ca un despot. Am văzut că impresia lăsată de comportamentul tău în mintea celor care negociau notele de plată a fost nefavorabilă pentru instituție. I-am auzit pe unii dintre frații tăi rugându-te și spunându-ți că purtarea ta a fost neînțeleaptă și nedreaptă, dar tu ai fost la fel de neclintit ca o stâncă în apărarea purtării tale. Ai declarat că tot ce faci este pentru binele instituției. Însă am văzut oameni care plecau de la _____ cu totul nemulțumiți. — Scrisoarea 30, 1887

Scene de familiaritate și adulter. — Pe când mă aflam în Europa, mi-au fost descoperite lucrurile care se petreceau în _____. O voce mi-a zis: „Urmează-mă și îți voi arăta păcatele săvârșite de cei ce se află în poziții de răspundere.” Am mers prin camere și te-am văzut pe tine, străjer pe zidurile Sionului, într-o situație foarte intimă cu soția altui bărbat, trădând răspunderea sfântă și răstignindu-L din nou pe Domnul. Te-ai gândit tu că acolo era un Veghetor, era Cel Sfânt, martor la fapta ta rea, văzând acțiunile tale și auzind cuvintele tale, și că acestea erau scrise în cărțile cerului?

Ea stătea în poala ta și vă sărutați. Mi-au fost prezentate și alte scene de afecțiune, priviri și comportamente senzuale, care au făcut să îmi treacă un fior de oroare prin suflet. O cuprindeai de mijloc cu brațul, iar dragostea exprimată avea o influență fermecătoare. Apoi, cortina a fost dată la o parte și mi-ai fost arătat în pat cu _____. Călăuza mea a zis: „Nelegiuire, adulter!” — Scrisoarea 16, 1888

O solie reprezentată prin împărțirea unor fructe. — Lucrarea ta mi-a fost reprezentată în simboluri. Erai într-un grup și le întindeai celor prezenți un vas cu fructele cele mai frumoase. Totuși, în timp ce le ofereai fructele acestea, rosteai cuvinte atât de aspre, iar atitudinea ta era atât de respingătoare, încât nimeni nu voia să le primească. Apoi, a venit Altcineva

la același grup și a oferit aceleași fructe. Cuvintele și comportamentul Lui erau atât de plăcute și amabile, încât, în timp ce vorbea despre calitățile vrednice de dorit ale fructelor, vasul s-a golit. — Scrisoarea 164, 1902

Sfaturile Cuiva cu autoritate cu privire la locul de așezare a unui sanatoriu. — În timpul nopții, mă aflam într-un consiliu în care frații discutau despre sanatoriul din Los Angeles. Unul dintre frați a prezentat avantajele înființării sanatoriului în orașul Los Angeles. Apoi, Cineva cu autoritate s-a ridicat și a prezentat subiectul cu claritate și putere. — Scrisoarea 40, 1902

Scene care ilustrează zelul misionar. — Se părea că eram într-o mare adunare. Cineva cu autoritate se adresa celor prezenți, înaintea cărora era întinsă o hartă a lumii. El spunea că harta reprezintă via lui Dumnezeu, care trebuie cultivată. Atunci când lumina din cer strălucește asupra cuiva, acea persoană trebuie să reflecte lumina și asupra altora. Luminile trebuie să fie aprinse în multe locuri, iar de la aceste lumini urmau să fie aprinse altele. (...)

Am văzut șuvoaie de lumină, luminând din orașe și din sate, din locurile înalte și din locurile joase ale pământului. Cuvântul lui Dumnezeu a fost ascultat și, drept urmare, erau monumente pentru El în fiecare oraș și în fiecare sat. Adevărul Său era proclamat în întreaga lume.

Apoi, această hartă a fost îndepărtată și o alta a fost pusă în locul ei. Pe ea, lumina strălucea doar din câteva locuri. Restul lumii se afla în întuneric, doar cu câte o licărire de lumină, ici și colo. Călăuza noastră a spus: „Întunericul acesta este consecința faptului că oamenii și-au urmat calea lor. Ei au nutrit tendințe spre rău, moștenite și cultivate. Ei au făcut din punerea la îndoială, din căutarea de greșeli și din aducerea de acuzații preocuparea principală a vieții lor. Inima lor nu este împăcată cu Dumnezeu. Ei și-au

ascuns lumina sub obroc.” — Mărturii, vol. 9, p. 28, 29

Studiul Cuvântului și o cunoștință deosebită. — Arătând lumina primită din studierea Cuvântului Său, deosebita cunoaștere dată cu privire la cazurile individuale din poporul Său, în toate împrejurările și în orice fază a experienței, pot eu oare să fiu în aceeași ignoranță, în aceeași incertitudine intelectuală și orbire spirituală cum eram la începutul experienței? Oare vor putea spune frații mei că sora White a fost un cercetător atât de slab, încât judecata ei în această direcție nu este mai bună acum decât a fost înainte de a intra în școala lui Hristos ca să fie instruită și educată pentru o lucrare specială? Nu sunt eu mai înțeleaptă cu privire la îndatoririle și primejdiile poporului lui Dumnezeu, decât sunt cei înaintea cărora aceste lucruri n-au fost prezentate niciodată? — Mărturii, vol. 5, p. 686

Duhul Sfânt a impresionat mintea și inima lui Ellen White. — Dumnezeu mi-a dat o experiență importantă și solemnă în legătură cu lucrarea Sa și poți fi sigur că, atâta vreme cât viața mea este ocrotită, nu voi înceta să ridic un glas de avertizare, așa cum sunt inspirată de Duhul lui Dumnezeu, fie că oamenii vor asculta solia, fie că o vor respinge. Eu nu am o înțelepciune deosebită în mine însămi, ci sunt doar un instrument în mâinile Domnului pentru a face lucrarea pe care El mi-a încredințat-o. Instrucțiunile pe care le-am dat prin scrieri sau vorbire au fost o expresie a luminii primite de la Dumnezeu. Am încercat să prezint principiile pe care Duhul lui Dumnezeu le-a întipărit de ani de zile în mintea mea, în scrierile mele și în inima mea.

Acum, fraților, vă îndemn să nu vă așezați între mine și popor și să îndepărtați astfel lumina pe care Dumnezeu a dorit să o trimită. Nu cumva, prin critica voastră, să anulați efectul puterii, toate îndrumările și influența Mărturiilor. Nu trebuie să considerați că le puteți diseca în așa fel încât să corespundă ideilor voastre, pretinzând că Dumnezeu v-a dat această capacitate de a face deosebire între lumina Cerului și ceva ce nu este decât

expresia unei înțelepciuni omenești. Dacă Mărturiile nu vorbesc în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci respingeți-le. — Mărturii, vol. 5, p. 691

Așezarea unei fabrici de alimente. — În viziunile din timpul nopții, mi-au fost prezentate aceste principii cu privire la propunerea de a înființa o brutărie în Loma Linda. Mi-a fost arătată o clădire spațioasă unde erau pregătite numeroase alimente. În timp ce stăteam acolo, am auzit voci care se certau zgomotos cu privire la munca făcută. Între muncitori lipsea armonia și pătrunsese confuzia.

Apoi l-am văzut pe fratele Burden apropiindu-se. Avea pe chip o expresie de îngrijorare și de tulburare, în timp ce încerca să se înțeleagă cu muncitorii și să restabilească armonia. Scena s-a repetat, iar fratele Burden era abătut mereu de la munca lui ca administrator al sanatoriului, pentru a clarifica neînțelegerile. (...)

Apoi i-am văzut pe pacienți stând pe terenurile frumoase ale sanatoriului. Ei auziseră certurile dintre muncitori. Pacienții nu m-au văzut, dar eu am putut să-i văd și să-i aud, iar remarcile lor au ajuns la urechile mele. Ei exprimau păreri de rău pentru faptul că fabrica de alimente a fost înființată pe aceste terenuri frumoase, atât de aproape de o instituție pentru îngrijirea bolnavilor. Unii erau dezgustați. (...)

Atunci, Cineva a apărut în locul acela și a zis: „Toate acestea ți-au fost arătate ca o pildă, ca să vezi rezultatul punerii în aplicare a unor planuri.”

Deodată, întreaga scenă s-a schimbat. Clădirea brutăriei nu era acolo unde plănuserăm noi, ci la o distanță mare de clădirile sanatoriului, pe o stradă care ducea spre calea ferată. Era o clădire modestă și acolo se făcea o lucrare mică. Ideea comercială a fost pierdută din vedere și, în schimb, în locul acela domnea o spiritualitate puternică. — Scrisoarea 140, 1906

Capitolul 7

PREZENTAREA MESAJELOR PRIMITE PRIN DESCOPERIRE DIVINĂ

Îndrumarea dată lui Ellen White. — Când Duhul lui Dumnezeu mi-a descoperit în minte marile adevăruri ale Cuvântului Său și scene din trecut și viitor, mi s-a poruncit să le fac cunoscut și altora aceste lucruri. — Tragedia veacurilor, p. xi

De la începutul lucrării mele (...) am fost chemată să aduc o mărturie clară și la subiect pentru a mostra fără cruțare greșelile. — Mărturii, vol. 5, p. 678

Vestirea mărturiei cu ajutorul Duhului Sfânt. — După ce ies din viziune, nu îmi amintesc imediat tot ce am văzut, iar subiectul nu îmi este foarte clar până când scriu. Atunci, scenele îmi apar în minte așa cum mi-au fost prezentate în viziune și pot să le scriu cu ușurință. Uneori, lucrurile pe care le-am văzut îmi sunt ascunse după ce ies din viziune și nu pot să mi le amintesc până când sunt adusă în fața unui grup căruia i se aplică viziunea. Atunci, lucrurile pe care le-am văzut îmi vin în minte cu putere.

Eu sunt tot atât de dependentă de Duhul Domnului în relatarea sau în scrierea viziunii, pe cât sunt în primirea ei. Îmi este imposibil să îmi aduc aminte lucrurile care mi-au fost arătate, dacă Domnul nu mi le amintește în momentul când El dorește să le relatez sau să le scriu. — Spiritual Gifts, p. 292, 293

Trebuie să fie impresionată de Duhul Sfânt. — Eu nu pot să îmi asum o lucrare și să o încep pe baza unor impulsuri ale mele. Trebuie să fiu

impresionată de Duhul lui Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt nu mă ajută, nu pot să scriu. Uneori nu pot să scriu deloc. Apoi sunt trezită din nou la ora unsprezece, douăsprezece sau unu și pot să scriu atât de repede cât de repede este în stare mâna mea să se miște deasupra hârtiei.

Cu pana în mână. — Îndată ce iau în mână pana, nu sunt în întuneric cu privire la ce trebuie să scriu. Este la fel de simplu și de clar, ca și când o voce îmi vorbește: „Te voi învăța și îți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi.” „Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările.” — Manuscrisul 89, 1900

Sunt foarte ocupată cu scrisul. Dimineața devreme și noaptea târziu, scriu lucrurile pe care mi le descoperă Domnul. Povara lucrării mele este aceea de a pregăti un popor care să reziste în ziua Domnului. — Scrisoarea 371, 1907 (publicată în *Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church*, p. 15)

Integritatea mesajul ei. — Eu spun lucrurile pe care le-am văzut și despre care știu că sunt adevărate. — Scrisoarea 4, 1896

În lucrarea mea, eu spun lucrurile pe care mi le dă Domnul. În cuvintele pe care ți le adresez (...), tu nu trebuie să îndrăznești să spui că Domnul nu m-a îndemnat să fac remarcile pe care le-am făcut în toată acea cuvântare. — Scrisoarea 18d, 1890

Eu scriu tot ce îmi dă Domnul. — Scrisoarea 52, 1906

Mărturia exprimată în cuvintele proprii. — Deși sunt tot atât de dependentă de Duhul Domnului în scrierea viziunilor mele cum sunt în primirea lor, totuși cuvintele pe care le folosesc pentru a descrie ce am văzut sunt ale mele, cu excepția celor care mi-au fost adresate de un înger și pe

care le redau folosind semne de citare. 6 — Review and Herald, 8 octombrie 1867

Eu trebuie să scriu aceste lucruri din nou și din nou. — Am scris cu credincioșie avertizările pe care mi le-a dat Dumnezeu. Ele au fost tipărite în cărți, totuși eu nu pot să mă abțin. Trebuie să scriu aceleași lucruri din nou și din nou. Eu nu cer să fiu eliberată de această sarcină. Atâta vreme cât Domnul îmi cruță viața, trebuie să continui să vestesc aceste solii serioase. — Manuscrisul 21, 1901

Felul în care Ellen G. White și-a înțeles propriile scrieri. — a. Mărturiile: Aceia care citesc cu atenție mărturiile, așa cum mi-au fost date încă din zilele de la început, nu trebuie să fie încurcați cu privire la originea lor. Numeroasele cărți scrise cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu sunt o dovadă vie despre caracterul mărturiilor. — Scrisoarea 225, 1906 (publicată în Solii alese, cartea 1, p. 49, 50; în ediția în limba română, p. 45)

b. Cărțile din seria „Conflictul veacurilor” : Nu Ellen White este autorul acestor cărți. Ele conțin îndrumări pe care Dumnezeu i le-a dat pe parcursul unei vieți întregi de activitate. Ele conțin lumina prețioasă și mângâietoare pe care Dumnezeu, în bunătatea Sa, i-a dat-o slujitoarei Sale pentru a o vesti lumii. — Colporteur Ministry, p. 125

c. Articolele: Niciun articol pe care îl scriu pentru revistă nu exprimă doar ideile proprii. Ele conțin lucrurile pe care Dumnezeu mi le-a descoperit în viziune — razele de lumină prețioasă care strălucesc de la scaunul Său de domnie. — Mărturii, vol. 5, p. 67

d. Scrisorile (mărturiile): Deși eram slabă și tremuram, m-am trezit la ora trei dimineața pentru a-ți scrie. Dumnezeu vorbea prin vasul de lut. Poți să spui că acest mesaj este doar o scrisoare. Da, a fost o scrisoare, dar a fost

inspirată de Duhul lui Dumnezeu pentru a le prezenta oamenilor lucrurile care mi-au fost arătate. În scrisorile pe care le scriu, în mărturiile pe care le dau, eu vă prezint lucrurile pe care mi le-a descoperit Domnul. — Mărturii, vol. 5, p. 67

e. Interviuurile: El [G. A. Irwin] are un carnetel în care notează întrebările dificile pe care mi le pune, iar dacă am vreo lumină specială cu privire la aceste puncte, o scriu pentru binele poporului nostru, nu numai din America, dar și din țara aceasta [Australia]. — Scrisoarea 96, 1899

f. Când nu a fost nicio lumină: Eu nu am nicio lumină cu privire la acest subiect [cine sunt cei 144.000]. (...) Vă rog, spuneți-le fraților mei că nu mi-a fost descoperit nimic cu privire la situațiile despre care scriu ei, iar eu pot să le prezint numai ce mi-a fost descoperit. — Citat într-o scrisoare adresată de C. C. Crisler lui E. E. Andross, 8 decembrie 1914 (În arhiva Fundației White, Documentul nr. 164)

Eu nu mă simt liberă să le scriu fraților noștri despre lucrarea voastră viitoare. (...) Nu am primit nicio îndrumare cu privire la locul unde trebuie să vă stabiliți. (...) Dacă Domnul îmi dă o îndrumare precisă cu privire la voi, vă voi spune, dar nu pot să-mi asum responsabilități pe care Domnul nu mi le încredințează. — Scrisoarea 96, 1909

Descoperirile făcute de Dumnezeu sunt redade cât mai viu cu putință. — Vreau ca fiecare strop și fărâmbă din puterea mea să redea descoperirile pe care mi le face Domnul și caut să le prezint cât mai viu cu putință. — Scrisoarea 325, 1905

Duhul Sfânt dă cuvintele potrivite. — Bunătatea Domnului față de mine este foarte mare. Laud numele Său, pentru că mintea îmi este clară cu privire la subiectele Bibliei. Duhul lui Dumnezeu lucrează asupra minții

mele și îmi dă cuvintele potrivite pentru a exprima adevărul. De asemenea, când stau înaintea adunărilor, sunt întărită într-o mare măsură. — Scrisoarea 90, 1907

Ajutorul Duhului Sfânt în alegerea cuvintelor potrivite. — Încerc să prind întocmai cuvintele și expresiile spuse cu privire la subiectul acesta, iar când pana mea ezită pentru o clipă, cuvintele potrivite vin în mintea mea. — Scrisoarea 123, 1904

Când scriam aceste cărți prețioase, dacă ezitam, îmi era dat tocmai cuvântul pe care îl voiam pentru a exprima ideea. — Scrisoarea 265, 1907

Alegerea cu atenție a cuvintelor. — Sunt nespus de atentă să folosesc cuvinte care să nu-i dea nimănui posibilitatea de a susține idei greșite. Trebuie să folosesc cuvinte care nu vor fi interpretate greșit și făcute să însemne opusul lucrurilor pe care sunt menite să le exprime. — Manuscrisul 126, 1905

Nicio propoziție care să conțină erezii. — Mă uit acum în jurnalele mele și în copiile scrisorilor pe care le-am trimis cu câțiva ani în urmă. (...) Am subiectele cele mai prețioase pentru a le reda și pentru a le prezenta oamenilor sub formă de mărturii. Atâta vreme cât încă sunt în stare să fac lucrarea aceasta, oamenii trebuie să aibă lucruri care să reînvie istoria din trecut pentru a vedea că, în tot ce am scris, există un lanț drept al adevărului, fără nicio propoziție care să conțină erezii. Mi-a fost descoperit că aceasta trebuie să fie o scrisoare vie, adresată tuturor, cu privire la credința mea. — Scrisoarea 329a, 1905

Mai întâi o prezentare generală, apoi aplicațiile speciale. — Am fost purtată dintr-un salon în altul, unde dr. B era medicul. În unele cazuri, am fost întristată să văd o mare lipsă de eficiență. El nu avea cunoștințe

suficiente pentru a înțelege nevoile cazului și ce era important să fie făcut pentru a respinge boala.

Persoana aceea cu autoritate care m-a îndrumat adesea a zis: „Tinere, tu nu ești un cercetător pătrunzător. Tu privești doar la suprafață, trebuie să cercetezi în profunzime, să folosești ocaziile, să înveți mai mult, iar lecțiile pe care le înveți trebuie să le înveți bine. Tu ai prea puține cunoștințe. Este un lucru solemn să ai viața oamenilor în mâinile tale, deoarece orice greșeală, orice neglijare a unei înțelegeri pătrunzătoare poate să scurteze existența unora care ar fi putut să trăiască. Pericolul acesta ar fi fost mai mic dacă medicul ar fi avut o cunoaștere mai cuprinzătoare a modalității de tratare a bolnavilor.”

Nu ți-am scris niciodată lucrul acesta, dar am prezentat totul la modul general, fără a face aplicație la cazul tău. Simt acum că tu trebuie să știi lucrurile acestea, pentru că lumina care le-a fost dată lucrătorilor de la sanatoriu s-a referit la unele aspecte legate de tine. Îți vorbesc în spiritul dragostei față de sufletul tău și cu preocupare pentru succesul tău, ca medic. Tu trebuie să bei mai mult din fântâna cunoștinței, înainte de a fi pregătit să fii cel dintâi sau singurul instruit într-o instituție pentru tratarea bolnavilor.
— Scrisoarea 7, 1887

Un caz care nu trebuie să fie trecut cu vederea. — În ultima viziune pe care am primit-o, mi-a fost arătat cazul tău. (...) Din ce mi-a fost arătat, tu calci porunca a șaptea. Prin urmare, cum poate mintea ta să fie în armonie cu prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu și cu adevărurile care te mustră la fiecare pas? Dacă ai fi fost amăgit să accepți fără intenție această idee nesăbuită ar fi fost mai scuzabil, dar nu a fost așa. Tu ai fost avertizat. Ai fost muștrat și sfătuit. (...)

Sufletul meu este tulburat. (...) Nu pot trece cu vederea cazul tău. Tu

ești într-o stare înfricoșătoare și ai nevoie să fii transformat cu totul. — Scrisoarea 52, 1876

Nu întotdeauna a primit o viziune specială. — Îți scriu aceste lucruri pentru că nu îndrăznesc să le rețin. Tu ești departe de a împlini voia lui Dumnezeu, departe de Isus și departe de cer. Nu este de mirare pentru mine că Dumnezeu nu a binecuvântat munca ta. Poți să spui: „Dumnezeu nu i-a dat lui Ellen White o viziune cu privire la cazul meu, prin urmare, de ce îmi scrie aceste lucruri?”

Am văzut cazurile altora care, asemenea ție, își neglijează datoriile. Am văzut multe lucruri cu privire la experiența ta din trecut. Când intru într-o familie și văd un comportament pe care Dumnezeu l-a muștră și l-a condamnat, sunt întristată și tulburată, indiferent dacă mi-au fost arătate păcate speciale sau păcatele altora care au neglijat datoriile asemănătoare. Eu știu despre ce vorbesc și sunt foarte tulburată de subiectul acesta. Prin urmare, pentru Numele lui Hristos, grăbește-te să te îndrepti și să te pregătești pentru luptă. — Scrisoarea 52, 1996

Mărturie bazată pe mai multe viziuni. — Dumnezeu mi-a dat o mărturie de muștră pentru părinții care își tratează copiii așa cum îi tratezi tu pe micuții tăi. — Scrisoarea 1, 1887

Subiectul acesta mi-a fost prezentat și în alte cazuri, în care unele persoane au pretins că au niște solii cu un caracter asemănător pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, iar îndrumarea care mi-a fost dată de Domnul a fost: „Să nu-i credeți.” — Scrisoarea 16, 1893 (citată în Solii alese, cartea 2, p. 63, 64; în ediția în limba română, p. 59)

Vestirea neașteptată a unei mărturii. — În Sabat dimineață, devreme, am mers la o adunare, iar Domnul mi-a dat o mărturie pe care să le-o adresez

direct celor prezenți, fiind ceva neașteptat pentru mine. Le-am prezentat-o, arătându-le că Domnul i-a trimis pe slujitorii Săi cu o solie și că solia pe care au vestit-o a fost tocmai mijlocul pe care Dumnezeu l-a rânduit spre a ajunge la inima lor, dar ei au simțit că au libertatea de a o diseca în bucăți și de a anula efectul Cuvântului lui Dumnezeu. (...) Faptul că am îndrăznit să le vorbesc astfel le-a produs o mare mirare. — Scrisoarea 19, 1884

Transmiterea muștrărilor a fost o sarcină neplăcută pentru Ellen White. — Dacă mă voi duce la Conferința Generală [la sesiune], voi fi constrânsă să adopt poziții care îmi vor muștra imediat pe unii. Mă doare mult să fac lucrul acesta și durează mult până când îmi revin din tulburarea pe care mi-o provoacă o asemenea experiență. — Scrisoarea 17, 1903

Cuvinte întărite prin mesajele scrise și rostite. — Mesajele pe care mi le-a dat Dumnezeu le-au fost transmise oamenilor atât prin viu grai, cât și în formă tipărită. În felul acesta, lucrarea mea a fost întărită de două ori.

Mi-a fost arătat că Domnul, prin puterea Sa infinită, a susținut mâna dreaptă a solului Său pentru mai bine de o jumătate de secol, pentru ca adevărul să poată fi scris după cum îmi poruncește El ca să fi publicat în reviste și în cărți. — Scrisoarea 136, 1906

Nu a putut să spună dacă se referă la trecut sau la viitor. — Am fost îndemnată de Duhul Domnului să-i avertizez într-un mod cu totul solemn pe cei din poporul nostru cu privire la o familiaritate necuvenită între bărbații și femeile căsătorite. Acest sentimentalism bolnăvicios a existat în centrul misionar din _____, înainte ca voi să intrați în legătură cu el. Mi-ați fost arătați atât voi, cât și alții care manifestă aceeași atitudine, dar nu pot să spun dacă a fost cu privire la trecut sau la viitor, deoarece lucrurile îmi sunt prezentate cu mult timp înainte de a avea loc. — Scrisoarea 17, 1891

O lucrare descoperită ca și când ar fi fost îndeplinită. — M-am gândit la felul cum, după ce am început lucrarea la sanatoriul din Battle Creek, clădirile sanatoriului mi-au fost arătate în viziune deja terminate și pregătite să fie folosite. Domnul m-a îndrumat cu privire la modul în care trebuia să fie condusă lucrarea din clădirile acestea, în scopul de a exercita o influență mântuitoare asupra pacienților.

Totul mi se părea foarte real, dar, când m-am trezit, am văzut că lucrarea încă urma să fie făcută, că nu era ridicată nicio clădire.

Cu o altă ocazie, mi-a fost arătată o clădire mare care se ridica pe terenul sanatoriului din Battle Creek, iar mai târziu a fost construită. Frații erau foarte încurcați și nu știau cine ar fi trebuit să preia răspunderea lucrării. Am plâns cu durere. Cineva cu autoritate s-a ridicat și a zis: „Nu încă. Voi nu sunteți pregătiți să investiți bani în clădirea aceea sau să faceți planuri pentru administrarea ei viitoare.”

La data aceasta, temelia sanatoriului a fost pusă. Dar a trebuit să învățăm lecția așteptării. — Scrisoarea 135, 1903

Lui Pavel i-au fost arătate dinainte pericolele care se vor ivi. — Pavel a fost un apostol inspirat, și totuși Domnul nu i-a descoperit întotdeauna starea exactă a poporului Său. Cei care erau interesați de prosperitatea bisericii și vedeau relele care pătrundeau i-au prezentat situația, iar din lumina pe care o avusese dinainte, el a fost pregătit să judece caracterul adevărat al acelor probleme. Deși Domnul nu-i dăduse o descoperire nouă pentru acel timp special, cei care căutau cu adevărat lumina nu au respins mesajul lui ca fiind doar o scrisoare obișnuită. Nicidecum. Domnul îi arătase pericolele și dificultățile care urmau să apară în biserică, pentru ca el să știe exact cum să le trateze atunci când vor veni. — Mărturii, vol. 5, p. 65

Ellen White a putut acum să vorbească. — În dimineața aceasta, am participat la o adunare unde câțiva oameni aleși au fost chemați laolaltă spre a discuta despre unele întrebări care le-au fost puse într-o scrisoare în care se cereau sfaturi cu privire la subiectele acestea. Eu am putut să vorbesc în legătură cu câteva dintre subiectele acestea, deoarece îmi fuseseră prezentate în ocazii și în locuri diferite. (...) Când frații mei citesc fragmente din scrisori, eu știu ce să le spun, deoarece subiectul acesta mi-a fost prezentat din nou și din nou în legătură cu teritoriul din sud. Nu m-am simțit liberă să scriu despre acest subiect până acum. (...) Lumina pe care Domnul mi-a dat-o în ocazii diferite a fost că, în teritoriul din sud, unde populația de culoare este cea mai numeroasă, nu se poate lucra folosind aceleași metode ca în alte teritorii. — Scrisoarea 73, 1895 (publicată în *The Southern Work*, p. 72)

Când vine timpul potrivit. — Nu trebuie să scriu acum, deși sunt mult mai multe lucruri pe care le voi scrie când voi ști că a sosit timpul potrivit. — Scrisoarea 124, 1902

Amânare cu un an. — Domnul m-a ajutat și m-a binecuvântat în mod evident în timpul conferinței de la Melbourne. Înainte de începerea ei, am lucrat din greu, prezentând mărturiile personale pe care le scrisesem cu un an în urmă, dar nu mă simțisem liberă să le trimit. M-am gândit la cuvintele lui Hristos: „Mai am multe lucruri să vă spun, dar nu le puteți purta acum” (Ioan 16,12). Când am încheiat scrierea mesajului și era totul pregătit pentru a fi trimis prin poștă, mi s-a părut că o voce mi-a vorbit, spunând: „Încă nu, încă nu, ei nu vor primi mărturia ta.” — Scrisoarea 39, 1893

Viziunile nu au fost înțelese întotdeauna de prima dată. — Cu o ocazie, când vorbeam cu tine despre experiența ta în lucrare, m-ai întrebat: „Mi-ai spus totul?” Eu nu am putut să spun mai mult atunci. Adesea, îmi sunt făcute descoperiri pe care nu le înțeleg de prima dată, dar, după un timp, ele sunt clarificate printr-o prezentare repetată și într-un asemenea mod încât semnificația lucrurilor pe care nu le-am înțeles la început să fie clară și

inconfundabilă. — Scrisoarea 329, 1904

Ce am scris părea a fi nou. — Noaptea, sunt trezită din somn și scriu în jurnalul meu multe lucruri care, atunci când le citesc, mi se par la fel de noi cum li se par tuturor celor care le aud. Dacă nu aş vedea că este scrisul meu, nu aş crede că pana mea a aşternut acele lucruri pe hârtie. — Scrisoarea 118, 1898

Scrieri mai vechi venite la timpul potrivit. — Când am fost la Cooranbong, am scris o mare cantitate de material prețios și l-am datat 20 decembrie 1896, iar acum este exact lucrul de care avem nevoie. Voi cere să fie copiat astăzi și, dacă este posibil, să fie trimis cu poșta de seară. Am pierdut orice urmă a acestor manuscrise, dar în dimineața aceasta, un teanc de foi mi-a atras atenția și, când m-am uitat peste ele, spre surprinderea mea, am găsit exact ce doream. — Scrisoarea 262, 1907

Mintea oamenilor trebuie să fie pregătită din punct de vedere spiritual. — Am încercat să nu evit a le prezenta celor din poporul nostru întregul sfat al lui Dumnezeu, dar uneori am amânat anumite lucruri, cu remarca: „Ei nu pot să le poarte acum.” Nici chiar adevărul nu poate fi prezentat în plinătatea lui, dacă mintea oamenilor nu este pregătită din punct de vedere spiritual pentru a-l primi. Am multe lucruri de spus, dar oamenii cărora li se aplică mesajele nu pot să le suporte în starea de neconsacrare în care se află. — Scrisoarea 55, 1894

De ce Pavel nu a putut să spună totul. — Marele apostol a avut multe viziuni. Domnul i-a arătat multe lucruri pe care omul nu avea permisiunea să le spună. De ce nu a putut el să le spună credincioșilor ce văzuse? Pentru că ei ar fi aplicat greșit marile adevăruri prezentate. Ei nu ar fi fost în stare să înțeleagă aceste adevăruri. Deși i-a fost descoperit totul, Pavel a adaptat mesajele pe care Dumnezeu i le-a dat pentru a le vesti bisericilor. —

Scrisoarea 161, 1903

Nicio pretenție de a prezenta o lumină specială în scrierile biografice. — În pregătirea paginilor următoare, 7 am lucrat în condiții foarte dezavantajoase, deoarece a trebuit să depind de memorie în multe ocazii, pentru că nu am păstrat niciun jurnal în ultimii câțiva ani. În câteva situații, le-am trimis manuscrisele unor prieteni care au fost prezenți atunci când s-au petrecut cele relatate, pentru ca ei să le examineze înainte de a fi tipărite. Am avut grijă și am petrecut mult timp în străduința de a reda faptele simple cât mai corect cu putință.

Totuși, în stabilirea datelor, am fost ajutată mult de numeroasele scrisori pe care le-am scris. — Prefață la *Spiritual Gifts*, vol. 2

Le-am adresat cererea specială de a mă informa imediat dacă găsesc vreo declarație incorectă în cartea aceasta. Ediția va fi încheiată pe la începutul lunii octombrie. Prin urmare, trimiteți-mi-le înainte de data aceea. — *Ibid.*, Notă suplimentară în primele 400 de exemplare

Deosebirea dintre subiectele obișnuite și cele religioase. — Totuși sunt situații în care trebuie să fie spuse lucruri obișnuite, când mintea trebuie să se ocupe cu gânduri obișnuite, când trebuie să fie scrise scrisori obișnuite și să fie date informații obișnuite, care au fost transmise de la un lucrător la altul. Astfel de cuvinte și de informații nu sunt spuse sub inspirația specială a Duhului lui Dumnezeu. Uneori sunt puse întrebări care nu se referă deloc la subiectele religioase, dar trebuie să primească un răspuns. Noi discutăm despre case și terenuri, despre contracte care trebuie să fie făcute, despre locuri pentru instituțiile noastre și despre avantajele și dezavantajele lor. — *Manuscript Releases 107*, 1909 (publicat în *Solii alese*, cartea 1, p. 39; în ediția în limba română, p. 36)

Ilustrarea unei idei. — Nu mi-a fost dată solia: Cere ca fratele C să fie trimis în Australia. Prin urmare, eu nu spun: Știu că locul acesta este pentru tine. Totuși am privilegiul să îmi exprim dorințele și, chiar dacă le exprim, nu vorbesc pentru că mi s-a poruncit.

Nu vreau să vii ca urmare a insistențelor mele. Vreau să-L cauți pe Domnul cât se poate de stăruitor și apoi să mergi acolo unde te îndrumă El. Vreau să vii atunci când Dumnezeu îți spune: „Vino!”, dar nicio clipă înainte.

Cu toate acestea, am privilegiul de a prezenta nevoile lucrării lui Dumnezeu din Australia. Australia nu este doar țara mea, ci este și teritoriul Domnului. Țara este a lui Dumnezeu, iar oamenii sunt ai Săi. Aici trebuie să fie făcută o lucrare, iar dacă nu ești tu cel care trebuie să o facă, mă voi resemna să aud că ai mers în altă parte. — Scrisoarea 129, 1897 (dintr-o scrisoare cu privire la nevoia de a se înființa un sanatoriu în Australia și cu privire la posibilitatea ca omul acesta să vină în Australia spre a începe această acțiune).

Informație obținută de la aceia care trebuiau să știe. — Informația cu privire la numărul de camere de la Sanatoriul Paradise Valley nu a fost dată ca descoperire de la Domnul, ci, pur și simplu, ca o părere omenească. Nu mi-a fost descoperit niciodată numărul exact de încăperi din niciunul dintre sanatoriile noastre, iar informațiile cu privire la astfel de lucruri le-am obținut întrebându-i pe aceia care presupuneam că le cunosc. Declar că, atunci când vorbesc despre aceste lucruri, nu există nimic care să îi determine pe oameni să creadă că eu primesc informațiile într-o viziune de la Domnul și că le prezint așa cum le-am primit. — Manuscrisul 107, 1909 (citat în Solii alese, cartea 1, p. 38; în ediția în limba română, p. 35)

Două feluri de scrisori. — Dragi copii [Edson și Emma], am avut multe

lucruri de scris, dar am fost foarte ocupată cu munca. Inima mea este încrezătoare în Domnul. Nu trebuie să fim cuprinși de îndoială în nicio situație, ci să fim plini de nădejde.

În dimineața aceasta, am găsit scrisoarea voastră sub ușă. Am fost bucuroasă să primesc vești de la voi. Ieri v-am scris o scrisoare despre lucruri obișnuite, de zi cu zi. 8 Scrisoarea aceasta va fi trimisă astăzi. Am scris o scrisoare lungă despre subiectul pe care mi l-ați prezentat în scrisoarea voastră și voi cere să fie copiată. Aceasta vă va fi trimisă curând. (...)

Din îndrumările pe care Domnul mi le-a dat din când în când, știu că ar trebui să fie lucrători care să întreprindă turnee de evanghelizare medicală în orașe și sate. Cei care fac lucrarea aceasta vor aduna un seceriș bogat de suflete atât din clasele înalte ale societății, cât și din cele modeste. — Scrisoarea 202, 1903

Scrisoare care se ocupă de lucruri obișnuite. — Dragi copii, Edson și Emma, a trecut mult timp de când v-am scris. Mi-ar face foarte mare plăcere să vă vizitez acasă. Willie îmi scrie că este foarte mulțumit de situația voastră. Nu am auzit nicio veste de la voi de multă vreme. Aș fi atât de bucuroasă să primesc o scrisoare de la voi, chiar dacă sunt doar câteva rânduri! Nu uitați că, dacă doriți să ne faceți o vizită spre a ne sfătui cu privire la lucrarea voastră și la cărțile pe care încercăm să le publicăm, voi fi mai mult decât bucuroasă să vă văd.

Mi se pare că a trecut mult timp de când Willie a plecat de la noi. El a plecat în ultima zi din iunie, iar acum este 10 septembrie. Mai este încă o săptămână până când va veni acasă. (...) — Scrisoarea 201, 1903

Judecata lui Ellen White. — Ai susținut opinia că judecata ta a fost mai demnă de încredere decât judecata lui Ellen White. Te-ai gândit că Ellen

White a avut de tratat tocmai astfel de situații pe parcursul vieții ei de slujire pentru Domnul și că situații asemănătoare cu a ta și multe situații diferite au trecut pe dinaintea ochilor ei, așa încât faptul acesta ar trebui să o facă să știe ce este corect și ce este greșit în aceste lucruri? Oare judecata ei, care a fost îndrumată și educată de Dumnezeu timp de mai bine de cincizeci de ani, nu este de preferat în comparație cu părerile acelor care nu au avut parte de disciplina și educația aceasta? Te rog să te gândești la aceste lucruri. — Scrisoarea 115, 1895

Nu îndrăznește să vorbească, dacă nu avea nicio lumină specială. — Adesea sunt în situația de a nu îndrăzni nici să aprob, nici să dezaprobat propunerile care îmi sunt făcute, deoarece există pericolul ca orice cuvânt pe care îl rostesc să fie transmis ca fiind ceva ce mi-a descoperit Domnul. Uneori este periculos să-mi exprim părerea, deoarece, adesea, când cineva dorește să își aducă la îndeplinire anumite scopuri, va considera orice cuvânt favorabil pe care aș putea să-l rostesc ca fiind o lumină specială de la Domnul. Trebuie să fiu precaută în toate acțiunile mele. — Scrisoarea 162, 1907, p. 29

Capitolul 8

PROBLEMA INFLUENȚEI

Cine i-a spus lui Ellen White? — Aceia care au desconsiderat soliile de avertizare s-au pierdut. Unii, plini de încredere în ei înșiși, au îndrăznit să se abată de la ce știau că era adevărul, spunând: „Cine i-a spus lui Ellen White?” Cuvintele acestea arată măsura credinței lor și încrederea în lucrarea pe care Domnul mi-a dat-o. Ei văd rezultatele lucrării pe care mi-a încredințat-o Domnul și, dacă faptul acesta nu îi convinge, niciun argument și nicio descoperire viitoare nu îi va influența. Rezultatul va fi că Dumnezeu va rosti din nou judecata, la fel ca și până acum. — Review and Herald, 19 mai, 1903, p. 8

I-a spus cineva aceste lucruri? — Unii sunt gata să întrebe: „Cine i-a spus lui Ellen White aceste lucruri?” Ei mi-au pus chiar și întrebarea: „Ți-a spus cineva aceste lucruri?” Eu am putut să le răspund: „Da, da, îngerul lui Dumnezeu mi-a vorbit.” De fapt, ei voiau să spună: „Nu-i așa că frații și surorile ți-au spus despre greșelile lor?” În viitor, nu voi deprecia mărturiile pe care mi le-a dat Dumnezeu oferind explicații ca să încerc să mulțumesc astfel de minți înguste, ci voi trata toate întrebările de felul acesta ca pe o insultă la adresa Duhului lui Dumnezeu. Dumnezeu a văzut că este potrivit să mă pună într-o poziție în care nu a pus pe nimeni altcineva din mijlocul nostru. El mi-a dat o răspundere de a mostra, pe care nu i-a dat-o nimănui altcuiva. — Mărturii, vol. 3, p. 314, 315

Cineva i-a spus lui Ellen White. — Chiar și acum, necredința este exprimată prin cuvintele: „Cine i-a spus aceste lucruri lui Ellen White?” Totuși eu nu cunosc pe nimeni care le știe așa cum sunt și nimeni nu putea să scrie ceva ce nu presupunea că există. Mie mi-a spus Cineva — Acela care nu falsifică, nu judecă greșit și nici nu exagerează nicio situație. — Special

Instruction Relating to the Review and Herald Office and the Work in Battle Creek, p. 16

Dacă a fost influențată, nu este demnă de încredere. — Tu crezi că oamenii au prejudecăți. Dacă eu sunt în situația aceasta, nu sunt potrivită să mi se încredințeze lucrarea lui Dumnezeu. — Scrisoarea 16, 1893

Ellen White nu a citit anumite scrisori sau articole. — Poate că mă învinuiești pentru că nu am citit pachetul tău de scrieri. Nu le-am citit pe acestea și nu am citit nici scrisorile pe care le-a trimis dr. Kellogg. Am avut o solie de muștrare aspră pentru Casa de editură și am știut că, dacă voi citi mesajele care mi-au fost trimise, mai târziu, după ce mărturia avea să vină, tu și dr. Kellogg veți fi ispitiți să spuneți: „S-a inspirat de la mine.” — Scrisoarea 301, 1905

Nu am avut obiceiul de a citi niciun articol doctrinar din revistă, 10 pentru ca mintea mea să nu fie influențată de înțelegerea ideilor și concepțiilor altcuiva și pentru ca amprenta niciunei teorii omenești să nu aibă vreo legătură cu lucrurile pe care le scriu. — Scrisoarea 37, 1887

O întrebare pusă în perioada timpurie de slujire. — Și ce dacă ai spus atât de mult? Oare ar influența faptul acesta viziunile pe care mi le dă Dumnezeu? Dacă este așa, atunci viziunile nu sunt nimic. (...) Ce ai spus tu sau oricine altcineva nu înseamnă nimic. Dumnezeu a luat problema aceasta în mâinile Sale. (...) Soră D, ce ai spus tu nu m-a influențat deloc. Părerea mea nu are nimic de a face cu lucrurile pe care Dumnezeu mi le-a arătat în viziune. — Scrisoarea 6, 1851

Nicio muștrare pe baza zvonurilor. — Am primit scrisoarea ta și voi începe să răspund. Tu spui că ai primit mărturiile, dar nu accepți partea cu privire la amăgirea ta. Cu toate acestea, fratele meu, mărturiile sunt adevărate

și zvonurile nu au nicio legătură cu această mustrare. — Scrisoarea 28, 1888

O încercare de a o îndruma pe Ellen White. — Fratele E sugerează că oamenii ar fi mulțumiți dacă aş vorbi mai puțin despre datorie și mai mult despre dragostea lui Isus. Totuși eu doresc să vorbesc așa cum mă îndeamnă Duhul Domnului. Domnul știe cel mai bine de ce au nevoie oamenii. Eu am vorbit după-amiază¹¹ din Isaia 58. Nu am ocolit subiectul deloc. — Manuscript Releases 26, 1885

Manipulată de Cel Puternic în sfătuire. — Unii spun: „Cineva îi manipulează scrierile.” Eu recunosc acuzația. Cel Puternic în sfătuire, El este Acela care îmi descoperă starea de lucruri. — Scrisoarea 52, 1906

De ce au fost puse uneori întrebări. — Cineva care mi-a făcut o mărturisire mi-a spus că ei au avut îndoieli și neîncredere cu privire la mărturii, din cauza cuvintelor spuse de sora F. Un lucru menționat a fost acela că mărturiile adresate unor persoane particulare mi-au fost spuse de alții, iar eu le-am transmis pretinzând că sunt o solie de la Dumnezeu. Oare știe sora mea că prin aceste cuvinte mă face ipocrită și mincinoasă?

Sora F a menționat un caz în care ea mi-a spus totul despre situația familiei fratelui G, iar următorul lucru pe care l-a auzit a fost acela că am relatat tocmai ce îmi spuse ea, ca fiind ceva ce îmi descoperise Domnul.

Îngăduiți-mi să explic. Adesea, îmi sunt arătate familii și oameni, iar când am ocazia de a vorbi cu cei care îi cunosc bine, întreb care este situația acelei familii, ca să știu dacă pastorii sau oamenii cunosc ceva despre relele existente.

Aceasta a fost realitatea în legătură cu familia fratelui G. Am vrut să văd dacă mărturia era susținută de fapte. Totuși nu informațiile primite au

fost originea mărturiei, deși sufletele cu vedere îngustă și ispitite ar putea să interpreteze astfel. — Scrisoarea 17, 1887

Cine le-a vorbit lui Pavel și lui Ellen White? — Când celor greșiți le este prezentată o mărturie, adesea se pune întrebarea: Cine i-a spus lui Ellen White? Aceasta trebuie să fi fost situația și în zilele lui Pavel, deoarece cineva trebuie să fi avut pe inimă binele bisericii pentru a-i prezenta apostolului, slujitorul rânduit de Dumnezeu, pericolele care amenințau prosperitatea bisericii. Există un timp când trebuie să vorbești și un timp când trebuie să taci. Desigur, ceva trebuie să fie făcut, iar slujitorul rânduit de Dumnezeu nu trebuie să dea greș în lucrarea lui de a corecta aceste rele. Prin urmare, relele acestea existau, iar Pavel a avut de făcut o lucrare pentru a le combate. (...)

Știm că lui Pavel îi fusese prezentată starea bisericilor. Dumnezeu i-a dat lumină și cunoștință cu privire la ordinea care trebuia să fie păstrată în biserici și la relele care apăreau și care trebuiau să fie corectate și tratate cu o hotărâre pe măsura caracterului lor grav. Domnul îi descoperise lui Pavel curăția, devoțiunea și evlavia care trebuiau să fie păstrate în biserică, iar el știa că lucrurile care păreau în contradicție cu acestea trebuiau să fie mustrate în conformitate cu lumina dată de Dumnezeu.

De ce se pun întrebări. — Când îmi sunt descoperite lucruri cu privire la o biserică, uneori sunt ca niște fulgere, ca o lumină din cer, care îmi descoperă detaliile pe care Dumnezeu mi le prezentase în legătură cu situația aceea, iar când asupra sufletului meu apasă povara cu privire la anumite biserici, familii sau persoane, întreb adesea care este starea de lucruri din biserică și totul este scris înainte de a ajunge la biserica aceea.

Totuși eu vreau fapte care să confirme mărturiile și sunt interesată să știu cum ar trebui să prezint lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Dacă

biserica este vizibil afectată de greșeli, de exemple care o duc în rătăcire, care o slăbesc în credință și întăresc necredința, atunci lucrarea făcută nu trebuie să fie restrânsă la familii sau la oameni în particular, ci trebuie să merg în fața întregii biserici pentru a opri răul și pentru a aduce lumină în mintea celor care au fost amăgiți de lucrări înșelătoare și de interpretări greșite.

Din nou, când mă aflu în fața oamenilor, lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu în trecut cu privire la chipuri pe care le-am văzut și la oameni cărora Duhul Domnului m-a îndemnat să le vorbesc îmi vine în minte ca niște fulgere. Acesta este modul în care am fost folosită, văzând multe situații, iar înainte de a aborda aceste situații, doresc să știu dacă sunt cunoscute de ceilalți și dacă influența lor are scopul de a prejudicia biserica, în general. Uneori sunt puse întrebări, iar acestea decid modul de a trata cazurile respective, fie în prezența multora, fie doar a câtorva, fie doar în particular.

Dacă situația este de așa natură încât să poată fi tratată în particular, iar alții nu trebuie să știe, eu doresc mult să fac tot ce este posibil pentru a corecta și pentru a nu face publicitate cazului. — Scrisoarea 17, 1877

Stau singură, dureros de singură. — Am de făcut o declarație. Când Domnul îmi prezintă orice lucru sau învățătură, iar eu am o solie de vestit cu privire la ce mi s-a spus, atunci fac tot ce stă în puterea aptitudinilor pe care mi le-a dat Dumnezeu spre a aduce la cunoștință situația, prezentând gândul și voința lui Dumnezeu atât de clar pe cât îmi îngăduie capacitățile mele omenești, călăuzite și stăpânite de Duhul lui Dumnezeu. Cu privire la problemele serioase care mi-au fost descoperite, eu nu am dat nimănui — bărbat sau femeie — niciun drept de a deține nici cel mai mic control asupra lucrării pe care mi-a dat-o Domnul.

De douăzeci și unu de ani, de când am fost despărțită de soțul meu prin moarte, nu am avut nici cea mai vagă idee de a mă recăsători. De ce? Nu pentru că Dumnezeu mi-a interzis. Nu. Ci a rămâne singură a fost cel mai bine pentru mine, deoarece nimeni nu trebuia să sufere împreună cu mine în continuarea lucrării ce mi-a fost încredințată de Dumnezeu. Nimeni nu trebuia să aibă dreptul de a mă influența în niciun fel cu privire la responsabilitatea și lucrarea mea de a-mi vesti mărturiile de încurajare și de mustrare.

Soțul meu nu mi-a stat niciodată în cale în lucrarea aceasta, deși am avut din partea lui ajutor, încurajare și milă. Mi-au lipsit atât de mult simpatia, rugăciunile și lacrimile lui! Nimeni nu poate să înțeleagă lucrul acesta și să simtă cu mine. Totuși lucrarea mea trebuie să fie făcută. Nicio putere omenească nu ar trebui să facă nici cea mai mică presupunere că eu aș fi influențată în lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat-o de a le vesti mărturia mea acelora pentru care El mi-a dat mustrări sau încurajări.

Am fost singură în toată această lucrare, dureros de singură în toate dificultățile și în toate încercările legate de lucrare. Numai Dumnezeu a putut să mă ajute. Ultima lucrare pe care trebuie să o fac în lumea aceasta va fi încheiată curând. Trebuie să mă exprim deschis, în așa fel încât, dacă este cu putință, să nu fiu înțeleasă greșit.

Nu există nicio persoană din lume care să fi pus vreo solie în mintea mea sau să îmi fi încredințat vreo datorie. Acum — trebuie să îți spun, frate F — când Domnul îmi dă o solie pentru tine sau pentru altcineva, o vei avea așa cum mi-o dă Domnul. — Manuscrisul 227, 1902

Capitolul 9

RELAȚIA DINTRE GÂNDIREA LUI ELLEN WHITE ȘI CUVÂNTUL VENIT DIN PARTEA DOMNULUI

Opinia lui Ellen White?

Poziția: în parte omenească, în parte divină. — În experiența mea, am fost chemată de multe ori să înfrunt atitudinea unei anumite clase de oameni care recunoșteau că mărturiile erau de la Dumnezeu, dar adoptau poziția că, în unele locuri, era prezentată opinia și judecata lui Ellen White. Poziția aceasta le convine celor care nu iubesc muștrarea și corectarea și care, dacă ideile lor sunt contrazise, au astfel ocazia de a explica deosebirea dintre ce este omenească și ce este divin.

Dacă ideile preconcepate sau opiniile personale ale unora sunt contrazise, fiind muștrate de mărturii, ei simt imediat răspunderea de a-și prezenta explicit poziția pentru a face deosebire între mărturii, definind ce anume constituie gândirea omenească a lui Ellen White și ce anume este cuvântul venit din partea Domnului. Tot ce susține ideile lor îndrăgite este de inspirație divină, iar mărturiile care corectează ideile lor false sunt omenești, sunt opiniile lui Ellen White. Ei anulează efectul sfaturilor lui Dumnezeu prin tradiția lor. — Manuscrisul 16, 1889

Respingerea mărturiilor. — Ați vorbit despre aceste subiecte în conformitate cu felul în care le înțelegeți voi, spunând că nu toate mesajele adresate de Ellen White sunt de la Domnul, ci o parte constituie gândirea ei, părerile ei care nu sunt cu nimic mai bune decât gândirea și ideile oricui altcuiva. Acesta este unul dintre cârligele lui Satana, de care voi vă agățați îndoielile pentru a vă amăgi sufletul și a amăgi sufletele altora care vor

îndrăzni să tragă o linie și să spună: Partea aceasta care îmi place este de la Dumnezeu, dar partea aceea care scoate în evidență și condamnă comportamentul meu este numai de la Ellen White și nu poartă semnătura sfântă. În felul acesta, voi ați respins de fapt în întregime mesajele pe care Dumnezeu, în dragostea Sa duioasă și plină de milă, vi le-a trimis pentru a vă salva de la ruina morală. (...)

În spatele meu Se află Domnul, care a inspirat mesajul pe care voi îl respingeți, îl desconsiderați și îl dezonozați acum. Prin faptul că L-ați ispitit pe Dumnezeu, voi v-ați slăbit singuri, iar urmarea a fost confuzie și orbirea minții.

Aceasta nu este opinia mea. — După ce v-am scris o scrisoare lungă, care a fost desconsiderată de fratele H ca fiind doar o expresie a opiniilor mele, în timp ce eram la adunarea de tabără din California de Sud, Domnul a înlăturat parțial restricția pe care mi-o pusese și mi-a îngăduit și vă scriu următoarele. Nu îndrăznesc să scriu mai mult acum, ca nu cumva să trec dincolo de ce mi-a îngăduit Duhul Domnului.

Când a venit profesorul I, i-am pus câteva întrebări precise, mai mult pentru a afla cum înțelegea el starea lucrurilor, decât pentru a obține informații. Am simțit că venise criza. Dacă ar fi stat în lumină, fratele H și cei asociați cu el ar fi recunoscut vocea de avertizare și mustrare, dar el o numește lucrare omenească și o respinge. În cele din urmă, el va dori să nu fi săvârșit lucrarea aceasta. El țese în jurul lui o mreajă pe care nu o va putea rupe cu ușurință. Aceasta nu este opinia mea.

Ce voce recunoașteți ca fiind vocea lui Dumnezeu? Ce resurse de putere mai are Domnul pentru a corecta greșelile voastre și pentru a vă arăta cum este calea voastră? Ce putere mai are pentru a lucra în biserică? Prin comportamentul vostru, ați închis fiecare cale prin care Domnul putea să

ajungă la voi. Va învia El pe cineva care să vă vorbească? (...)

În mărturiile trimise la Battle Creek, eu v-am dat lumina pe care am primit-o de la Dumnezeu. În niciun caz, nu v-am prezentat judecata și opinia mea. Am suficient de mult de scris despre ce mi-a fost arătat, fără să alunec în prezentarea opiniilor mele. Voi faceți la fel cum au făcut copiii lui Israel de repetate ori. În loc să vă pocăiți înaintea lui Dumnezeu, voi respingeți cuvintele Sale și îi atribuiți solului pe care îl trimite El toate avertizările și muștrările. — Testimony for the Battle Creek Church, p. 50-58 (1882)

Îngăduiți-mi să îmi exprim părerea, și totuși nu este părerea mea, ci este cuvântul Domnului. — Scrisoarea 89, 1899 (citată în Sfaturi pentru scriitori și editori, p. 112)

Satana îi va ajuta pe cei care cred că trebuie să facă deosebire [între mărturii]. — Eu am de făcut o lucrare pentru a combate concepțiile greșite ale acelor care presupun că sunt capabili să spună ce mărturie este de la Dumnezeu și ce este un produs omenesc. Dacă aceia care au făcut astfel vor continua pe calea aceasta, agenții satanici vor alege pentru ei. (...)

Aceia care au ajutat sufletele să creadă că au libertatea de a preciza ce este de la Dumnezeu în Mărturii și care sunt cuvintele neinspirate ale lui Ellen White vor constata că l-au ajutat pe Satana în lucrarea lui de amăgire. Vă rog să citiți „Mărturia nr. 33”, p. 211, „Cum să primim muștrarea”. — Scrisoarea 28, 1906

Cum poate Dumnezeu să ajungă la inima lor. — Ce resurse de putere mai are Domnul pentru a ajunge la inima acelor care au respins avertizările și muștrările Sale, declarând că mărturiile Duhului lui Dumnezeu sunt doar rezultatul înțelepciunii omenești? Ce veți putea să-i spuneți lui Dumnezeu la judecată, ca scuză, pentru că ați întors spatele dovezilor pe care vi le-a dat cu

privire la faptul că El Însuși era implicat în lucrare? — Mărturii pentru pastori, p. 466

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII SOLUL DOMNULUI

Relatarea unor experiențe avute în calitate de sol al lui Dumnezeu. — Timp de o jumătate de secol, eu am fost solul Domnului și, atâta vreme cât voi trăi, voi continua să vestesc soliile pe care Dumnezeu mi le dă pentru poporul Său. Eu nu îmi atribui slava. În tinerețe, Domnul m-a făcut să fiu solul Său pentru a le transmite celor din poporul Său mărturii de încurajare, avertizare și mustrare. Timp de șaiszeci de ani, eu am comunicat cu solii cerești și am învățat fără încetare despre lucrurile divine și despre modul în care lucrează Dumnezeu continuu pentru a aduce sufletele de la ideile false ale căilor lor la lumina căilor Sale.

Multe suflete au fost ajutate, deoarece au crezut că soliile care îmi erau date erau trimise ca o expresie a milei față de cei greșiți. Când i-am văzut pe cei ce aveau nevoie de o schimbare a experienței lor creștine, le-am spus lucrul acesta pentru binele lor prezent și veșnic. Atâta vreme cât Domnul îmi cruță viața, eu îmi voi face lucrarea cu credincioșie, indiferent dacă oamenii vor primi și vor asculta sau nu. Lucrarea care mi-a fost dată este foarte clară, iar eu doresc să primesc harul de a fi ascultătoare.

Îl iubesc pe Dumnezeu. Îl iubesc pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și simt un interes puternic pentru binele fiecărui suflet care se declară a fi un copil al lui Dumnezeu. Sunt hotărâtă să fiu un ispravnic credincios atâta vreme cât Domnul îmi va cruța viața. Nu voi înceta să lucrez, nici nu mă voi descuraja.

Totuși, timp de mai multe luni, sufletul meu a trecut printr-o agonie puternică, din cauza acelor care au primit ideile fanteziste ale lui Satana și

le-au transmis și altora, 13 dând orice fel de interpretare care poate fi concepută pentru a nimici încrederea în solia Evangheliei pentru această generație din urmă și în lucrarea specială pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Știu că Domnul mi-a dat lucrarea aceasta și nu am nicio scuză de prezentat pentru nimic din ce am făcut.

În experiența mea, eu primesc fără încetare dovezi despre puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu, care îmi susține trupul și sufletul pe care le-am consacrat Domnului. Eu nu îmi aparțin. Am fost cumpărată cu un preț și am o asemenea siguranță că Domnul lucrează pentru mine, încât trebuie să recunosc harul Său îmbelșugat. (...)

De ce să mă plâng? Domnul m-a făcut să îmi revin din boală de atâtea ori, m-a susținut în mod minunat, așa că nu pot să mă îndoiesc niciodată. Am atât de multe dovezi inconfundabile ale binecuvântărilor Sale speciale, încât nu mi-ar fi cu putință să mă îndoiesc. El îmi dă libertatea de a mă exprima, prezentând adevărul Său în fața unui număr mare de oameni. Ajutorul Său deosebit îmi este dat nu numai când stau în fața unor adunări numeroase, ci și când îmi folosesc pana și mi se fac descoperiri minunate cu privire la trecut, prezent și viitor. — Scrisoarea 86, 1906

Primirea capacității de exprimare. — Dintre toate asigurările prețioase pe care mi le-a dat Dumnezeu cu privire la lucrarea mea, niciuna nu a fost mai valoroasă pentru mine decât faptul că El mi-a dat capacitatea de a mă exprima oriunde a trebuit să merg. În locurile unde se manifesta împotrivirea cea mai mare, orice glas a fost adus la tăcere. Eu am rostit solia clară pentru poporul nostru și pentru o mulțime de ascultători, iar cuvintele mele au fost primite ca și când ar fi venit de la Domnul. — Scrisoarea 84, 1909

Solia lui Ellen G. White a fost consecventă de-a lungul anilor. — La adunarea de duminică după-amiază au participat mulți locuitori din Battle

Creek. Ei au ascultat cu cea mai mare atenție. La adunarea aceasta, am avut ocazia de a declara cu fermitate că nu mi-am schimbat concepțiile. Binecuvântarea Domnului a venit asupra multora dintre cei care au auzit cuvintele rostite. Eu am spus: „Poate că sunteți dornici să știți ce crede Ellen White. Ați auzit-o vorbind de multe ori. (...) Ea are de făcut pentru Domnul aceeași lucrare pe care a avut-o atunci când li s-a adresat celor din Battle Creek, cu mulți ani în urmă. Ea a primit învățăturile de la Același Călăuzitor. Porunca pe care a primit-o este următoarea: «Scrie soliile pe care ți le dau, pentru ca oamenii să le poată avea.» Aceste solii au fost scrise așa cum mi le-a dat Dumnezeu.” — Scrisoarea 39, 1905

Încrederea lui E. G. White în Sursa Divină a descoperirilor primite. — Ce luptă sunt obligată să duc! Frații mei par să mă judece pentru că iau poziții care li se par a nu fi necesare. Ei nu văd că Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, mi-a făcut descoperiri care nu pot fi contrazise sau combătute cu succes. Nimic nu poate să șteargă lucrurile care mi-au fost prezentate și care au fost întipărite pe tăblițele sufletului meu. Toate împotririile sau contestațiile făcute pentru a anula efectul mărturiei mele nu au alt efect, decât să mă constrângă, prin îndemnul Duhului lui Dumnezeu, să le repet cu mai multă hotărâre și să stau de partea luminii descoperite cu toată puterea pe care mi-a dat-o Dumnezeu. — Manuscrisul 25, 1890

Înfrunțați pericolul în mod categoric. — Satana va continua să aducă teoriile lui false și să pretindă că ideile lui sunt adevărate. Duhurile amăgitoare sunt la lucru. Eu trebuie să înfrunt pericolul în mod categoric, negând dreptul oricui de a folosi scrierile mele în așa fel încât să slujească planurilor Diavolului de a-i ademeni și a-i amăgi pe cei din poporul lui Dumnezeu. 14 El mi-a cruțat viața pentru a putea să prezint mărturiile pe care le-am primit, pentru a apăra lucrurile pe care le apăra Dumnezeu și pentru a condamna orice urmă a ideilor fanteziste ale lui Satana. În fanteziile spirituale, lucrurile vor veni unele după altele pentru a-i înșela, dacă este cu putință, chiar și pe cei aleși. — Manuscrisul 126, 1905

Neclintită de împotrivire. — Chiar dacă împotriva mea vor fi lansate cele mai mari serii de atacuri, eu nu voi schimba nici în cea mai mică măsură misiunea și lucrarea mea. Noi am fost nevoiți să ne confruntăm cu aceste lucruri din nou și din nou. Domnul mi-a dat solii când aveam numai șaptesprezece ani. (...) Soliile pe Domnul mi le-a dat au venit în linie dreaptă, de la o lumină la alta, înainte și în sus, de la un adevăr la alt adevăr, mai avansat. — Manuscrisul 29, 1897

Nicio pretenție la titlul de „profet”. — Pe parcursul cuvântării, 15 am spus că nu am pretins a fi profet. Unii au fost surprinși de declarația aceasta și, având în vedere că s-a vorbit atât de mult despre lucrul acesta, voi da o explicație. Alții sunt cei care m-au numit profet, dar eu nu mi-am atribuit niciodată titlul acesta. Eu nu am simțit că este datoria mea să mă autodenumesc astfel. În zilele noastre, cei care pretind cu îndrăzneală că sunt profeți sunt adesea o rușine pentru lucrarea lui Hristos.

Lucrarea mea include mult mai mult decât semnifică numele acesta. Eu mă consider un sol căruia Domnul i-a încredințat o solie pentru poporul Său. — Scrisoarea 55, 1905 (în Solii alese, cartea 1, p. 35, 36; în ediția în limba română, p. 33)

Lucrarea unui profet și chiar mai mult. — Sunt sfătuită să nu mă las împiedicată în lucrarea mea de aceia care fac tot felul de presupuneri cu privire la natura ei și ale căror minți se luptă cu atât de multe probleme încurcate în legătură cu presupusa lucrare a unui profet. Misiunea mea cuprinde lucrarea unui profet, dar nu se oprește acolo. Ea cuprinde mult mai mult decât poate să înțeleagă mintea acelor care au semănat semințele necredinței. — Scrisoarea 244, 1906 (adresată prezbiterilor bisericii din Batle Creek; vezi Solii alese, cartea 1, p. 36; în ediția în limba română, p. 33)

Nicio apărare a propriei poziții. — Sunt foarte tristă, deoarece frații J și K au adoptat această poziție. (...) Poate că întrebați: „Ce efect are aceasta asupra ta?” Doar întristare, dar [am] pace, și liniște deplină și încredere în Isus. Eu nu voi rosti nici zece cuvinte pentru a-mi apăra poziția sau misiunea. Nu voi căuta să prezint dovezi cu privire la lucrarea mea. „După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7,20). — Scrisoarea 14, 1897

Urmările lăsate în seama lui Dumnezeu. — Uneori, în timpul nopții, sunt foarte împovărată. Mă scol din pat, merg prin cameră, mă rog Domnului să mă ajute să port povara și să nu spun nimic pentru a-i face pe oameni să creadă că solia pe care mi-a dat-o El este adevărată. Când pot să pun povara aceasta asupra Domnului, sunt realmente liberă. Mă bucur de o pace pe care nu pot să o exprim. Mă simt înălțată, ca și când aș fi purtată de brațele veșnice, iar pacea și bucuria îmi umplu sufletul.

Mi se aduce aminte din nou și din nou că nu trebuie să încerc să risipesc confuzia și contradicția dintre credință și simțămintele și necredința care sunt exprimate. Eu nu trebuie să mă descurajez, ci să rostesc cuvintele Domnului cu autoritate și să las în seama Lui toate urmările.

Marele Medic mă îndrumă să rostesc cuvintele pe care mi le dă Domnul, indiferent dacă oamenii vor asculta sau nu vor suporta să asculte. Mi se spune că nu am nimic de-a face cu rezultatele, că Dumnezeu, chiar Domnul Iehova, mă va păstra în pace deplină, dacă mă voi odihni în dragostea Sa și voi face lucrarea pe care mi-a dat-o El. — Scrisoarea 146, 1902

Nu voi da pe față acele păcate care le sunt cunoscute doar celor implicați. — Frații tăi, sau mulți dintre ei, nu cunosc lucrurile pe care le cunoști doar tu însuși și Domnul. (...) M-am hotărât să nu dau pe față păcatele celor care declară a crede adevărul, ci îi voi lăsa pe ei să

mărturisească aceste lucruri. — Scrisoarea 113, 1893

E. G. White a beneficiat de soliile vestite. — Doresc mult să vorbesc pentru adunări mari, știind că solia nu vine de la mine însămi, ci este constituită din cuvintele pe care Domnul le întipărește în mintea mea pentru ca eu să le rostesc. Eu nu sunt lăsată singură când stau înaintea oamenilor cu o solie. Când mă aflu în fața oamenilor, mi se pare că îmi sunt descoperite lucrurile cele mai prețioase ale Evangheliei, că iau parte la solia Evangheliei și mă hrănesc din Cuvânt la fel de mult ca oricare dintre ascultători. Predicile îmi fac bine, deoarece am descoperiri noi de fiecare dată când deschid gura pentru a le vorbi oamenilor.

Nu pot să mă îndoiesc niciodată de misiunea mea, deoarece sunt părtașă a privilegiilor și sunt hrănită și însuflețită, știind că sunt chemată prin harul lui Hristos. De fiecare dată când le prezint oamenilor adevărul și le atrag atenția la viața veșnică pe care Hristos ne-a făcut cu putință să o obținem, eu sunt la fel de binecuvântată ca ei de descoperirile cele mai frumoase ale harului, dragostei și puterii arătate de Dumnezeu pentru binele celor din poporul Său, prin îndreptățirea și împăcarea cu Dumnezeu. — Manuscrisul 174, 1903

Privilegiul de a fi solul lui Dumnezeu. — Sunt foarte recunoscătoare că Domnul mi-a dat privilegiul de a fi solul Său pentru a le transmite altora adevărul prețios. — Scrisoarea 80, 1911

După moartea lui Ellen White

Scrierile lui E. G. White vor continua să fie o mărturie. — Trebuie să aștern mărturia aceasta pe hârtie, deoarece, dacă voi adormi în Isus, mărturia adevărului va continua să fie vestită. — Scrisoarea 116, 1905

Până la sfârșit. — În aceste zile din urmă, poporului nostru i s-a dat o lumină îmbelșugată. Indiferent dacă viața mea este cruțată sau nu, scrierile mele vor vorbi neîncetat, iar lucrarea lor va înainta până la sfârșitul timpului. Scrierile mele sunt păstrate în arhiva Fundației și, chiar dacă eu nu voi mai trăi, cuvintele acestea care mi-au fost date de Domnul vor continua să aibă viață și le vor vorbi oamenilor. — Scrisoarea 371, 1907 (publicată în Solii alese, cartea 1, p. 55; în ediția în limba română, p. 50)

Soliile urmau să aibă o putere mai mare după moartea ei. — Din punct de vedere fizic, eu am fost întotdeauna un vas crăpat, și totuși, la vârsta mea înaintată, Domnul continuă să lucreze asupra mea prin Duhul Său Sfânt, pentru a scrie cărțile cele mai importante care le-au fost oferite vreodată bisericilor și lumii. Domnul dovedește ce poate El să facă prin vasele slabe. Eu voi folosi pentru slava Sa viața pe care El o cruță. Când El va considera că este potrivit să mă treacă la odihnă, soliile Sale vor avea o putere chiar mai plină de viață decât atunci când a trăit unealta fragilă prin care au fost vestite. — Manuscrisul 122, 1903

Capitolul 11

PRIMIREA SOLIILOR

Soliile de încurajare, avertizare și muștrare. — Timp de o jumătate de secol, eu am fost solul Domnului și, atâta vreme cât va dura viața mea, voi continua să vestesc soliile pe care Dumnezeu mi le dă pentru poporul Său. Eu nu îmi atribui mie slava. În tinerețea mea, Domnul m-a făcut să fiu solul Său pentru a le transmite celor din poporul Său mărturii de încurajare, avertizare și muștrare. Timp de șaiszeci de ani, eu am comunicat cu solii cerești și am învățat fără încetare despre lucrurile divine și despre felul în care Dumnezeu lucrează continuu pentru a aduce sufletele de la ideile lor false, la lumina căilor Sale. — Scrisoarea 86, 1906

Unii primesc, alții resping. — Am de făcut o lucrare pentru aceia care vor fi ajutați de lumina dată, chiar dacă această lumină nu se armonizează cu ideile lor. Ei vor recunoaște lumina de la Dumnezeu, deoarece au roadele lucrării pe care Domnul a binevoit să o facă prin unealta Sa umilă în ultimii patruzeci și cinci de ani. Ei recunosc faptul că lucrarea aceasta este de la Dumnezeu și, ca urmare, sunt dispuși să își corecteze ideile și să își schimbe comportamentul.

Totuși, aceia care își vor păstra și își vor susține ideile proprii și, din cauză că sunt corecțați, vor trage concluzia că Ellen White este influențată să adopte anumite căi care nu sunt în armonie cu ideile lor (...) nu vor avea niciun beneficiu. Eu nu aș considera că astfel de prieteni au vreo valoare într-o situație grea, îndeosebi într-un timp de criză. Acum ați înțeles părerea mea. Eu nu vreau să fac lucrarea lui Dumnezeu de mântuială. Vreau să știu care este datoria mea și să acționez în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. — Scrisoarea 3, 1889

Scrisoarea lui Ellen White este o solie de la Dumnezeu. — Întrebi dacă Domnul mi-a inspirat scrisoarea aceea. Eu spun că a inspirat-o. Acel Dumnezeu sfânt al lui Israel nu va sluji păcatelor tale. Solia a fost dată de Dumnezeu. Dacă, după ce ai primit solia aceea, ai avut o înțelegere nouă cu privire la păcat, dacă ai ajuns să fii cu adevărat convertit, un copil al lui Dumnezeu, în loc de a fi un călcător al Legii Sale, atunci nimeni nu va fi mai mulțumit decât mine. — Scrisoarea 95, 1893

Adevărul mărturiilor recunoscut public.— Le-am vorbit oamenilor după-amiază despre necesitatea de a îndepărta defectele din caracterul lor, ca să poată fi în stare să stea fără vină înaintea Fiului lui Dumnezeu când Se va arăta El. În adunare s-au manifestat simțăminte adânci. M-am adresat personal câtorva oameni, scoțând în evidență greșelile care îmi fuseseră arătate cu privire la situația lor. Toți au răspuns, iar mulți și-au mărturisit cu lacrimi păcatele și faptul că mărturia era adevărată. — Scrisoarea 7, 1873

Interpretarea scrierilor în lumina unor idei preconcepute. — Mulți interpretează scrierile mele în lumina ideilor lor preconcepute. Știți ce înseamnă faptul acesta. Urmarea sigură este o dezbinare în modul de a înțelege și o diversitate de opinii.

O problemă pe care nu pot să o rezolv este aceea că nu știu cum să scriu ca să fiu înțeleasă de cei cărora le adresez mesaje importante. Din cauza influenței unei minți asupra altei minți, cei care înțeleg greșit îi pot determina și pe alții să înțeleagă greșit, prin interpretarea pe care o atribuie subiectelor scrise de mine. Unul le înțelege așa cum crede el că ar trebui să fie, în conformitate cu ideile lui. Altul atribuie o explicație proprie scrierii mele, iar rezultatul sigur este confuzia. — Scrisoarea 96, 1899.

Acceptarea parțială. — Multe luni, cu excepția câtorva nopți, nu am

fost în stare să dorm după ora unu. Mă trezesc vorbind cu tine și cu alții, apelând la voi ca o mamă care apelează la fiul ei. (...)

Fără îndoială că ești surprins, și m-am așteptat să fii, pentru că îți scriu atât de deschis și de hotărât. Totuși trebuie să fac lucrul acesta, deoarece am fost pusă ispravnic al harului lui Hristos și trebuie să îndeplinesc lucrarea aceasta pentru Domnul. Poate că ești mulțumit de tine însuși. Poate că negi descoperirea care mi-a fost făcută cu privire la situația ta. Unii fac astfel în zilele noastre. (...)

Acesta este motivul pentru care oamenii nu își înțeleg întotdeauna greșelile, chiar dacă le sunt arătate cu claritate. Ei pretind a crede mărturiile care le sunt adresate, până când soliile ajung să le spună că trebuie să își schimbe planurile și metodele, că zidirea caracterului lor trebuie să fie cu totul diferită, deoarece, altfel, furtuna și intemperiiile o vor spulbera din temelii. Atunci, vrăjmașul îi ispitește să se îndreptățească singuri.

După ce vei citi scrisoarea aceasta, fără îndoială că vei fi ispitit să spui: „Nu este așa. Eu nu sunt așa cum mă prezintă această descriere. Cineva i-a umplut capul lui Ellen White cu o mulțime de lucruri de nimic despre mine.” Totuși îți spun, în Numele Domnului, că lucrurile scrise aici sunt de la Dumnezeu. Dacă alegi să îndepărtezi solia în felul acesta, vei da pe față măsura credinței tale în lucrarea pe care Domnul i-a dat-o slujitorului Său. — Scrisoarea 12, 1902

Pasaje care condamnă îngăduirea anumitor plăceri. — Unii care se declară a fi credincioși acceptă anumite părți din mărturii ca fiind o solie de la Dumnezeu, în timp ce resping acele părți care condamnă îngăduirea plăcerilor lor. Asemenea oameni lucrează contrar bunăstării proprii și bunăstării bisericii. Atâta timp cât avem lumina, este important să umblăm în ea. — Manuscrisul 71, 1908

Desconsiderarea soliilor. — Adesea, nu anticipez faptul că voi spune lucrurile pe care le spun, când vorbesc în fața oamenilor. Dumnezeu poate să îmi dea cuvinte de mustrare, avertizare sau încurajare, după cum consideră El că este potrivit pentru binele sufletelor. Eu voi rosti aceste cuvinte, iar ele ar putea să contrazică ideile și purtarea fraților mei pe care îi iubesc cu sinceritate și îi respect cu adevărat.

Mă aștept ca aceste cuvinte să fie denaturate și înțelese greșit de cei necredincioși și nu este o surpriză pentru mine. Însă faptul că frații mei, care sunt familiarizați cu misiunea și lucrarea mea, desconsideră solia pe care mi-o dă Dumnezeu Îl întristează pe Duhul Său.

Este descurajator pentru mine când văd că ei aleg din mărturii părți care le plac și le explică în așa fel încât să îndreptățească modul lor de acțiune pentru a lăsa impresia că ei acceptă partea aceea ca fiind vocea lui Dumnezeu, iar apoi, când alte părți din mărturii mustră comportamentul lor, când cuvintele rostite nu coincid cu părerile și judecata lor, ei dezonorează lucrarea lui Dumnezeu, spunând: „Oh, noi nu acceptăm lucrul acesta — este doar părerea lui Ellen White, iar aceasta nu este mai bună decât părerea mea sau părerea oricui altcuiva.” — Scrisoarea 3, 1889

Căutarea unor cuvinte cărora le poate fi atribuită o interpretare omenească. — Îmi dau seama de faptul că sunt o muritoare și că trebuie să veghez asupra însușirilor mele fizice, mintale și morale. Mutările continue dintr-un loc în altul din cauza călătoriilor și lucrarea publică făcută oriunde am mers au fost prea mult pentru mine, pe lângă scrierile pe care le-am pregătit zi și noapte, după cum a lucrat Domnul în mintea mea prin Duhul Său Sfânt.

Când întâlnesc dovezi care arată că aceste mesaje vor fi tratate de unii

potrivit cu judecata lor omenească și când îmi dau seama că unii urmăresc cu atenție să găsească în scrierile mele cuvinte cărora le pot atribui interpretările lor omenești, în scopul de a-și susține pozițiile și de a-și îndreptăți un comportament greșit — când mă gândesc la lucrurile acestea, nu mă simt foarte încurajată să continui să scriu.

Unii dintre acești oameni care sunt muștrați categoric se străduiesc să facă fiecare cuvânt să susțină declarațiile lor. Denaturările, omisiunile intenționate, aplicarea și interpretările greșite ale Cuvântului sunt uluitoare! Oamenii se unesc în lucrarea aceasta. Lucrul la care nu s-a gândit unul este completat de un altul. — Scrisoarea 172, 1906

Răstălmăcirea Scripturii și a mărturiilor. — Învățăturile lui Hristos au fost adesea înțelese greșit, nu din cauză că El nu le-a exprimat cu claritate, ci din cauză că mintea iudeilor, asemenea minții multora din zilele noastre care pretind a crede, era plină de prejudecăți. Pentru că Hristos nu a trecut de partea cărturarilor și fariseilor, ei L-au urât, I s-au împotrivit, au căutat să contracareze eforturile Sale și să anuleze efectul cuvintelor Sale.

De ce nu vor oamenii să înțeleagă și să trăiască adevărul? Mulți studiază Scripturile cu scopul de a dovedi că ideile lor sunt corecte. Ei schimbă semnificația Cuvântului lui Dumnezeu în așa fel încât să se potrivească părerilor lor. În același fel procedează și cu mărturiile pe care le trimite El. Ei citează o jumătate de propoziție, lăsând deoparte cealaltă jumătate care, dacă ar fi citată, ar arăta că raționamentul lor este fals. Dumnezeu este împotriva celor care răstălmăcesc Scripturile, făcându-le să se conformeze ideilor lor preconceptionale. — Manuscript Releases 22, 1890

Cuvinte răstălmăcite și înțelese greșit. — Îmi este imposibil să fiu înțeleasă de aceia care au avut lumina, dar nu au umblat în ea. Orice spun eu în conversații particulare va fi repetat în așa fel încât să fie făcut să însemne

exact opusul lucrurilor pe care am intenționat să le spun și care ar fi fost înțelese așa cum am dorit eu, dacă ascultătorii ar fi avut mintea și spiritul sfințite. Îmi este teamă să vorbesc chiar și cu prietenii mei, deoarece după aceea aud: Sora White a spus aceasta, sora White a spus aceea.

Cuvintele mele sunt atât de mult răstălmăcite, de greșit interpretate, încât ajung la concluzia că Domnul dorește ca eu să stau departe de adunările mari și să refuz întrevederile particulare. Tot ce spun este transmis mai departe într-o lumină atât de pervertită, încât ajunge să fie ceva nou și ciudat pentru mine. Cuvintele mele sunt amestecate cu declarațiile făcute de oameni pentru a-și susține propriile teorii. — Scrisoarea 139, 1900

Darul profeției a fost o voce între noi încă de la început. — Vă adresăm apelul de a lua poziție de partea Domnului și de a vă face partea ca niște supuși credincioși ai Împărăției. Recunoașteți darul care a fost pus în biserică pentru călăuzirea poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă ale istoriei pământului. De la început, Dumnezeu a avut în biserică darul profeției asemenea unei voci vii, al cărei scop este acela de a sfătui, a muștra și a învăța.

Am ajuns acum la ultimele zile ale lucrării soliei îngerului al treilea, când Satana va lucra cu o putere sporită, deoarece știe că timpul lui este scurt. În același timp, noi vom primi darurile Duhului Sfânt, diversitatea lucrărilor săvârșite prin revărsarea Duhului. Acesta este timpul ploii târzii. — Scrisoarea 230, 1908

Bariera protectoare este înlăturată. — Vrajmașul a făcut eforturi iscusite pentru a tulbura credința celor din poporul nostru în Mărturie, iar când pătrund ideile acestea false, acești oameni pretind că dovedesc toate pozițiile cu Biblia, dar ei interpretează greșit Scripturile. Ei fac declarații îndrăznețe, așa cum a făcut fratele Canright, și aplică greșit profețiile și

pasajele Scripturii pentru a dovedi o idee falsă. Dacă își vor îndeplini lucrarea de a slăbi încrederea bisericilor noastre în Mărturie, oamenii vor da la o parte bariera, iar necredința va ajunge larg răspândită, pentru că nu va fi nicio voce care să se ridice și să oprească puterea ideilor false.

Acesta este exact planul lui Satana, iar aceia care au pregătit calea pentru ca poporul să nu acorde nicio atenție avertizărilor și muștrărilor Mărturiilor Duhului lui Dumnezeu vor vedea un val de idei false de tot felul, care vor prinde viață. Ei vor pretinde că Scriptura este dovada lor și toate formele de amăgire inventate de Satana se vor răspândi. — Scrisoarea 109, 1890

Siguranță în fața amăgirilor ademenitoare ale lui Satana. — Oamenii pot să conceapă strategie după strategie și vrăjmașul va căuta să ademenească sufletele, abătându-le de la adevăr, dar toți cei care cred că Domnul a vorbit prin Ellen White și i-a dat o solie vor fi în siguranță în fața numeroaselor amăgiri care vor veni în aceste zile din urmă. — Scrisoarea 50, 1906

Nu pe mine mă trădați, ci pe Domnul. — Eu am încercat să îmi fac datoria față de voi și față de Domnul Isus, pe care Îl slujesc și a cărui lucrare o iubesc. Mărturiile pe care vi le-am vestit mi-au fost cu adevărat descoperite de Domnul. Îmi pare rău că ați respins lumina dată. (...)

Oare Îl trădați voi pe Domnul vostru din cauză că, în marea Sa milă, v-a arătat exact poziția în care vă aflați din punct de vedere spiritual? El cunoaște fiecare intenție a inimii. Nimic nu este ascuns de El. Nu pe mine mă trădați. Nu împotriva mea sunteți atât de înverșunați, ci împotriva Domnului, care mi-a dat o solie pe care să o vestesc. — Scrisoarea 66, 1897

Renunțarea la credința în Mărturie. — Un fapt este sigur: acei adventiști

de ziua a șaptea care se așază sub steagul lui Satana vor renunța mai întâi la credința în avertizările și muștrările conținute în Mărturiile Duhului lui Dumnezeu.

Chemarea la o consacrare mai mare și la o slujire mai sfântă a fost adresată și va continua să se facă auzită. — Scrisoarea 156, 1903

Două exemple tipice

1. O mărturie personală primită cu recunoștință. — Ne-am întors în 12 decembrie [1892]. În seara zilei următoare, fratele Faulkhead a cerut să mă vadă. 17 Aveam în suflet o povară pentru situația lui. I-am spus că aveam pentru el și soția lui o solie pe care m-am pregătit de câteva ori să o trimit, dar am simțit că Duhul Domnului îmi interzicea să fac acest lucru. I-am cerut să stabilească un timp când puteam să-i văd.

El a răspuns: „Mă bucur că nu mi-ai trimis mesajele în scris. Aș prefera să îmi vorbești direct, deoarece, dacă ar fi venit pe o altă cale, nu mi-ar fi făcut niciun bine.” Apoi a întrebat: „De ce nu îmi spui mesajul acum?” Eu am spus: „Poți să rămâi pentru a-l auzi?” El a răspuns că va rămâne.

Eram foarte obosită, deoarece participasem la programul de încheiere a școlii din ziua aceea, dar m-am ridicat din patul în care eram culcată și i-am citit timp de trei ore. Inima lui a fost foarte mișcată, ochii îi erau plini de lacrimi, iar când am terminat de citit, a zis: „Accept fiecare cuvânt. Totul îmi este adresat mie.”

O mare parte dintre lucrurile pe care i le citisem se refereau la Echo Office [din Australia] și la administrarea acestei instituții încă de la început. Domnul mi-a descoperit, de asemenea, relația dintre fratele Faulkhead și Masoneria Liberă, iar eu i-am declarat deschis că, dacă nu rupe orice legătură

cu această societate, își va pierde sufletul.

El a spus: „Primesc lumina pe care Domnul mi-a trimis-o prin tine. O voi pune în aplicare. Sunt membru în cinci loji și alte trei loji sunt sub conducerea mea. Eu tranzacționez toate afacerile lor. De acum nu voi mai participa deloc la întrunirile lor și voi încheia relațiile de afaceri cu ele cât mai rapid cu putință.”

I-am repetat cuvintele care mi-au fost adresate de călăuza mea cu privire la societățile acestea. Cu privire la o anumită mișcare făcută de călăuza mea, am spus: „Nu pot să relatez tot ce mi-a fost descoperit.” Fratele Faulkhead le-a spus fratelui Daniells și celorlalți că eu am făcut un semn special, care era cunoscut numai de ordinele cele mai înalte ale masonilor, în care el tocmai intrase. A spus că eu nu am cunoscut semnul și că nu mi-am dat seama că i-am prezentat un semn. Aceasta a fost pentru el dovada sigură că Domnul lucra prin mine spre a-i salva sufletul. — Scrisoarea 46, 1892

2. Un frate și un vizitator la adunarea de tabără. — I-am luat pe câțiva dintre frați deoparte, în cortul nostru, 18 și le-am citit materialul pe care îl scrisesem cu trei ani în urmă cu privire la comportamentul lor. Ei făcuseră un angajament față de Conferința Generală și apoi își retrăseseră cuvintele. Le-am citit mărturiile directe, clare și la subiect, dar problema a fost că ei nu simțiseră nicio obligație de a crede Mărturiile. Când locuise în LaPort, Iowa, fratele L făcuse parte din gruparea Marion¹⁹ și nimeni nu a știut cum să procedeze cu oamenii aceștia. Nu exista niciun pastor, nici solia vreunui pastor pe care ei să le respecte mai presus de judecata lor. Problema era aceea că nu știam cum să le spunem ceva care să aibă influență asupra lor. Tot ce am putut să facem a fost să ne rugăm și să lucrăm pentru ei, ca și când ar fi crezut fiecare cuvânt al mărturiilor, și totuși să fim atât de precauți, ca și când ar fi fost necredincioși. (...)

În Sabat20 dimineața, am fost la adunare devreme, iar Domnul mi-a dat o mărturie care li se adresa direct. Totul a fost neașteptat pentru mine. Am rostit-o fără rețineri, arătându-le că Domnul i-a trimis pe slujitorii Săi cu o solie și că solia aceasta era tocmai mijlocul pe care Dumnezeu îl rânduse pentru a ajunge la inima lor, dar ei au simțit libertatea de a o sfârâma și de a anula efectul Cuvântului lui Dumnezeu. (...)

Sabat, 14 iunie. Am avut adunări de care ne vom aduce aminte multă vreme. În Sabat dimineață, a vorbit fratele [J. N.] Laughborough. Eu am vorbit după-amiază. Domnul m-a ajutat. Apoi, am adresat apelul de a veni în față. Au răspuns treizeci și cinci de oameni. Majoritatea erau tineri și bătrâni, bărbați și femei. Am avut una dintre adunările cele mai prețioase. Unii care părăsiseră adevărul s-au întors cu pocăință și mărturisiri. Mulți au făcut aceasta pentru prima dată. Domnul era acolo personal. Faptul acesta a părut să doboare prejudecățile și au fost prezentate mărturii mișcătoare. Am luat o pauză, apoi am început din nou, iar lucrarea cea bună a continuat. (...)

Vineri după-amiază, am citit o lucrare importantă pe care am scris-o cu trei ani în urmă. Ascultătorii au recunoscut că vine de la Dumnezeu. Mărturiile au fost primite cu toată inima și au fost făcute mărturisiri de mare valoare pentru cei greșiți. — Scrisoarea 19, 1884

Capitolul 12

ASISTENȚII LITERARI CARE AU LUCRAT PENTRU ELLEN G. WHITE

Ajutorul dat de James White și de alții. — Pe vremea când trăia, soțul meu a fost ajutorul și sfătuitorul meu în trimiterea soliiilor care mi-au fost date. Noi am călătorit mult. Uneori, lumina îmi era dată în timpul nopții, alteori, în timpul zilei, în prezența unor adunări numeroase. Eu am scris cu credincioșie învățătura pe care am primit-o în viziune, după cum am avut timpul și puterea necesare pentru lucrarea aceasta. După aceea, noi examinăm împreună materialul, iar soțul meu corecta greșelile gramaticale și elimina repetările inutile. Apoi, materialul era copiat cu atenție pentru cei cărora le era adresat sau pentru tipar.

Pe măsură ce lucrarea s-a dezvoltat, au fost și alte persoane care m-au ajutat la pregătirea materialului pentru publicare. După moartea soțului meu, mi s-au alăturat ajutoare credincioase, care au lucrat neobosit la copierea Mărturiilor și la pregătirea articolelor pentru publicare.

Dar zvonurile care se răspândesc cu privire la faptul că vreunul dintre ajutoarele mele are îngăduința de a adăuga material sau de a schimba semnificația soliiilor pe care le scriu, nu sunt adevărate. — Scrisoarea 225, 1906, publicată în 1913, în *Writing and Sending Out of the Testimonies for the Church*, p. 4 (Solii alese, cartea 1, p. 50; în ediția în limba română, p. 45, 46)

Simțământul lui E. G. White că este insuficient pregătită în 1873. — În dimineața aceasta, m-am gândit cu onestitate la scrierile mele. Soțul meu este prea slab ca să mă ajute să le pregătesc pentru tipar, prin urmare, nu voi face

mai mult cu ele în prezent. Eu nu am o educație școlară. Nu pot să îmi pregătesc singură scrierile pentru tipar. Până când nu voi putea să fac acest lucru, nu voi mai scrie nimic. Nu este datoria mea să-i suprasolicit pe alții cu manuscrisele mele. — Manuscricul 3, 1873

Hotărâtă să își dezvolte aptitudinile literare. — Ne-am odihnit bine noaptea trecută. Această dimineață de Sabat este înnorată. Mentea mea ajunge la concluzii ciudate. Mă gândesc că trebuie să las deoparte scrisul, care îmi face atât de multă plăcere, și să văd dacă pot să merg la școală. Eu nu cunosc gramatica. Dacă Domnul mă va ajuta, voi încerca, la patruzeci și cinci de ani, să studiez științele. Dumnezeu mă va ajuta. Eu cred că mă va ajuta. — Manuscricul 3, 1873. (Jurnal, 11 ianuarie 1873)

Simțământul de insuficientă pregătire în 1894. — Acum trebuie să las acest subiect care este prezentat atât de deficitar, încât mă tem că veți interpreta greșit lucrurile pe care doresc cu atâta temere să le exprim cu claritate. Oh, fie ca Dumnezeu să îmi sporească înțelegerea, deoarece sunt o scriitoare slabă și nu pot să exprim în scris și în vorbire tainele mari și adânci ale lui Dumnezeu. Oh, rugați-vă pentru voi și rugați-vă pentru mine! — Scrisoarea 67, 1894

Respingerea zvonurilor cu privire la schimbarea scrierilor. — I-ați văzut pe copiii mei. Ei nu îmi schimbă cuvintele. Totul este așa cum scriu eu. (...)

Lucrarea mea în domeniul acesta a început încă din 1845. Încă de atunci, am lucrat prin scrieri și cuvântări. Pe măsură ce am împărtășit lumina care mi-a fost dată, am primit o lumină tot mai mare. Acum am cu mult mai multă lumină asupra Scripturilor Vechiului și Noului Testament, pe care o voi prezenta poporului nostru. — Scrisoarea 61a, 1900

Lectura finală a tuturor scrierilor publicate și nepublicate. — Încă sunt activă ca întotdeauna. Bătrânețea nu m-a slăbit nici în cea mai mică măsură. Sunt în stare să lucrez mult, scriind și vorbind, așa cum am făcut cu ani în urmă.

Citesc din nou tot ce este copiat, pentru a vedea dacă totul este așa cum trebuie. Citesc toate manuscrisele cărților înainte de a fi trimise la tipar. Prin urmare, puteți să înțelegeți că timpul meu este complet ocupat. În afară de scriere, sunt chemată să vorbesc în diferite biserici și să particip la adunări importante. Dacă Domnul nu m-ar ajuta, nu aș fi în stare să fac lucrarea aceasta. — Scrisoarea 133, 1902

Lucrarea lui Marian Davis

Domnișoara Davis, un ajutor conștiincios. — Marian a fost cu mine timp de aproximativ douăzeci și cinci de ani. Ea a fost persoana principală care a lucrat la pregătirea materialului pentru cărțile mele. Ea a prețuit întotdeauna scrierile mele ca fiind un material sfânt și mi-a spus adesea ce mângâiere și binecuvântare a primit prin îndeplinirea acestei lucrări și că lucrarea aceasta era sănătatea și viața ei. Ea a tratat întotdeauna materialul care i-a fost încredințat ca fiind ceva sfânt. Îmi lipsește foarte mult. Cine va ocupa locul ei? — Manuscrisul 145, 1904

Marian este editorul meu. — Lucrarea lui Marian are o natură întru totul diferită. Ea este editorul meu. Fanny [Bolton] 21 nu a fost niciodată editorul meu. Cum sunt realizate cărțile mele? Marian nu are pretenția de a fi recunoscută.

Ea îndeplinește lucrarea în felul următor: Ia articolele mele din diferite publicații și le lipește în albume. De asemenea, ea are o copie a tuturor scrisorilor pe care le scriu. Când pregătesc un capitol pentru o carte, Marian

își aduce aminte că am scris ceva cu privire la acel punct anume, care ar putea exprima subiectul mai convingător. Începe să caute și, când îl găsește, dacă vede că materialul va face în așa fel încât capitolul să fie mai clar, îl adaugă.

Cărțile nu sunt producția lui Marian, ci a mea, fiind alcătuite din articole aflate în toate scrierile mele. Marian are un material vast din care să aleagă, iar aptitudinea ei de a organiza lucrarea este de mare valoare pentru mine. Mă scutește de rescrierea unei mari cantități de material, lucru pe care nu am timp să îl fac.

Prin urmare, înțelegeți că Marian este ajutorul meu cel mai valoros pentru pregătirea cărților. Fanny nu a avut de îndeplinit niciuna dintre aceste lucrări. Marian i-a citit capitolele, iar Fanny a făcut uneori sugestii cu privire la organizarea materialului.

Aceasta este deosebirea dintre lucrători. Așa cum am afirmat, lui Fanny i-a fost interzis strict să schimbe cuvintele mele cu ale ei. Așa cum au fost rostite de trimișii cerești, cuvintele sunt aspre în simplitatea lor, iar eu mă străduiesc să exprim gândurile într-un limbaj atât de simplu, încât și un copil să poată înțelege fiecare cuvânt. Cuvintele altcuiva nu m-ar reprezenta corect.

V-am scris aceste lucruri în totalitate, pentru ca voi să înțelegeți cum stau lucrurile. Fanny ar putea să pretindă că ea mi-a făcut cărțile, dar nu este așa. Acesta a fost domeniul de lucru al lui Marian, iar lucrarea ei este cu mult mai avansată decât orice lucrare pe care a făcut-o Fanny pentru mine. — Scrisoarea 61a, 1900

Avertizarea lui Marian în timp ce lucra la Patriarhi și profeți, în 1889. — Willie22 este tot timpul la diverse ședințe, plănuiind în vederea îndeplinirii

unei lucrări mai eficiente și mai bune pentru Dumnezeu. Îl vedem numai la masă.

Marian merge la el pentru unele lucruri minore, pe care se pare că ar putea să le rezolve și singură. Ea este agitată și grăbită, iar el este atât de obosit, încât este nevoit pur și simplu să strângă din dinți și să-și stăpânească nervii cât mai bine cu putință. Am vorbit cu ea și i-am spus că trebuie să rezolve singură multe lucruri pe care le duce la Willie.

Ea se gândește la fiecare amănunt și implicație, iar mintea lui este frământată de o varietate de subiecte diferite, până când se simte amețit, iar apoi nu mai este pregătit să se ocupe de aceste treburi mărunte. Ea trebuie doar să se ocupe de unele lucruri care aparțin domeniului ei de lucru, nu să le aducă la el și nici să-i tulbure gândurile cu ele. Uneori, cred că ne va omorî pe amândoi degeaba cu amănuntele pe care ar putea să le rezolve singură la fel de bine ca atunci când le aduce la noi. Ea vrea să vedem fiecare schimbare mărunță a unui cuvânt. — Scrisoarea 64a, 1889

Serviciul ei conștiincios este prețios. — Sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul dat de Marian Davis la pregătirea cărților mele. Ea adună materiale din jurnalele mele, din scrisorile mele și din articolele publicate. Prețuiesc mult serviciul ei conștiincios. Ea a fost cu mine timp de douăzeci și cinci de ani și și-a dezvoltat continuu capacitatea de a lucra în domeniul clasificării și grupării scrierilor mele. — Scrisoarea 9, 1903

Am lucrat împreună. — Marian, ajutorul meu conștiincios și credincios în munca sa asemenea acului busolei care se întoarce mereu spre pol, este pe moarte. 23 (...)

Mâine plec la Battle Creek. Totuși mă gândesc mereu în inima mea la fata muribundă care m-a ajutat timp de douăzeci și cinci de ani. Am stat

umăr la umăr în lucrare și am fost într-o armonie deplină. Când aduna iotele și frânturile prețioase care apăruseră în reviste și cărți și mi le prezenta, ea spunea: „Aici lipsește ceva. Eu nu pot să completez.” Eu revizuiam materialul și puteam să scriu propoziția imediat.

Am lucrat împreună în armonie deplină tot timpul. Ea este pe moarte. A fost devotată lucrării. Amândouă am lucrat foarte sârguincios pentru ca fiecare paragraf să stea la locul potrivit și să prezinte lucrarea lui corectă. —
Manuscrisul 95, 1904

Capitolul 13

MĂRTURII PENTRU BISERICĂ

Viziunea din 1885, publicată în prima mărturie. 24 — Pe 20 noiembrie 1855, în timp ce mă rugam, Duhul Domnului a venit pe neașteptate asupra mea cu putere, și am fost luată în viziune. Am văzut că Duhul Domnului Se îndepărta de biserică. — Mărturii, vol. 1, p. 113

Trimise de autor fără nicio schimbare. — Le-am trimis fraților din diferite state aproximativ 150 de exemplare din Mărturii pentru biserică. Le puteți solicita, scriindu-mi pe adresa mea din Battle Creek, Michigan. Voi fi fericită să am vești de la cei care le vor primi. Cei care doresc să încurajeze răspândirea unui astfel de material pot să susțină publicarea lui. — Review and Herald, 18 decembrie 1885

Primele zece broșuri ale Mărturiilor comasate publicate din nou în 1864. — În ultimii nouă ani, din 1855 până în 1864, am scris zece broșuri mici, intitulate Testimony for the Church, care au fost publicate și distribuite printre adventiștii de ziua a șaptea. Prima ediție a majorității acestor broșuri s-a epuizat și, pentru că există o solicitare tot mai mare, s-a considerat că este cel mai bine să fie retipărite, așa cum se află în paginile următoare, omițând aspectele locale și personale și prezentând numai părțile care sunt de interes și importanță practică și generală. Cea mai mare parte din Mărturia nr. 4 se poate găsi în volumul al doilea din Spiritual Gifts, de aceea este omisă în volumul acesta. 25 — Spiritual Gifts, vol. 4a, p. 2

Publicarea mărturiilor personale. — Deoarece avertizările și îndrumările date în mărturiile adresate unor persoane individuale li se aplicau în aceeași măsură multor altora care nu fuseseră indicați special în felul

acesta, mi s-a părut că este datoria mea de a publica mărturiile particulare pentru binele bisericii. (...)

Nu cunosc vreun alt mod mai bun de a-mi prezenta viziunile cu privire la pericolele și greșelile generale și cu privire la datoria tuturor celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Sale, decât prin publicarea acestor mărturii. Probabil că nu există o cale mai directă și mai convingătoare de a prezenta ce mi-a arătat Domnul.

Într-o viziune pe care am primit-o în 12 iunie 1869, mi-a fost arătat ceva care a îndreptățit pe deplin modul acesta de a publica mărturiile particulare. „Când Domnul scoate în evidență cazuri individuale și numește greșelile lor, adesea, cei care n-au fost arătați în viziune consideră că ei sunt dreپți sau aproape dreپți. Dacă unul este muștrat pentru un rău deosebit, frații și surorile ar trebui să se examineze cu atenție pentru a vedea unde au căzut și în ce anume se fac și ei vinovați de același păcat. — Mărturii, vol. 5, p. 658, 659

Editarea în 1884 a mărturiilor publicate. — Dragă frate Smith, ți-am trimis astăzi o scrisoare, dar am primit de la Battle Creek informația că lucrarea cu privire la Mărturii nu este acceptată. 26

Aș dori să fac câteva declarații, pe care puteți să le tratați cum vă place. M-ați mai auzit făcând și înainte aceste declarații, și anume că mi s-a arătat cu ani în urmă că nu trebuia să întârziem publicarea luminii importante care mi-a fost dată, pe motiv că nu puteam să pregătesc materialul într-o formă desăvârșită. Uneori, soțul meu a fost foarte bolnav și nu a fost în stare să îmi acorde ajutorul de care aveam nevoie și pe care l-aș fi avut dacă ar fi fost sănătos. Din cauza aceasta, eu am întârziat să pun la dispoziția poporului lucrurile care mi-au fost descoperite în viziune.

Totuși mi-a fost arătat că trebuia să le prezint fraților în forma cea mai bună lumina pe care am primit-o, iar apoi, când voi primi o lumină mai mare și voi folosi talentul pe care mi l-a dat Dumnezeu, voi avea o abilitate sporită de a-l aplica în scriere și vorbire. Eu urma să îmbunătățesc întregul material, aducându-l pe cât posibil la desăvârșire, așa încât să poată fi acceptat de mințile inteligente.

Atât cât este posibil, fiecare greșeală trebuie să fie înlăturată din toate publicațiile noastre. Pe măsură ce adevărul va fi descoperit și va ajunge să fie larg răspândit, va trebui să fie exercitată toată atenția în vederea corectării lucrărilor publicate.

Cu privire la History of Sabbath, scrisă de fratele Andrews, am văzut că el a întârziat prea mult lucrarea. Alte lucrări greșite au apărut în domeniu și au blocat calea, iar cei ce se împotriveau le-au inspirat oamenilor prejudecăți. Am văzut că s-a pierdut mult în felul acesta. După ce prima ediție ar fi fost vândută, el ar fi putut să facă îmbunătățiri, dar s-a străduit prea mult să ajungă la desăvârșire. Întârzierea aceasta nu a fost după voia lui Dumnezeu.

Dorința lui Ellen G. White de a fi folosit un limbaj corect

Așadar, frate Smith, am făcut o examinare atentă și critică a lucrării care s-a îndeplinit pentru Mărturii și văd câteva lucruri care cred că ar trebui să fie corectate în conformitate cu cele prezentate vouă și altora la Conferința Generală [noiembrie 1883]. Totuși, când examinez materialul cu mai multă atenție, văd că sunt din ce în ce mai puține lucruri discutabile. Acolo unde limbajul folosit nu a fost cel mai bun, vreau să fie modificat și corectat din punct de vedere gramatical și cred că trebuie să se procedeze astfel în fiecare loc unde este posibil, fără a schimba sensul. Lucrarea aceasta este amânată, fapt care nu este pe placul meu. (...)

Am fost preocupată de Mărturiile care au fost revizuite. Le-am citit din nou, mai critic. Nu pot să înțeleg subiectul așa cum îl înțeleg frații. Cred că schimbările vor îmbunătăți cartea. Dacă vrăjmașii noștri se ocupă de lucrul acesta, lasă-i să se ocupe. (...)

Cred că tot ce va fi publicat va fi criticat, denaturat, răstălmăcit și deformat, dar noi trebuie să înaintăm cu o conștiință liberă, făcând ce putem și lăsând urmările în seama lui Dumnezeu. Nu trebuie să amânăm mult lucrarea.

Prin urmare, fratele meu, ce propui să facem? Nu vreau ca această lucrare să mai întârzie deloc. Vreau să fie făcut ceva și să fie făcut acum. — Scrisoarea 11, 1884 (scrisă de la Healdsburg, California, 19 februarie 1884)

Lucrarea lui E. G. White de a selecta materialul pentru Mărturii. — Trebuie să selectez materialele cele mai importante pentru Mărturii (vol. 6), iar apoi să revăd tot ce a fost pregătit și să corectez eu însămi, deoarece sunt unele lucruri adevărate care nu aș fi dispusă să îngădui să fie publicate, pentru că mă tem că unii vor profita de ele pentru a-i răni pe alții.

După ce materialul pentru Mărturii este pregătit, fiecare articol trebuie să fie citit de mine. Trebuie să le citesc eu însămi, deoarece sunetul vocii în timp ce se citește sau se cântă îmi este aproape insuportabil.

Încerc să scot în evidență principii generale și, dacă văd o propoziție care mă tem că îi va oferi cuiva o scuză pentru a prejudicia pe altcineva, mă simt întru totul liberă să înlătur propoziția aceea, chiar dacă totul este pe deplin adevărat. — Scrisoarea 32, 1901

Scrisori trimise pentru a-i ajuta pe alții

Anticiparea folosirii scrisorilor. — Cu ajutorul lui Dumnezeu, mă străduiesc să scriu scrisori care îi vor ajuta nu numai pe cei cărora le sunt adresate, ci și pe mulți alții care au nevoie de ele. — Scrisoarea 79, 1905

PRIMII PAȘI ÎN SCRIEREA ȘI PUBLICAREA CĂRȚII TRAGEDIA VEACURILOR

CĂRȚII, TRAGEDIA VEACURILOR -- Viziunea din 1858 a Marii Lupte

Viziunea din 14 martie 1858. — În viziunea de la Lovett»s Grove, 27 s-a repetat cea mai mare parte a descoperirilor pe care le avusesem cu zece ani înainte în viziunea cu privire la marea luptă de veacuri dintre Hristos și Satana și mi s-a poruncit să le scriu. Mi-a fost arătat că, deși voi fi nevoită să lupt cu puterile întunericului, deoarece Satana va face eforturi serioase pentru a mă împiedica, totuși trebuie să îmi pun încrederea în Dumnezeu, iar îngerii nu mă vor părăsi în lupta aceasta. — *Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 270 (vezi Schițe din viața mea, p. 162)

Atacul lui Satana. — Luni, am pornit în călătorie spre casă. (...) În timp ce ne aflam în tren, ne-am făcut planurile pentru scrierea și publicarea cărții intitulată *Tragedia veacurilor* (*The Great Controversy*), imediat după ce vom ajunge acasă. În acea perioadă mă simțeam bine, ca de obicei. După ce am sosit cu trenul la Jackson, am mers la fratele Palmer. Nu am stat în casă decât puțin, dar, în timp ce discutam cu sora Palmer, la un moment dat, nu am mai putut să vorbesc. Am avut senzația că limba îmi era amorțită și mare, refuzând să pronunțe cuvintele pe care voiam să le spun. Am simțit o lovitură ciudată și rece în inimă, care s-a extins la nivelul capului, coborând apoi în partea dreaptă a corpului. Mi-am pierdut cunoștința, dar după un timp am fost trezită de glasul unei rugăciuni stăruitoare. Am încercat să-mi mișc mâna și piciorul stâng, dar erau complet paralizate. Pentru scurt timp, am crezut că nu voi mai trăi. — *Ibid.*, p. 271

Scrierea istoriei Marii Lupte. — Timp de mai multe săptămâni, dacă mă apăsa cineva cu mâna, nu simțeam nimic, nici apa cea mai rece turnată pe capul meu. Când mă ridicam să merg, adesea mă împiedicam și uneori cădeam. În această stare de suferință am început să scriu Tragedia veacurilor. La început, nu am putut să scriu decât o singură pagină pe zi, după care trebuia să mă odihnesc trei zile. Dar, pe măsură ce înaintam, puterile îmi sporeau. Senzația de amorțeală a capului nu părea să-mi întunece gândirea și, până la încheierea acelei lucrări Spiritual Gifts vol. 1 28, orice efect al șocului a dispărut în totalitate.

În timpul conferinței de la Battle Creek, în iunie 1858, mi-a fost arătat în viziune că, prin atacul subit de la Jackson, Satana intenționase să-mi ia viața pentru a împiedica lucrarea pe care eram pe punctul să o scriu, dar îngerii lui Dumnezeu au fost trimiși să mă salveze. Am văzut de asemenea, printre altele, că voi fi binecuvântată cu o sănătate chiar mai bună decât cea de dinaintea atacului. — Ibid., p. 272

Tacticile lui Satana de a împiedica lucrarea sunt arătate. — În timpul Conferinței de la Battle Creek, iunie 1858. (...) am fost luată în viziune. În acea viziune, mi s-a arătat că în atacul neașteptat de la Jackson, Satana plănuise să îmi ia viața pentru a împiedica lucrarea pe care eram pe punctul să o scriu, dar îngerii lui Dumnezeu au fost trimiși să mă salveze, să mă ridice deasupra efectelor atacului lui Satana. Printre altele, am văzut că voi fi binecuvântată cu o sănătate mai bună decât înainte de atacul de la Jackson. — Ibid.

Daruri spirituale, volumele III și IV

Scrierea istoriei Vechiului Testament, 1863-1864. — După ce ne-am întors din Est, am început să scriu volumul III [Daruri spirituale], așteptându-

mă să fie o carte suficient de mică încât să poată fi publicată împreună cu mărturiile care vor contribui la alcătuirea volumului IV [Daruri spirituale]. În timp ce scriam, am înțeles subiectul mai bine și mi-am dat seama că era imposibil să cuprind [cu privire la istoria Vechiului Testament] în atât de puține pagini tot ce aveam de scris, așa cum plănuisem la început. Subiectul a fost dezvoltat, iar volumul III era complet.

Apoi, am început să scriu volumul IV, dar, înainte de a-mi încheia lucrarea, în timp ce pregăteam pentru tipar materialul despre sănătate, am fost chemată la Monterey. Am mers acolo și nu am putut să închei lucrarea atât de repede cum ne așteptaserăm. Am fost obligată să mă întorc pentru a termina materialul pentru tipar. (...)

Scrisesem aproape continuu timp de mai bine de un an. În general, începeam să scriu la șapte dimineața și continuam până la șapte seara, iar apoi lăsam lucrarea spre a fi corectată. — Manuscrisul 7, 1867

În prefață, autorul recunoștea viziunea ca sursă de inspirație. — Când prezint acest al treilea mic volum al meu pentru public, sunt mângâiată de convingerea că Domnul m-a făcut unealta Sa umilă pentru a trimite câteva raze de lumină prețioasă cu privire la trecut. Istoria cu privire la oamenii sfinți din vechime este scurtă. (...)

Deoarece marile fapte ale credinței, aflate în istoria oamenilor sfinți din vechime, mi-au fost descoperite în viziune, împreună cu faptul important că Dumnezeu nu a tratat niciodată cu ușurătate păcatul celor apostaziați, eu am fost convinsă mai mult ca oricând că necunoașterea acestor fapte și avantajul viclean obținut din necunoașterea aceasta de către unii care știu mai bine constituie marile bastioane ale necredinței. Dacă lucrurile pe care le-am scris cu privire la aceste puncte vor fi de ajutor cuiva, Dumnezeu să fie lăudat.

Când am început să scriu, am sperat să prezint totul în volumul acesta, dar sunt obligată să închei istoria evreilor, să mă ocup de casele lui Saul, David, Solomon și alții și să tratez subiectul sănătății într-un alt volum. —
Spiritual Gifts, vol. 3, p. 5, 6 (Prefața scrisă de E. G. W.)

Capitolul 15

UN RAPORT SUCCINT AL EXPERIENȚEI LUI ELLEN G. WHITE CU PRIVIRE LA SCRIEREA CĂRȚII VIAȚA LUI HRISTOS, ÎN 1876

WHITE CU PRIVIRE LA SCRIEREA CĂRȚII VIAȚA LUI -- HRISTOS, ÎN 1876

25 martie 1876. — Mary Clough³³ și cu mine vom face tot ce putem pentru a continua lucrul la scrierile mele. Nu pot să văd nicio lumină strălucind în Michigan pentru mine. ³⁴ Anul acesta simt că lucrarea mea este să scriu. Trebuie să fiu retrasă, să stau chiar aici și să nu las ca înclinația proprie sau insistențele altora să îmi tulbure hotărârea de a mă ocupa îndeaproape de lucrarea mea, până când va fi încheiată. Dumnezeu mă va ajuta, dacă mă încred în El. — Scrisoarea 63, 1876 (adresată lui James White, 25 martie 1876)

4 aprilie. — În ultimele zile, am avut musafiri aproape în fiecare zi, dar încerc să mă ocup de scris și să fac în fiecare zi atât cât îmi este cu putință. Nu pot să scriu mai mult de o jumătate din zi. (...)

Mary este la birou, iar eu scriu în camera de la etaj. (...)

În orele mele de veghe din noapte și dimineața devreme am simțit multă eliberare în rugăciune și în comuniune plăcută cu Dumnezeu. Prind putere și observ că orice solicitare mă afectează serios, așa că este nevoie de timp să îmi revin. Încrederea mea este în Dumnezeu. Am credința că El mă va ajuta în eforturile mele de a publica adevărul și lumina pe care mi le-a dat pentru poporul Său. — Scrisoarea 3, 1876

7 aprilie. — Subiectele prețioase se clarifică în mintea mea. Mă încred în Dumnezeu, iar El mă ajută să scriu. Sunt cu aproximativ douăzeci și patru de pagini înaintea lui Mary. Ea se descurcă bine cu copiatul. Va fi nevoie de un simțământ clar al datoriei pentru a mă face să las lucrarea aceasta ca să merg la adunările de tabără. Vreau să închei scrierea unei cărți cu orice preț, înainte de a merge undeva. (...) Estul nu mă va vedea timp de un an, dacă nu simt că Dumnezeu mă cheamă să merg. El mi-a dat lucrarea aceasta. Eu o voi face, dacă pot să fiu lăsată liberă. — Scrisoarea 4, 1876

8 aprilie. — Scriu cu ușurință și Îi cer lui Dumnezeu zi de zi să mă sfătuiască și să mă umple cu Duhul Său. Apoi, cred că voi avea ajutorul, puterea și harul de a face voia Lui.(...)

Nu am avut o asemenea ocazie de a scrie niciodată în viața mea și vreau să o folosesc la maximum. (...) Cum ar fi dacă le-aș citi manuscrisele mele fraților [J. H.] Waggoner și [J. N.] Loughborough? Dacă vreo exprimare a punctelor doctrine nu este atât de clară cum ar trebui, el ar fi în stare să o observe. 35 (Mă refer la W.). — Scrisoarea 4a, 1876

8 aprilie. — Soțul meu scrie că trebuie să îmi fie trimisă o solicitare din partea Conferinței [sesiunii Conferinței Generale], dar nu voi fi determinată să renunț la ceea ce cred că este datoria mea acum. De data aceasta, eu am de făcut o lucrare specială, aceea de a scrie lucrurile pe care mi le-a arătat Domnul. (...)

Am de făcut o lucrare care a fost o mare povară pentru sufletul meu. Numai Domnul știe cât de mare a fost.

De asemenea, am nevoie de timp pentru a-mi găsi liniștea și pacea minții. Atâta vreme cât sunt angajată în lucrarea aceasta, am nevoie de timp pentru meditație și rugăciune. Nu vreau să mă împovărez singură sau să fiu

într-o legătură strânsă cu oamenii care îmi vor abate gândurile. Aceasta este o mare lucrare și simt că trebuie să strig în fiecare zi către Dumnezeu pentru a-mi da Duhul Său, ca să mă ajute să fac lucrarea aceasta foarte bine. — Scrisoarea 59, 1876 (adresată Lucindei Hall, 8 aprilie 1876)

14 aprilie. — Mi se pare că scrierile mele sunt importante, iar eu sunt atât de slabă, atât de incapabilă să îndeplinesc bine această lucrare. L-am rugat pe Dumnezeu să mă umple cu Duhul Său Sfânt, pentru a fi în legătură cu Cerul, așa încât lucrarea aceasta să poată fi făcută bine. Nu voi putea să îndeplinesc niciodată lucrarea aceasta, fără să primesc binecuvântarea specială a lui Dumnezeu. — Scrisoarea 7, 1876, p. 2

16 aprilie. — Am scris un număr destul de mare de pagini astăzi. Mary ține pasul cu mine cu greu. Ea se entuziasmează cu privire la unele subiecte și îmi aduce manuscrisul pentru a mi-l citi, după ce l-a copiat. Astăzi, mi-a arătat un teanc mare de manuscrise pe care le pregătise.³⁶

Mă simt foarte liberă și plină de pace. Simt dragostea prețioasă a lui Hristos în inima mea. Aceasta mă smerește în ochii mei, în timp ce Isus este înălțat înaintea mea. Oh, cât de mult doresc acea legătură tainică și acea tovărășie a lui Isus, care ne înalță mai presus de lucrurile trecătoare ale vieții! Grija mea este să fiu împăcată cu Dumnezeu, să am fără încetare mărturia Duhului Său care îmi spune că sunt cu adevărat un copil al lui Dumnezeu. — Scrisoarea 8, 1876

18 aprilie. — Duminică seara am mers în oraș [San Francisco]. M-am adresat unei adunări destul de numeroase de oameni din afara bisericii, vorbind despre pâinile și peștii cu care Domnul Isus a hrănit aproximativ zece mii de oameni prin puterea Sa miraculoasă și care se înmulțeau fără încetare după ce Mântuitorul binecuvântase mica porție de mâncare. Am vorbit despre Hristos, care a mers pe mare, și despre iudeii care cereau un

semn că El era Fiul lui Dumnezeu. A fost prezent și vecinul bisericii aflate lângă parcul public. Cred că numele lui este Cragg. Toți au ascultat cu ochii larg deschiși, iar unii cu gura deschisă. (...)

Voi fi încântată să mă întâlnesc cu frații și surorile mele la adunarea de tabără. Îmi face plăcere să particip la adunări de felul acesta. Este mult mai bine decât în izolarea scrisului. Dar faptul acesta îmi va întrerupe lucrarea și va împiedica planurile de publicare a cărților mele, deoarece nu pot să fac ambele lucruri — să călătoresc și să scriu. Acum mi se pare că am o ocazie de aur. Mary este cu mine, cel mai bun copist pe care l-am putut avea vreodată. O altă ocazie de felul acesta nu voi mai avea niciodată. — Scrisoarea 9, 1876

21 aprilie. — Tocmai am încheiat un articol destul de lung cu privire la câteva minuni. Are cincizeci de pagini. De când ai plecat, am pregătit aproximativ 150 de pagini. Simțim că avem satisfacția cea mai mare pentru lucrarea pe care am pregătit-o. — Scrisoarea 12, 1876

24 aprilie. — Mary tocmai mi-a scris două articole: unul despre pâini și pești, Hristos mergând pe apă și ocazia când le-a declarat ucenicilor Săi că El este Pâinea vieții, fapt care i-a făcut pe unii dintre ei să-L părăsească. Acest articol are cincizeci de pagini și cuprinde multe subiecte. Cred că este materialul cel mai prețios pe care l-am scris vreodată. Mary este atât de entuziasmată cu privire la el! Ea crede că este de cea mai mare valoare. Eu sunt pe deplin mulțumită de el.

Celălalt articol a fost despre ocazia când Hristos a mers printr-un lan, smulgând spice și vindecându-l pe omul cu mâna uscată — douăsprezece pagini. Dacă voi fi în stare, cu ajutorul lui Mary, să public aceste subiecte atât de interesante, voi putea să spun: „Doamne, lasă acum pe robul Tău să plece în pace.” Scrierile acestea sunt tot ce pot să văd acum. (...)

Inima și mintea mea sunt implicate în lucrarea aceasta, iar Domnul mă va susține în îndeplinirea ei. Cred că Domnul îmi va da sănătate. I-am cerut, iar El va răspunde rugăciunii mele.

Îl iubesc pe Domnul. Iubesc lucrarea Sa. Iubesc poporul Său. Simt o mare pace și liniște în suflet. Mi se pare că nu există nimic care să mă încurce și să îmi distragă atenția, iar având în vedere o activitate intelectuală atât de dificilă, mintea mea nu ar fi putut să fie preocupată de nicio grijă, fără a fi suprasolicitată. — Scrisoarea 13, 1876

25 aprilie. — Pur și simplu, nu pot să scriu decât o jumătate de zi, deoarece o parte din timp mă doare capul, apoi trebuie să mă odihnesc, să mă culc, să încetez să gândesc și să îmi iau timp pentru scris, când pot să fac lucrul acesta confortabil. Nu pot să grăbesc treburile. Lucrarea aceasta trebuie să fie făcută cu atenție, încet și corect. Subiectele pe care le-am pregătit sunt realizate bine. Sunt mulțumită de ele. — Scrisoarea 14, 1876

27 aprilie. — Astăzi am scris cincisprezece pagini. Mary Clough ține greu pasul cu mine. Ea a copiat cincisprezece pagini astăzi — o muncă bună și serioasă pentru o zi. (...) Nu am mai avut niciodată o astfel de ocazie în viață. O voi folosi. De când ai plecat, am scris aproximativ 200 de pagini, toate sunt copiate și pregătite pentru tipar. (...)

Simt că nu sunt nimic, dar Isus este totul pentru mine — neprihănirea mea, înțelepciunea și puterea mea. — Scrisoarea 16a, 1876

5 mai. — Am scris mai mult decât de obicei, ceea ce a fost prea mult pentru mine. Nu pot și trebuie să încetez să continui să scriu mai mult de o jumătate de zi, dar continui să depășesc limitele și plătesc pentru faptul acesta. Gândurile mele sunt îndreptate spre aceste subiecte zi și noapte. Am o

încredere puternică în rugăciune. Domnul mă aude și cred în mântuirea Lui. Mă încred în puterea Sa. Prin puterea Sa, voi încheia aceste scrieri. Mă prind cu tărie de brațul Său, cu o încredere neșovăitoare. (...)

Am subiecte importante care vor apărea în numărul următor [Signs of the Times] despre Ieremia. Duhul lui Dumnezeu m-a îndemnat să scriu despre subiectul acesta. Viziunea pe care am avut-o cu șaisprezece ani în urmă mi-a fost întipărită adânc în minte. Am văzut că subiectul acela important urma să se aplice poporului lui Dumnezeu. Am văzut acest lucru cu referire la mărturia pe care Dumnezeu mi-a dat-o ca să o vestesc pentru mustrarea greșelilor. — Scrisoarea 21, 1876

11 mai. — Dacă îmi închei toate manuscrisele [Spirit of Prophecy, vol. 2], partea mea de lucru este făcută și voi fi eliberată. — Scrisoarea 24, 1876

19 octombrie. — Am hotărât ca această lucrare să fie tipărită aici³⁷ și să nu transportăm cărțile acestea dincolo de câmpii, din nou. O parte din carte este deja tipărită. Însă matrițele nu sunt cele definitive, ³⁸ deoarece nu vom aștepta până când toate lucrurile din cartea mea vor fi foarte, foarte precise, ci vom publica o primă ediție provizorie, punând-o în vânzare. Apoi, putem să ne luăm timp pentru a scoate o ediție mai bună pe Coasta Pacificului și atunci va fi pusă pe matrițe. Apoi, biografia mea și cea a tatălui tău vor fi scrise și tipărite la Editura Pacific. Totuși ne-am gândit cu toții foarte bine și credem că ar fi mai bine să rămânem aici până în decembrie și să încheiem ediția aceasta. — Scrisoarea 45, 1876

26 octombrie — Lucrăm în cea mai mare grabă pentru a încheia tipărirea volumului 2 din Spirit of Prophecy. Trei forme noi sunt deja tipărite. Dacă vom mai rămâne aici [la Battle Creek] încă patru săptămâni, vom încheia cartea și se va îndepărta din mintea mea o mare grijă. ³⁹ — Scrisoarea 46, 1876 (adresată lui William C. White și soției, 26 octombrie

1876)

DEZVOLTAREA PREZENTĂRII MARIILOR LUPTE

Pregătirea manuscrisului pentru Spirit of Prophecy, volumul 4, 40 premurgător cărții Tragedia veacurilor

Simțămintele puternice avute în timpul scrisului (19 februarie 1884). — Scriu între cincisprezece și douăzeci de pagini pe zi. Acum este ora unsprezece și am scris paisprezece pagini de manuscris pentru volumul patru și, pe lângă acestea, șapte pagini de scrisori adresate unor persoane diferite. Mă simt recunoscătoare fără încetare față de Dumnezeu pentru bunătatea Sa plină de milă. (...)

Când scriu la cartea mea mă simt puternic mișcată. Vreau să o public cât mai curând cu putință, deoarece poporul nostru are o nevoie atât de mare de ea. Dacă Domnul îmi dă sănătate, așa cum a făcut până acum, voi încheia luna viitoare. Nu am fost în stare să dorm noaptea, gândindu-mă la lucrurile importante care vor avea loc. Dorm trei ore, iar uneori cel mult cinci. Mintea îmi este atât de profund impresionată, încât nu pot să mă odihnesc. Scriu, scriu, scriu, simt că trebuie să scriu și să nu amân.

În fața noastră se află lucruri mari, iar noi dorim să-i trezim pe oameni din starea lor de indiferență și să-i pregătim pentru ziua aceea. Lucrurile veșnice se adună înaintea ochilor mei zi și noapte. Lucrurile trecătoare dispar dinaintea privirilor mele. Să nu ne pierdem încrederea acum, ci să avem o asigurare temeinică, mai temeinică decât oricând înainte. Domnul ne-a ajutat până aici și ne va ajuta până la sfârșit. Vom privi la stâlpii monumentali de aducere-aminte a lucrurilor pe care Domnul le-a făcut pentru noi pentru a ne mângâia și pentru a ne salva din mâna nimitorului. — Scrisoarea 11a, 1884

Din când în când, evenimentele istorice i-au fost descoperite în viziuni panoramice. — Prin iluminarea Duhului Sfânt, scenele luptei îndelungate dintre bine și rău au fost descoperite scriitoarei acestor pagini. Din timp în timp, mi s-a îngăduit să privesc, în diferite veacuri, istoria mării lupte dintre Hristos, Prințul vieții, Autorul mântuirii noastre, și Satana, prințul răului, autorul păcatului, primul călcător al sfintei Legi a lui Dumnezeu. — Tragedia veacurilor, Introducere, p. x

Viziuni cu privire la trecut și viitor, primite în timp ce scria. — Când scriu, îmi sunt făcute descoperiri minunate cu privire la trecut, prezent și viitor. — Scrisoarea 86, 1906

Istoria Reformei, descoperită în viziune. — Steagul conducătorului sinagogii lui Satana a fost înălțat, iar minciuna părea că mășăluiește triumfătoare, dar reformatorii, prin harul care le-a fost dat de Dumnezeu, au luptat cu succes împotriva oștirilor întunericului. Mi-au fost descoperite evenimente din istoria reformatorilor. Știu că Domnul Isus și îngerii Săi au privit cu un interes puternic lupta împotriva puterilor lui Satana, care și-au unit oștirile cu oamenii răi, în scopul de a stinge lumina divină, focul Împărăției lui Dumnezeu. Reformatorii au suferit pentru Hristos disprețul, batjocura și ura oamenilor care nu Îl cunoșteau pe Dumnezeu. Ei au fost maltratați și persecutați până la moarte, deoarece nu au vrut să renunțe la credința lor. — Scrisoarea 48, 1894

Lucruri care i-au fost arătate lui Ellen White înainte de vizita făcută în Europa în 1885-1887. — Cu ani în urmă, mi-a fost descoperită lucrarea de vestire a primei solii în țările acestea⁴¹ și mi-au fost arătate situații similare celor ce sunt relatate mai sus. ⁴² — Ellen G. White, în *Historical Sketches of the Foreign Missions of Seventh-day Adventists* (Basel, 1886), p. 108

Capitolul despre timpul strâmtorării. — Tocmai am citit materialul despre timpul strâmtorării. Fratele Smith consideră că acest capitol nu trebuie în niciun caz să fie lăsat în afara volumului IV. El spune că nu există nicio propoziție care să nu fie foarte necesară și importantă. Materialul pare că a lăsat o impresie foarte adâncă în mintea lui și m-am gândit că trebuie să îți scriu despre faptul acesta. L-am citit și conține o putere cutremurătoare. Nu văd niciun motiv pentru a-l exclude dintr-o carte destinată vânzării către publicul alcătuit din necredincioși. 43 — Scrisoarea 59, 1884

Ediția 1888 a cărții Tragedia veacurilor

Lucrarea începe cu o dezvoltare a temei mării lupte. — Basel, Elveția, 11 iunie 1886. Cred că doriți să auziți câteva vești despre familia noastră. Acum suntem zece. W. C. W [White], Mary și Ella sunt bine. Sarah McEnterfer este bine și este ocupată atât cât îi stă în putere cu scrierea scrisorilor după dictare și cu dactilografierea lor. Sănătatea lui Marian [Davis] este aproximativ ca de obicei. Ea lucrează la volumul patru, Tragedia veacurilor. — Manuscrisul 20, 1886

Porunca de a descrie scenele trecutului și ale viitorului. — Când Duhul lui Dumnezeu mi-a făcut cunoscut marile adevăruri ale Cuvântului Său și scenele trecutului și ale viitorului, am fost îndemnată să prezint și altora ceea ce îmi fusese descoperit, și anume să redau istoria conflictului din secolele trecute și să o prezint în așa manieră încât să scot în evidență lupta viitoare care se apropie rapid. Având în vedere acest scop, m-am străduit să selectez și să grupez evenimentele din istoria bisericii în așa fel încât să prezint marile adevăruri etalon date lumii în diferite perioade și care au provocat mânia lui Satana și ostilitatea unei biserici iubitoare de lume, dar care au fost apărate de cei care „nu și-au iubit viața până la moarte” (Apocalipsa 12,11). — Tragedia veacurilor, Introducere, p. xi

Scene descoperite din nou, în timp ce scria. — În timp ce lucram la manuscrisul cărții Tragedia veacurilor, eram conștientă adesea de prezența îngerilor lui Dumnezeu. De multe ori, scenele despre care scriam îmi erau descoperite din nou în viziunile din timpul nopții, așa că erau foarte recente și vii în mintea mea. — Scrisoarea 56, 1911

Scenele vii ale celei de-a doua veniri a lui Hristos. — Cerul s-a deschis și s-a închis și s-a cutremurat. Munții tremurau ca o trestie în vânt și aruncau stânci colțuroase pretutindeni în jur. Iar când a spus care este ziua și ceasul venirii lui Isus și a rostit legământul cel veșnic făcut cu poporul Său, Dumnezeu rostea o propoziție, apoi Se oprea, în timp ce cuvintele se rostogoleau pe pământ. (...)

Eu nu am nici cea mai vagă cunoaștere a acestei date spuse de vocea lui Dumnezeu. Am auzit care a fost ceasul proclamat, dar nu mi-am mai amintit după ce am ieșit din viziune. Evenimentele care au trecut prin fața ochilor mei erau de un interes atât de cutremurător și de solemn, încât nu există niciun limbaj potrivit pentru a le descrie. Toate au constituit o realitate vie pentru mine, deoarece imediat după scena aceasta a apărut marele nor alb pe care ședea Fiul Omului. — Scrisoarea 38, 1888 (publicată în Solii alese, cartea 1, p. 75, 76; în ediția în limba română, p. 67)

Citirea corecturilor făcute în pagini — ultima etapă a lucrării. — Tocmai am citit manuscrisul ultimelor trei capitole. Nu pot să văd decât că totul este bine și de un interes cât se poate de puternic și emoționant. Sunt bucuroasă că mi-ați trimis aceste pagini și vreau ca prima carte care iese de sub tipar — chiar prima — să îmi fie trimisă. (...)

Ultimul Sabat a fost impresionant și solemn. Am vorbit puțin tocmai despre scenele descrise în aceste ultime trei capitole, iar în adunare s-au manifestat simțăminte profunde. — Scrisoarea 57, 1884

Măsuri luate pentru a face totul cât mai bine cu putință. — La pregătirea acestei cărți au fost angajați lucrători competenți și au fost investiți bani mulți, pentru ca volumul să poată ajunge la oamenii din lume în forma cea mai bună cu putință. (...)

Domnul m-a impresionat să scriu cartea aceasta pentru a fi răspândită fără întârziere peste tot în lume, deoarece avertizările pe care le conține sunt necesare în vederea pregătirii unui popor care să reziste în ziua Domnului. — Manuscrisul 24,1891

Experiența lui Ellen White în timp ce scria Tragedia veacurilor. — Am fost îndemnată de Duhul Domnului să scriu cartea aceea și, în timp ce lucram la ea, am simțit o mare povară în suflet. Știam că timpul este scurt, că evenimentele care vor veni curând asupra noastră vor fi, în cele din urmă, foarte rapide și neașteptate, așa cum sunt redate de cuvintele Scripturii: „Ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea” (1 Tesaloniceni 5,2).

Domnul mi-a descoperit lucruri care sunt de o importanță extraordinară pentru timpul actual și care au legătură cu viitorul. Cuvintele care mi-au fost adresate într-o poruncă au fost: „Scrie într-o carte lucrurile pe care le-ai văzut și le-ai auzit și fă-le să ajungă la toți oamenii, deoarece se apropie timpul când istoria din trecut se va repeta.” Am fost trezită din somn la ora unu, două și trei dimineața, având întipărit cu putere în minte câte un punct, ca și când ar fi fost rostit de vocea lui Dumnezeu. Mi-a fost arătat că mulți din poporul nostru vor adormi în păcatele lor și, deși au pretins a fi creștini, dacă nu se convertesc, vor pieri.

Eu am căutat să le prezint altora impresiile solemne care au fost făcute asupra minții mele, în timp ce adevărul îmi era descoperit în propoziții clare, pentru ca fiecare să simtă necesitatea de a avea o experiență religioasă

personală, de a-L cunoaște personal pe Mântuitorul și de a căuta personal pocăința, credința, dragostea, nădejdea și sfințenia.

Am fost asigurată că nu era timp de pierdut. Apelurile și avertizările trebuiau să fie vestite. Bisericele noastre trebuiau să fie trezite și îndrumate ca să le poată adresa avertizarea tuturor celor cu care aveau posibilitatea de a intra în legătură, declarând că sabia vine, că mânia Domnului împotriva unei lumi nelegiuite nu va mai fi amânată multă vreme. Mi-a fost arătat că mulți vor asculta avertizarea. Minteă lor va fi pregătită să înțeleagă tocmai lucrurile care sunt scoase în evidență pentru ei.

Mi-a fost arătat că mult din timpul meu fusese ocupat cu predicarea, când era mult mai important să mă dedic scrierii lucrurilor importante pentru volumul IV 44, pentru ca avertizarea să poată ajunge acolo unde predicatorii nu puteau să ajungă și să atragă atenția multora cu privire la evenimentele importante care urmează să aibă loc în timpul scenelor finale ale istoriei lumii.

Pe măsură ce starea bisericii și a lumii îmi erau descoperite și priveam scenele îngrozitoare care se află chiar în fața noastră, am fost alarmată de priveliște și, noapte de noapte, când toți cei din casă dormeau, eu scriam lucrurile care îmi erau date de Dumnezeu. Mi-au fost arătate ereziile care vor apărea, amăgirile care se vor răspândi, puterea făcătoare de minuni a lui Satana — hristoșii mincinoși care se vor ivi — care vor înșela o mare parte chiar din lumea religioasă și, dacă va fi cu putință, îi vor atrage chiar și pe cei aleși.

Este aceasta lucrarea Domnului? Eu știu că este, iar poporul nostru, de asemenea, declară că o crede. Avertizarea și învățătura din cartea aceasta sunt necesare tuturor celor ce declară a crede adevărul prezent. — Scrisoarea 1, 1890

EXPERIENȚA LUI ELLEN G. WHITE ÎN PREGĂTIREA CĂRȚII HRISTOS, LUMINA LUMII

Notițe din scrisori și jurnale

15 iulie 1892. — Săptămâna aceasta am fost întărită pentru a începe să scriu despre viața lui Hristos. Oh, cât de ineficientă, cât de incapabilă sunt pentru a exprima lucrurile care ard în sufletul meu cu privire la misiunea lui Hristos! Cu greu am îndrăznit să încep lucrarea aceasta. Sunt atât de multe lucruri de spus. Ce să spun și ce să las nespuse? Stau trează nopțile, cerându-I Domnului ca Duhul Sfânt să vină asupra mea, să rămână asupra mea. (...)

Pășesc tremurând înaintea lui Dumnezeu. Nu știu cum să vorbesc sau să scriu despre subiectul cel vast al jertfei ispășitoare. Nu știu cum să prezint subiectele cu puterea cea vie pe care o au când îmi sunt prezentate. Tremur de teama ca nu cumva să micșorez valoarea marelui Plan de Mântuire, folosind cuvinte ieftine. Sufletul îmi este copleșit de uimire și de respect înaintea lui Dumnezeu și spun: „Cine este în stare să împlinească aceste lucruri?” — Scrisoarea 40, 1892

23 mai 1893. — În dimineața aceasta este înnorat și plouă. Începând de la ora patru, am scris despre viața lui Hristos. Oh, fie ca Duhul Sfânt să vină și să rămână asupra mea, pentru ca pana mea să aștearnă cuvinte care le vor transmite altora lumina pe care Domnul a binevoit să mi-o dea în marea Sa milă și dragoste. — Manuscrisul 80, 1893

15 iunie 1893. — Sunt nerăbdătoare să scriu despre viața lui Hristos. Marian [Davis] îmi spune să scriu niște capitole și subiecte despre care eu nu

consider că este cu adevărat necesar să se scrie. Poate că voi vedea mai multă lumină în ele. Nu voi începe să scriu despre ele dacă Duhul Domnului nu pare să mă îndrume. Zidirea unui turn, războiul dintre împărați, aceste lucruri nu mă preocupă, ci subiectele din viața lui Hristos, caracterul Său, care Îl reprezintă pe Tatăl, parabolele pe care este important să le înțelegem cu toții și să punem în practică lecțiile conținute în ele. Acestea sunt subiectele de care mă voi ocupa. — Scrisoarea 131, 1893

2 iulie 1893. — Scriu în fiecare zi câte puțin despre viața lui Hristos. Un capitol îmi pregătește gânduri noi cu privire la alte subiecte, așa că am câteva articole diferite pe care le scriu. Cu greu îndrăznesc să trimit un manuscris prin tânărul Linden, de teamă că ar putea să se piardă, iar eu doresc să acord mai mult timp pentru unele subiecte. — Scrisoarea 132, 1893 (scrisă din Noua Zeelandă)

7 iulie 1893. — Ți-am scris câte puțin în fiecare scrisoare prin cei despre care am auzit că plecau în ... [America], iar când fratele Linden a plecat, ți-am trimis o scrisoare și un manuscris..., câte ceva despre viața lui Hristos. (...) Cele scrise despre viața lui Hristos pot fi folosite pentru articolele din revistă. — Scrisoarea 133, 1893

Ultima parte a anului 1894. — Consiliul a decis ca eu să scriu despre viața lui Hristos, dar cum aș putea să scriu mai bine decât în trecut? Sunt solicitată cu insistență să mă ocup de problemele și de starea de lucruri de aici. (...)

Abia dacă am scris ceva despre viața lui Hristos și am fost obligată adesea să o aduc pe Marian să mă ajute, fără a lua în considerare lucrarea cu privire la viața lui Hristos, pe care ea o are de făcut în condiții foarte dificile, adunând puțin de aici, puțin de acolo, din toate scrierile mele, organizându-le cât poate mai bine. Totuși ea ar avea o capacitate de lucru bună dacă eu m-aș

putea simți liberă să acord întreaga atenție lucrării. Mentea ei este educată și antrenată pentru lucrare, iar eu mă gândesc acum, așa cum m-am gândit de câteva sute de ori că, după ce voi trimite această scrisoare [în America], voi relua viața lui Hristos și voi continua să lucrez la ea, dacă va fi voia Domnului. — Scrisoarea 55, 1894

25 octombrie 1894. — Marian lucrează în condițiile cele mai dificile. Eu găsesc doar puțin timp pentru a scrie despre viața lui Hristos. Primesc fără încetare scrisori care cer un răspuns și nu îndrăznesc să neglijez subiectele importante care sunt aduse în atenția mea. Apoi, sunt biserici de vizitat, mărturii particulare de scris și multe alte lucruri de rezolvat, care mă solicită și îmi consumă timpul. Marian citește cu nesăț fiecare scrisoare pe care o scriu altora, în scopul de a găsi propoziții pe care să le poată folosi cu privire la viața lui Hristos. Ea a colecționat din toate sursele posibile tot ce are legătură cu învățăturile lui Hristos pentru ucenicii Săi,. După ce adunarea de tabără se va încheia — o adunare de tabără foarte importantă — mă voi muta în alt loc, unde voi putea să mă dedic lucrării de a scrie despre viața lui Hristos. (...)

În biserici este mult de făcut, iar eu nu pot să îmi fac partea în menținerea interesului și în îndeplinirea celeilalte lucrări pe care trebuie să o fac, fără a ajunge atât de obosită, încât să nu mai pot să-mi dedic puterea pentru a scrie despre viața lui Hristos. Sunt foarte încurcată și nu știu care este datoria mea. (...)

Tocmai am decis să (...) îmi dedic tot timpul scrierii cărților care ar trebui să fie pregătite fără nicio întârziere. Aș dori să scriu despre viața lui Hristos, despre temperanța creștină [Divina vindecare] și să pregătesc Mărturia nr. 34 [volumul 6], deoarece este foarte necesară. Va trebui să încetez să scriu atât de mult pentru reviste și să las Review and Herald, Signs of the Times și toate celelalte publicații periodice să continue fără articolele scrise de mine anul acesta.

Toate articolele care apar sub semnătura mea sunt recente, sunt scrierile mele noi. Îmi pare rău că nu am mai mult ajutor literar. Am nevoie foarte mult de acest fel de ajutor. Fanny [Bolton] ar fi putut să mă ajute mult la munca pentru carte, dacă nu ar fi avut atât de multe articole de pregătit pentru reviste și atât de multe scrisori și mărturii de editat în scopul de a răspunde solicitărilor corespondenței mele și nevoilor oamenilor.

Nu are rost să aștept nimic de la Marian [Davis] până când nu voi termina de scris despre viața lui Hristos. Aș dori să fi putut avea încă un lucrător inteligent, căruia să i se poată încredința pregătirea materialului pentru tipar. Un astfel de lucrător ar fi de mare valoare pentru mine. Totuși întrebarea este: Unde să găsec un astfel de lucrător? Minteia mea este istovită cea mai mare parte a timpului. Scriu multe pagini înainte de micul dejun. Mă trezesc dimineața la ora două, trei și patru. (...)

Singura mea temă, atât la amvon, cât și în particular, în vorbire și scrieri, este viața lui Hristos. Până acum, aproape tot ce am scris cu privire la tema aceasta a fost scris în orele când ceilalți dormeau. — Scrisoarea 41, 1895

6 iunie 1896. — Abia îndrăznesc să prezint lucrurile cerești, sfinte și înalte. Adesea, las pana jos și spun: Este imposibil pentru mințile limitate să înțeleagă adevărurile veșnice și principiile sfinte adânci și să exprime importanța lor vie. Stau neștiutoare și neajutorată. Curentul îmbelșugat al gândurilor pune stăpânire pe întreaga mea făptură, las pana jos și spun: O, Doamne, eu sunt limitată, sunt slabă, simplă și neștiutoare! Nu voi putea să găsec niciodată cuvintele care să exprime descoperirile Tale mărețe și sfinte.

Cuvintele mele par a fi nepotrivite. Caut cu disperare să înveșmântez

adevărul pe care Dumnezeu mi l-a făcut cunoscut cu privire la marea Sa răscumpărare și la întreaga Sa atenție care e îndreptată spre singurul Fiu al Celui Infinit. Adevărurile care trebuie să dureze de-a lungul veșniciei, marele Plan de Mântuire care a costat atât de mult pentru salvarea neamului omenesc au fost înfățișate înaintea oamenilor printr-o viață care valorează cât viața lui Dumnezeu. Aceste adevăruri sunt prea adânci, prea mari și prea sfinte pentru a fi exprimate corespunzător de cuvintele și condeiul vreunui om. — Manuscrisul 23, 1896

29 iulie 1897. — Mă trezesc la două și jumătate și îmi înalț rugăciunea către Dumnezeu, în Numele lui Isus. Sunt slabă din punct de vedere fizic, am dureri de cap, ochiul stâng mă necăjește. Când scriu despre viața lui Hristos sunt profund neliniștită. Uit să respir așa cum ar trebui. Nu pot să suport intensitatea simțămintelor care mă cuprind când mă gândesc la ce a suferit Hristos în lumea noastră. — Manuscrisul 70, 1897

16 iulie 1896. — Manuscrisul pentru cartea Viața lui Hristos tocmai este pe punctul de a fi trimis în America. 46 Acesta va fi publicat de Pacific Press. Am angajat lucrători pentru a pregăti cartea aceasta, îndeosebi pe sora Davis, iar acest lucru m-a costat trei mii de dolari. Alți trei mii de dolari vor fi necesari pentru a pregăti distribuirea lucrării în întreaga lume, sub forma a două volume. Sperăm că vor avea o mare răspândire. Nu am dedicat timp acestor cărți, deoarece predicarea, scrierea articolelor pentru publicații și a mărturiilor particulare care să întâmpine și să reprime relele ce vor veni mă țin ocupată. — Scrisoarea 114, 1896

Confruntarea cu criticile la adresa cărții Hristos, Lumina lumii

20 iunie 1900. — Edson, 47 am primit scrisoarea ta. Cu privire la Hristos, Lumina lumii, când îi întâlnești pe cei care au de adresat critici, așa cum se va întâmpla întotdeauna, nu lua în considerare presupusele greșeli, ci

laudă cartea, vorbește despre avantajele ei. Hristos, Lumina lumii ar fi avut același format ca și cele două cărți anterioare [Patriarhi și profeți și Tragedia veacurilor], dacă nu ar fi fost recomandarea insistentă a fratelui O, care era pe vremea aceea responsabil în lucrarea de colportaj. Lucrurile pe care le spui despre notele suplimentare constituie prima obiecție pe care am auzit-o cu privire la acest aspect. Mulți au vorbit despre marele ajutor pe care l-au găsit în notele suplimentare. Dacă unii au prejudecăți împotriva oricărui lucru care scoate în evidență Sabatul, tocmai acele obiecțiuni arată necesitatea ca acele idei să se afle acolo pentru a-i convinge pe oamenii.

Trebuie să fim precauți. Să refuzăm a îngădui criticilor cuiva să întipărească obiecțiunile în mintea noastră. Lăsați-i pe critici să trăiască din vânzarea criticilor lor. Ei nu pot să vorbească în favoarea celei mai mari binecuvântări, fără să adauge critici care aruncă o umbră de reproș. Trebuie să ne învățăm să lăudăm ce este bun, chiar dacă alții critică. Aceia care murmură vor găsi întotdeauna greșeli, dar să nu ne lăsăm întristați de acuzatori. Să nu considerăm a fi o virtute aceea de a sugera dificultăți pe care o minte sau alta le vor aduce pentru a hărțui și a încurca. — Scrisoarea 87, 1900

Capitolul 18

COMENTARIILE ÎN TIMP CE LUCRA LA CĂRȚILE DIN SERIA „CONFLICTUL VEACURILOR”

„CONFLICTUL VEACURILOR” -- Rezultatul viziunilor de pe parcursul întregii ei vieți

În timpul celor patruzeci și cinci de ani de experiență, mi-au fost arătate viața, caracterul și istoria patriarhilor și profeților care au adresat poporului solii din partea lui Dumnezeu, iar Satana a stârnit zvonuri rele, deosebiri de opinie sau a abătut interesul unora în altă direcție, pentru ca poporul să fie lipsit de binele pe care Domnul a dorit să-l reverse asupra lui. (...)

Am în minte o imagine vie, de la o zi, la alta, cu privire la felul în care au fost tratați reformatorii și la felul în care o mică deosebire de păreri a părut să creeze simțăminte violente. Așa a fost în timpul trădării, judecării și răstignirii lui Isus. Toate acestea au trecut pe dinaintea mea punct cu punct.
— Scrisoarea 14, 1889

Criticile constructive sunt prețuite (1885)

Spune-i [lui Marian Davis] că am citit chiar cu un minut în urmă scrisorile în care a precizat îmbunătățirile care trebuie să fie făcute la volumul 1 [Patriarhi și profeți]. Îi mulțumesc. Spune-i că are dreptate cu privire la scoaterea ochilor lui Zedechia. Acest fapt trebuie să fie exprimat cu mai multă atenție. La fel este și în legătură cu stânca din care a curs apa. Cred că pot să fac în așa fel încât articolele să fie mai explicite. — Scrisoarea 38, 1885

Căutarea cărților care prezintă ordinea evenimentelor

Ei bine, dragii mei Willie, Edson și Emma, să ne apropiem cât se poate de mult de Dumnezeu. Să trăim zi de zi, ca și cum am dori să fi început judecata și să fie deschise cărțile, când fiecare va fi răsplătit după faptele lui. (...) Spune-i lui Mary să îmi găsească povestiri despre subiecte din Biblie care să îmi prezinte ordinea evenimentelor. Nu am nimic și nu pot să găsesc nimic în librăriile de aici [Basel, Elveția]. — Scrisoarea 38, 1885, p. 8

Duhul Sfânt a înscris adevărurile în inima lui Ellen White.

Câți au citit cu atenție Patriarhi și profeți, Tragedia veacurilor și Hristos, Lumina lumii? Aș dori ca toți să înțeleagă că încrederea mea în lumina pe care a dat-o Dumnezeu stă neclintită, deoarece eu știu că puterea Duhului Sfânt a proslăvit adevărul și l-a făcut demn de cinste, spunând: „Aceasta este calea. Mergeți pe ea.” În cărțile mele, adevărul este prezentat și apărat de un „Așa zice Domnul”.

Duhul Sfânt a înscris aceste adevăruri în inima și în mintea mea ca să nu poată fi șterse, așa cum a fost scrisă Legea cu degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră care se află acum în chivot pentru a fi scoase la iveală în ziua cea mare, când sentința va fi pronunțată împotriva oricărei științe amăgitoare și rele produse de tatăl minciunii. — Scrisoarea 90, 1906 (Colporteur Ministry, p. 126)

Revizuirea din 1911 a cărții Tragedia veacurilor

Explicațiile autoarei

Sanatoriu, California, 25 iulie 1911

Frate [F.M.] Wilcox, Cu câteva zile în urmă, am primit un exemplar din noua ediție a cărții Tragedia veacurilor, tipărită recent la Mountain View și, de asemenea, un exemplar similar, tipărit la Washington. Cartea îmi place. Am petrecut multe ore parcurgând paginile ei și văd că editurile au făcut o lucrare bună.

Prețuiesc cartea Tragedia veacurilor mai mult decât argintul și aurul și doresc mult ca ea să ajungă la oameni. În timp ce scriam manuscrisul pentru Tragedia veacurilor, am fost conștientă adesea de prezența îngerilor lui Dumnezeu. De multe ori, evenimentele despre care scriam mi-au fost prezentate din nou în viziuni din timpul nopții, așa încât erau proaspete și vii în mintea mea.

Recent, a fost necesar ca această carte să fie refăcută, deoarece matrițele au fost foarte uzate. M-a costat mult lucrarea aceasta, dar nu mă plâng, deoarece, oricare ar fi costul, privesc această ediție nouă cu o mare satisfacție.

Ieri am citit ce le-a scris recent William C. White colportorilor și oamenilor cu responsabilități din editurile noastre cu privire la această ultimă ediție a cărții Tragedia veacurilor și cred că el mi-a prezentat problema corect și bine. 49

Când am aflat că matrițele cărții Tragedia veacurilor trebuie să fie refăcute, am hotărât să fie examinat totul îndeaproape spre a ne asigura că adevărurile conținute au fost exprimate în forma cea mai potrivită pentru a-i convinge pe cei care nu împărtășesc credința noastră că Domnul m-a călăuzit și m-a susținut în scrierea paginilor ei.

Ca urmare a unei examinări amănunțite, făcute de către lucrătorii noștri cei mai experimentați, au fost propuse unele schimbări în exprimare. Eu am

verificat cu atenție aceste schimbări și le-am aprobat. Sunt recunoscătoare că viața mea a fost cruțată și că am puterea și claritatea minții pentru această lucrare și pentru altele.

În timp ce pregăteam cartea despre faptele apostolilor, Domnul mi-a păstrat mintea într-o pace deplină. Curând, cartea aceasta va fi gata pentru publicare. Când cartea aceasta va fi gata de tipar, dacă Domnul va considera potrivit să mă treacă la odihnă, voi spune: „Amin, amin.” Dacă Domnul îmi va mai îngădui viață, voi continua să scriu și să îmi vestesc mărturia în adunarea poporului, după cum îmi va da Domnul putere și călăuzire. (...)

(semnat) Ellen G. White — Scrisoarea 56, 1911

ÎNTRUPAREA

Domnul Hristos a fost om pe deplin

Nu putem să înțelegem cum a devenit Domnul Hristos un copilăș neajutorat. El ar fi putut să vină pe pământ cu un chip atât de frumos, încât să se deosebească de fiii oamenilor. Fața Lui ar fi putut să fie plină de strălucire, iar trupul Său ar fi putut să fie înalt și frumos. El ar fi putut veni în așa fel încât să-i farmece pe toți cei care Îl priveau, dar nu aceasta a fost calea pe care Dumnezeu a plănuțit-o pentru ca El să vină între fiii oamenilor.

El urma să fie asemenea celor ce aparțineau familiei omenești și neamului iudaic. Trăsăturile Sale urmau a fi asemenea trăsăturilor făpturilor omenești, iar El nu trebuia să fie atât de frumos încât oamenii să arate spre El ca fiind diferit de ceilalți. El urma să vină ca unul din familia omenească și să stea înaintea cerului și a pământului ca un om. El a trebuit să vină pentru a lua locul omului, pentru a fi garantul omului și a plăti datoria pe care o aveau cei păcătoși. El urma să trăiască o viață curată pe pământ și să arate că Satana a mințit, când a declarat că familia omenească îi aparține pentru totdeauna și că Dumnezeu nu poate să-i ia pe oameni din mâinile lui.

Oamenii L-au văzut pe Hristos mai întâi ca un copilăș. (...)

Cu cât ne gândim mai mult la faptul că Domnul Hristos a devenit un copilăș aici, pe pământ, cu atât întruparea Sa este mai grandioasă. Cum este posibil ca acel copilăș neajutorat, aflat în staulul din Betleem, să fie totuși Fiul divin al lui Dumnezeu? Deși nu putem să înțelegem, putem să credem că Acela care a făcut lumile a devenit un copilăș neajutorat pentru noi. Deși era

mai presus de oricare dintre îngeri, deși era asemenea Tatălui de pe scaunul de domnie al cerului, El S-a făcut asemenea nouă. În El, Dumnezeu și omul au devenit una și tocmai în faptul acesta găsim speranță pentru neamul omenesc căzut. Când privim la Hristos în trup, privim la Dumnezeu în natura omenească și vedem în El strălucirea slavei divine, expresia chipului lui Dumnezeu Tatăl. — The Youth»s Instructor, 21 noiembrie 1895

Hristos a coborât la nivelul omenirii căzute

Domnul Hristos a făcut un sacrificiu infinit. El Și-a dat viața pentru noi. El a luat asupra sufletului Său divin urmările călcării Legii lui Dumnezeu. El a lăsat deoparte coroana împărătească și S-a umilit, coborând pas cu pas până la nivelul omenirii căzute. — Review and Herald, 30 aprilie 1901

De la Iordan, Domnul Isus a fost dus în pustia ispitirii. „Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă, a flămânzit. Ispititorul s-a apropiat de El și i-a zis: «Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini»” (Matei 4,2.3).

Domnul Hristos suferea foamea cea mai cumplită, iar ispita aceasta a fost foarte aspră. Totuși El a trebuit să înceapă lucrarea răscumpărării exact acolo unde începuse ruina. Adam dăduse greș în punctul acesta, al apetitului, iar Hristos trebuia să biruiască în punctul acesta. Puterea care se afla asupra Sa venea direct de la Tatăl, dar El nu trebuia să o exercite în folosul propriu. Cu acel post îndelungat era împletită în experiența Sa o putere pe care numai Dumnezeu putea să o dea. El l-a înfruntat pe vrăjmaș și i S-a împotrivit cu puterea unui „Așa zice Domnul”. „Omul nu trăiește numai cu pâine”, a zis El, „ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (versetul 4).

Toți cei ispitiți de pe pământ au privilegiul de a primi puterea aceasta.

Experiența lui Hristos este pentru binele nostru. Exemplul Său în biruirea poftei scoate în evidență calea pe care trebuie să biruiască aceia care doresc să fie urmașii Săi.

Domnul Hristos a suferit așa cum trebuie să sufere membrii familiei omenești când sunt ispitiți, dar nu a fost voia lui Dumnezeu ca El să Își exercite puterea divină în folosul propriu. Dacă Hristos nu ar fi fost reprezentantul nostru, nevinovăția Sa L-ar fi scutit de tot acest chin, dar tocmai din cauza nevinovăției Sale, El a simțit atât de dureros atacurile lui Satana. Toată suferința care este urmarea păcatului a fost revărsată asupra sufletului Fiului fără păcat al lui Dumnezeu. Satana a împuns călcâiul lui Hristos, dar fiecare durere suportată de Hristos, fiecare întristare, fiecare neliniște împlinea marele plan de răscumpărare a omului. Fiecare lovitură dată de vrăjmașul s-a întors asupra lui însuși. Hristos a zdrobit capul șarpelui.
— The Youth»s Instructor, 21 decembrie 1899

Putea Hristos să cedeze ispitei?

În scrisoarea ta cu privire la isпитirile lui Hristos, spui: „Dacă El a fost una cu Dumnezeu, nu putea să cadă.” (...) Punctul cu privire la care mă întrebi este: În scena marelui conflict din pustie, când se pare că Domnul nostru S-a aflat sub puterea lui Satana și a îngerilor lui, putea El, în natura Sa omenească, să cedeze la ispitele acestea?

Voi încerca să răspund la întrebarea aceasta importantă: Ca Dumnezeu, nu putea să fie ispitit, dar, ca om, putea să fie ispitit și putea să fie ispitit atât de puternic încât să cedeze ispitelor. Natura Sa omenească trebuia să treacă prin același test, prin aceeași încercare prin care au trecut Adam și Eva. Natura Sa omenească era creată. Aceasta nu deținea nici măcar puterile îngeresti. Natura Sa era omenească, identică naturii noastre. El a pășit pe terenul pe care a căzut Adam. Atunci S-a aflat în poziția în care, dacă rezista

testului și încercării în locul neamului căzut, putea să răscumpere eșecul lui Adam și căderea sa rușinoasă, fiind în natura noastră omenească.

Domnul Hristos a avut un trup omenesc și o minte omenească. — El a avut un trup și o minte omenească. El a fost os din oasele noastre și trup din trupul nostru. El a fost supus sărăciei, încă de la primul pas făcut în lume. El a fost supus dezamăgirii și încercării în propriul cămin, între frații Săi. El nu a fost înconjurat de caractere curate și plăcute, așa cum fusese în curțile cerești. El a fost înconjurat de dificultăți. El a venit în lumea noastră ca să păstreze un caracter curat și fără păcat și să respingă minciuna lui Satana, care spunea că fapturilor omenești le este imposibil să respecte Legea lui Dumnezeu. Domnul Hristos a venit pentru a împlini Legea în caracterul Său omenesc, exact așa cum toți oamenii pot să împlinească Legea în natura omenească dacă vor face așa cum a făcut Hristos. El îi inspirase pe sfinții din vechime să scrie pentru binele oamenilor: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine” (Isaia 27,5).

Au fost făcute pregătiri din belșug pentru ca omul limitat și căzut să poată fi într-o asemenea legătură cu Dumnezeu, încât, prin aceeași Putere prin care Hristos a biruit în natura Sa omenească, omul să poată sta neclintit în fața fiecărei ispite așa cum a stat Hristos. El a fost supus neplăcerilor la care este supusă natura omenească. El a respirat același aer al acestei lumi, pe care îl respirăm noi. El a trăit și a călătorit în aceeași lume în care locuim noi și care, în conformitate cu dovezile categorice pe care le avem, nu a fost cu nimic mai prietenoasă față de har și neprihănire decât este astăzi.

Atributele Sale pot fi atributele noastre. — Noi avem privilegiul de a deține atributele cele mai înalte ale fapturii Sale, dacă ne vom însuși aceste binecuvântări, prin intermediul mijloacelor pe care le-a pregătit El, și dacă vom cultiva cu atenție binele în locul răului. Noi avem rațiune, conștiință, memorie, voință și sentimente — toate atributele pe care le poate deține o

făptură omenească. Prin mijloacele pregătite când Dumnezeu și Fiul lui Dumnezeu au făcut un legământ pentru a-l salva pe om din robia lui Satana, a fost oferit tot ce era necesar pentru ca natura omenească să se poată uni cu natura Sa divină. Domnul nostru a fost ispitit într-o astfel de natură. El ar fi putut să cedeze la sugestiile mincinoase ale lui Satana, așa cum a cedat Adam, dar noi trebuie să-L adorăm și să-L slăvim pe Mielul lui Dumnezeu, deoarece El nu a cedat nici într-un singur punct, nici măcar o iotă sau o frântură de literă.

Două naturi combinate în Hristos. — Prin părtășia cu natura divină, noi putem să stăm curați, sfinți și nepătați. Prin combinarea celor două naturi, natura divină nu a fost schimbată în natură omenească, nici natura omenească nu a fost schimbată în natură divină. Domnul Hristos nu a avut aceeași necredincioșie păcătoasă, degradată și căzută pe care o avem noi, deoarece atunci nu ar fi putut să fie o jertfă fără cusur. — Manuscrisul 94, 1893

Realitatea ispitirii lui Hristos. — Când se confruntă cu încercarea și dificultățile, urmașul lui Hristos nu trebuie să se descurajeze. El nu trebuie să-și piardă încrederea atunci când așteptările lui nu se împlinesc în totalitate. Când este atacat de vrăjmașul, el trebuie să își aducă aminte de viața plină de încercări și descurajări a Mântuitorului. Făpturile cerești I-au slujit lui Hristos în nevoile Sale, totuși faptul acesta nu a făcut ca în viața Mântuitorului să nu existe conflicte și ispite. El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat. Dacă vor urma exemplul acesta, urmașii Săi vor fi umpluți cu Duhul Său, iar îngerii din cer le vor sluji.

Ispitele la care a fost supus Domnul Hristos au fost o realitate îngrozitoare. În calitate de agent moral liber, El a fost pus la probă, având libertatea de a ceda la ispitele lui Satana și de a lucra împotriva planurilor lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost așa, dacă nu ar fi fost posibil ca El să cadă, Hristos nu ar fi putut să fie ispitit în toate lucrurile așa cum este ispitită

familia omenească.

Ispitele lui Hristos și suferințele îndurate de El în timp ce era ispitit au fost proporționale cu caracterul Său înalt și fără păcat. Totuși, în fiecare timp de necaz, El a apelat la Tatăl Său. Când a îngenuncheat în Ghetsimani, în agonia sufletului, picături de sânge au căzut din porii Lui și au umezit țărâna pământului. El S-a rugat cu strigăte puternice și lacrimi, iar expresia temerilor Lui a fost auzită. Dumnezeu L-a întărit, așa cum îi va întări pe toți cei ce se vor umili și se vor pune cu tot sufletul, trupul și duhul în mâinile unui Dumnezeu care Își păstrează legământul.

Pe cruce, Domnul Hristos a cunoscut, așa cum nimeni altcineva nu poate să cunoască, puterea înfiorătoare a ispitelor lui Satana, iar din inima Lui s-au revărsat milă și iertare pentru tâlharul aflat pe moarte, care fusese prins de vrăjmașul în capcană. — The Youth»s Instructor, 26 octombrie 1899

Inima lui Hristos a fost străpunsă de o durere mult mai puternică decât cea cauzată de cuiele bătute în mâinile și picioarele Sale. El purta păcatele întregii lumi, suportând pedeapsa noastră — mânia lui Dumnezeu împotriva nelegiuirii. Încercarea Lui a implicat ispita nemiloasă a gândului că este părăsit de Dumnezeu. Sufletul Său a fost torturat de apăsarea unui mare întuneric, de teama de a nu se abate de la neprihănirea Lui în timpul chinului îngrozitor.

Dacă nu există posibilitatea de a ceda, ispita nu este ispită. Împotrivirea față de ispită are loc atunci când omul este influențat cu putere să săvârșească o faptă greșită și, știind că poate să săvârșească acea faptă, se abține, prin credință, bazându-se cu tărie pe puterea divină. Acesta a fost chinul prin care a trecut Hristos. — The Youth»s Instructor, 20 iulie 1899

Noi putem să biruim, așa cum a biruit Hristos. — Dragostea și dreptatea, dar și caracterul neschimbător al Legii Sale sunt descoperite atât prin viața Mântuitorului, cât și prin moartea Sa. El a preluat natura omenească, împreună cu neputințele, slăbiciunile și ispitele ei. (...) El a fost „ispitit în toate lucrurile ca și noi” (Evrei 4,15). El nu a exercitat în folosul propriu nicio putere pe care omul nu poate să o exercite. Ca om, El a înfruntat ispita și a biruit cu puterea care I-a fost dată de Dumnezeu. El ne dă un exemplu de ascultare desăvârșită. El a pregătit mijloacele pentru ca noi să putem ajunge părtași ai naturii divine și ne asigură că putem să biruim, așa cum a biruit El. Viața Sa a dovedit că este cu putință ca omul să respecte Legea lui Dumnezeu, cu ajutorul aceleiași puteri divine pe care a primit-o Hristos. — Manuscrisul 141, 1901

Dumnezeu a trimis în lumea aceasta o Făptură fără păcat

Când a trimis din cer o Făptură fără păcat spre a-i arăta acestei lumi a păcatului cum trebuie să fie caracterul celor ce sunt mântuiți — curat, sfânt și nepătat, având chipul lui Hristos oglindit în ei — Dumnezeu a făcut lucrul cel mai bun pe care putea să îl facă. — Scrisoarea 58, 1906

Omul creat cu o natură morală fără păcat

În consiliile cerului, Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Geneza 1,26.27). Domnul a creat însușirile morale și puterile fizice ale omului. Totul era o copie fără păcat a Lui Însuși. Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu atribute sfinte și l-a pus într-o grădină făcută special pentru el. Numai păcatul a putut să distrugă făpturile create de mâna Celui Atotputernic. — The Youth»s Instructor, 20 iulie 1899

El a purtat bolile altora

Numai Domnul Hristos a fost în stare să poarte suferințele tuturor membrilor familiei omenești. „El suferințele noastre ... le-a luat asupra Lui.” El nu a luat boala în trupul Său, dar „a purtat” bolile altora. Când suferințele oamenilor apăsau asupra Lui, Acela care avea sănătatea deplină a unui bărbat aflat la maturitate suferea la fel ca ei. (...)

În viața Sa pe pământ, Domnul Hristos a dezvoltat un caracter desăvârșit, El a ascultat în mod desăvârșit de poruncile Tatălui Său. Când a venit în lume în trup omenesc, supus legii, și le-a arătat oamenilor că El purta bolile, necazurile, vinovăția lor, Domnul Isus nu a ajuns un om păcătos. El a putut să spună înaintea fariseilor: „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?” Nicio pată a păcatului nu s-a găsit asupra Lui. El a stat înaintea lumii ca Miel fără pată al lui Dumnezeu. — The Youth»s Instructor, 29 decembrie 1898

Caracterul fără păcat al lui Hristos a fost supărător pentru Satana

Domnul Hristos, Răscumpărătorul lumii, nu S-a aflat într-un loc în care influențele din jurul Său să fie de natură să contribuie în cea mai bună măsură la menținerea unei vieți curate și a unui caracter moral nepătat, și totuși El nu a fost corupt de păcat. El nu a fost scutit de ispite. Satana era stăruitor și persevera în eforturile lui de a-L amăgi și de a-L birui pe Fiul lui Dumnezeu prin șiretlicurile lui.

Domnul Hristos a fost singurul de pe pământ asupra căruia nu a existat nicio pată a păcatului. El a fost curat, nepătat și neîntinat. Faptul ca pe pământ să trăiască Cineva fără nicio întinare a păcatului l-a deranjat mult pe autorul păcatului, care nu a lăsat neîncercat niciun mijloc de a-L birui pe Hristos cu puterea Sa amăgitoare și vicleană. Dar Mântuitorul nostru S-a

bazat pe Tatăl Său ceresc pentru a primi înțelepciunea și puterea necesare ca să i Se împotrivescă ispititorului și să-l biruiască. Duhul Tatălui Său ceresc I-a însuflețit și I-a condus viața. El a fost fără păcat. Viața Sa a fost caracterizată de virtute și curăție. — The Youth»s Instructor, februarie 1873

Natura noastră căzută, legată cu natura divină a lui Hristos

Deși nu a avut nicio pată a păcatului în caracterul Său, totuși El s-a umilit ca să pună natura noastră umană căzută în legătură cu natura Sa divină. Prin faptul că a luat-o asupra Sa, El a onorat natura omenească și a arătat cum ar putea să ajungă omul dacă ar folosi mijloacele bogate pe care El le-a pregătit și dacă ar deveni părtaș al naturii divine. — Scrisoarea 81, 1896

Ispitit exact așa cum sunt copiii din zilele noastre

Cineva ar putea să creadă că Domnul Hristos nu a fost confruntat cu ispitele, așa cum sunt copiii din zilele noastre, deoarece El a fost Fiul lui Dumnezeu. Scripturile spun că El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi. — The Youth»s Instructor, aprilie 1873

Ce realizează întruparea

Domnul nu l-a făcut pe om pentru a fi răscumpărat, ci pentru a purta chipul Său. Totuși, prin păcat, omul a pierdut chipul lui Dumnezeu.

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. Și noi toți

am primit din plinătatea Lui și har după har” (Ioan 1,12-16).

Datorită răscumpărării plătite pentru el, omul, prin propria alegere, prin ascultare, poate să aducă la îndeplinire planul lui Dumnezeu și, prin harul dat de Dumnezeu, poate să poarte chipul care a fost întipărit asupra lui la început și pe care l-a pierdut prin cădere. (...)

Ascultarea lui Hristos nu a fost diferită de ascultarea noastră. — Marele Învățător nu a venit în lumea noastră doar pentru a ispăși păcatul, ci și pentru a-i învăța pe oameni prin cuvintele și exemplul Său. El a venit să-i arate omului cum să respecte Legea în natura omenească, așa încât omul să nu poată avea nicio scuză pentru a-și urma judecata lui greșită. Noi vedem ascultarea lui Hristos. Viața Sa a fost fără păcat. Ascultarea Sa de o viață este o muștrare pentru omenirea neascultătoare. Ascultarea lui Hristos nu trebuie să fie lăsată deoparte, ca și cum ar fi cu totul diferită de ascultarea pe care El o cere de la fiecare dintre noi. Domnul Hristos ne-a arătat că este posibil ca toți oamenii să respecte legile lui Dumnezeu. (...)

Lucrarea lui Hristos nu a fost o slujire adusă cu jumătate de inimă. El nu a venit să împlinească voia Sa, ci voia Aceluia care L-a trimis. Isus spune: „Călcați pe urmele Mele de Fiu, în deplină ascultare. Eu ascult ca și când aș fi partener cu o mare firmă. Voi trebuie să ascultați ca și când sunteți în co-parteneriat cu Fiul lui Dumnezeu. Deseori, nu veți vedea clar care este calea. Atunci, rugați-vă lui Dumnezeu, iar El vă va da înțelepciune, curaj și credință pentru a înainta, lăsând toate problemele în mâna Sa.” Noi trebuie să înțelegem cât mai bine cu putință adevărata natură omenească a Domnului nostru. Natura divină și cea omenească au fost unite în Hristos și fiecare dintre ele a fost deplină.

Mântuitorul nostru a intrat în relațiile adevărate ale oamenilor în calitate de Fiu al lui Dumnezeu. Noi suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu. Ca

să știm cum să ne purtăm cu precauție, trebuie să mergem în direcția în care ne conduce Hristos. Timp de treizeci de ani, El a trăit viața unui om desăvârșit, corespunzând celui mai înalt standard al desăvârșirii. Prin urmare, omul, oricât de nedesăvârșit ar fi, trebuie să nădăjduiască în Dumnezeu și să nu spună: „Dacă aș fi avut alte înclinații, I-aș fi slujit și eu lui Dumnezeu”, ci să se dedice unei slujiri adevărate față de El. (...) Firea aceea a fost răscumpărată de Hristos. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12). Voi nu sunteți degradați, ci sunteți înălțați, înnobilați, curățiți de Mine. Puteți să găsiți scăpare la Mine. Puteți să câștigați biruința și să fiți mai mult decât biruitori în Numele Meu. — Scrisoarea 69, 1897

Satana a declarat că omul nu poate să respecte Legea lui Dumnezeu

Mântuitorul lumii a pășit pe terenul pe care a căzut Adam, din cauza neascultării de Legea lui Iehova, iar singurul Fiu al lui Dumnezeu a venit în lumea noastră ca om, pentru a-i descoperi lumii că oamenii pot să respecte Legea lui Dumnezeu. Satana, îngerul căzut, declarase că niciun om nu poate să păzească Legea lui Dumnezeu după neascultarea lui Adam. El a pretins că întregul neam omenesc este sub stăpânirea lui.

Fiul lui Dumnezeu a trecut în locul celui păcătos și a pășit pe terenul pe care a căzut Adam, suportând ispitirea din pustie, care a fost de o sută de ori mai puternică decât a fost sau va fi vreodată o ispită adusă asupra neamului omenesc. Domnul Isus S-a împotrivit ispitelor lui Satana așa cum se poate împotrivi fiecare suflet ispitit, arătând spre raportul inspirat și spunând: „Este scris.”

Oamenii pot să respecte Legea lui Dumnezeu prin puterea divină. — Domnul Hristos a biruit ispitele lui Satana în calitate de om. Fiecare om

poate să biruiască, așa cum a biruit Hristos. El S-a umilit pentru noi. El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi. El a răscumpărat eșecul lui Adam și căderea lui rușinoasă și a fost biruitor, dovedind în felul acesta tuturor lumilor necăzute și omenirii căzute că omul poate să respecte poruncile lui Dumnezeu prin puterea divină, care îi este dată din cer. Isus, Fiul lui Dumnezeu, S-a umilit pentru noi, a suportat ispita pentru noi și a biruit în locul nostru ca să ne arate cum putem să biruim. În felul acesta, El a legat interesele Sale de cele ale omenirii prin legăturile cele mai strânse și ne-a asigurat categoric de faptul că nu vom fi ispitiți mai mult decât suntem în stare să suportăm, deoarece, împreună cu ispita, El va pregăti o cale de scăpare.

Duhul Sfânt ne face în stare să fim biruitori. — Duhul Sfânt a făgăduit să fie cu aceia care luptă pentru biruință, ca o demonstrare a întregii măreții, înzestrându-i pe oameni cu putere supranaturală și învățându-i pe cei neștiutori tainele Împărăției lui Dumnezeu. Faptul că Duhul Sfânt urmează a fi marele nostru ajutor este o făgăduință minunată. La ce ne-ar fi folosit faptul că singurul Fiu al lui Dumnezeu S-a umilit, a suportat ispitele unui vrăjmaș vicelan, a luptat cu el pe parcursul întregii Sale vieți pe pământ, apoi a murit, El, Cel neprihănit, pentru cei păcătoși, așa încât omenirea să nu piară, dacă Duhul Sfânt nu ar fi fost dat cu puterea Lui continuă, lucrătoare, înnoitoare, pentru a face să fie eficientă pentru fiecare dintre noi lucrarea adusă la îndeplinire de Răscumpărătorul lumii?

Împărtășirea cu Duhul Sfânt i-a făcut în stare pe apostoli să stea neclintiți împotriva oricărui fel de idolatrie și să-L înalțe pe Domnul și numai pe El. Cine, dacă nu Isus Hristos, prin Duhul și puterea Sa divină, a călăuzit pana istoricilor sfinți, ca să-i poată fi prezentat lumii raportul prețios al cuvintelor și lucrărilor lui Isus Hristos?

Duhul Sfânt cel făgăduit, pe care El avea să-L trimită după înălțarea la Tatăl Său, lucrează continuu pentru a atrage atenția la marea jertfă

ispășitoare de pe crucea aflată pe Golgota, pentru a-i descoperi lumii dragostea lui Dumnezeu față de om, pentru a-i explica sufletului convins lucrurile prețioase ale Scripturii și a le arăta celor cu mintea întunecată razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, adevărurile care le fac inima să ardă în ei, datorită înțelegerii lucrurilor veșniciei.

Cine, dacă nu Duhul Sfânt, îi prezintă minții standardul moral al neprihănirii, convinge de păcat și produce acea pocăință de care nu trebuie să ne căim și ne inspiră credința în Singurul care poate să ne mântuiască de orice păcat?

Cine, dacă nu Duhul Sfânt, poate să lucreze cu mintea omului pentru a schimba caracterul, îndepărtând atracția față de lucrurile trecătoare, pieritoare. El umple sufletul de o dorință arzătoare, prin prezentarea moștenirii nemuritoare a lucrurilor veșnice care îi reface pe oameni, îi înobilează și îi sfințește ca să poată ajunge membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc. (...)

Hristos a biruit păcatul ca om. — Căderea primilor noștri părinți a rupt lanțul de aur al supunerii necondiționate a voinței omenești față de voința divină. (...) Ascultarea nu a mai fost considerată o necesitate absolută. Oamenii își urmează propriile gânduri, despre care Domnul a spus cu privire la locuitorii lumii din vechime că erau îndreptate fără încetare spre rău. Domnul Isus declară: „Am păzit poruncile Tatălui Meu.” Cum? Ca om. „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” În fața acuzațiilor iudeilor, El a putut să stea cu fruntea sus, având un caracter curat, virtuos și sfânt și să le spună: „Cine dintre voi poate dovedi că am păcat?”

Exemplul nostru și jertfă pentru păcat. — Răscumpărătorul lumii nu a venit doar pentru a fi o jertfă pentru păcat, ci pentru a fi un exemplu pentru om în toate lucrurile, un om sfânt. El a fost un învățător cum lumea nu mai

văzuse și nu mai auzise niciodată mai înainte. El vorbea ca unul care avea putere și îi invita pe toți să aibă încredere în El. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11,28-30).

Singurul Fiu al Dumnezeului infinit ne-a lăsat, prin cuvintele și exemplul Său practic, un model clar pe care trebuie să îl urmăm. Prin cuvintele Sale, El ne-a învățat să ascultăm de Dumnezeu, iar prin exemplul Său practic, ne-a arătat cum putem să ascultăm.

Domnul Hristos nu numai că ne-a prezentat reguli explicite, arătându-ne cum putem să ajungem niște copii ascultători, ci, prin viața și caracterul Său, El ne-a și arătat acele lucruri care sunt drepte și vrednice de primit înaintea lui Dumnezeu, așa că nu există nicio scuză pentru a nu face acele lucruri care sunt plăcute în ochii Săi.

El a dezaprobat pretenția lui Satana. — Suntem veșnic recunoscători pentru că Isus ne-a dovedit cu fapte reale că omul poate să respecte poruncile lui Dumnezeu, contrazicând minciuna lui Satana care spunea că omul nu poate să le respecte. Marele Învățător a venit în lumea noastră pentru a fi Capul omenirii și a înălța și sfinți omenirea, prin împlinirea sfântă a tuturor cerințelor lui Dumnezeu, arătându-ne că este cu putință să respectăm toate poruncile Sale. El a demonstrat că este posibilă o ascultare de o viață întreagă. Ca urmare, El le încredințează aleșilor Săi, reprezentanților Săi din lume, lucrarea de a exemplifica viața lui Isus Hristos în viața lor, așa cum Tatăl I-a încredințat Fiului Său lucrarea de a-L reprezenta înaintea oamenilor.

El a rezistat încercării ca om. — Nu trebuie să considerăm că ascultarea

lui Hristos, în ea însăși, a fost ceva pentru care El era adaptat într-un mod special, datorită naturii Sale divine deosebite, deoarece El a stat înaintea lui Dumnezeu ca reprezentant al omului și a fost ispitit ca înlocuitor și garant al omului. Dacă Domnul Hristos ar fi avut o putere specială, pe care omul nu are privilegiul de a o primi, Satana ar fi profitat de faptul acesta. Lucrarea lui Hristos a fost aceea de a contrazice pretențiile lui Satana că este stăpânul omului, iar El a putut să facă lucrul acesta numai așa cum a venit — ca om, ispitit ca orice om, ascultând de Dumnezeu ca un om. (...)

Să nu uităm că biruința și ascultarea lui Hristos sunt acelea ale unei fături omenești. Noi facem multe greșeli în concluziile noastre, din cauza concepțiilor greșite cu privire la natura omenească a Domnului. Noi nimicim deplinătatea naturii Sale omenești când Îi atribuim o putere pe care omul nu poate să o aibă în luptele lui cu Satana. Tuturor celor care Îl primesc prin credință, El le dă harul Său și puterea Sa. Ascultarea lui Hristos față de Tatăl Său a fost ascultarea cerută de la om.

Omul nu poate să biruiască ispitele lui Satana fără puterea divină. Prin urmare, Isus Hristos a putut să se bazeze pe puterea divină. El nu a venit în lumea noastră pentru a asculta în calitate de Dumnezeu mai mic, față de un Dumnezeu mai mare, ci a venit în calitate de om, să asculte de Legea sfântă a lui Dumnezeu și, în această privință, este exemplul nostru.

Isus a arătat ce poate să facă omul. — Domnul Isus nu a venit în lumea noastră pentru a descoperi ce poate să facă Dumnezeu, ci pentru a descoperi ce poate să facă omul, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care ajută în orice situație de criză. Prin credință, omul trebuie să fie părtaș al naturii divine și să biruiască fiecare ispită care îl asaltează. Domnul cere acum ca fiecare dintre noi, fiecare fiu sau fiică a lui Adam să-I slujească, prin credința în Isus Hristos, în natura omenească pe care o are.

Domnul Isus a așezat o punte peste prăpastia pe care o făcuse păcatul. El a refăcut legătura între pământ și cer și între omul mărginit și Dumnezeu cel nemărginit. Isus, Răscumpărătorul lumii, a putut să respecte poruncile numai așa cum poate să le respecte omul. „... Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca, prin ele, să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă” (2 Petru 1,4). (...)

Trebuie să punem în practică exemplul lui Hristos, aducându-ne aminte fără încetare de statutul Său de Fiu al lui Dumnezeu și de natura Sa omenească. Nu Dumnezeu a fost ispitit în pustie și nu un Dumnezeu urma să suporte împotrivirea celor păcătoși. Maiestatea cerului a devenit om, El S-a umilit luând natura noastră omenească.

Cum trebuie să-I slujim lui Dumnezeu. — Noi nu trebuie să-I slujim lui Dumnezeu ca și când nu am fi oameni, ci să-I slujim în natura pe care o avem și care a fost răscumpărată de Fiul lui Dumnezeu. Prin neprihănirea lui Hristos, noi stăm înaintea lui Dumnezeu fiind iertați, ca și când nu am fi păcătuit niciodată. Nu vom obține niciodată putere dacă ne gândim la ce am fi putut să facem dacă am fi fost îngeri. Trebuie să ne întoarcem la Isus Hristos prin credință și să ne arătăm dragostea față de Dumnezeu prin ascultarea de poruncile Sale. Isus „a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat”. Isus spune: „Veniți după Mine.” „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” — Manuscrisul 1, 1892

Adevărata semnificație a întrupării

Hristos a luat asupra Sa natura omenească și Și-a dat viața ca jertfă, pentru ca omul, ajungând părtaș al naturii divine, să poată avea viața veșnică. Domnul Hristos nu a fost doar jertfa, ci a fost și Preotul care a adus jertfa.

„Pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii” (Ioan 6,51). El a fost nevinovat. El S-a dat pe Sine în schimbul oamenilor care s-au vândut lui Satana prin călcarea Legii lui Dumnezeu — viața Sa, pentru viața familiei omenești care, ca urmare, a ajuns proprietatea Sa răscumpărată.

„Tatăl Mă iubește”, spune Hristos, „pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși: aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10,17.18).

„Fiindcă plata păcatului este moartea” (Romani 6,23). Domnul i-a zis lui Adam înainte de cădere: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2,17). „Dacă vei călca Legea Mea, moartea va fi pedeapsa ta sigură.” Prin nerespectarea poruncii lui Dumnezeu, Adam și-a pierdut viața.

Înainte de cădere, Adam nu era apăsător de urmările blestemului. Când a fost atacat de ispititor, nu suferea niciunul dintre efectele păcatului. El a fost creat desăvârșit în gândire și în fapte. Totuși el a cedat păcatului și a căzut din starea lui înaltă și sfântă.

În asemănare cu firea pământească. — Hristos, al doilea Adam, a venit într-o fire asemănătoare cu firea păcătoasă. Asemenea omului, El a fost supus necazului, oboselii, foamei și setei. El a fost supus ispitei, dar nu a cedat păcatului. Asupra Sa nu a existat nicio pată a păcatului. El a declarat: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15,10). El a avut o putere infinită, numai pentru că a fost pe deplin ascultător de voința Tatălui Său. Cel de-al doilea Adam a rezistat încercării și ispitirii pentru a putea să aibă drept de proprietate asupra întregii omeniri. — Manuscrisul 99, 1903

Capitolul 20

PRINCIPIILE PREZENTATE DE ELLEN WHITE ÎN LUCRAREA EI DE SLUJIRE TIMPURIE

Îndepărtați-vă privirile de la voi înșivă și îndreptați-le spre Isus — 1850. — Îngerul a zis: „Ai credință în Dumnezeu.” Am văzut că unii sunt încercați prea puternic pentru a crede. Credința este atât de simplă, iar voi priviți dincolo de ea. Satana a încercat să-i înșele pe unii copii sinceri și i-a făcut să privească la ei înșiși pentru a găsi ceva vrednic acolo. Am văzut că nu trebuie să privească la ei înșiși, ci la meritele lui Isus, să depindă de mila Sa așa cum sunt, neputincioși și nevrednici, și să primească de la El, prin credință, puterea și hrana spirituală. — Scrisoarea 8, 1850

Depindeți numai de meritele lui Isus — 1862. — Fiecare membru al familiei trebuie să aibă în minte faptul că toți trebuie să facă tot ce pot ca să se împotrivescă vrăjmașului nostru viclean și, cu rugăciuni stăruitoare și cu o credință neclintită, fiecare trebuie să se bizuie pe meritele sângelui lui Hristos și să ceară puterea Sa mântuitoare.

Puterile întunericului se adună în jurul sufletului și Îl ascund pe Isus de privirile noastre, astfel că, uneori, nu putem să facem altceva decât să așteptăm mâhniți și umiliți până când trece norul. Aceste momente sunt uneori teribile. Speranța pare să se năruie și suntem cuprinși de disperare. În aceste ceasuri îngrozitoare, trebuie să învățăm să ne încredem, să depindem numai de meritele ispășirii și, în nevrednicia noastră neajutorată, să ne sprijinim cu totul pe meritele Mântuitorului răstignit și înviat. Dacă vom face astfel, nu vom pieri niciodată! — Mărturii, vol. 1, p. 309, 310 (1862)

Adevărul care sfințește viața — 1869. — Fratele și sora P au de făcut o

lucrare pentru a-și pune casa și inima în rânduială. (...) El [fratele P] nu a înțeles și nu a simțit necesitatea ca Duhul lui Dumnezeu să lucreze asupra inimii, pentru a influența viața, cuvintele și faptele. Experiența lui religioasă este mai mult o formalitate.

El a înțeles și a acceptat teoria adevărului, dar nu s-a familiarizat cu lucrarea specială de sfințire prin adevăr. Eul lui a ieșit la suprafață. Dacă în adunare a fost spus ceva care nu corespundea cu standardul lui, el a adresat muștrări, dar nu cu dragoste și umilință, ci în cuvinte aspre și foarte tăioase. Niciun creștin nu se cuvine să folosească acest limbaj puternic, îndeosebi unul care are el însuși nevoie de o experiență mult mai mare și care are multe greșeli de corectat. — Manuscrisul 2, 1869

Roadele pe care le produce adevărata sfințire — 1874. — Voi ați susținut concepții cu privire la sfințire, care nu au reprezentat acea sfințenie adevărată, care produce roade de calitate. Sfințirea nu este o lucrare exterioară. Ea nu constă în rugăciuni și îndemnuri rostite în adunări, ci pune stăpânire pe viață și modelează cuvintele și faptele, schimbând caracterul. (...)

Se pare că sunt poziții importante care trebuie să fie ocupate de oameni cu adevărat sfințiți, care au spiritul Domnului. De asemenea, este o nevoie cât se poate de categorică de biruire a eului, pentru ca lucrarea și eforturile lor să nu fie deteriorate din cauza defectelor din caracterul lor. — Manuscrisul 6, 1874

Caracterul pe care și l-au format Enoh și Ilie — 1874. — În fiecare generație de la Adam încoace, au existat oameni, puțini la număr, care s-au împotrivit fiecărui vicleșug al celui rău, s-au evidențiat ca niște reprezentanți nobili ai lucrării pe care omul are puterea să o îndeplinească și au arătat cum poate să fie omul când Domnul Hristos colaborează cu eforturile omenești și

Îl ajută să biruiască puterea lui Satana. Enoh și Ilie au arătat cum ar putea să fie oamenii, prin credința în Isus Hristos, dacă ar alege să fie astfel. Satana a fost foarte zdruncinat din cauză că acești oameni nobili și sfinți au stat nepătați în ciuda murdăriei morale din jurul lor, având un caracter cu totul neprihănit, și din cauză că au fost considerați vrednici să fie strămutați la cer. Deoarece ei s-au evidențiat prin puterea morală și prin integritatea lor nobilă, biruind ispitele lui, Satana nu a putut să-i aducă sub domnia morții. Satana a triumfat pentru că a avut puterea să-l biruiască pe Moise prin ispitele lui și pentru că a putut să păteze caracterul lui ilustru, conducându-l la păcatul de a-și asuma înaintea poporului slava care Îi aparținea lui Dumnezeu. — Review and Herald, 3 martie 1874

Locul credinței și al faptelor în mântuire — 1878. — Toate faptele voastre bune nu pot să vă mântuiască, și totuși este imposibil să fiți mântuiți fără fapte bune. Fiecare sacrificiu făcut pentru Hristos va fi pentru voi un câștig veșnic. — Review and Herald, 21 martie 1878

Încrederea în Hristos este esențială — 1879 — Tu L-ai iubit pe Hristos, deși credința ta a fost uneori slabă și perspectivele tale au fost întunecate. Însă Isus este Mântuitorul tău. El nu te mântuiește pentru că ești desăvârșit, ci pentru că ai nevoie de El și pentru că, în nedesăvârșirea ta, te-ai încrezut în El. Isus te iubește, copilul meu prețios. Poți să cânti: „Sigur la Domnu»n brațe, / La sânul lui Isus, / Iubirea Lui mă face / Ferice de nespun.” — Scrisoarea 46, 1879

Faptele neprihănirii sunt cântărite la judecată — 1881. — Uneori, pastorii le spun oamenilor că nu au nimic altceva de făcut, decât să creadă; le spun că Isus a făcut totul, iar faptele lor nu contează. Totuși Cuvântul lui Dumnezeu declară cu claritate că, la judecată, balanța va cântări cu corectitudine, iar hotărârile vor fi întemeiate pe dovezile aduse.

Unul va domni peste zece cetăți, altul peste cinci, altul peste două, fiecare om primind în proporție exactă cu măsura în care și-a folosit talanții încredințați. Eforturile noastre în faptele neprihănirii, săvârșite pentru noi și pentru salvarea sufletelor, vor avea o influență hotărâtă asupra recompensei noastre. — Review and Herald, 25 octombrie 1881

Hristos, singura nădejde a lui Ellen White — 1881. — În doliul meu recent, am avut o viziune a veșniciei. Am fost dusă în fața marelui tron alb și am văzut viața mea, așa cum va apărea acolo. Nu pot să găsesc nimic cu care să mă laud, niciun merit pe care să-l aduc drept argument.

Strigătul meu este: „Nu sunt vrednică nici de cea mai mică favoare din partea Ta, o, Dumnezeuul meu!” Singura mea nădejde este în Mântuitorul răstignit și înviat. Cer meritele sângelui lui Hristos. Isus îi va mântui în mod desăvârșit pe toți cei ce își pun încrederea în El. — Review and Herald, 1 noiembrie 1881

Luptați pentru desăvârșirea caracterului — 1882. — Dacă sufletul nostru nu este fără pată, nu vom putea să-L vedem niciodată pe Domnul și să fim liniștiți. Fiecare gând trebuie să fie adus la supunere față de voința lui Hristos. Așa cum a spus marele apostol, noi trebuie să ajungem „la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”. Fără un efort stăruitor, nu vom ajunge niciodată la starea aceasta. Dacă vrem să atingem desăvârșirea caracterului creștin, trebuie să luptăm zi de zi împotriva răului din exterior și împotriva păcatului din interior. — Review and Herald, 30 mai 1882

Elemente fundamentale prezentate la Conferința Generală din 1883

NOTĂ INTRODUCȚIVĂ: La Sesiunea din 1883 a Conferinței Generale de la Battle Creek, Michigan, Ellen White s-a adresat pastorilor în

treisprezece adunări de dimineață consecutive și a vorbit în cadrul sesiunii, în Sabatul final. Review and Herald a publicat întreaga serie de cuvântări pe parcursul anului următor. În patru dintre predici, ea a expus principiile neprihănirii prin credință, așa cum sunt prezentate în selecțiile care urmează. O cuvântare importantă, „Hristos neprihănirea noastră”, care este în armonie cu prezentările din cadrul acestor adunări, a fost publicată pentru prima dată în Slujitorii Evangheliei, ediția 1893, pagina 411, retipărită în Solii alese, cartea 1, paginile 350-354; în ediția în limba română, p. 305-308, și în Credința și faptele, paginile 35-39. — Compilatorii

Vineri, 9 noiembrie 1883. — Priviți la Isus. — În dimineața aceasta s-a manifestat un spirit de mijlocire stăruitoare pentru ca Domnul să Se descopere cu putere între noi. Inima mea a fost deosebit de mișcată în rugăciune, iar Domnul a auzit și ne-a binecuvântat. Au fost prezentate mărturii din partea multora care erau descurajați, simțind că nedesăvârșirile lor erau atât de mari, încât Domnul nu putea să-i folosească în lucrarea Sa. Aceasta a fost exprimarea necredinței.

Am încercat să îndrum aceste suflete dragi spre Isus, care este scăparea noastră, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. El nu ne părăsește din cauza păcatelor noastre. Este posibil să facem greșeli și să-L întristăm pe Duhul Sfânt, dar, dacă ne pocăim și venim la El cu inima smerită, El nu ne va alunga. (...)

Sabat, 10 noiembrie 1883. — Veniți așa cum sunteți. — Am ascultat mărturii de felul acesteia: „Nu am lumina pe care o doresc. Nu am asigurarea bunăvoinței lui Dumnezeu.” Astfel de mărturii exprimă doar necredință și întuneric.

Vă așteptați ca meritele voastre să vă recomande pentru favoarea lui Dumnezeu și credeți că trebuie să fiți fără păcat, înainte de a vă încrede în

puterea Sa de a mântui? Dacă aceasta este lupta din mintea voastră, mă tem că nu veți obține nicio putere, iar în final veți ajunge să fiți descurajați. După cum șarpele de aramă a fost înălțat în pustie, tot așa Hristos a fost înălțat pentru a-i atrage pe toți oamenii la Sine. Toți cei care priveau la șarpe, mijlocul pe care îl oferise Dumnezeu, erau vindecați. Tot astfel, în păcătoșenia noastră, în marea noastră nevoie, trebuie „să privim și să trăim”.

Când ne dăm seama de starea noastră neajutorată fără Hristos, nu trebuie să fim descurajați, ci trebuie să ne bazăm pe meritele unui Mântuitor răstignit și înviat. Suflet sărman, bolnav de păcat și descurajat, privește și trăiește! Isus Și-a dat cuvântul și îi va mântui pe toți cei care vin la El, prin urmare, să venim mărturisindu-ne păcatele și aducând roade vrednice de pocăință.

Isus este Mântuitorul nostru astăzi. El mijlocește pentru noi în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc și ne va ierta păcatele. Din punct de vedere spiritual, este o deosebire totală pentru noi, între a ne baza pe Dumnezeu fără nicio îndoială, ca și când ne-am afla pe o temelie sigură, și a căuta să găsim în noi înșine vreo neprihănire înainte de a veni la El. Abateți-vă privirile de la voi înșivă și îndreptați-le spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii! Îndoiala este păcat. Dacă este cultivată în inimă, cea mai mică necredință face sufletul să fie vinovat și aduce întuneric și descurajare. (...)

Unii par să simtă că trebuie să fie puși la probă și să-I dovedească Domnului că sunt schimbați, înainte de a putea să ceară binecuvântarea Sa. Totuși aceste suflete scumpe pot să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu chiar acum. Acești oameni trebuie să aibă harul Său, spiritul lui Hristos, pentru a-i ajuta în neputințele lor, deoarece altfel nu pot să-și formeze un caracter creștin. Lui Isus Îi face plăcere să venim la El exact așa cum suntem — păcătoși, neajutorați, dependenți de El. Noi declarăm că suntem copii ai luminii, nu ai nopții, nici ai întunericului. Ce drept avem să fim neîncrezători? — Review and Herald, 22 aprilie 1884

Miercuri, 14 noiembrie 1883 — Religia adevărată înseamnă conformarea cu voința lui Dumnezeu. — Unii privesc mereu la ei înșiși, în loc să privească la Isus; dar, fraților, voi trebuie să fiți îmbrăcați în haina neprihănirii lui Hristos. Dacă vă încredeți în propria neprihănire, sunteți cu adevărat slabi, deoarece sunteți expuși la săgețile lui Satana și, după privilegiile de care vă bucurați acum, veți avea de întâmpinat lupte aspre. Voi sunteți prea reci. Lucrarea este împiedicată de faptul că vă lipsește acea dragoste care a ars în inima lui Hristos. Voi aveți prea puțină credință. Voi așteptați puțin și, ca urmare, primiți puțin și sunteți mulțumiți cu un succes foarte mic. Voi sunteți înclinați spre autoamăgire și aveți tendința de a vă mulțumi cu o formă de evlavie. Acest fapt nu va da rezultate niciodată.

Trebuie să aveți o credință vie în inimă. Adevărul trebuie să fie predicat cu putere de sus. Voi puteți să ajungeți la inima oamenilor numai dacă Isus lucrează prin eforturile voastre. Fântâna este deschisă, iar noi putem să fim înviorați și, la rândul nostru, să-i înviorăm și pe alții. Dacă sufletul vostru ar fi însuflețit de adevărurile solemne și clare pe care le predicați, răceala inimii, indiferența și nepăsarea ar dispărea, iar ceilalți ar simți influența zelului și a seriozității voastre.

Religia adevărată este nici mai puțin, nici mai mult decât conformarea cu voința lui Dumnezeu și ascultarea de tot ce a poruncit El. În schimb, El ne dă viață spirituală, ne atribuie neprihănirea lui Hristos și promovează exercitarea sănătoasă și fericită a celor mai bune însușiri ale minții și ale inimii. Bogățiile nemărginite, slava și binecuvântarea vieții veșnice sunt revărsate asupra noastră cu condiții atât de simple, încât aduc darul neprețuit la îndemâna celor mai sărmani și mai păcătoși. Trebuie doar să ascultăm și să credem. Poruncile Sale nu sunt chinuitoare; ascultarea de cerințele Sale este esențială pentru fericirea noastră, chiar și în viața aceasta. — Review and Herald, 27 mai 1884

Luni, 19 noiembrie 1883 — Privește la El și trăiește. — Cât de mulți fac din mersul pe calea cea îngustă a sfințirii o lucrare foarte anevoioasă. Pentru mulți, pacea și liniștea acestei căi binecuvântate nu pare a fi mai aproape astăzi decât a fost în trecut. Ei caută departe ceva ce este aproape. Ei fac să fie complicat ceva ce Isus a făcut să fie foarte simplu. El este „Calea, Adevărul și Viața”. Planul de Mântuire a fost descoperit cu claritate în Cuvântul lui Dumnezeu, dar înțelepciunea lumii a fost căutată prea mult, iar înțelepciunea neprihănirii lui Hristos a fost căutată prea puțin. Sufletele care ar fi putut să se odihnească în dragostea lui Isus s-au îndoit și au fost îngrijorate cu privire la multe lucruri.

Mărturiile prezentate aici nu sunt o expresie a unei mari credințe. Nu este greu să crezi că Isus îi va ierta pe alții, dar pare a fi imposibil ca fiecare să exercite o credință vie pentru sine însuși. Totuși, iubiți frați, oare este de folos să vă exprimați îndoielile cu privire la dispoziția lui Hristos de a vă primi? Mă tem că depindeți prea mult de sentimente, făcând din ele un criteriu. Voi pierdeți mult prin comportamentul acesta. Voi vă slăbiți propriul suflet și slăbiți și sufletele celor care privesc la voi.

Trebuie să vă încredeți în Isus pentru voi înșivă, să vă însușiți făgăduințele lui Dumnezeu pentru voi înșivă, deoarece, altfel, cum puteți să-i învățați pe alții să aibă o încredere smerită și sfântă în El? Voi simțiți că v-ați neglijat datoriile și că nu v-ați rugat așa cum ar fi trebuit.

Voi păreți a fi departe de Isus și credeți că El S-a îndepărtat de voi, dar voi sunteți cei care v-ați despărțit de El. Domnul așteaptă să vă întoarceți. El îl va primi pe cel cu inima smerită. Buzele Sale ne-au asigurat că El este mai doritor să le dea Duhul Sfânt celor ce I-L cer, decât sunt părinții doritori să le dea daruri bune copiilor lor.

Noi suntem răniți, întinați de păcat; ce trebuie să facem pentru a fi vindecați de lepra lui? Atât cât stă în puterea voastră, curățiți-vă templul sufletului de orice întinare, apoi priviți la „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29).

Dacă sunteți conștienți de lipsurile voastre, nu vă dedicați toate puterile pentru a le prezenta și pentru a vă plânge de ele, ci priviți și trăiți! Domnul Isus este singurul nostru Mântuitor și, în ciuda faptului că milioane de oameni care au nevoie să fie vindecați vor respinge mila oferită de El, niciunul dintre cei ce se încred în meritele Sale nu va fi lăsat să piară.

De ce refuzați să veniți la Isus și să primiți odihna și pacea? Voi puteți să aveți binecuvântarea în dimineața aceasta. Satana vă sugerează că sunteți neajutorați și nu puteți să aduceți binecuvântare asupra voastră înșivă. Este adevărat, voi sunteți neajutorați. Totuși înălțați-L pe Isus, spunându-i lui Satana: „Eu am un Mântuitor. Mă încred în El, iar El nu va îngădui niciodată să fiu înfrânt. În Numele Său, voi triumfa. El este neprihănirea mea și cununa bucuriei mele.” Nimeni să nu simtă că situația lui este disperată, deoarece nu este astfel.

Poate că vi se pare că sunteți păcătoși și pierduți, dar tocmai acesta este motivul pentru care aveți nevoie de un Mântuitor. Dacă aveți păcate de mărturisit, nu pierdeți timpul. Aceste clipe sunt de aur. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). Cei care sunt flămânzi și însetați după neprihănire vor fi săturați, deoarece Isus a făgăduit lucrul acesta. Ce Mântuitor prețios! Brațele Sale sunt deschise pentru a ne primi, iar inima Sa cea mare și plină de dragoste așteaptă să ne binecuvânteze. — Review and Herald, 1 iulie 1884

Falsa sfințire — 1885. — A fost un om, un pastor neadventist, pe nume

Brown, probabil că îl cunoașteți. 50 El a pretins că este sfânt. „Idea pocăinței”, spunea el, „nu se află în Biblie”. „Dacă vine cineva la mine și spune că el crede în Isus, eu îl primesc direct în biserică, indiferent dacă este botezat sau nu. Am făcut astfel cu mulți oameni. Și”, spune el, „eu nu am săvârșit niciun păcat de șase ani.”

„Pe acest vapor sunt unii”, spune el, „care cred că noi suntem sfințiți prin păzirea Legii. Pe acest vapor se află o femeie, pe nume White, care predică lucrul acesta.”

Eu am auzit aceste cuvinte, m-am dus la el și i-am spus: „Frate Brown, oprește-te chiar acum. Nu pot să îngădui ca această declarație să continue. Ellen White nu a spus niciodată astfel de lucruri în scrierile ei, nici nu a vorbit vreodată despre așa ceva, deoarece noi nu credem că Legea sfințește pe cineva.

Noi credem că trebuie să respectăm acea Lege, deoarece altfel nu vom fi mântuiți în Împărăția cerurilor. Călcătorul Legii nu poate fi mântuit în Împărăția slavei. Legea nu sfințește pe nimeni, nici nu ne mântuiește. Acea Lege este valabilă și strigă: «Pocăiește-te, pentru ca păcatele tale să poată fi șterse!» Apoi, cel păcătos merge la Isus și, când el făgăduiește că va respecta cerințele Legii, Domnul șterge petele vinovăției lui și îl eliberează, dându-i putere de la Dumnezeu.” — Manuscrisul 5, 1885

Libertatea de a călca poruncile este o amăgire — 1886. — Veți auzi strigătul: „Crede doar!” Și Satana crede și se înfioară. Noi trebuie să avem o credință care lucrează din dragoste și curăță inima. Predomină ideea că Hristos a făcut totul pentru noi, că noi putem continua să călcăm poruncile și că nu vom fi considerați răspunzători. Aceasta este cea mai mare amăgire pe care vrăjmașul a conceput-o vreodată. Noi trebuie să luăm hotărârea de a nu călca poruncile cu niciun preț și de a fi în acea stare de evlavie, încât să-i

putem învăța pe alții despre lucrurile spirituale. — Manuscrisul 44, 1886

Putere morală prin Isus — 1886. — Domnul Hristos a știut că omul nu poate să biruiască fără ajutorul Său. Prin urmare, El a fost de acord să Se dezbrace de haina Sa regală și să îmbrace natura Sa divină în veșmântul naturii omenești, pentru ca noi să fim bogăți. El a venit pe pământul acesta, a suferit și poate să simtă împreună cu noi și știe bine cum să ne ajute să biruim. Domnul a venit să-i aducă omului putere morală și nu dorește ca omul să înțeleagă că el nu ar avea nimic de făcut, deoarece fiecare are o lucrare de făcut pentru sine însuși, iar prin meritele lui Isus, noi putem să biruim păcatul și pe Diavolul. — Manuscrisul 46, 1886

O religie sentimentală falsă care micșorează gravitatea păcatului — 1887. — „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou.” Cred cu toată inima mea că Duhul lui Dumnezeu este retras din lume și că aceia care au avut ocazii și o mare lumină și nu le-au folosit vor fi primii care vor fi părăsiți de El. Ei L-au întristat pe Duhul lui Dumnezeu. Lucrarea actuală a lui Satana asupra inimilor, asupra bisericilor și asupra popoarelor ar trebui să-l uimească pe fiecare cercetător al profeției. Sfârșitul este aproape. Bisericile noastre trebuie să se trezească. Fiecare membru trebuie să experimenteze în inima lui puterea lui Dumnezeu de convertire a inimii și atunci vom vedea lucrarea adâncă a Duhului lui Dumnezeu. Iertarea de păcat nu este singura urmare a morții lui Isus. El a adus o jertfă infinită nu numai pentru ca păcatul să fie îndepărtat, ci și pentru ca natura omenească să fie refăcută, reînfrumusețată, reconstruită din ruinele ei și făcută să fie potrivită pentru prezența lui Dumnezeu. (...)

Domnul Hristos este scara pe care văzut-o Iacov, a cărei bază se sprijinea pe pământ și al cărei vârf atinge cerurile cele mai înalte. Aceasta arată metoda rânduită pentru mântuire. Noi trebuie să urcăm treaptă cu treaptă pe scara aceasta. Dacă va fi cineva dintre noi mântuit în cele din urmă, va fi mântuit prinzându-se de Isus, așa cum se prinde de treptele unei

scări. Pentru cel credincios, Hristos este făcut înțelepciune și neprihănire, sfințire și răscumpărare. (...)

Cei care cred că stau neclintiți, din cauză că au adevărul, vor avea căderi îngrozitoare, dar ei nu au adevărul așa cum este el în Isus. Un moment de neatenție poate să ducă sufletul la o distrugere ireparabilă. Un păcat conduce la al doilea, iar al doilea pregătește calea pentru un al treilea și așa mai departe. În calitate de soli credincioși ai lui Dumnezeu, trebuie să Îl rugăm fără încetare să ne păzească prin puterea Sa. Dacă ne abatem de la datorie un singur centimetru, suntem în pericolul de a cădea în capcana păcatului, care ne duce la pierzare. Pentru fiecare dintre noi este speranță, dar numai pe o singură cale — prinzându-ne cu putere de Hristos și exercitând fiecare energie pentru a atinge desăvârșirea caracterului Său.

Această religie sentimentală falsă, care micșorează gravitatea păcatului și care insistă fără încetare asupra dragostei lui Dumnezeu față de cel păcătos, îl încurajează pe păcătos să creadă că Dumnezeu îl va mântui, în timp ce el continuă în păcat și știe că este păcat. Aceasta este calea pe care merg mulți dintre cei ce pretind a crede adevărul prezent. Adevărul este ținut departe de viața lor și acesta este motivul pentru care adevărul nu mai are puterea de a convinge și de a converti sufletul. Fiecare energie trebuie să fie exercitată la maximum pentru a părăsi lumea, obiceiurile, practicile și moda ei. (...)

Dacă renunțați la păcat și exercitați o credință vie, bogățiile binecuvântărilor Cerului vor fi ale voastre. — Scrisoarea 53, 1887

A Doua Venire pune capăt pregătirii sufletului — 1888. — Haina caracterului vostru trebuie să fie spălată în izvorul deschis pentru păcat și necurăție, până când ajunge să fie fără pată. Vrednicia voastră morală va fi cântărită în balanța Sanctuarului și, dacă sunteți găsiți prea ușori, veți suferi o

pierdere veșnică. Orice asprime, orice răutate trebuie să fie înlăturate din caracterul vostru înainte să vină Isus, deoarece, atunci când vine El, pregătirea fiecărui suflet s-a încheiat.

Dacă nu ați lăsat deoparte invidia și gelozia, ura împotriva altora, nu puteți să intrați în Împărăția lui Dumnezeu. Voi nu ați face altceva decât să duceți cu voi aceleași înclinații, dar, în lumea viitoare, nu se va găsi nimic de felul acesta. Acolo nu va exista nimic altceva decât bucurie și armonie. Unii vor avea coroane mai strălucitoare decât alții, dar nu va fi niciun gând de gelozie în inima niciunuia dintre cei răscumparați. Fiecare va fi pe deplin mulțumit, deoarece fiecare va fi răsplătit după faptele lui. — Signs of the Times, 10 februarie 1888

Capitolul 21

RAPOARTELE LUI ELLEN G. WHITE CU PRIVIRE LA CONFERINȚA DE LA MINNEAPOLIS

O declarație care prezintă contextul istoric

Capitolul acesta prezintă o declarație pe care Ellen White a pregătit-o la câteva săptămâni după încheierea Conferinței Generale din 1888. Ea privește înapoi asupra evenimentului și descrie ce a avut loc. Adunările de la Minneapolis au ajuns să fie privite într-o perspectivă mai bună pe măsură ce lunile au trecut, iar declarația lui Ellen White este cât se poate de iluminatoare și de semnificativă. Ea prezintă o revizuire succintă a contextului istoric.

Conferința de la Minneapolis a fost remarcabilă pentru studiile și dezbaterile biblice cu privire la Legea din Galateni și cu privire la neprihănirea lui Hristos, primită prin credință.

Această sesiune, la care au participat nouăzeci și unu de delegați, a avut loc în perioada 17 octombrie — 4 noiembrie, în Minneapolis, Minnesota, în biserica noastră construită recent. Ca de obicei, au fost prezenți și numeroși adventiști de ziua a șaptea care nu erau delegați. Sesiunea a fost precedată de un curs pastoral de șapte zile, care a ținut din 10 până în 16 octombrie. Studiile biblice începeau în cadrul acestui curs și, în unele cazuri, continuau pe parcursul Sesiunii Conferinței Generale, ocupând ora pentru studiul biblic.

Ellen White a fost prezentă și a participat atât la curs, cât și la sesiunea de nouăsprezece zile. Sesiunea în sine a fost destul de obișnuită, cu un

program de rutină, dar constructivă. Au fost prezentate rapoarte și au avut loc adunări ale diferitelor asociații, cum ar fi Școala de Sabat, Sănătate și Temperanță, Societatea Misionară. Pastorilor le-au fost încredințate districte, au fost făcute planuri pentru progresul lucrării, au fost aleși conducători administrativi și au fost numite comitete.

Avem o expunere de la fața locului din partea lui William C. White, care i-a scris cu două zile înainte de încheierea sesiunii unui coleg pastor, care lucra în statele din sud:

„Tocmai ne aflăm la încheierea unei alte Sesiuni a Conferinței Generale și, peste câteva zile, delegații vor merge fiecare în câmpul său; a început un nou an de activitate. Aceasta a fost o conferință foarte interesantă și, deși nu a fost însoțită de toată pacea și armonia care s-au manifestat uneori, este probabil la fel de folositoare ca orice altă adunare care a fost organizată vreodată, deoarece au fost scoase în evidență multe principii importante și s-a ajuns la unele concluzii care vor fi de o mare valoare, deoarece pot să influențeze lucrarea noastră viitoare. Mulți pleacă de la această adunare cu hotărârea de a studia Biblia ca niciodată mai înainte, iar acest fapt va avea ca urmare o predicare mai clară.

Așa cum ai observat fără îndoială din buletin, au fost făcuți mulți pași înainte cu privire la acțiunile misiunilor din străinătate și, de asemenea, au fost luate câteva decizii bune pentru progresul lucrării din Sud.” — Scrisoarea lui William C. White către Smith Sharp, scrisă de la Minneapolis, Minnesota, 2 noiembrie 1888

Se va observa că, împreună cu raportul lui cu privire la progres, William White a menționat lipsa de „pace și armonie care s-a manifestat uneori” în sesiunile Conferinței Generale. El s-a referit la dezbaterile teologice care au făcut ca sesiunea din 1888 să fie deosebită de oricare altă

sesiune a Conferinței Generale din istoria adventistă.

Aceste dezbateri au început în timpul săptămânii cursului pastoral, când, în conformitate cu agenda, au fost discutate subiecte cum ar fi cele zece împărății, divinitatea lui Hristos, vindecarea răni de moarte și îndreptățirea prin credință. Dezbaterile cu privire la cele zece împărății au ajuns conflictuale și au consumat o parte din timp disproporționat de mare. Unele dintre subiectele planificate au fost scoase de pe listă. Aproape de încheierea cursului, E. J. Waggoner, editor asociat la Signs of the Times, a început o serie de studii cu privire la Legea din Galateni, care au inclus prezentarea credinței creștinului în neprihănirea lui Hristos. Aceste studii au continuat pe parcursul primei săptămâni a Sesiunii Conferinței Generale.

Această serie de studii, îndeosebi cele care au atins subiectul controversat al Legii din Galateni, a fost aceea care a stârnit conflictele ce au urmat. Nu a fost făcută nicio transcriere a dezbaterilor, dar notițele succinte ale unuia sau doi delegați, rapoartele lui Ellen White și amintirile multora dintre cei prezenți dau pe față amărăciunea controversei și efectele dăunătoare ale atitudinii negative manifestate de câțiva conducători de seamă ai bisericii.

Chiar înainte ca delegații să se adune la Minneapolis, timp de câțiva ani, a existat o dispută asupra acestor importante subiecte teologice. De asemenea, în inima unora s-a format o atitudine de împotrivire, de neacceptare a soluțiilor de mustrare și avertizare adresate de Ellen White. Ea a observat imediat o atitudine ciudată și contradictorie manifestată față de ea de către unii dintre pastorii de seamă.

Când E. J. Waggoner a condus un studiu cu tema „Legea în Galateni și mântuirea prin credință”, unele dezbateri au fost dominate de un spirit de controversă. Faptul acesta a tulburat-o mult pe Ellen White. Deși ea nu a fost

de acord imediat cu E. J. Waggoner cu privire la toate detaliile prezentărilor lui în legătură cu Legea din Galateni, inima ei a fost încălzită de claritatea cu care el a formulat principiile îndreptării prin credință și ale neprihănirii obținute prin credința în Hristos. Ea a vorbit de douăzeci de ori la Minneapolis și, îndeosebi în adunările de dimineața ale pastorilor, a pledat pentru un studiu fără prejudecăți al Bibliei. Ea însăși nu a vorbit despre subiectul neprihănirii prin credință.

Reacțiile față de aspectele principale ale acestui adevăr vital au fost diverse. La Sesiunea Conferinței Generale din 1893, A. T. Jones a vorbit despre primirea adevărilor prezentate la Minneapolis, spunând: „Știu că unii de acolo le-au primit, iar alții le-au respins în întregime. Voi știți la fel de bine. Alții au încercat să adopte o poziție de mijloc.” — General Conference Bulletin, 1893, p. 185

Uneori, dezbaterile au fost aprinse. Unii s-au temut că noile accente vor slăbi poziția puternică a bisericii cu privire la Legea lui Dumnezeu, îndeosebi cu privire la adevărul despre Sabat, și s-au opus cu putere soliei neprihănirii prin credință. Sesiunea nu a luat nicio hotărâre cu privire la subiectul acesta sau cu privire la vreun alt subiect adus în atenție de aceste studii biblice.

Într-o scrisoare pe care a scris-o în ultima zi a sesiunii și care apare în secțiunea aceasta, Ellen White a spus: „Curajul și credința mea au fost bune”, în ciuda „conflictelor decisive și aproape de neînțelese” prin care au trecut și, deoarece privea pe termen lung, ea și-a exprimat convingerea că „adunarea va avea ca rezultat un mare bine” (Scrisoarea 82, 1888). La câteva săptămâni după aceea, Ellen White a scris o declarație, privind înapoi către Sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis, iar o mare parte din această declarație se află în secțiunea prezentă.

În săptămânile și lunile de după sesiune, în Battle Creek, la sediul

central al bisericii și în trei dintre instituțiile ei principale, s-a dezvoltat un grup puternic de opoziție. Ellen White a lipsit adesea de la Battle Creek, deoarece a călătorit pentru a le vesti bisericilor solia. Uneori, ea a colaborat cu pastorii Jones și Waggoner și toți trei s-au angajat în prezentarea adevărilor prețioase ale Evangheliei. În ianuarie 1889, ea a condus o adunare pastorală importantă și de mare succes la South Lancaster, în care mulți au fost „binecuvântați într-o mare măsură”. În acest capitol este inclus un raport cu privire la această adunare.

Arhivele scrierilor lui Ellen G. White conțin o prezentare foarte convingătoare a principiilor fundamentale ale mântuirii prin credință, care a fost făcută la adunarea de tabără din Ottawa, Kansas, în 11 mai 1889. Această prezentare, precum și raportul ei cu privire la răspunsul ascultătorilor se află în cartea *Credința și faptele*, la paginile 63-84.

În Chicago, precum și în Denver, Colorado, unde a avut loc o adunare de tabără organizată în septembrie 1889, a fost o biruință, iar ea le-a vorbit lucrătorilor despre nevoia de a avea concepții corecte cu privire la neprihănirea prin credință. Cuvântarea de la Denver este redată în această secțiune.

În timp ce participa la Sesiunea Conferinței Generale din 1889, care a avut loc doar la un an după cea de la Minneapolis, ea a raportat următoarele:

„Avem adunări excelente. Spiritul care s-a manifestat la adunarea de la Minneapolis nu este prezent aici. Toate lucrările se desfășoară în armonie. Delegații participă în număr mare. Adunarea de la ora cinci dimineața are o participare bună, iar adunările sunt bune. Toate mărturiile pe care le-am ascultat au avut un caracter înalt. Oamenii spun că ultimul an a fost cel mai bun din viața lor, că lumina care strălucește din Cuvântul lui Dumnezeu a fost clară și distinctă — îndreptățirea prin credință, Hristos, neprihănirea

noastră. Experiențele au fost foarte interesante.” — Manuscrisul 10, 1889 (publicat în Solii alese, cartea 1, p. 361; în ediția în limba română, p. 313, 314)

În 3 februarie 1890, Ellen White li s-a adresat pastorilor adunați la Battle Creek, revizuirea experiențelor ei din teritoriul în cursul anului 1889. Declarația ei constituie o parte potrivită din această introducere:

„Am călătorit în toate locurile diferite în care s-au desfășurat adunări, pentru a putea să stau alături de solii lui Dumnezeu, despre care am știut că sunt mesagerii Săi și despre care am știut că aveau o solie pentru poporul Său. Mi-am prezentat mărturia alături de ei, în armonie cu solia pe care o vesteau ei. Ce am văzut noi?

Am văzut o putere care însoțea solia. Am lucrat continuu — iar unii știu cât de serios am lucrat — cred că am lucrat o săptămână întreagă la Chicago, de dimineața devreme până seara târziu, în scopul de a putea să sădăm aceste idei în mințile fraților.

Diavolul a lucrat timp de un an pentru a împiedica vestirea tuturor acestor idei. Este nevoie de o lucrare serioasă pentru a schimba vechile păreri ale oamenilor. Ei cred că trebuie să se încreadă în neprihănirea proprie, în cuvintele proprii, să continue a privi la ei înșiși, și nu să își însușească neprihănirea lui Hristos, aducând-o în viața și în caracterul lor. Noi am lucrat acolo timp de o săptămână. (...) A trecut o săptămână întreagă fără să se fi făcut pauză, iar puterea lui Dumnezeu s-a revărsat asupra adunării aceleia asemenea valurilor unei mării. Vă spun că lucrarea aceasta a avut scopul de a-i elibera pe oameni și de a-i îndruma către Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.

Apoi, la South Lancaster, s-au manifestat lucrările puternice ale

Duhului lui Dumnezeu. Unii dintre cei prezenți aici au participat la acea adunare. Dumnezeu Și-a descoperit slava și fiecare student de la colegiu a fost condus la pocăință, iar lucrarea Duhului Sfânt s-a manifestat acolo.

Așa a fost din loc în loc. Pretutindeni unde am mers, am văzut lucrarea Duhului lui Dumnezeu.

Credeți că voi rămâne tăcută, asemenea celor zece leproși, și nu îmi voi ridica vocea pentru a cânta neprihănirea lui Dumnezeu și pentru a-L lăuda și a-I da slavă? Încerc să vă prezint aceste lucruri ca să puteți înțelege dovezile pe care le înțeleg eu, dar se pare că vorbele mele sunt în zadar și nu știu cât timp vor mai fi astfel. Cât timp vor mai continua oamenii care se află la centrul lucrării să I se împotrivescă lui Dumnezeu? Cât timp vor mai continua cei de aici să-i susțină în lucrarea lor? Dați-vă la o parte din cale, fraților! Luați-vă mâna de pe chivotul lui Dumnezeu și lăsați Duhul lui Dumnezeu să vină și să lucreze cu putere!” — Manuscrisul 9, 1890

Observați sentimentul din ultimul paragraf tocmai citat. Deși unii dintre participanții la Sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis s-au împotrivit soliei mântuirii prin credință, iar alții au acceptat-o în zilele de după aceea, împotrivirea s-a întărit rapid la sediul central al lucrării. Așa cum a raportat Ellen White, în bisericile locale, membrii au primit solia cu totul altfel. Împotrivirea încăpățânată la care au luat parte „unii” (vezi Mărturii pentru pastori, p. 363) dintre cei aflați chiar în conducerea bisericii a întârziat mult progresul lucrării pe care Domnul a intenționat să o îndeplinească.

Spre încheierea anului 1890, Ellen White a scris despre acest fapt următoarele: „Prejudecățile și părerile care au predominat la Minneapolis nu au dispărut în niciun fel. Semințele semănate acolo în unele inimi sunt gata să răsară și să aducă un seceriș asemănător.” (Mărturii pentru pastori, p. 467)

În legătură cu același subiect, ea a scris: „Unii nu au reușit să facă deosebire între aurul curat și arama sclipitoare și ieftină.” (Ibid.). Ea a adăugat: „Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care ne învață că iertarea este primită numai prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat și care susține neprihănirea prin credința în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, combătută, ridiculizată și respinsă.” (Ibid., p. 468)

În cartea sa, *Thirteen Crisis Years*, pastorul A. V. Olson redă istoria și documentele cu privire la schimbarea treptată în bine care s-a dezvoltat într-o perioadă de cinci sau șase ani după Minneapolis.

În ciuda acestui fapt, a fost un regres tragic în lucrarea lui Dumnezeu. Ellen White a recunoscut acest lucru și l-a menționat uneori, de obicei în ocazii întâmplătoare. Totuși ea nu a susținut și nu a declarat niciodată că din partea conducătorilor bisericii a existat o respingere oficială a soliei prețioase aduse în atenția Conferinței Generale din 1888. Dimpotrivă, în 19 decembrie 1892, la numai patru ani după acea conferință importantă, într-o scrisoare adresată „iubiților frați de la Conferința Generală”, ea a declarat triumfător:

„Dacă ne gândim la istoria noastră din trecut, după ce am înaintat pas cu pas, până la poziția în care ne aflăm în prezent, eu pot să spun: Lăudat să fie Dumnezeu! Când văd ce a făcut Dumnezeu pentru noi, sunt plină de uimire și de încredere în Domnul Hristos, în calitate de Conducător. Nu avem niciun motiv de teamă pentru viitor, decât acela de a uita cum ne-a condus Domnul și învățătura Sa din istoria noastră. Acum suntem un popor puternic dacă ne punem încrederea în Domnul, deoarece avem adevărurile puternice ale Cuvântului lui Dumnezeu. Avem toate motivele să fim plini de recunoștință pentru acest fapt.” — *General Conference Bulletin*, 1893, p. 24 (vezi *Schițe din viața mea*, p. 196; *Mărturii pentru pastori*, p. 31)

În 1907, ea a scris din nou: „Biserica trebuie să-și sporească activitatea

și să-și extindă granițele. (...) Deși au fost lupte grele în efortul de a ne păstra caracterul nostru distinct, totuși noi am câștigat mereu teren în calitate de creștini ai Bibliei.” — Scrisoarea 170, 1907 (Solii alese, cartea 2, p. 396, 397; în ediția în limba română, p. 346)

În contextul acesta, prezentăm capitolul istoric al secțiunii prezente.

Compilerii -- Făgăduințe prețioase și tablouri întunecate

Am îndrăznit să traversez Munții Stâncoși numai prin credință, în scopul de a participa la Conferința Generală de la Minneapolis. (...)

La Minneapolis, am întâlnit o delegație numeroasă a pastorilor. Încă de la începutul adunării, am simțit manifestându-se un spirit care mă îngrijora. Predicile prezentate nu le ofereau oamenilor hrana de care aveau atât de mare nevoie. Le era înfățișat un tablou întunecat și apăsător pe care urmau să îl pună în încăperile memoriei. Acest tablou nu le aducea nici lumină, nici libertate spirituală, ci descurajare.

În Sabat după-amiază [13 octombrie 1888], m-am simțit puternic îndemnată de Duhul Domnului să le atrag atenția celor prezenți asupra dragostei pe care Dumnezeu o manifestă față de poporul Său. Minții nu trebuie să i se îngăduie să stăruie asupra trăsăturilor celor mai discutabile ale credinței noastre. Din Cuvântul lui Dumnezeu, care poate fi reprezentat asemenea unei grădini pline de trandafiri, crini și garoafe, putem să culegem prin credință făgăduințele prețioase ale lui Dumnezeu, să le aducem în inima noastră și să fim încurajați — da, bucuroși în Dumnezeu — sau putem să ne păstrăm atenția îndreptată asupra spinilor și măcăcinilor, să ne rănim rău și să ne plângem de soarta noastră grea.

Lui Dumnezeu nu-I face plăcere când poporul Său pune în încăperile

memoriei tablouri întunecoase și dureroase. El vrea ca fiecare suflet să culeagă trandafirii, crinii și garoafele, să așeze în încăperile memoriei tabloul fâgăduințelor prețioase ale lui Dumnezeu, care înfloresc pretutindeni în grădina Sa. El dorește ca noi să stăruim asupra lor, să le înțelegem cu claritate și precizie în toată plinătatea bogăției lor, vorbind despre bucuria care este pusă înaintea noastră. El dorește să trăim în lume, și totuși să nu fim din lume, iar simțămintele noastre să se prindă de lucrurile veșnice. El dorește să vorbim despre lucrurile pe care le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc. Acestea vor atrage atenția noastră, vor înviora speranțele și așteptările noastre și ne vor întări sufletul pentru a suporta luptele și încercările vieții acesteia. Când stăruim asupra acestor scene, Domnul ne va întări credința și încrederea. El va da cortina la o parte și ne va arăta crâmpie din moștenirea celor sfinți.

Când am prezentat bunătatea, dragostea și mila duioasă a Tatălui nostru ceresc, am simțit că Duhul Domnului Se afla nu numai asupra mea, ci asupra tuturor. Lumina, libertatea și eliberarea au venit asupra ascultătorilor și a avut loc un răspuns din inimă la cuvintele rostite. Adunările care au urmat au dovedit că, în inima ascultătorilor, Cuvântul își găsise loc. Mulți au prezentat mărturii care arătau că ziua aceea a fost cea mai fericită din viața lor și a fost într-adevăr o ocazie prețioasă, deoarece am știut că prezența Domnului Isus se afla în adunare pentru a ne binecuvânta. Am știut că descoperirile speciale ale Duhului lui Dumnezeu au avut un scop, și anume să potolească îndoielile, să dea înapoi valul de necredință care fusese acceptat în inimi și minți cu privire la Ellen White și la lucrarea pe care Domnul i-o încredințase.

Mulți au fost înviorați, dar nu toți. — Aceasta a fost o ocazie de înviorare pentru multe suflete, dar pentru unii nu a fost de durată. Îndată ce au văzut că Ellen White nu era de acord cu ideile lor și nu era în armonie cu propunerile și hotărârile care urmau a fi votate în conferința aceea, dovada pe care o primiseră a avut la fel de puțină importanță cum au avut cuvintele rostite de Hristos în sinagoga din Nazaret. Inima lor [a celor din Nazaret] a

fost atinsă de Duhul lui Dumnezeu. Ei L-au auzit pe Dumnezeu vorbindu-le prin Fiul Său. Ei au văzut, au simțit influența divină a Duhului lui Dumnezeu și au fost martori ai cuvintelor pline de har care ieșeau de pe buzele Sale. Totuși Satana era lângă ei cu necredința lui, iar ei au îngăduit îndoieli și întrebări care au avut ca urmare necredința. Duhul lui Dumnezeu a fost înăbușit. În nesăbuința lor, ei ar fi vrut să-L arunce pe Isus în prăpastie dacă Dumnezeu nu L-ar fi ocrotit, așa încât furia lor să nu-I facă rău. Odată ce pune stăpânire pe minte, Satana face niște nebuni și niște demoni din aceia care erau considerați oameni excelenți. Prejudicata, mândria și încăpățânarea sunt niște elemente îngrozitoare care pun stăpânire pe mintea omului.

Ellen White se sfătuiește cu unii dintre conducători. — Am primit de la pastorul Butler [președintele Conferinței Generale, care rămăsese la Battle Creek din cauza bolii] o scrisoare lungă pe care am citit-o cu atenție. Am fost surprinsă de conținutul ei. Nu am știut ce să fac cu scrisoarea aceasta, dar aceleași idei și sentimente exprimate în ea păreau să lucreze și să pună stăpânire pe frații mei pastori. I-am chemat pe câțiva dintre ei împreună, într-o cameră de sus, și le-am citit scrisoarea aceasta. Niciunul dintre ei nu a fost surprins de conținutul ei, iar câțiva au spus că știau ce era în mintea fratelui Butler, deoarece îl auziseră declarând acele lucruri.

Apoi eu le-am explicat multe lucruri. Le-am declarat, ca de la frate la frate, că, din cât știam, aceasta era o cale corectă și dreaptă de a cerceta Scripturile. Am știut că nu toți cei din grupul aflat în fața mea înțelegeau lucrurile într-o lumină corectă, prin urmare am făcut multe declarații. Toate declarațiile mele au prezentat principiile corecte, pe baza cărora trebuia să acționăm, dar m-am temut că vorbele mele nu au avut nicio impresie asupra lor. Ei înțelegeau lucrurile în felul lor, iar lumina despre care le-am spus că îmi fusese dată era pentru ei ca o poveste ieftină.

Apelurile de la adunările de dimineața. — Am simțit o mare durere în inimă pentru starea de lucruri care exista. Când eram la adunările de

dimineata, le-am adresat fraților mei apelurile cele mai stăruitoare și i-am îndemnat să folosească ocazia aceasta, cercetând Scripturile împreună, cu umilință. I-am îndemnat să nu se simtă atât de liberi să vorbească despre lucruri cu privire la care nu știau decât puțin.

Toți aveau nevoie să învețe în școala lui Hristos. Domnul Isus i-a invitat: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11,28-30). Dacă vom învăța zi de zi lecțiile umilinței și ale smereniei, nu vor exista simțămintele care s-au manifestat la adunarea aceasta.

Există deosebiri de păreri cu privire la unele subiecte, dar oare este acesta un motiv pentru cuvinte tăioase și resentimente? Oare trebuie ca invidia, bănuiala și închipuirile rele, suspiciunea răutăcioasă, ura și gelozia să fie întronate în inimă? Toate aceste lucruri sunt răul însuși. Ajutorul nostru este numai la Dumnezeu. Trebuie să petrecem mult timp în rugăciune și în cercetarea Scripturilor cu un spirit bun, dornic să învețe și dispus să fie corectat sau lămurit cu privire la orice punct în care am putea să fim greșiți. Dacă Domnul Isus este între noi și inimile noastre sunt sensibilizate de dragostea Sa, vom avea una dintre conferințele cele mai bune la care am participat vreodată.

O sesiune încărcată și importantă. — Erau de îndeplinit multe lucrări administrative. Lucrarea se extinsese. Noi misiuni fuseseră înființate și noi biserici fuseseră organizate. Toți trebuiau să fie în armonie, consultându-se fără rețineri, ca frații, și să se gândească fără egoism la felul în care putea să fie făcută lucrarea Domnului pentru a avea foloasele cele mai mari. Dacă a fost vreodată un timp în care să fi avut nevoie, ca biserică adunată la o conferință, de harul și iluminarea Duhului lui Dumnezeu, atunci acest timp era adunarea la care ne aflăm. O putere satanică își exercita influența pentru

a produce o schimbare în Constituția și în legile țării noastre, care urmau să restrângă libertatea conștiinței tuturor celor ce respectă Sabatul Bibliei, așa cum este precizat cu claritate în porunca a patra, ca fiind ziua a șaptea.

Venise timpul când fiecare om trebuia să fie găsit îndeplinindu-și datoria cu toată priceperea lui pentru a susține și apăra Legea lui Dumnezeu în fața poporului nostru și în fața lumii, lucrând până la limita capacității și a talentelor încredințate. Mulți sunt orbiți și amăgiți de oameni care pretind că sunt pastori ai Evangheliei, iar aceștia îi influențează pe foarte mulți să creadă că ei îndeplinesc o lucrare bună pentru Dumnezeu, în timp ce aceasta este lucrarea lui Satana.

Dezbinarea, strategia lui Satana. — Acum, Satana se sfătuiește cu privire la felul în care poate să țină sub tăcere pana și vocea adventiștilor de ziua a șaptea. Dacă ar putea să le concentreze atenția și să le îndrepte puterile într-o direcție care îi va slăbi și îi va dezbină, perspectivele lui ar fi bune.

Satana a făcut lucrarea aceasta cu un anumit succes. S-au manifestat sentimente contradictorii și dezbinare. Au existat bănuieli și multă gelozie. Au fost rostite multe cuvântări nesfinte, s-au făcut aluzii și observații. Mentea acelor care ar fi trebuit să fie la lucru cu toată inima și cu tot sufletul, pregătiți să dea lupte puternice pentru Dumnezeu, este absorbită chiar în timpul acesta de subiecte de mică importanță. Din cauză că ideile unora nu sunt în concordanță exactă cu ideile lor cu privire la fiecare punct de doctrină care implică aspecte și teorii minore, care nu constituie subiecte vitale, marea problemă a libertății religioase, care înseamnă atât de mult acum, este un subiect lipsit de importanță pentru mulți.

Satana face lucrurile să se desfășoare cum vrea el, dar Domnul a ridicat oameni și le-a dat o solie solemnă pe care să o vestească poporului Său, să-i trezească pe oamenii curajoși pentru a se pregăti pentru bătălie, pentru ziua

pregătirii lui Dumnezeu. Satana a căutat să anuleze orice efect al acestei solii și, când fiecare voce și fiecare instrument de scris ar fi trebuit să se afle la lucru cu seriozitate pentru a stăvili lucrările și puterile lui Satana, oamenii se retrăgeau deoparte și se ocupau de conflictele de opinie. Aceasta nu a fost nicidecum calea Domnului.

„Legea în Galateni” — un punct de controversă. — La această adunare, a fost adus în atenția pastorilor subiectul „Legea în Galateni”. Acest subiect a fost adus în dezbateră conferinței cu trei ani în urmă. (...)

Știm că, dacă ar cerceta Scripturile cu inimi smerite și stăpânite de puterea Duhului lui Dumnezeu, toți ar fi conduși să studieze cu o minte liniștită, fără prejudecăți și fără mândria părerilor personale. Lumina care vine de la Domnul ar străluci asupra Cuvântului Său, iar adevărul ar fi descoperit. Totuși, pentru a răspunde la rugăciunea pe care a făcut-o Hristos ca toți să fie una, după cum El și Tatăl sunt una, este nevoie de un efort stăruitor, însoțit de rugăciune și de multă răbdare. Rugăciunea stăruitoare și sinceră va fi ascultată, iar Domnul va răspunde. Duhul Sfânt va înviora însușirile intelectuale și va exista o înțelegere clară. „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Psalmii 119,130).

Prezentarea îndreptării și a neprihănirii lui Hristos. — Pastorului E. J. Waggoner i s-a acordat privilegiul de a vorbi liber și de a-și prezenta concepțiile cu privire la îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos, în legătură cu Legea. Aceasta nu a fost o lumină nouă, ci a fost lumina cea veche, așezată acolo unde trebuia să fie, în solia îngerului al treilea. (...) Care a fost partea principală a acelei solii? Apostolul Ioan vede un popor. El spune: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14,12). Ioan vede acest popor chiar înainte de a-L vedea pe Fiul omului având pe cap „o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită” (versetul 14).

Credința lui Isus a fost trecută cu vederea și a fost tratată cu indiferență și nepăsare. Ea nu a ocupat poziția proeminentă în care i-a fost descoperită lui Ioan. Credința lui Hristos ca singura nădejde a celui păcătos a fost lăsată de o parte în mare măsură, nu numai în cuvântările prezentate, ci și în experiența religioasă pe care au avut-o foarte mulți dintre cei care pretind a crede solia îngerului al treilea.

Adevărurile pe care le prezentase Ellen White până în 1844. — La adunarea aceasta am mărturisit că lumina cea mai prețioasă strălucise din Scripturi în prezentarea marelui subiect al neprihănirii lui Hristos în legătură cu Legea. Acest subiect ar trebui să fie păstrat fără încetare în atenția celui păcătos, ca fiind singura lui nădejde pentru mântuire. Aceasta nu era o lumină nouă pentru mine, deoarece îmi fusese dată de către o autoritate mai înaltă pe parcursul ultimilor patruzeci și patru de ani și o prezentasem oamenilor prin scrierile și cuvântările mele în mărturiile primite de la Duhul Său. Totuși foarte puțini au răspuns, cu excepția unui consimțământ dat mărturiilor prezentate. Despre acest subiect important s-a vorbit și s-a scris mult prea puțin. Predicile unora ar putea fi reprezentate corect ca fiind asemenea jertfei lui Cain — lipsite de Hristos.

Taina evlaviei. — Standardul prin care trebuie să fie măsurat caracterul este Legea împărătească. Legea este detectorul păcatului. Prin Lege vine cunoștința păcatului. Totuși păcătosul este atras continuu la Hristos prin manifestarea minunată a iubirii Sale, arătate în faptul că S-a umilit, suferind o moarte rușinoasă pe cruce. Ce minunat subiect de studiu! Îngerii s-au străduit și au dorit nespuse să înțeleagă această taină minunată. Faptul că omul căzut, care a fost amăgit de Satana și a trecut de partea lui, poate fi făcut asemenea chipului Fiului Dumnezeuului celui Infinit constituie un subiect de studiu care poate să solicite la maximum cea mai înaltă inteligență omenească. Omul va fi asemenea Lui. Datorită neprihănirii lui Hristos, care i-a fost dată omului, Dumnezeu îl va iubi pe omul căzut, dar răscumpărat,

exact așa cum L-a iubit pe Fiul Său. Citiți despre aceste lucruri în scrierile sfinte.

Aceasta este taina evlaviei. Acest tablou are valoarea cea mai mare și, de aceea, trebuie să fie pus în fiecare predică, să fie pus în încăperile memoriei, să fie rostit de buzele omenești, să fie cercetat de fapăturile omenești care au gustat și au văzut că Domnul este bun, să fie subiectul meditației și să fie elementul de bază al fiecărei cuvântări. Au fost prezentate teorii seci, iar sufletele prețioase sunt înfometate după pâinea vieții. Această predicare nu este nici necesară, nici acceptată de Dumnezeu cerurilor, deoarece este lipsită de Hristos. Tabloul divin al lui Hristos trebuie să fie păstrat înaintea oamenilor. El este Îngerul care stă în picioare în soare. El nu reflectă nicio umbră. El este îmbrăcat în atributele Divinității și este înveșmântat în slava dumnezeirii și în asemănarea cu Dumnezeu cel Infinit. El trebuie să fie înălțat înaintea oamenilor. Când acest tablou este păstrat înaintea oamenilor, meritele fapturilor omenești create ajung să fie fără nicio importanță. Cu cât privirile sunt ațintite mai mult asupra Lui, cu cât viața Sa, învățăturile și desăvârșirea caracterului Său sunt studiate mai mult, cu atât păcatul va apărea mai respingător și mai urât.

Când privește la Hristos, omul nu poate decât să-L admire și să fie atras din ce în ce mai mult de El, fiind din ce în ce mai fascinat și din ce în ce mai doritor să fie asemenea lui Isus, până când asimilează chipul Său și ajunge să aibă gândul lui Hristos. El umblă cu Dumnezeu ca Enoh. Minteia lui este plină de gândurile lui Isus. Hristos este Prietenul lui cel mai bun. (...)

Studiați-L pe Isus ca Model al nostru. — „De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele-Preot al mărturisirii noastre, adică Isus Hristos” (Evrei 3,1). Studiați-L pe Hristos. Studiați caracterul Său trăsătură cu trăsătură. Acesta este modelul pe care ni se cere să-L copiem în viața și în caracterul nostru, deoarece altfel nu vom reuși să-L reprezentăm pe Isus, ci îi vom prezenta lumii o copie falsă.

Nu imitați niciun om, deoarece oamenii au defecte în obiceiuri, în vorbire, în comportament, în caracter. Eu vi-L prezint pe Omul Isus Hristos. Fiecare trebuie să-L cunoască personal pe El ca Mântuitor al său, înainte de a putea să-L studiați ca model și exemplu al vostru.

Apostolul Pavel a spus: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului. Deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: «Cel neprihănit va trăi prin credință.» (...) Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu” (Romani 1,16-19).

Recunoscătoare pentru că mințile oamenilor au fost mișcate de Duhul lui Dumnezeu. — M-am simțit profund și solemn recunoscătoare, pentru că mințile oamenilor au fost îndemnate de Duhul lui Dumnezeu să-L vadă pe Hristos în scrierile sfinte și să-L reprezinte înaintea lumii, dar nu numai prin cuvinte. Ei înțeleg cerințele Scripturii, care spun că toți cei ce pretind a fi urmași ai lui Hristos au obligația de a păși pe urmele Sale, de a fi umpluți cu Duhul Său și de a-L prezenta în felul acesta lumii pe Isus Hristos care a venit în lumea noastră pentru a-L reprezenta pe Tatăl.

Când Îl reprezentăm pe Hristos, noi Îl reprezentăm pe Dumnezeu înaintea lumii. „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8,9). Să ne întrebăm: Reflectăm noi caracterul lui Isus în biserică și în lume? Nouă ni se cere un studiu mult mai adânc în cercetarea Scripturilor. Prezentarea neprihănilor lui Hristos în legătură cu Legea Îl descoperă pe Dumnezeu în adevăratul Său caracter și descoperă Legea ca fiind sfântă, dreaptă și bună, cu adevărat plină de slavă, când este înțeleasă în adevăratul ei caracter.

Dacă toți frații noștri din lucrarea pastorală ar fi studiat Biblia împreună, cu spiritul lui Hristos, respectându-se unul pe altul și având o adevărată amabilitate creștină, Domnul ar fi fost Învățătorul lor. Totuși Domnul nu are nicio posibilitate de a impresiona acele minți asupra cărora Satana are o putere atât de mare. Tot ce nu este în armonie cu ideile și prejudecățile lor omenești li se va părea doar o descriere plină de umbre și întuneric. (...)

Spiritul multora o împovăra pe Ellen White. — În timpul adunării, povara mea a fost aceea de a-L prezenta pe Isus și dragostea Sa înaintea fraților mei, deoarece am văzut dovezi evidente că mulți nu aveau spiritul lui Hristos. Minte mea era păstrată în pace, ațintită spre Dumnezeu, dar am fost întristată să văd că un spirit diferit pătrunsese în experiența fraților noștri și că acest spirit se răspândea în tabără. Știam că în mintea multora era o orbire teribilă, că ei nu înțelegeau unde este Duhul lui Dumnezeu și ce înseamnă o experiență creștină adevărată. Iar gândul că aceștia erau tocmai cei ce aveau în pază turma lui Dumnezeu era dureros. Lipsa credința adevărată, iar mâinile atârnavă neputincioase, pentru că nu erau înălțate în rugăciune sinceră!

Unii nu simțeau nicio nevoie de rugăciune. Ei simțeau că judecata proprie era suficientă, și nu înțelegeau în niciun fel că vrăjmașul oricărui bine le călăuzea judecata. Ei erau asemenea unor soldați care merg la luptă fără arme și armură. Oare ar trebui să ne mirăm că predicile erau lipsite de viață, că apa vie nu putea să se reverse prin canalele astupate și că lumina cerului nu putea să străpungă ceața densă a stării de căldicel și de păcătoșenie?

Nu am fost în stare să dorm decât câteva ore. Scriam pe tot parcursul orelor dimineții, trezindu-mă adesea la ora două sau trei dimineața, și îmi eliberam mintea scriind despre subiectele care îmi erau descoperite. Inima îmi era îndurerată când vedeam spiritul care pune stăpânire pe unii dintre

pastorii noștri, iar spiritul acesta părea a fi contagios. Se vorbea foarte mult.

O prezentare a adevărului pe care ea a putut să o susțină. — Când le-am declarat fraților mei că atunci am auzit pentru prima dată concepțiile pastorului E. J. Waggoner, unii nu m-au crezut. Am declarat că auzisem adevăruri prețioase la care puteam să răspund cu toată inima, deoarece Duhul lui Dumnezeu întipărise în mintea mea aceste adevăruri mari și pline de slavă, neprihănirea lui Hristos și întreaga jertfă adusă pentru om, și nu mai puteau fi șterse. Subiectul acesta fusese prezentat din nou și din nou în mărturii. Când Domnul le dăduse fraților mei răspunderea de a proclama solia aceasta, eu m-am simțit nespus de recunoscătoare față de Dumnezeu, deoarece am știut că era o solie pentru timpul acesta.

Solia îngerului al treilea este proclamarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus Hristos. Poruncile lui Dumnezeu fuseseră proclamate, dar credința lui Isus Hristos nu fusese proclamată de către adventiștii de ziua a șaptea ca având o importanță egală — Legea și Evanghelia mergând mână în mână. Nu pot să găsesc cuvinte pentru a exprima subiectul acesta în plinătatea lui.

Se vorbește despre „credința lui Isus”, dar nu este înțeleasă. Ce anume constituie credința lui Isus, care face parte din solia îngerului al treilea? Isus devine purtătorul păcatului nostru ca să poată fi Mântuitorul nostru care ne iartă păcatul. El a fost tratat așa cum merităm noi. El a venit în lumea noastră și a luat păcatele noastre, pentru ca noi să putem avea neprihănirea Sa. Credința în capacitatea lui Hristos de a ne mântui pe deplin este credința lui Isus.

Singura cale de a fi în siguranță pentru israeliți a fost sângele de pe ușori. Dumnezeu a zis: „Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi” (Exodul 12,13). Toate celelalte mijloace de a fi în siguranță n-ar fi avut nicio

valoare. Nimic în afară de sângele de pe uşori nu putea să-l împiedice pe îngerul morţii să intre. Numai în sângele lui Isus Hristos, care ne curăţeşte de orice păcat, se află mântuire pentru cel păcătos. Omul cu un intelect cultivat poate să aibă foarte multe cunoştinţe, se poate angaja în speculaţii teologice, poate să fie mare şi onorat de oameni şi să fie considerat depozitarul cunoaşterii, dar, dacă nu are o cunoaştere mântuitoare a lui Hristos cel răstignit pentru el şi dacă nu se bazează, prin credinţă, pe neprihănirea lui Hristos, este pierdut. Hristos „era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, şi prin rănilor Lui suntem tămăduiţi” (Isaia 53,5). „Mântuiţi prin sângele lui Isus Hristos” — aceasta este singura noastră nădejde pentru timpul acesta şi va fi cântecul nostru de-a lungul veşniciei.

Lupta cu prejudecăţile şi cu acuzaţiile false. — Când mi-am declarat credinţa deschis, au fost mulţi care nu m-au înţeles şi au spus că sora White s-a schimbat, că sora White a fost influenţată de fiul ei William C. White şi de pastorul A. T. Jones. Desigur, o astfel de afirmaţie, venită de pe buzele celor care mă cunoşteau de mulţi ani, care crescuseră odată cu solia îngerului al treilea şi fuseseră onoraţi cu încredere de către poporul nostru, trebuie să fi avut influenţă.

Eu am ajuns subiectul comentariilor şi criticilor, dar niciunul dintre fraţii noştri nu a venit la mine să-mi pună întrebări sau să-mi ceară vreo explicaţie. Noi am încercat cât se poate de serios să-i adunăm pe toţi fraţii noştri din lucrarea pastorală într-o încăpere neocupată pentru a ne ruga împreună, dar nu am reuşit să facem acest lucru decât de două sau de trei ori. Ei au ales să meargă în camerele lor, să discute şi să se roage singuri. Acolo se părea că nu este nicio ocazie de a pune capăt prejudecăţilor care erau atât de hotărâte şi de neclintite, nicio şansă de a înlătura înţelegerile greşite cu privire la mine, la fiul meu, la E. J. Waggoner şi la A. T. Jones.

Am încercat să fac încă un efort. În dimineaţa aceea, scrisesem dinainte

subiectul care trebuia să le fie prezentat fraților, pentru ca vorbele mele să nu fie răstălmăcite după aceea. A fost prezent un număr destul de mare dintre frații noștri din poziții de răspundere, iar eu am regretat profund că la adunarea aceasta nu au venit mai mulți, deoarece știam că unii dintre cei prezenți au început să înțeleagă lucrurile într-o lumină diferită și mult mai mulți ar fi beneficiat, dacă ar fi folosit ocazia de a auzi ce aveam de spus. Totuși ei nu au știut și nu au beneficiat de explicațiile mele și de un clar „Așa zice Domnul”, pe care le-am prezentat.

La data aceea mi-a fost pusă întrebarea: „Soră White, credeți că Domnul are vreo lumină nouă, mai mare, pentru noi ca popor?” Am răspuns: „Cât se poate de sigur. Nu numai că eu cred astfel, dar pot să vorbesc foarte clar. Știu că, dacă noi suntem poporul care trebuie să reziste în ziua pregătirii lui Dumnezeu, trebuie să ne fie descoperit un adevăr prețios.”

Ellen White încurajează studiul fără prejudecăți. — Apoi s-a pus întrebarea dacă eu cred că ar fi mai bine ca subiectul să fie abandonat acolo unde se află după ce fratele Waggoner și-a prezentat concepțiile despre Legea din Galateni. Eu am spus: „În niciun caz. Dorim să aflăm totul despre ambele fețe ale subiectului.” Totuși am declarat că spiritul pe care îl văzusem manifestat la adunare era nejustificabil. Am spus cu insistență că ar trebui să existe un spirit corect, un spirit creștinesc, asemenea spiritului manifestat de pastorul E. J. Waggoner pe tot parcursul prezentării concepțiilor lui și că subiectul acesta nu trebuia să fie tratat ca o dezbatere în contradictoriu. Motivul pentru care aș îndemna ca subiectul acesta să fie tratat într-un spirit creștinesc este că nu ar trebui să aibă loc niciun fel de atacuri împotriva fraților care au păreri diferite. Ei ar trebui să se comporte la fel ca fratele E. J. Waggoner, care s-a purtat ca un gentleman, prezentând deschis argumentele pentru poziția sa. (...)

Subiectul cu privire la Legea din Galateni nu este vital. — S-a făcut remarca următoare: „Dacă ideile noastre cu privire la Galateni nu sunt

corecte, atunci nu avem solia îngerului al treilea și se alege praful de poziția noastră; nu mai rămâne nimic pentru credința noastră.”

Eu am spus: „Fraților, iată tocmai lucrul pe care vi l-am spus. Această declarație nu este adevărată. Este o declarație exagerată. Dacă declarația aceasta este făcută în cadrul dezbaterii acestui subiect, simt că este datoria mea să clarific lucrurile înaintea tuturor celor adunați și, indiferent dacă vor să audă și să suporte sau nu, declarația este incorectă. Subiectul aflat în discuție nu este vital și nu trebuie să fie tratat astfel. Ideea că acesta este un subiect minunat și măreț a fost exagerată și, din acest motiv, din cauza înțelegerilor greșite și a ideilor pervertite, vedem spiritul care domină în această adunare, un spirit necreștinesc pe care nu ar trebui să-l vedem niciodată manifestat între frați. Între noi a pătruns un spirit de fariseism împotriva căruia îmi voi ridica vocea, oriunde va fi dat pe față.” (...)

Am putut să văd marea nevoie de înțelegere înțeleaptă și de judecată corectă. Răul unor astfel de lucruri mi-a fost descoperit adesea. Deosebiri de opinie au fost vizibile atât pentru cei credincioși, cât și pentru cei necredincioși. Aceste lucruri au lăsat o asemenea impresie asupra minții mele, încât am simțit că frații mei s-au confruntat cu o mare schimbare. Problema aceasta mi-a fost descoperită în imagini și simboluri, pe când eram în Europa, dar explicația mi-a fost dată după aceea, prin urmare nu am fost lăsată în întuneric cu privire la starea bisericilor noastre și a fraților noștri din lucrarea pastorală. (...)

M-am întors în camera mea, întrebându-mă care este calea cea mai bună pe care să o urmez. În noaptea aceea, au fost petrecute multe ore în rugăciune cu privire la Legea din Galateni. Acest subiect a fost doar un fir de praf. Dacă vreo cale ar fi fost în acord cu un „Așa zice Domnul”, sufletul meu ar fi spus: „Amin, Amin.” Totuși spiritul care îi stăpânea pe frații noștri a fost atât de diferit de spiritul lui Isus, atât de contrar aceluși spirit care ar fi trebuit să se manifeste unii față alții, încât mi-a umplut sufletul de neliniște.

În adunarea pentru pastori din dimineața următoare, am avut câteva lucruri clare de spus pentru frații mei și nu am îndrăznit să mă abțin. Sarea și-a pierdut gustul, iar aurul curat și-a pierdut valoarea. Întunericul spiritual a venit peste oameni și mulți au dovedit că erau conduși de o putere satanică, deoarece urmarea a arătat că nu s-au aflat sub iluminarea Duhului lui Dumnezeu.

Ce fel de pagini de istorie au fost scrise de îngerul raportor? Aluatul și-a făcut într-adevăr lucrarea lui precisă și aproape că a dospit întreaga plămădeală. Am avut o solie de muștrare și avertizare pentru frații mei. Sufletul meu era apăsător de tulburare. A le spune aceste lucruri fraților mei îmi provoacă o tulburare mult mai mare decât tulburarea pe care le-au provocat-o ei celor cărora li s-au adresat. Prin harul lui Hristos, am simțit o putere divină care m-a constrâns să stau înaintea fraților mei din lucrarea pastorală în Numele Domnului, sperând și rugându-mă ca Domnul să deschidă ochii orbiți. Am fost întărită să rostesc cuvintele pe care secretara mea le-a scris în grabă. — Manuscrisul 24, 1888

Minneapolis a fost un loc de punere la încercare. — Domnul l-a pus la încercare pe poporul Său, care avusese o mare lumină, pentru a vedea dacă va umbla în lumină sau se va abate de la ea în timpul ispitei, deoarece numai puțini știu ce fel de duh îi conduce, până când circumstanțele vor fi de așa natură, încât vor pune la încercare spiritul care le determină faptele. În mulți, inima firească deține puterea conducătoare, și totuși ei nu își dau seama că mândria și prejudecata sunt găzduite ca niște oaspeți plăcuți, iar ei lucrează prin cuvinte și fapte împotriva luminii și a adevărului. Frații noștri care au ocupat poziții de conducere în lucrarea lui Dumnezeu ar fi trebuit să fie într-o legătură atât de strânsă cu Izvorul luminii, încât să nu numească lumina întuneric și întunericul, lumină. (...)

Neprihănirea prin credință nu micșorează importanța Legii. — A ne baza pe Hristos ca fiind singurul nostru izvor de putere, prezentând dragostea Sa inegalabilă, manifestată prin faptul că a luat asupra Sa vinovăția și păcatele oamenilor și le-a atribuit neprihănirea Sa, nu anulează în niciun fel Legea, nici nu îi micșorează demnitatea. În schimb, o pune într-un loc în care lumina strălucește asupra ei și o slăvește. Acest lucru este realizat numai prin lumina reflectată de pe crucea Golgotei. Legea este desăvârșită în marele Plan de Mântuire, numai dacă este prezentată în lumina care strălucește de la Mântuitorul cel răstignit și înviat. Aceasta poate fi înțeleasă numai duhovnicește. Ea aprinde în inima privitorului credința arzătoare, nădejdea și bucuria faptului că Hristos este neprihănirea lui. Bucuria aceasta este numai pentru aceia care iubesc și păzesc cuvintele lui Isus, care sunt cuvintele lui Dumnezeu.

Aș fi dorit ca inima fraților mei pentru care am lucrat să fi găsit un răspuns în lumina cuvintelor pe care Domnul mi le-a dat pentru ei. Când am văzut că inimile care aș fi dorit să fie în armonie erau încuiate cu lacătul prejudecății și al necredinței, am considerat că este cel mai bine pentru mine să-i părăsesc. Am vrut să plec de la Minneapolis în prima săptămână. (...)

Am dorit să meditez, să mă rog, ca să știu cum puteam să lucrăm pentru a le prezenta oamenilor subiectul păcatului și al ispășirii, în lumina Bibliei. Ei aveau o mare nevoie de acest fel de învățătură pentru a fi în stare să le dea lumină și altora și să aibă privilegiul binecuvântat de a fi conlucrători cu Dumnezeu în lucrarea de a aduna și de a aduce acasă oile pierdute ale turmei Sale. Ce putere trebuie să avem de la Dumnezeu, pentru ca inimile de gheață, care au doar o religie legalistă, să poată înțelege mai bine lucrurile pregătite pentru ele — Hristos și neprihănirea Sa! Era necesară o solie dătătoare de viață pentru a învia oasele uscate. — Manuscrisul 24, 1888

Evaluarea făcută de Ellen White în ultima zi a adunării

(Scrisoare adresată unei persoane din familie, 4 noiembrie 1888)

Adunarea noastră [Sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis] s-a încheiat. În ultimul Sabat am ținut ultima mea cuvântare. Pentru prima dată, mi s-a părut că în adunare se manifesta o înțelegere considerabilă. I-am invitat în față pentru rugăciuni, deși biserica era foarte aglomerată. Un număr destul de mare de ascultători au venit în față. Domnul mi-a dat duhul mijlocirii, iar binecuvântările Sale au venit asupra mea. În dimineața aceasta, nu am mers la adunare. Aceasta a fost una dintre cele mai grele adunări pentru Willie, iar eu a trebuit să veghez asupra fiecărui punct, ca nu cumva să fie făcuți pași, să fie votate hotărâri care s-ar fi dovedit dăunătoare pentru lucrarea viitoare.

Am vorbit de aproape douăzeci de ori cu o mare libertate de exprimare și credem că adunarea aceasta va avea ca urmare un mare bine. Nu cunoaștem viitorul, dar simțim că Isus stă la cârmă și că nu vom ajunge o epavă. Curajul și credința mea au fost bune și nu m-au părăsit, în ciuda faptului că am avut conflictul cel mai greu și mai de neînțeles prin care am trecut vreodată aflându-mă între frații mei. Subiectul nu poate fi explicat în scris decât dacă aș scrie multe, multe pagini, prin urmare, ar fi mai bine să nu încep.

Pastorul Olsen urmează a fi președintele Conferinței Generale, iar fratele Dan Jones, din Kansas, urmează să îl ajute. Pastorul Haskell va sluji până când va veni fratele Olsen din Europa. 51 Nu pot să spun ce ne va descoperi viitorul, dar vom rămâne la Battle Creek timp de aproximativ patru săptămâni și vom prezenta o mărturie care ar trebui să fie publicată chiar acum, fără întârziere. Apoi vom vedea cum se vor desfășura lucrurile la marele centru al lucrării. Suntem hotărâți să facem tot ce putem în temere de

Dumnezeu pentru a ajuta poporul nostru în această situație de criză.

Mintea unui om bolnav a deținut o putere conducătoare asupra Comitetului Conferinței Generale, iar pastorii au fost umbra și ecoul pastorului Butler, atâta vreme cât acest lucru a fost sănătos și bun pentru lucrare. Invidia, bănuielile rele și gelozia au lucrat ca un aluat, până când se părea că au dospit toată plămădeala. (...)

Astăzi, duminică, nu am participat la adunare, dar am avut de făcut o mulțime de vizite. Sunt mulțumitoare lui Dumnezeu pentru libertatea și puterea Duhului Său în prezentarea mărturiei mele, deși aceasta a avut asupra multor minți o impresie mai mică decât în orice altă perioadă din istoria mea. Satana a părut să aibă puterea de a împiedica lucrarea mea într-o măsură uimitoare, dar tremur când mă gândesc ce ar fi putut fi la această adunare, dacă noi nu am fi fost prezenți. Dumnezeu ar fi lucrat în vreun fel pentru a face ca acest spirit să nu fie adus în adunare și să nu aibă o putere conducătoare. Totuși nu suntem deloc descurajați. Ne încredem în Domnul, Dumnezeul lui Israel. Adevărul va triumfa, iar noi vrem să fim triumfători împreună cu el.

Ne gândim la voi, toți cei de acasă, și ne-ar plăcea să fim cu voi, dar nu trebuie să luăm în considerare propriile dorințe. Domnul este Conducătorul nostru și Îl lăsăm pe El să conducă, iar noi vom merge acolo unde ne va deschide El calea. — Scrisoarea 82, 1888

Două extrase din predicile de la Minneapolis

Subiectul pe care dorim să-l prezentăm acum este cum puteți să înaintați în viața spirituală. Auzim multe scuze: „Eu nu pot să mă ridic la înălțimea aceasta sau aceea.”

Ce vreți să spuneți prin „aceasta sau aceea”? Vreți să spuneți că pe Golgota a fost adusă o jertfă nedesăvârșită pentru neamul omenesc căzut, că nu ne sunt acordate suficient har și suficientă putere pentru a fi în stare să renunțăm la defectele și înclinațiile noastre firești și că nu ne-a fost dat un Mântuitor desăvârșit?

Sau vreți să-I aduceți un reproș lui Dumnezeu? Ei bine, voi spuneți: „A fost păcatul lui Adam.” Voi spuneți: „Eu nu sunt vinovat de acel păcat și nu sunt răspunzător pentru vina și căderea lui. Iată, toate aceste înclinații firești se află în mine, iar eu nu sunt vinovat dacă acționez în virtutea acestor înclinații firești.” Cine este vinovat? Este Dumnezeu?

De ce l-a lăsat Dumnezeu pe Satana să aibă această putere asupra naturii omenești? Acestea sunt niște acuzații aduse Dumnezeului din cer, iar El vă va da o ocazie, dacă o doriți, de a vă aduce în cele din urmă acuzațiile împotriva Lui. Atunci, El Își va aduce acuzațiile împotriva voastră, când veți fi duși în curtea Sa de judecată. — Manuscrisul 8, 1888 / Sabat, 20 octombrie 1888

Dacă Dumnezeu ar fi putut să-Și schimbe Legea pentru a o face să corespundă omului aflat în starea lui căzută, Domnul Hristos nu ar fi trebuit să vină în lumea aceasta. Din cauză că Legea este neschimbătoare, Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu să moară pentru neamul omenesc căzut. Totuși, oare a luat Mântuitorul asupra Sa vina fapturilor omenești și le-a atribuit neprihănirea Sa, pentru ca ele să continue să calce poruncile lui Iehova? Nu, nu! Domnul Hristos a venit pentru că nu era nicio posibilitate ca omul să păzească Legea prin puterea proprie. El a venit ca să-i aducă putere să asculte de poruncile Legii. Păcătosul care se pocăiește de nelegiuirea lui poate să vină la Dumnezeu și să spună: „O, Tată, cer iertare prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat!” Dumnezeu îi va primi pe toți cei care vin la El în Numele lui Isus. — Manuscrisul 17, 1888/duminică, 21 octombrie 188853

La trei luni după Minneapolis

Când noi facem tot ce putem mai bine. — Mulțumesc lui Dumnezeu că nu este prea târziu pentru ca greșelile să fie îndreptate. Domnul Hristos privește la spiritul nostru și, când ne vede purtându-ne povara cu credință, sfințenia Sa desăvârșită ispășește nedesăvârșirile noastre. Când facem tot ce putem mai bine, El devine neprihănirea noastră. Pentru a fi lumina lumii, avem nevoie de fiecare rază pe care ne-o trimite Dumnezeu. — Scrisoarea 22, 1889 (publicată în Solii alese, cartea 1, p. 368; în ediția în limba română, p. 319)

Primirea soliei neprihănirii prin credință în bisericile locale

Vineri, 11 ianuarie, la South Lancaster au început adunările speciale. Am fost bucuroși să găsim biserica destul de plină; erau mulți cei care veniseră pentru a beneficia de adunări. 54 (...) Au fost prezenți delegați din Maine, Connecticut, Massachusetts și alte state. Ne-am dat seama că, pentru a pune lucrurile în ordine, era necesară o lucrare pe care cele mai bune eforturi omenești nu puteau să o îndeplinească fără ajutorul lui Dumnezeu. Inimile noastre erau absorbite în rugăciuni stăruitoare către Dumnezeu, cerându-I să lucreze pentru noi. (...)

Eram îngrijorați pentru aceia care le vestiseră altora solia adevărului, ca nu cumva ei să-și închidă inima față de unele dintre razele prețioase ale luminii cerului, pe care Dumnezeu le-o trimitea. Domnul Isus S-a bucurat când urmașii Săi au primit soliile adevărului. (...)

În Sabat după-amiază, multe inimi au fost atinse și multe suflete au fost hrănite cu pâinea care coboară din cer. După predică, ne-am bucurat de o adunare prețioasă. Domnul a venit foarte aproape de noi și a convins

sufletele de marea lor nevoie după harul și dragostea Sa. Am simțit nevoia de a-L prezenta pe Hristos ca pe un Mântuitor care nu era departe, ci foarte aproape. Când Duhul lui Dumnezeu începe să lucreze asupra inimii oamenilor, roadele sunt văzute prin mărturisirea păcatelor și îndreptarea greșelilor. Pe tot parcursul adunărilor, în timp ce căutau să se apropie de Dumnezeu, oamenii săvârșeau fapte vrednice de pocăință, mărturisindu-și unii altora greșelile făcute prin cuvinte sau fapte.

Chiar și printre pastori, erau mulți care înțelegeau adevărul așa cum este el în Isus, într-o lumină în care nu îl mai înțeleseseră niciodată. El Îl vedeau pe Hristos ca pe un Mântuitor care iartă păcatul, iar adevărul, ca pe un element care sfințește sufletul. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățe de orice nelegiuire.” (...)

Mulți susțineau concepții greșite. — Mulți par să creadă că au de făcut o mare lucrare pentru ei înșiși, înainte de a putea să vină la Hristos pentru a primi mântuirea Sa. Ei par să creadă că Isus va interveni chiar la ultima dintre luptele lor și le va da ajutor, printr-un ultim retuș la lucrarea vieții lor. Lor li se pare greu de înțeles că Hristos este un Mântuitor desăvârșit și că El este în stare să-i mântuiască până la capăt pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El. Ei pierd din vedere faptul că Hristos Însuși este „Calea, Adevărul și Viața”. Când ne bazăm pe Hristos, cu asigurarea deplină a credinței, încrezându-ne numai în eficiența sângelui Său de a ne curăți de toate păcatele, avem pace în credința că Dumnezeu este în stare să aducă la îndeplinire lucrurile pe care le-a făgăduit. (...)

Prezentarea directă a soliei. — Când și-au deschis inima pentru lumină, frații și surorile noastre au obținut o cunoaștere mai bună a semnificației credinței. Domnul a fost foarte plin de har; El a fost gata să-l întărească pe poporul Său. Adunările au continuat cu o săptămână mai mult decât fusese planificat. Cursurile s-au încheiat și toți au făcut un efort stăruitor de a-L

căuta pe Domnul. Pastorul Jones a venit din Boston și a lucrat cât se poate de serios pentru oameni, vorbind de două ori și uneori de trei ori pe zi. Turma lui Dumnezeu a primit o hrană foarte bună pentru suflet. În predici a fost prezentată tocmai solia pe care Dumnezeu i-a trimis-o poporului Său din acest timp. Adunările au continuat de dimineața devreme până noaptea, iar rezultatele ne-au adus o mare satisfacție.

Atât elevii, cât și profesorii au primit o mare măsură din binecuvântarea lui Dumnezeu. Lucrările adânci ale Duhului lui Dumnezeu au fost simțite aproape în fiecare inimă. Cei care au participat la adunare au mărturisit, în general, că obținuseră o experiență care depășea tot ce cunoscuseră mai înainte. Ei și-au mărturisit bucuria că Domnul Hristos le-a iertat păcatele. Inima lor era plină de recunoștință și laudă la adresa lui Dumnezeu. O pace plăcută era în sufletul lor. Se iubeau unii pe alții și simțeau că pot să se odihnească în dragostea lui Dumnezeu.

Nu am mai văzut niciodată o lucrare de redeșteptare care să înainteze atât de bine, și totuși să nu existe în ea nicio urmă de exaltare necuvenită.

Mulți au mărturisit că, pe măsură ce studiau adevărurile prezentate, au fost convinși că sunt niște păcătoși în lumina Legii. Ei se încrezuseră în propria neprihănire. Acum înțelegeau că propria neprihănire era ca o haină mânjită în comparație cu neprihănirea lui Hristos, singura neprihănire vrednică să fie primită de Dumnezeu.

Deși nu fuseseră niște păcătoși pe față, ei au văzut că erau decăzuți și degradați în inima lor. Ei Îl înlocuiseră pe Tatăl ceresc cu alți dumnezei. Ei se luptaseră să se abțină de la păcat, dar se încrezuseră în propria putere. Noi trebuie să venim la Isus exact așa cum suntem, să ne mărturisim păcatele și să ne punem sufletele neajutorate în mâinile Răscumpărătorului nostru care este plin de milă. — Review and Herald, 5 martie 1889

Nevoia unei concepții corespunzătoare despre neprihănirea prin credință

În urma unei invitații, am făcut câteva remarci pentru pastori, în cortul în care se desfășura adunarea acestora 55. Am vorbit puțin despre planurile cele mai bune pentru a-i învăța pe oameni aici despre acest temei pentru religia din cămin.

Mulți par să nu știe ce înseamnă credința. Mulți se plâng de întuneric și descurajări. Eu am întrebat: „Sunt fețele voastre îndreptate spre Isus? Priviți voi la Cel care este Soarele Neprihănirii? Trebuie să definiți cu claritate pentru biserici subiectul credinței și al dependenței totale de neprihănirea lui Hristos. În cuvântările și rugăciunile voastre, ați stăruit atât de puțin asupra lui Hristos, asupra dragostei Sale inegalabile, asupra mării Sale jertfe aduse pentru voi, încât Satana aproape că a întunecat viziunea pe care ar fi trebuit și trebuie s-o avem despre Isus Hristos. Noi trebuie să ne încredem mai puțin în făpturile omenești pentru a primi ajutor spiritual și mai mult, cu mult mai mult, în apropierea de Isus Hristos ca Răscumpărător al nostru. Noi putem să stăruim cu hotărâre neclintită asupra atributelor cerești ale lui Isus Hristos, putem să vorbim despre dragostea Sa și putem să vorbim și să cântăm despre bunătățile Sale. Putem să-L facem Mântuitorul nostru personal. Atunci, vom fi una cu Hristos. Vom iubi lucrurile pe care le-a iubit El, vom urî păcatul pe care l-a urât El. Acestea sunt lucrurile despre care trebuie să vorbim și asupra cărora trebuie să stăruim.”

Mă adresez pastorilor. Conduceți-i pe oameni pas cu pas, insistând asupra puterii lui Hristos până când, printr-o credință vie, ei Îl vor vedea pe Isus așa cum este El — Îl vor vedea în plinătatea Sa, ca pe un Mântuitor care iartă păcatul, Unul care poate să ierte toate nelegiuirile noastre. Când privim la El, noi ajungem să fim schimbați după chipul Său. Acesta este adevărul

prezent. Noi am vorbit despre Lege. Acest lucru este bun. Totuși noi L-am înălțat doar ocazional pe Hristos ca Mântuitor care iartă păcatul.

Trebuie să-L păstrăm în atenție pe Mântuitorul care iartă păcatul. Totuși trebuie să-L prezentăm în poziția Sa adevărată — venind să moară pentru a înălța Legea lui Dumnezeu și pentru a o face vrednică de cinste, și totuși pentru a-l îndreptăți pe păcătosul care va depinde întru totul de meritele sângelui unui Mântuitor răstignit și înviat. Acest fapt nu este prezentat cu claritate.

Solia care ne mântuiește, solia îngerului al treilea, este solia care trebuie să fie vestită lumii. Atât poruncile lui Dumnezeu, cât și credința lui Isus sunt importante și trebuie să fie vestite cu aceeași putere și aceeași convingere. Asupra primei părți s-a insistat cel mai mult, dar asupra ultimei părți doar ocazional. Credința lui Isus nu este înțeleasă. Trebuie să vorbim despre ea, trebuie să o trăim, trebuie să ne rugăm în virtutea ei și să-i învățăm pe cei din poporul nostru să aducă această parte a soliei în viața lor de cămin. „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2,5).

Sunt necesare predici despre Hristos. — Au existat predici întregi din care Hristos a lipsit, predici seci, în care numele lui Isus abia dacă a fost amintit. Inima vorbitorului nu a fost supusă și sensibilizată de dragostea lui Isus. El a stăruit asupra unor teorii seci. Nu a lăsat în urmă nicio impresie. Vorbitorul nu a avut ungera divină, prin urmare cum ar fi putut el să miște inima oamenilor? Trebuie să ne pocăim și să fim convertiți — da, predicatorul trebuie să fie convertit. Isus trebuie să fie înălțat înaintea oamenilor, iar ei trebuie să fie îndemnați „să privească și să trăiască”.

De ce buzele noastre sunt atât de tăcute cu privire la subiectul neprihănirii lui Hristos și cu privire la dragostea Sa pentru lume? De ce nu le prezentăm oamenilor acele lucruri care îi vor redeștepta și îi vor aduce la o

viață nouă? Apostolul Pavel este cuprins de sentimente de adorare și de uimire când declară: „Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... «Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă»” (1 Timotei 3,16).

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare, a fost găsit ca un om; S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce... Pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi, al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2,5-11).

„În care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El” (Coloseni 1,14-17).

Aceasta este tema cerească grandioasă care a fost lăsată pe dinafară într-o mare măsură din predicile noastre, deoarece Hristos nu a luat chip în mintea omenească. Prin această stare de lucruri, Satana și-a îndeplinit scopul, pentru ca Hristos să nu fie subiectul contemplării și adorării noastre. Numele acesta, care este atât de puternic, atât de important, ar trebui să se afle pe buzele tuturor.

„Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic:

taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Coloseni 1,25-29).

Aceasta este lucrarea slujitorilor lui Hristos. Pentru că lucrarea aceasta nu a fost făcută și pentru că Domnul Hristos, caracterul Său, cuvintele și lucrarea Sa nu le-au fost prezentate oamenilor, starea religioasă din biserici mărturisește împotriva învățătorilor ei. Bisericile sunt pe punctul să moară, din cauza faptului că Hristos le este prezentat doar puțin. Ele nu au viață spirituală, nici discernământ spiritual.

Teama de solia neprihănirii prin credință. — Învățătorii poporului nu s-au familiarizat ei înșiși, printr-o experiență vie, cu Izvorul puterii lor, Acela de care depind. Când Domnul cheamă oameni și îi trimite să-i vestească poporului tocmai solia pentru timpul acesta — o solie care nu constituie un adevăr nou, ci același adevăr pe care l-au prezentat apostolul Pavel și Hristos Însuși — ea este o învățătură ciudată pentru ascultători. Ei încep să-i avertizeze pe oamenii care sunt pe punctul să moară, deoarece nu au fost întăriți prin înălțarea lui Hristos înaintea ochilor lor, spunându-le: „Nu fiți prea grăbiți. Mai bine așteptați și nu începeți să vă ocupați de subiectul acesta până când nu veți ști mai mult despre el.” Pastorii predică aceleași teorii seci, în timp ce poporul are nevoie de mana cea proaspătă.

Caracterul lui Hristos este infinit și desăvârșit, iar El trebuie să fie înălțat, trebuie să fie scos în evidență, deoarece El este puterea, sfințirea și neprihănirea tuturor celor ce cred în El. Niște oameni care au avut un spirit fariseic cred că, dacă se țin de vechile teorii bune și nu iau parte la vestirea soliei pe care Dumnezeu o trimite poporului Său, vor fi într-o poziție bună și

sigură. Tot așa au gândit și fariseii din vechime, iar exemplul lor ar trebui să-i avertizeze pe pastori pentru a nu se așeza pe terenul mulțumirii de sine.

Prezentarea unor subiecte inspiratoare din Evanghelie. — Avem nevoie de o putere care să vină asupra noastră și să ne determine să manifestăm o credință fierbinte și sânguincioasă. Dacă vom fi botezați cu Duhul Sfânt, chipul lui Hristos, nădejdea slavei, va fi format în noi. Atunci, Îl vom prezenta pe Hristos ca fiind obiectul divin al credinței și al dragostei noastre. Vom vorbi despre Hristos, ne vom ruga lui Hristos și cu privire la Hristos. Vom lăuda Numele Său cel sfânt. Le vom înfățișa oamenilor minunile Sale, renunțarea la sine și sacrificiul de sine pe care le-a manifestat El, suferințele Sale, răstignirea Sa, învierea și înălțarea Sa triumfătoare la cer. Acestea sunt subiectele inspiratoare ale Evangheliei, care vor stârni dragoste și un zel fierbinte în fiecare inimă. Aici se află comorile înțelepciunii și ale cunoștinței, o fântână care nu seacă niciodată. Cu cât veți căuta mai mult această experiență, cu atât va fi mai mare valoarea vieții voastre.

Apa cea vie poate să fie scoasă din fântână, și totuși rezervele ei nu se vor micșora. Slujitorii Evangheliei ar fi niște oameni puternici, dacă L-ar avea pe Domnul fără încetare în atenția lor și și-ar dedica timpul studierii caracterului Său vrednic de adorare. Dacă ar fi făcut lucrul acesta, nu ar fi avut loc nicio apostazie, nu ar fi fost nimeni care să se despartă de conferință, din cauză că, prin practicile lui imorale, a adus dezonoare lucrării lui Dumnezeu și L-a făcut pe Isus de rușine în public. Puterile fiecărui slujitor al Evangheliei ar trebui să fie folosite pentru a învăța bisericile credincioase să-L primească pe Hristos prin credință, ca Mântuitor personal, să-L aducă în viața lor și să facă din El Modelul lor, învățând de la Isus, crezând în Isus și înălțându-L pe Isus. Pastorii ar trebui să stăruie ei înșiși asupra caracterului lui Hristos. Ei ar trebui să se gândească la adevăr și să mediteze la tainele mântuirii, îndeosebi la lucrarea de mijlocire a lui Hristos pentru timpul acesta.

Stăruieți mai mult asupra întrupării și ispășirii. — Dacă Hristos este totul în toate pentru fiecare dintre noi, atunci de ce nu se insistă mai mult în biserici asupra întrupării și jertfei Sale ispășitoare? De ce inimile și buzele nu sunt folosite pentru a-I aduce laude Mântuitorului? Aceasta va fi ocupația în care cei răscumparați își vor folosi puterile de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei.

Pentru a-i învăța pe alții despre Isus, avem nevoie de o legătură vie cu Dumnezeu. Atunci, vom putea să prezentăm o experiență personală vie, arătând ce înseamnă Hristos pentru noi prin credință. Dacă L-am primit pe Hristos, putem să vorbim cu un zel divin despre prezența continuă a puterii Sale în noi. Oamenii trebuie să fie atrași la Hristos. Eficiența jertfei Sale ispășitoare trebuie să fie subliniată mereu.

Adevărații ucenici, care stau la picioarele lui Hristos, descoperă comorile prețioase ale adevărului pe care l-a rostit Mântuitorul nostru, înțeleg semnificația lor și prețuiesc valoarea lor. Pe măsură ce ajung să fie din ce în ce mai smeriți și din ce în ce mai dispuși să se lase învățați, mintea lor va fi deschisă pentru a descoperi lucrurile minunate ale Legii Sale, deoarece Hristos le-a prezentat în afirmații clare și precise.

Învățătura harului și a mântuirii prin Isus Hristos este într-o mare măsură o taină pentru cei ale căror nume se află în registrele bisericii. Dacă Domnul Hristos ar fi fost pe pământ, vorbindu-le celor din poporul Său, El i-ar fi muștrat pentru dificultatea lor de a înțelege. El le-ar spune celor înceți la minte: „Eu v-am dat adevărurile care se referă la mântuirea voastră, iar voi nici nu bănuieți valoarea lor.”

Oh, ce bine ar fi, dacă ar putea să se spună despre pastorii care le predică oamenilor și bisericilor: „Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24,45)! Vă spun în temere de Dumnezeu că, până acum,

adevărurile biblice cu privire la marele Plan de Mântuire sunt doar slab înțelese. Adevărul se va descoperi, se va extinde și se va dezvolta continuu, deoarece este divin, asemenea Autorului lui.

Cum i-a învățat Isus pe oameni. — Domnul Isus nu a făcut comentarii lungi și nu a ținut cuvântări nesfârșite despre doctrine, ci a vorbit adesea în propoziții scurte, asemenea unuia care semăna semințele cerești ale învățăturilor, ca pe niște perle care trebuiau să fie adunate de lucrătorul înțelept. Oriunde a vorbit, El a scos în evidență învățăturile despre credință și har. Oh, de ce pastorii nu le dau bisericilor tocmai hrana care le va aduce sănătate și putere spirituală? Urmarea ar fi o experiență bogată în ascultarea practică a Cuvântului lui Dumnezeu. De ce pastorii nu întăresc ce rămâne și care este pe moarte?

Când a fost pe punctul de a pleca de la ucenicii Săi, Domnul Hristos a căutat mângâierea cea mai mare pe care putea să le-o ofere. El le-a făgăduit Duhul Sfânt — Mângâietorul — care Se va uni cu efortul omenesc. Ce altă făgăduință este mai puțin experimentată, mai puțin împlinită pentru biserică, decât făgăduința Duhului Sfânt? Când binecuvântarea aceasta, care ar putea să aducă împreună cu ea toate celelalte binecuvântări, este neglijată, urmarea sigură este seceta spirituală. Aceasta este mustrarea cu care se confruntă predicatorul. Biserica trebuie să se ridice și să înceteze să fie mulțumită cu o rouă slabă.

Nevoia noastră de Duhul Sfânt. — Oh, de ce membrii bisericii noastre renunță atât de ușor la privilegiile lor? Ei nu sunt conștienți de necesitatea lucrării Duhului lui Dumnezeu în viața lor. Biserica ar putea să spună asemenea Mariei: „Au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus” (Ioan 20,13).

Pastorii care predică sunt de acord că este nevoie de puterea Duhului

lui Dumnezeu în convingerea cu privire la păcat și convertirea sufletelor și că puterea aceasta trebuie să însoțească predicarea Cuvântului, dar ei nu înțeleg suficient importanța de a avea o cunoaștere practică și profundă a acestui fapt. Sărăcia de har și de putere a influenței divine a adevărului asupra propriei inimi îi împiedică să înțeleagă lucrurile spirituale și să prezinte nevoia categorică a bisericii de această putere. Prin urmare, ei înaintează șchiopătând, piperniciți în creșterea spirituală, deoarece lucrarea lor pastorală conține o religie legalistă. Puterea harului lui Dumnezeu nu este înțeleasă ca fiind o necesitate reală, un principiu care nu este trecător.

Oh, dacă toți ar putea să înțeleagă și să primească solia care le-a fost dată de Dumnezeu! El i-a chemat pe slujitorii Săi să prezinte un adevăr care a fost pierdut din vedere și a fost îngropat sub gunoiul formalismului, pentru că implică înălțarea crucii. Acest adevăr trebuie să fie salvat și reșezat în contextul adevărului prezent. Cerințele lui trebuie prezentate, iar adevărul acesta trebuie să fie reșezat în poziția lui în solia îngerului al treilea.

Mulți slujitori ai lui Hristos trebuie să vestească un post sfânt, să convoace o adunare solemnă și să-L caute pe Dumnezeu câtă vreme poate fi găsit. Chemați-L acum, câtă vreme stați la piciorul crucii de pe Golgota. Renunțați la orice mândrie și, în calitate de reprezentanți ai bisericilor, plângeți între tindă și altar și strigați: „Cruță pe poporul Tău, Doamne, și nu lăsa de rușine moștenirea Ta! Ia de la noi tot ce vrei, dar nu retrage Duhul Sfânt de la noi, poporul Tău!. Rugați-vă, oh, rugați-vă pentru revărsarea Duhului lui Dumnezeu! — Manuscrisul 27, 1889

ACCENTUL PUS PE SUBIECTUL MÂNTUIRII — 1890-1908

Mijloacele pregătite pentru mântuire. — Penitențele, chinuirea trupului, mărturisirea continuă a păcatului fără o pocăință sinceră, posturile, sărbătorile și respectarea regulilor exterioare fără o consacrare adevărată — toate acestea nu au nicio valoare. Jertfa lui Hristos este suficientă. El a adus o jertfă completă și eficientă înaintea lui Dumnezeu și, fără meritele lui Hristos, orice efort omenesc este fără valoare. Când mergem pe calea aceasta, noi nu numai că Îl dezonorăm pe Dumnezeu, ci ne distrugem capacitatea de a fi folositori în prezent și în viitor. Lipsa de înțelegere a valorii jertfei lui Hristos ne devalorizează. Ea ne întunecă așteptările și ne face să nu beneficiem de privilegiile pe care le avem. Ea ne determină să primim teorii neîntemeiate și periculoase cu privire la mântuirea care a fost cumpărată pentru noi cu un preț infinit. Planul de Mântuire nu este înțeles ca fiind acel plan prin care puterea divină îi este dată omului pentru ca efortul lui să aibă cu adevărat succes.

A fi iertați așa cum iartă Hristos nu înseamnă doar a fi iertați, ci și a fi înnoiți în duhul minții noastre. Domnul spune: „Vă voi da o inimă nouă.” Chipul lui Hristos trebuie să fie întipărit asupra minții, inimii și sufletului. Apostolul spune: „Noi însă avem gândul lui Hristos” (1 Corinteni 2,16). Fără procesul transformator care vine numai prin puterea divină, înclinațiile naturale spre păcat sunt lăsate în inimă, cu toată puterea lor, să impună sclavia și să făurească lanțuri noi care nu pot fi sfărâmate niciodată de puterea omenească. Totuși oamenii nu pot să intre niciodată în cer cu gusturile, înclinațiile, idolii, ideile și teoriile lor vechi. Cerul nu ar fi un loc al bucuriei pentru ei, deoarece totul ar fi în conflict cu gusturile, poftele și înclinațiile lor și s-ar împotrivi dureros trăsăturilor lor de caracter moștenite sau cultivate.

Fericirea este rezultatul sfințeniei și al conformării cu voința lui Dumnezeu. Cei care doresc să fie sfinți în cer trebuie să fie sfinți mai întâi pe pământ, deoarece, atunci când vom părăsi pământul acesta, ne vom lua cu noi caracterul, iar faptul acesta va însemna pur și simplu a lua cu noi unele elemente ale cerului, care ne-au fost împărtășite prin neprihănirea lui Hristos. — Review and Herald, 19 august 1890

Îndreptățirea și sfințirea realizate prin credință — 1890. — Când, prin pocăință și credință, Îl primim pe Hristos ca Mântuitor al nostru, Domnul ne iartă păcatele și Își retrage pedeapsa prescrisă pentru călcarea Legii. Ca urmare, cel păcătos stă înaintea lui Dumnezeu ca un om neprihănit, el primește favoarea Cerului și are părtășie cu Tatăl și cu Fiul prin Duhul Sfânt.

Apoi, mai este încă o lucrare care trebuie să fie îndeplinită, iar aceasta are o natură progresivă. Sufletul trebuie să fie sfințit prin adevăr. Și această lucrare este îndeplinită tot prin credință. Caracterul poate fi schimbat numai prin harul lui Hristos, pe care îl primim prin credință.

Este important să înțelegem clar natura credinței. Mulți cred că Hristos este Mântuitorul lumii, că Evanghelia este adevărată și descoperă Planul de Mântuire, totuși ei nu au o credință mântuitoare. Ei sunt convinși de adevăr din punct de vedere intelectual, dar nu este suficient. Pentru a fi îndreptățit, cel păcătos trebuie să aibă acea credință care își însușește meritele lui Hristos. Citim că diavolii „cred și se înfioară”, dar credința lor nu le aduce îndreptățirea, tot așa cum nici credința care constă doar într-un asentiment intelectual față de adevărurile Bibliei nu aduce beneficiile mântuirii. Acest fel de credință nu reușește să atingă punctul vital, deoarece adevărul nu angajează inima, nici nu transformă caracterul.

În credința adevărată, mântuitoare, se află încredere în Dumnezeu,

credință în marea jertfă ispășitoare adusă de Fiul lui Dumnezeu pe Golgota. Credinciosul îndreptățit Îl privește pe Hristos ca fiind singura lui nădejde și Eliberatorul lui. Credința poate să existe fără încredere, dar încrederea născută din adevăr nu poate să existe fără credință. Fiecare păcătos care ajunge la o cunoaștere a puterii mântuitoare a lui Hristos va da pe față adevărul acesta într-o măsură tot mai mare, pe măsură ce înaintează în experiență. — Signs of the Times, 3 noiembrie 1890

Împotrivirea față de ispită — 1891. — Mulți par să creadă că este imposibil să nu cadă în ispită, că nu au nicio putere de a birui, dar ei păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu cu buzele, vorbind despre descurajare și îndoială, în loc să vorbească despre credință și curaj. Domnul Hristos a fost ispătit în toate lucrurile ca și noi, și totuși nu a păcătuit. El a spus: „... Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine.” Ce înseamnă aceste cuvinte? Înseamnă că stăpânitorul răului nu a putut să găsească în Hristos niciun teren avantajos pentru ispitele lui și la fel poate fi și în cazul nostru. — Review and Herald, 19 mai 1891

Desăvârșirea nu este atinsă dintr-odată — 1891. — Privim dincolo de timp, privim spre veșnicie. Încercăm să trăim în așa fel încât Domnul Hristos să poată spune: „Bine, rob bun și credincios.” Fiecare dintre noi trebuie să trăiască astfel. Poate că facem greșeli, dar Dumnezeu nu ne va lăsa în starea aceasta. „Dacă păcătuim, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos cel neprihănit.” Există nădejde pentru noi. Noi suntem niște robi ai nădejzii.

Să înțelegem făgăduințele bogate ale lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este plin de făgăduințe bogate. Oh, veniți să le adunăm, să le ducem în cămin, să arătăm că noi credem în Dumnezeu. Să Îl credem pe Dumnezeu pe cuvânt și niciunul dintre noi să nu fie găsit neîncrezător în Dumnezeu sau îndoindu-se de El.

Să fim niște creștini care cresc. Nu trebuie să rămânem pe loc. Astăzi trebuie să fim mai avansați decât am fost ieri, învățând în fiecare zi să fim mai încrezători și să ne bazăm mai mult pe Isus. Acesta este felul în care creștem. Voi nu atingeți desăvârșirea dintr-odată, căci sfințirea este o lucrare de o viață întreagă. (...)

Îmi amintesc de un bărbat și soția lui care crezuseră că Domnul va veni în 1844. Era în 1843 și ei vegheau și așteptau. În fiecare zi se rugau lui Dumnezeu și, înainte de a-și spune unul altuia noapte bună, spuneau: „Dacă Domnul va veni în timp ce dormim, vrem să fim pregătiți.” Soțul o întreba pe soție dacă, în timpul zilei, spusese vreun cuvânt care nu a fost în acord cu adevărul și credința pe care le împărtășeau, iar apoi, ea îi puna lui aceeași întrebare. După aceea, îngenuncheau înaintea Domnului și Îi cereau ca, dacă păcătuiseră prin cuvinte sau fapte, să le ierte acea nelegiuire. Noi avem nevoie acum exact de acest fel de simplitate.

Voi trebuie să fiți asemenea unor copilași, depinzând de meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, și atunci veți fi întăriți. Cum? Îngerii lui Dumnezeu vor fi în jurul vostru ca un zid de foc. Neprihănirea lui Hristos, pe care o cereți, merge înaintea voastră, iar slava lui Dumnezeu vă va urma. Dumnezeu sfințește vorbirea, Dumnezeu sfințește gândurile, Dumnezeu sfințește mintea noastră ca să putem medita asupra subiectelor cerești, iar apoi vom putea să le împărtășim celorlalți acea cunoaștere și lumina primită. Ne așteaptă un mare progres și nu trebuie să ne oprim aici. Fie ca Dumnezeu să vă ajute să vă îndepliniți cât mai bine responsabilitățile pe care le aveți. — Manuscrisul 9, 1891

Explicarea îndreptării — 1891. — Îndreptățirea prin credință este o taină pentru mulți. Un păcătos este îndreptățit de Dumnezeu când se pocăiește de păcatele lui. El Îl vede pe Isus pe crucea de pe Golgota. De ce toată această suferință? Legea lui Iehova a fost călcată. Legea guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ a fost călcată, iar pedeapsa păcatului este

moartea. Totuși „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Oh, ce dragoste, ce dragoste inegalabilă! Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a murit pentru omul vinovat!

Cel păcătos vede spiritualitatea Legii lui Dumnezeu și obligativitatea ei veșnică. El vede dragostea lui Dumnezeu manifestată prin faptul că a oferit un înlocuitor și un garant pentru omul păcătos, iar acel înlocuitor este Acela care este egal cu Dumnezeu. Această manifestare a harului în darul mântuirii oferit lumii îl umple de uimire pe cel păcătos. Dragostea aceasta a lui Dumnezeu față de om dărâmă toate barierele. Cel păcătos vine la crucea care este așezată la mijloc, între divinitate și omenire, și se pocăiește de păcatele lui, pentru că Domnul Hristos l-a atras la Sine. El nu se așteaptă ca Legea să-l curățească de păcat, deoarece Legea nu conține nicio calitate iertătoare pentru a-l mântui pe călcătorul ei. El privește la jertfa ispășitoare ca fiind singura Lui nădejde, prin pocăința față de Dumnezeu — deoarece el a călcat legile guvernării divine — și crede în Domnul nostru Isus Hristos ca fiind Acela care poate să îl mântuiască și să îl curățească de orice nelegiuire.

Lucrarea de mijlocire a lui Hristos a început odată cu vinovăția, suferința și nenorocirea omului, îndată ce acesta a ajuns un călcător al Legii. Legea nu a fost anulată pentru a-l mântui pe om și a-l aduce la unitate cu Dumnezeu. Totuși Hristos a preluat rolul de garant și eliberator, făcându-Se păcat pentru om, așa încât omul să poată ajunge neprihănirea lui Dumnezeu, în și prin Acela care este una cu Tatăl. Cei păcătoși pot fi îndreptățiți de Dumnezeu numai când El le iartă păcatele, îi scutește de pedeapsa pe care o merită și îi tratează ca și când ar fi cu adevărat dreți și nu ar fi păcătuit niciodată, primindu-i în favoarea divină și tratându-i ca și cum ar fi neprihăniți. Ei sunt îndreptățiți numai prin neprihănirea lui Hristos care le este atribuită. Tatăl Îl primește pe Fiul și, prin jertfa ispășitoare a Fiului Său, îl primește pe păcătos.

O credință generală nu este suficientă. — Mulți au doar o credință generală și sunt de acord că doar creștinismul este nădejdea pentru sufletele pieritoare. Totuși a crede acest lucru, a-l primi doar cu mintea nu este suficient pentru mântuirea sufletului. (...)

Este nevoie nu doar de credință, ci de o încredere fermă în Dumnezeu. Aceasta este adevărata credință a lui Avraam, o credință care aduce roade. „Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănire” (Iacov 2,23). Când Dumnezeu i-a spus să-l aducă pe fiul lui ca jertfă, a fost același glas care îi spusese să plece din țara lui și să meargă într-un loc pe care i-l va arăta Dumnezeu. Avraam a fost mântuit prin credința în Hristos, exact la fel cum cel păcătos este mântuit astăzi prin credința în Hristos.

Credința care îndreptățește produce întotdeauna mai întâi pocăința, apoi faptele bune care sunt rodul credinței. Nu există credință mântuitoare care să nu producă roade bune. Dumnezeu L-a trimis pe Hristos în lumea noastră ca să fie Înlocuitorul celui păcătos. În momentul în care este exercitată credința adevărată în meritele scumpei jertfe ispășitoare, cerând ca Hristos să fie Mântuitorul său personal, cel păcătos este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, deoarece este iertat. — Manuscrisul 46, 1891

Cum să biruim — 1891. — Ioan a îndreptat atenția oamenilor spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. El a spus. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” Expresia „ridică” înseamnă mult. Întrebarea este: Vom continua noi să păcătuim, ca și când biruința ar fi o imposibilitate pentru noi? Cum trebuie să biruim? Așa cum a biruit Hristos, iar aceasta este singura cale. El S-a rugat Tatălui Său ceresc. Noi putem să facem același lucru. (...) Când suntem ispitiți să vorbim și să facem răul, trebuie să ne împotrivim lui Satana și să spunem: „Nu îmi voi supune voința sub conducerea ta. Eu voi conlucra cu puterea divină și, prin har, voi fi biruitor.” — Manuscrisul 83, 1891

Hristos acoperă defectele noastre inevitabile — 1891. — Domnul Isus îi iubește pe copiii Săi, chiar dacă greșesc. Ei Îi aparțin lui Isus, iar noi trebuie să-i tratăm ca pe unii care au fost răscumpărați cu sângele lui Isus Hristos. Orice comportament necuvenit față de ei este scris în cărți, ca și cum ar fi fost manifestat față de Isus Hristos. El Își are privirile ațintite asupra lor, iar când ei fac tot ce pot mai bine, chemându-L pe Dumnezeu pentru a-i ajuta, fiți siguri că lucrarea lor va fi acceptată, chiar dacă este nedesăvârșită.

Isus este desăvârșit. Neprihănirea lui Hristos le este atribuită, iar El va spune: „Dezbrăcați-l de hainele murdare și îmbrăcați-l cu haine de sărbătoare.” Isus acoperă lipsurile noastre inevitabile. Când sunt credincioși unii față de alții și când sunt loiali față de Căpetenia oștirii Domnului, netrădându-I niciodată încrederea, creștinii vor fi schimbați după chipul caracterului lui Hristos. Isus va rămâne în inima lor prin credință. — Scrisoarea 17a, 1891 (vezi, de asemenea, o declarație similară făcută în 1885, în Credința și faptele, p. 50)

Alergați la Hristos îndată ce este săvârșit păcatul — 1892. — Mulți nu se roagă. Ei se simt apăsați de condamnarea păcatului și cred că nu trebuie să vină la Dumnezeu până când nu au făcut ceva pentru a merita favoarea Lui sau până când Dumnezeu nu a uitat de păcatele lor. Ei spun: „Nu pot să înalț mâini curate înaintea lui Dumnezeu, fără mânie și fără îndoieli, prin urmare, nu pot să vin la El.” Așadar, ei rămân departe de Hristos și, din acest motiv, continuă să păcătuiască, deoarece fără El nu pot să facă nimic altceva, decât răul.

Îndată ce săvârșiți păcatul, ar trebui să alergați la tronul harului și să-I spuneți lui Isus totul despre El. Ar trebui să fiți plini de întristare pentru păcat, deoarece, prin păcat, v-ați slăbit propria spiritualitate, i-ați întristat pe îngeri și ați rănit inima iubitoare a Răscumpărătorului vostru. Dacă I-ați cerut

iertare lui Isus, cu sufletul smerit, să credeți că El v-a iertat. Nu vă îndoiiți de mila Sa divină și nu refuzați mângâierea dragostei Sale infinite. — Bible Echo, 1 februarie 1892 (predică ținută la Melbourne, Australia, 19 decembrie 1891)

Ce se întâmplă dacă păcătuim după ce am fost iertați? — 1892. — Duhul Sfânt este Acela care ne dă pocăința. Domnul Isus ne atrage la Sine prin intermediul Duhului Său divin și, prin credința în sângele Său, suntem curățiți de păcat, deoarece: „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7). „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (versetul 9).

Totuși să presupunem că păcătuim după ce am fost iertați, după ce am ajuns copii ai lui Dumnezeu. Ar trebui să disperăm? Nu. Pentru că apostolul Ioan scrie: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor — pe Isus Hristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2,1). Domnul Isus Se află în curțile cerești, mijlocind pentru noi înaintea Tatălui. El prezintă rugăciunile noastre, amestecându-le cu tămâia prețioasă a meritelor Sale, pentru ca rugăciunile noastre să poată fi primite de Tatăl. El pune mireasma plăcută în rugăciunile noastre, iar Tatăl ne ascultă, pentru că noi cerem tocmai lucrurile de care avem nevoie și devenim o mireasmă de viață spre viață pentru alții.

Domnul Isus a venit să sufere în locul nostru, ca să ne poată împărtăși neprihănirea Sa. Nu există decât o singură cale de scăpare pentru noi — să ajungem părtași ai naturii divine.

Mulți spun că Isus nu a fost asemenea nouă, că El nu a fost ca noi în lume, că El a fost divin și că noi nu putem să biruim cum a biruit El. Totuși apostolul Pavel scrie: „Căci, negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în

ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare-Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și, prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2,16-18). „Căci n-avem un Mare-Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4,15.16). Domnul Isus spune: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3,21).

Domnul Isus a înconjurat neamul omenesc cu natura Sa omenească și a unit Divinitatea cu omenirea, prin urmare, puterea morală îi este adusă omului prin meritele lui Isus. Cei care mărturisesc Numele Său, prin harul Său, trebuie să se sfințească pentru a putea să exercite o influență sfințitoare asupra tuturor celor cu care vin în contact. — Review and Herald, 1 martie 1892

Nu este timpul să stăm cu mâinile încrucișate — 1892. — Când ajungem să simțim dependența noastră deplină de Hristos pentru mântuire, oare trebuie să stăm cu mâinile încrucișate și să spunem: „Eu nu am nimic de făcut; sunt mântuit; Isus a făcut totul”? Nu, ci trebuie să depunem toate eforturile, să ne folosim toate energiile ca să putem ajunge părtași ai naturii divine. Trebuie să veghem, să așteptăm, să ne rugăm și să lucrăm fără încetare.

Totuși, chiar dacă facem tot ce ne stă în putință, nu putem să plătim răscumpărarea pentru sufletul nostru. Noi nu putem să facem nimic pentru a genera credința, deoarece credința este darul lui Hristos; nici nu putem să o desăvârșim, deoarece Hristos este Desăvârșitorul credinței noastre. Totul

vine de la Hristos. Orice dorință după o viață mai bună vine de la Hristos și constituie o dovadă că El vă atrage la Sine și că voi răspundeți puterii Sale de atracție. — Bible Echo, 15 mai 1892

Natura lui Hristos, sădită în noi — 1894. — Adevărul cel prețios are o influență sfințitoare. Sfințirea sufletului prin lucrarea Duhului Sfânt este sădirea naturii lui Hristos în natura omenească. Este harul Domnului nostru Isus Hristos dat pe față în caracter și harul lui Hristos pus în aplicare prin faptele bune. În felul acesta, caracterul este schimbat din ce în ce mai mult în asemănare cu chipul lui Hristos, din punct de vedere al neprihănirii și al adevăratei sfințiri. În adevărul divin se află cerințe vaste, mergând de la un capăt la altul, cu privire la faptele bune. Adevărurile Evangheliei nu sunt izolate între ele, ci sunt unite ca un șirag de mărgăritare cerești, așa cum au fost în lucrarea personală a lui Hristos, și niște fire de aur care străbat întreaga lucrare și experiență creștină.

Hristos constituie un sistem complet al adevărului. El spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.” Toți credincioșii adevărați au privirea ațintită asupra lui Hristos, iar caracterul lor este iluminat de Hristos; toți se întâlnesc în Hristos și se învârtesc în jurul lui Hristos. Adevărul vine din cer pentru a-l curăți pe om de orice întinare morală. El conduce la fapte de bunătate, la duiosie și dragoste atentă față de cei nevoiași, descurajați și suferinzi. Aceasta este ascultarea practică de cuvintele lui Hristos. — Manuscrisul 34, 1894

Satana a pretins că este sfânt — 1894. — Satana a pretins că este sfânt și s-a înălțat mai presus de Dumnezeu, chiar în curțile cerului. Atât de mare a fost puterea lui amăgitoare, încât a corupt un mare număr de îngeri și a atras simpatia lor în interesul lui egoist. Când L-a ispitit pe Hristos în pustie, el a pretins că era sfânt, că era un înger curat din curțile cerului, dar Isus nu a fost înșelat de pretențiile lui și nici aceia care trăiesc prin fiecare cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu nu vor fi înșelați.

Dumnezeu nu va accepta o ascultare nedesăvârșită, în care omul își respectă voința lui. Cei care pretind că sunt sfinți, și totuși își astupă urechile ca să nu audă Legea, dovedesc că sunt copii ai neascultării și că inima lor nu este supusă Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să fie supusă. — Manuscrisul 40, 1894

Credința și faptele bune — 1895. — Acceptarea noastră de către Dumnezeu este sigură numai prin Fiul Său iubit, iar faptele bune sunt doar urmarea lucrării dragostei Sale care iartă păcatul. Ele nu ne conferă niciun merit și nimic din ce primim nu ne este dat pentru faptele noastre bune, în virtutea cărora am putea să pretindem că avem vreo contribuție la mântuirea noastră. Mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu, dat celui credincios numai datorită lui Hristos. Sufletul tulburat poate să găsească pace prin credința în Hristos, iar pacea va fi proporțională cu credința lui. El nu poate să-și prezinte propriile fapte bune ca pe un merit pe baza căruia să primească mântuirea.

Și atunci faptele bune nu au nicio valoare reală? Oare păcătosul care săvârșește păcatul în fiecare zi fără teama de consecințe este privit cu aceeași bunăvoință cu care este privit acela care se străduiește, prin credința în Hristos, să lucreze pentru propria integritate? Scriptura răspunde: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.”

În rânduiala Sa divină, prin favoarea Sa nemeritată de noi, Domnul a stabilit ca faptele bune să fie răsplătite. Noi suntem primiți numai prin meritele lui Hristos, iar faptele de milă și de bunătate pe care le săvârșim sunt roadele credinței, totuși ele ajung să fie o binecuvântare pentru noi, deoarece oamenii urmează să fie răsplățiți după faptele lor.

Parfumul meritelor lui Hristos este acela care face ca faptele noastre să fie vrednice de a fi primite de Dumnezeu, iar harul Său este acela care ne face în stare să facem faptele pentru care El ne răsplătește. În ele însele, faptele noastre nu au niciun merit. După ce am făcut tot ce ne-a fost cu putință, noi trebuie să ne considerăm niște robi netrebnici. Noi nu merităm mulțumiri din partea lui Dumnezeu. Noi nu am făcut nimic altceva decât ce era datoria noastră să facem, iar faptele noastre nu ar fi putut fi săvârșite prin puterea naturii noastre păcătoase.

Domnul ne-a îndemnat să ne apropiem de El și El Se va apropia de noi, iar apropiindu-ne de El, noi primim harul prin care facem acele fapte care vor fi răsplătite de El. — Review and Herald, 29 ianuarie 1895

Înconjurați de atmosfera cerului — 1898. — „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4,19). Adevărata convertire și adevărata sfințire vor fi cauza schimbării concepțiilor și sentimentelor pe care le avem unii față de alții și față de Dumnezeu. „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el” (versetul 16). Credința noastră trebuie să crească. Trebuie să cunoaștem sfințirea Duhului. Să-L căutăm pe Dumnezeu în rugăciune stăruitoare, pentru ca Duhul Sfânt să poată lucra în noi. Atunci, Dumnezeu va fi slăvit prin exemplul dat de slujitorul omenesc. Noi vom fi conlucrători cu Dumnezeu.

Sfințirea sufletului, a trupului și a spiritului ne va înconjura cu atmosfera cerului. Dumnezeu ne-a ales din veșnicie să putem fi sfinți, conștiința noastră să fie curățită de faptele moarte pentru a-I sluji Dumnezeului celui viu. Să nu facem în niciun fel ca eul să fie dumnezeul nostru. Dumnezeu S-a dat pe Sine să moară pentru noi pentru a ne putea curăți de orice nelegiuire. Domnul va duce mai departe lucrarea desăvârșirii pentru noi, dacă Îi vom îngădui să aibă stăpânire asupra noastră. El duce mai departe lucrarea aceasta pentru binele nostru și pentru slava Numelui Său.

Importanța unei credințe simple, necondiționate. — Noi trebuie să le dăm oamenilor o mărturie vie, prezentându-le simplitatea credinței. Trebuie să-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt și să credem că El va face exact ce a spus. Dacă El ne mustră, este pentru ca noi să putem fi părtași ai naturii Sale divine. Scopurile și planurile Sale sunt acelea de a duce mai departe o lucrare zilnică a sfințirii în noi. Oare nu vom înțelege noi care este lucrarea noastră? Oare nu le vom arăta altora care este datoria lor, privilegiul pe care îl au de a crește în har și în cunoașterea lui Isus Hristos?

„Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” (1 Tesaloniceni 4,3). Noi nu am alergat spre țintă pentru premiul înaltei noastre chemări. Eul a găsit prea mult loc. Oh, îngăduiți ca lucrarea să fie făcută sub conducerea specială a Duhului Sfânt! Domnul cere toate puterile minții și ale ființei noastre. Voia Sa este ca noi să fim asemenea Lui în exercitarea voinței, a temperamentului, a spiritului nostru și în meditațiile noastre. Lucrarea neprihănirii nu poate fi dusă mai departe dacă nu exercităm o credință necondiționată.

Aționați în fiecare zi sub influența puterii lucrătoare a lui Dumnezeu. Roadele neprihănirii sunt o liniște și o siguranță continue. Dacă am fi exercitat mai multă credință în Dumnezeu și ne-am fi încrezut mai puțin în ideile și înțelepciunea noastră, Dumnezeu Și-ar fi manifestat mai mult puterea asupra inimilor omenești. Dacă suntem una cu El printr-o credință vie, avem privilegiul de a ne bucura de meritele și eficiența mijlocirii Sale. De aceea, suntem răstigniți cu Hristos, morți împreună cu Hristos, înviați împreună cu Hristos, pentru a umbla cu El în înnoirea vieții. — Scrisoarea 105, 1898

Nevoia de o adevărată sfințire — 1902. — Cu două nopți în urmă, m-am trezit la ora zece, având în suflet o povară grea cu privire la lipsa lucrării Duhului Sfânt între noi. M-am trezit și am umblat prin cameră, rugându-L pe

Domnul să vină mai aproape, mult mai aproape de cei din poporul Său, și să-i înzestreze cu o asemenea putere, încât să îndeplinească bine lucrarea Sa, ca prin ei să poată fi descoperit harul îmbeșugat al lui Hristos. (...) În Predica de pe Munte, Domnul Hristos a prezentat definiția adevăratei sfințiri. El a trăit o viață sfântă. El a fost o pildă, arătând cum trebuie să fie urmașii Săi. Noi trebuie să fim răstigniți împreună cu Hristos, înmormântați împreună cu El, iar apoi înviați prin Duhul Său. Atunci vom fi plini de viața Sa.

Lucrarea unei vieți întregi. — Scopul lui Dumnezeu în toate lucrările Sale cu noi este sfințirea noastră. El ne-a ales din veșnicie să fim sfinți. Hristos Însuși S-a dat pe Sine pentru răscumpărarea noastră așa încât, prin credința în puterea Sa de a elibera de păcat, noi să putem fi făcuți desăvârșiți în El. Când ne-a dat Cuvântul Său, El ne-a dat pâinea din cer. El declară că, dacă mâncăm trupul Său și bem sângele Său, vom primi viața veșnică.

De ce nu stăruim mai mult asupra acestui subiect? De ce nu ne străduim să îl facem mai ușor de înțeles, dacă înseamnă atât de mult? De ce creștinii nu își deschid ochii pentru a vedea lucrarea pe care Dumnezeu o cere de la ei? Sfințirea este o lucrare progresivă, care durează o viață întreagă. Domnul declară: „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” (1 Tesaloniceni 4,3). Vreți voi ca dorințele și înclinațiile voastre să fie aduse în armonie cu voința divină?

În calitate de creștini, noi ne-am angajat să înțelegem și să ne împlinim responsabilitățile, să-i arătăm lumii că avem o legătură strânsă cu Dumnezeu. Hristos trebuie să fie reprezentat prin faptele și cuvintele evlavioase ale ucenicilor Săi.

Dumnezeu ne cere o ascultare desăvârșită de Legea Sa — expresia caracterului Său. „Deci, prin credință, desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea” (Romani 3,31). Această Lege este ecoul

vocii lui Dumnezeu, care ne spune: Mai sfânt, da, tot mai sfânt. Trebuie să doriți plinătatea harului lui Hristos; da, să flămânziți și să însetați după neprihănire. Făgăduința este: „Veți fi umpluți.” Îngăduiți ca inima voastră să fie umplută cu o dorință puternică după această neprihănire, după lucrarea despre care Cuvântul lui Dumnezeu declară că este pace și că are ca rezultat o liniște și o siguranță neîncetate.

Părtași ai naturii divine. — Noi avem privilegiul de a fi părtași ai naturii divine, după ce am fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. Dumnezeu a declarat clar că ne cere să fim desăvârșiți și, pentru că ne cere lucrul acesta, El a pregătit și mijloacele prin care să putem fi părtași ai naturii divine. Numai în felul acesta putem să avem succes în lupta noastră pentru viața veșnică. Puterea este dată de Hristos. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12).

Dumnezeu cere de la noi conformarea cu chipul Său. Sfințenia constituie reflectarea razelor strălucitoare ale slavei Sale de către poporul Său. Totuși, pentru a reflecta slava aceasta, omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu. Inima și mintea trebuie să fie golite de tot ce duce la rău. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie citit și studiat cu o dorință stăruitoare de a obține putere spirituală din el. Pâinea vieții trebuie să fie mâncată și asimilată pentru a putea să ajungă o parte a vieții. În felul acesta, noi obținem viața veșnică. Atunci, rugăciunea Mântuitorului, „Sfînțește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”, primește răspuns. — Scrisoarea 153, 1902

Părerile și practicile trebuie să fie în conformitate cu Scripturile. — Mulți pretind că au fost sfințiți pentru Dumnezeu, și totuși, când le este prezentat marele standard al neprihănirii, se agită foarte mult și manifestă un spirit care dovedește că ei nu știu nimic despre ce înseamnă a fi sfințit. Ei nu au gândul lui Hristos, deoarece aceia care sunt sfințiți cu adevărat vor respecta și vor asculta Cuvântul lui Dumnezeu îndată ce le este explicat și

vor exprima o dorință puternică de a cunoaște adevărul cu privire la fiecare punct de doctrină. Un sentiment de exaltare nu este dovada sfințirii. Afirmatia: „Sunt mântuit, sunt mântuit!” nu dovedește că sufletul este mântuit sau sfințit.

Multora care se află într-o stare de exaltare li se spune că sunt sfințiți, deși ei nu au nicio idee clară cu privire la semnificația acestui termen, deoarece nu cunosc nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Ei se flatează că sunt în armonie cu voința lui Dumnezeu, fiindcă se simt fericiți, dar, când sunt puși la încercare, când Cuvântul lui Dumnezeu este prezentat pentru a le verifica experiența, ei își astupă urechile ca să nu audă adevărul și spun: „Sunt sfințit” și, în felul acesta, pun capăt controverselor. Ei nu doresc să aibă nicio legătură cu cercetarea Scripturilor, pentru a cunoaște adevărul și pentru a dovedi că se înșală pe ei înșiși în mod înspăimântător. Sfințirea înseamnă cu mult mai mult decât un val de sentimente.

Exaltarea nu este sfințire. Numai conformarea deplină cu voia Tatălui nostru care este în cer înseamnă sfințire, iar voia lui Dumnezeu este explicată în Legea Sa sfântă. Respectarea tuturor poruncilor lui Dumnezeu este sfințire. A vă dovedi pe voi înșivă ca fiind niște copii ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu este sfințire. Călăuza noastră trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu, nu părerile sau ideile oamenilor. — Review and Herald, 25 martie 1902

Sfințirea este experiența unei creșteri continue — 1908. — Dacă ne păstrăm gândurile îndreptate asupra lui Hristos, El va veni la noi ca ploaia timpurie și cea târzie care cad pe pământ. Asemenea Soarelui Neprihănirii, El va răsări cu vindecarea sub aripile Lui. Noi putem să creștem cum crește crinul, putem să reînviem ca grăuntele pus în pământ și să creștem ca vița-de-vie.

Când privim fără încetare spre Hristos ca Mântuitor personal și căutăm să urmărim exemplul Său, vom crește în El în toate privințele. Credința noastră va crește, conștiința noastră va fi sfințită. Vom fi din ce în ce mai mult asemenea lui Hristos în toate faptele și cuvintele noastre. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, noi vom crede Cuvântul Său. „Roda Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.” — Scrisoarea 106, 1908

APELUL PENTRU O ȘCOALĂ A BISERICII

Am promis că voi vorbi în dimineața aceasta despre necesitatea de a-i retrace pe copiii noștri din școlile publice și de a asigura locuri potrivite în care pot să fie educați corect. Am fost surprinsă că unii manifestă o atitudine aparent indiferentă, în ciuda faptului că le-au fost repetate adesea avertizări care spun că părinții trebuie să se îngrijească de familiile lor nu numai având în vedere interesele lor prezente, ci îndeosebi interesele lor viitoare și veșnice. Caracterul pe care îl formăm în viața aceasta ne va hotărî destinul. Dacă alegem, noi putem să trăim o viață care durează cât viața lui Dumnezeu.

Fiecare familie creștină este o biserică. Membrii familiei trebuie să fie asemenea lui Hristos în fiecare faptă. Tatăl trebuie să păstreze o legătură atât de strânsă cu Dumnezeu, încât să își dea seama că este datoriu lui aceea de a se îngriji ca membrii familiei lui să primească o educație care îi va face potriviți pentru viața viitoare, nepieritoare. Copiii lui trebuie să învețe principiile cerului. El este preotul familiei, răspunzător față de Dumnezeu pentru influența pe care o exercită asupra fiecărui membru al familiei lui. El trebuie să își pună familia în circumstanțele cele mai favorabile cu putință, așa încât să nu fie ispătită să se conformeze cu obiceiurile și tradițiile, cu practicile rele și principiile incorecte pe care le va găsi în lume. (...)

Taților și mamelor le revine responsabilitatea de a le da o educație creștină copiilor care le-au fost încredințați. Ei nu trebuie să își neglijeze copiii niciodată. În nicio situație, să nu îngăduie ca vreun domeniu al ocupației lor să le absoarbă mintea, timpul și talentele într-o măsură atât de mare, încât copiii lor, care ar trebui să fie îndrumați în armonie cu voia lui Dumnezeu, să fie lăsați să alunece, până când vor ajunge departe și despărțiți

de Dumnezeu. Ei nu trebuie să îngăduie să le scape din mână copiii și să ajungă în mâinile celor necredincioși. Ei trebuie să facă tot ce le stă în putere pentru a-i feri să fie umpluți de spiritul lumii. Să-i educe pentru a deveni conlucrători cu Dumnezeu. Ei sunt brațul omenesc al lui Dumnezeu, pregătindu-se pe ei înșiși și pe copiii lor pentru o viață nesfârșită în căminul ceresc.

Educația copiilor noștri începe în cămin. Mama este primul lor învățător. Când ajung suficient de mari pentru a merge la școală, oare ar trebui să le îngăduim să meargă la școlile publice?

Școala publică sau școala bisericii? — Cu mulți ani în urmă, în Oakland, soțul meu și cu mine am discutat cu un profesor de la o școală publică despre școlile publice din oraș. El ne-a spus: „Dacă părinții ar ști nelegiuirea care este practică în școlile acestea și pe care noi o cunoaștem precis, ar avea loc un protest cu privire la școlile acestea pe care nici voi, nici eu nu ni-l putem imagina. Tinerii sunt degradați, iar profesorii noștri nu știu ce fel de cămine au aceștia.” Declarația aceasta a fost făcută cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. S-a îmbunătățit de atunci situația din școlile publice?

Unii tați și unele mame sunt atât de indiferenți, atât de nepăsători cu privire la copiii lor, încât cred că nu contează dacă aceștia vor merge la o școală publică sau la o școală a bisericii. „Noi suntem în lume”, spun ei, „și nu putem să ieșim din ea”. Totuși, dragi părinți, noi putem să ieșim destul de mult din lume dacă alegem să facem astfel. Noi putem să evităm să vedem multe dintre relele care se înmulțesc atât de repede în aceste zile din urmă. Putem să evităm să auzim atât de mult despre răutatea și nelegiuirea care există.

Trebuie să facem tot ce este cu putință pentru a ne feri pe noi înșine și

pe copiii noștri de priveliștea nelegiurii care este săvârșită în lume. Ar trebui să ne păzim ochii și urechile cu atenție, pentru ca aceste lucruri îngrozitoare să nu pătrundă în mintea noastră. Când ziarul vine în fiecare zi în casă, simt că aș vrea să-l ascund, pentru ca lucrurile ridicole și senzaționale să nu poată fi văzute. Am impresia că vrăjmașul se află la temelia publicării multor lucruri care apar în ziare. Orice lucru păcătos care poate fi găsit este descoperit și prezentat deschis înaintea lumii.

Linia de demarcație dintre aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu și aceia care nu Îi slujesc trebuie să rămână distinctă întotdeauna. Deosebirea dintre cei credincioși și cei necredincioși ar trebui să fie la fel de mare cum este deosebirea dintre lumină și întuneric. Când acceptă ideea că ei sunt templul Duhului Sfânt, că Hristos Însuși locuiește înăuntrul lor, cei din poporul lui Dumnezeu Îl vor lăsa să fie văzut în spiritul, în cuvintele și în faptele lor cu o asemenea claritate, încât între ei și urmașii lui Satana va fi o deosebire care nu va îngădui să existe confuzii. (...)

Educarea copiilor în domeniul principiilor Bibliei. — Unii din poporul lui Dumnezeu le îngăduie copiilor lor să meargă la școli publice, unde se asociază cu cei a căror moralitate este coruptă. În aceste școli, copiii lor nu pot nici să studieze Biblia, nici să învețe principiile ei. Părinți creștini, trebuie să luați măsuri, așa încât copiii voștri să învețe principiile Bibliei! De asemenea, să nu vă mulțumiți doar cu faptul că ei studiază Cuvântul în școala bisericii. Prezentați-le copiilor voștri Scripturile când stați împreună, când plecați, când veniți și când vă plimbați. Plimbați-vă împreună cu copiii voștri mult mai des. Vorbiți cu ei. Îndrumați-le mintea pe o cale bună. Dacă veți proceda astfel, veți vedea că lumina și slava lui Dumnezeu vor intra în căminul vostru. Totuși, cum puteți să vă așteptați să primiți binecuvântările Sale dacă nu îi învățați pe copiii voștri ce este bine?

Eu doar ating câteva puncte dintr-o serie de subiecte cu privire la instruirea și educarea copiilor. Sper să tratez cândva mai amplu punctele

acestea, deoarece am ajuns să îmi dau seama foarte bine că aceste subiecte trebuie să le fie prezentate celor din poporul nostru. Dacă așteaptă ca aprobarea lui Dumnezeu să vină asupra lor în familie, adventiștii de ziua a șaptea trebuie să acționeze într-o direcție total diferită de aceea în care au acționat până acum.

Fiecare părinte credincios va auzi de pe buzele Domnului cuvintele: „Bine, rob bun și credincios. Intră în bucuria stăpânului tău.” Fie ca Domnul să ne ajute să fim niște robi buni și credincioși în relațiile noastre unii cu alții. El ne spune „să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune”, ajutându-ne și întărindu-ne unii pe alții.

Nevoia de a avea o școală a bisericii la Crystal Springs. — Suntem aproape acasă. Ne aflăm la hotarul lumii veșnice. Aceia care se dovedesc a fi vrednici vor fi primiți în curând în Împărăția lui Dumnezeu. Nu avem timp de pierdut. Trebuie să întemeiem lucrarea pe o bază solidă aici, la Crystal Springs. Lângă noi sunt copiii noștri. Vom îngădui noi să fie contaminați de lume, de nelegiuirea ei, de desconsiderarea poruncilor lui Dumnezeu? Îi întreb pe cei care plănuiesc să-și trimită copiii la școala publică, unde sunt predispuși să fie contaminați: Cum puteți să vă asumați un astfel de risc?

Dorim să clădim o școală a bisericii pentru copiii noștri. Din cauza numeroaselor apeluri pentru mijloace financiare, pare a fi dificil să obținem bani suficienți sau să stârnim un interes suficient de mare pentru a construi o mică școală. I-am spus comitetului școlii că voi pune la dispoziție un teren, cu condiția de a se îngriji ca acesta să fie folosit pentru școală. Sper că va fi stârnit suficient interes pentru a ne face în stare să construim o școală în care copiii să poată învăța Cuvântul lui Dumnezeu, care este viața și trupul Fiului lui Dumnezeu. (...)

Veți fi voi interesați să construiți școala aceasta în care urmează să fie

predat Cuvântul lui Dumnezeu? (...) Ne așteptăm să avem o școală în care să poată fi predată Biblia, în care să poată fi înălțate rugăciuni către Dumnezeu și în care copiii să învețe principiile Bibliei. Ne așteptăm ca fiecare dintre cei ce se pot asocia cu noi să dorească să ia parte la construirea acestei școli. Ne așteptăm să educăm o mică armată de lucrători în această regiune deluroasă. (...)

Nu este niciun motiv pentru ca lucrarea aceasta să fie întârziată. Fiecare trebuie să înceapă să ajute, perseverând cu un interes neabătut, până când construcția va fi încheiată. Fiecare trebuie să participe cu ceva. Unii poate vor fi nevoiți să se trezească dimineața la ora patru în scopul de a ajuta. (...)

Frați și surori, ce veți face pentru a contribui la construirea unei școli a bisericii? Credem că fiecare va considera ca un privilegiu și o binecuvântare să avem această școală. Să împărtășim spiritul lucrării, spunând: „Ne vom scula și vom zidi.” Dacă toți vor lua parte la această lucrare uniți, în curând vom avea o școală în care copiii noștri vor învăța zi de zi calea Domnului. Dacă facem tot ce putem mai bine, binecuvântarea lui Dumnezeu va veni asupra noastră. Oare ne vom ridica să construim? — Manuscrisul 100, 1902

SFATURI CU PRIVIRE LA VÂRSTA POTRIVITĂ A COPIILOR PENTRU A MERGE LA ȘCOALĂ

Raportul interviului

Raportul unei adunări a consiliului școlii bisericii sanatoriului [din California], care s-a desfășurat la „Elmshaven”, Sanatoriu, California, joi dimineață, 14 ianuarie 1904.

Ellen White a vorbit pentru un timp, spunând următoarele:

De-a lungul anilor, am primit multe îndrumări cu privire la importanța păstrării unei discipline ferme în cămin. Am încercat să scriu aceste îndrumări și să le prezint altora. Într-una dintre cărțile care urmează să fie publicată din scrierile mele [Educație], se va afla un material suplimentar considerabil cu privire la educarea copiilor.

Cei care își asumă responsabilitățile părintești ar trebui să se gândească mai întâi dacă vor fi în stare să-i înconjoare pe copiii lor cu influențe corespunzătoare. Căminul este atât o biserică a familiei, cât și o școală a familiei. Atmosfera din cămin ar trebui să fie atât de spirituală, încât toți membrii familiei, părinți și copii, să fie binecuvântați și întăriți prin faptul că sunt împreună. Influențele cerești au un rol educativ. Cei care sunt înconjurați de astfel de influențe sunt pregătiți să intre în școala cerească.

Mamele trebuie să fie în stare să-i învețe pe micuții lor cu înțelepciune în primii ani ai copilăriei. Dacă fiecare mamă ar fi capabilă să facă lucrul acesta și și-ar lua timp să-i învețe pe copiii ei lecțiile pe care trebuie să le

învețe în anii timpurii, atunci toți copiii ar putea să fie ținuti în școala familiei până la vârsta de opt, nouă sau zece ani.

Totuși multe femei care intră în relația căsătoriei nu reușesc să își dea seama de toate responsabilitățile sfinte pe care le implică rolul de mamă. Din nefericire, multe nu au capacitatea de a educa. În multe cămine există doar puțină disciplină, iar copiilor li se îngăduie să facă tot ce le place. Astfel de copii aleargă încă și încolo și nimeni din cămin nu este în stare să-i îndrume corect; nimeni nu are tactul înțelept cu care să-i poată învăța cum să-i ajute pe tata și pe mama, nimeni nu poate să pună corespunzător acea temelie care ar trebui să se afle la baza educației lor viitoare. Copiii care se află în această situație nefericită sunt cu adevărat demni de milă. Dacă nu li s-ar acorda ocazia de a primi o educație corespunzătoare în afara căminului, ei ar fi lipsiți de multe privilegii pe care fiecare copil are dreptul să le aibă. Aceasta este lumina care mi-a fost prezentată.

Aceia care nu sunt în stare să-i educe pe copiii lor nu ar fi trebuit să-și asume niciodată responsabilitățile de părinte. Dar deciziile lor greșite ar trebui oare să ne determine să nu facem niciun efort pentru a-i ajuta pe micuții lor să-și formeze caractere frumoase? Dumnezeu dorește să tratăm aceste probleme într-un mod înțelept.

Școlile bisericilor trebuie să fie asociate cu sanatoriile. — În sanatoriile noastre, trebuie să menținem un standard înalt. În aceste instituții trebuie să fie angajate, ca medici, administratori și personal medical, numai persoane care își țin casa în rânduială. Comportamentul copiilor are o influență convingătoare asupra tuturor celor care vin la aceste sanatorii. Dumnezeu dorește ca influența aceasta să fie reformatoare. Lucrul acesta poate fi realizat, dar este necesar să avem grijă. Tatăl și mama trebuie să acorde o atenție specială educării fiecărui copil. Totuși voi știți cum sunt familiile din această regiune. Părinții înțeleg care este situația. Felul în care mi-a fost prezentată îmi arată că influența exercitată asupra

copiilor mici nu este aceea care ar trebui să fie, iar acest fapt este o rușine. Fiecare dintre ei trebuie să fie pus să îndeplinească o lucrare folositoare. Lor trebuie să li se spună ce să facă. Dacă tatăl nu poate să fie cu ei, mama trebuie să fie învățată cum să-i educe. De când am fost aici, mi-a fost dată lumina că lucrul cel mai bun care poate fi făcut este acela de a avea o școală. Nu m-am gândit deloc că trebuie să fie primiți în școală copiii foarte mici. Totuși cel mai bine ar fi să avem școala aceasta pentru cei de vârsta la care pot să învețe și să avem profesori care să-i disciplineze. Noi avem o școală aici, deoarece în cealaltă școală [publică] nu poate fi predat Cuvântul lui Dumnezeu. Fratele nostru [Anthony] care predă în școala aceea este perfect capabil să se îngrijească de o școală în care este predat Cuvântul lui Dumnezeu. El este pe deplin capabil să facă lucrarea aceasta. El are deja un loc de muncă, ei l-au angajat și, atâta vreme cât îl lasă să stea fără dificultăți, ar fi mai bine să lucreze acolo.

Privilegiile unei școli pentru copiii mai mici. — Aici este o lucrare care trebuie să fie făcută pentru familii și pentru copiii care sunt în vârstă de șapte, opt și nouă ani. Ar trebui să avem o clasă în care copiii aceștia să poată fi învățați. În școală, vor învăța lucruri pe care adesea nu le învață în afara ei, cu excepția faptului că le învață de la alte persoane cu care vin în contact. (...)

Prin urmare, se pare că întrebarea se referă la frecventarea școlii de către acești copii. Aș dori să știu de la părinți, de la fiecare dintre ei, dacă se simt pe deplin mulțumiți de copiii lor așa cum sunt, fără a fi trimiși la școală — la o școală în care se predau studii biblice, în care este ordine, disciplină și care încearcă să găsească pentru ei ceva de făcut care să le ocupe timpul. Nu cred că va fi cineva care să aibă obiecțiuni, dacă oamenii ajung să înțeleagă acest fapt.

Contextul sfaturilor anterioare. — Când am auzit obiecțiile pentru care copiii nu pot să meargă la școală până la vârsta de zece ani, am dorit să vă spun că, în vremea când mi-a fost dată lumina că nu trebuie să trimitem copiii la școală până când nu sunt suficient de mari pentru a fi învățați, nu exista nicio școală a păzitorilor Sabatului. Copiii trebuiau să fie învățați în cămin pentru a ști cum să se comporte când urmau să meargă la școală, așa încât să nu fie duși în rătăcire. Nelegiuirea care se petrece în școlile obișnuite este aproape dincolo de imaginație.

Aceasta era situația, iar eu sunt foarte tulburată de ideea celor care spun: „Sora White a spus așa și așa, aceasta sau aceea, iar noi vom face exact așa cum a spus ea.”

Dumnezeu dorește ca toți să avem o judecată echilibrată și să gândim logic. Circumstanțele schimbă condițiile. Circumstanțele schimbă relația dintre lucruri.

O biserică a școlii în comparație cu o educație deficitară în cămin. — Aici se află un sanatoriu, iar acesta trebuie să aibă influența cea mai nobilă cu putință în interior și în afară. Prin urmare, dacă oamenii văd venind la sanatoriu copii cu privirea ageră, cu ochi de pisică sălbatică, zburdând încolo și înapoi, neavând nimic de făcut și începând să facă poze și toate aceste lucruri, acest fapt este dureros pentru aceia care doresc să păstreze reputația școlii. Prin urmare, din lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, eu declar că, dacă o familie nu are capacitatea de a-i educa pe copii, nici de a-i disciplina și de a-i ține sub control, cerându-le să fie ascultători, lucrul cel mai bun este să-i punem într-un loc unde vor asculta. Să-i punem într-un loc unde li se va cere să asculte, deoarece ascultarea este mai bună decât jertfa. În fiecare familie trebuie să fie cultivat un comportament bun.

Noi îi educăm pe micuții lui Dumnezeu în familiile noastre. Așadar, ce

fel de educație le dăm? Cum sunt cuvintele noastre? Sunt ele nestăpânite, neatente și neglijente? Se manifestă o atitudine arogantă, asupritoare? Au loc certuri sau conflicte, deoarece părinții nu au capacitatea de a trata situațiile? Domnul dorește să luăm în considerare toate lucrurile. Fiecare părinte are o problemă de rezolvat: Ce gândesc copiii mei? Unde sunt ei? Cresc ei pentru Dumnezeu sau pentru Diavolul? Toate aceste lucruri trebuie să fie luate în considerare.

Cartea care va fi publicată va avea mult de spus cu privire la marile principii care trebuie să fie aplicate în educarea copiilor încă de când se află în brațele mamei. Vrajmașul va lucra tocmai prin acei copii, dacă nu sunt disciplinați. Cineva îi disciplinează. Dacă mama și tatăl nu fac lucrul acesta, îl va face Diavolul. Aceasta este situația. El va prelua controlul. (...)

Nu voi spune atât de mult acum, deoarece doresc să înțeleg exact despre ce trebuie să vorbesc. Doresc să-mi fie prezentate motivele pentru care copiii nu trebuie să meargă la școală.

Grădinița de la Battle Creek

Am fi putut să facem același lucru pe care l-au făcut cei de la Battle Creek. Ei m-au dus din loc în loc în azilul pentru orfani [Casa Haskell] din Battle Creek. Copiii de cinci ani și mai mari erau așezați la niște mese mici. Educația era în conformitate cu programa pentru grădiniță: erau învățați cum să lucreze și cum să aranjeze lucruri. Aveau o grămadă mare de nisip de calitate bună și îi învățau pe copii cum să lucreze împreună, cum să confecționeze corabia lui Noe și cum să facă animalele să intre în corabie. Toți făceau acest fel de lucruri.

Eu am încredere deplină în abilitatea sorei Peck, totuși, dacă ea se va ocupa de toate lucrurile de care s-a ocupat până acum — iar eu sunt

mulțumită de faptul că sunt exact lucrurile care ar trebui să fie făcute —, ar trebui să fie încă o educatoare, nu credeți?

Sora Peck [una dintre asistentele literare ale lui Ellen G. White, care lucra ca învățătoare la școala bisericii]: Eu cred că dacă am făcut lucrarea în mod satisfăcător și dacă vom fi în situația de a avea copii mai mulți, ar trebui să fie un ajutor suplimentar.

Lumina primită cu privire la „aceste lucruri”

Ellen White: Ideile mele au fost exprimate fără să fi fost prelucrate, o frântură aici și o frântură acolo. Eu am scris, dar nu totul. Mai am mult de scris. Vreau să mă ocup de lucrurile pe care le-am spus. Mai întâi aș dori să înțelegeți următoarele. Aceasta este lumina care mi-a fost dată cu privire la aceste lucruri.

Aici sunt copii isteți. Sunt copii de cinci ani care, din punct de vedere al capacităților, pot fi educați la fel de bine cum sunt educați mulți copii de zece ani, iar aceștia pot să înțeleagă subiectele prezentate de mame.

Atâta vreme cât copiii lui Willie⁵⁷ se află și locuiesc aici, aș dori să învețe la o școală. Dacă grădinița poate fi afiliată școlii, prin adăugarea unei camere la clădire pentru astfel de elevi, toți ar trebui să simtă responsabilitatea de a contribui la construcția acelei camere. Cu privire la mamele care doresc să își țină copiii acasă și care sunt pe deplin competente și ar prefera să-i educe ele însele, nimeni nu are vreo obiecție. Ele pot să facă astfel. Totuși trebuie să fie asigurate mijloace astfel încât toți copiii celor care sunt angajați în această fabrică de alimente și în acest sanatoriu și în alte activități care se desfășoară aici să beneficieze de o educație. Noi trebuie să o realizăm la standardele cele mai înalte.

Pastorul C. L. Taylor: Soră White, aş dori să pun o întrebare cu privire la responsabilitatea părinţilor şi la relaţia dintre această responsabilitate şi şcoala bisericii. Aşadar, să presupunem că am un băiat — am unul de şapte ani. Noi suntem întru totul capabili să îl educăm şi ne-am pregătit să îndeplinim această lucrare. Să presupunem că alegem să nu ne asumăm această responsabilitate, ci îl neglijăm pe băiat, îl lăsăm să se răătăcească. Oare ajunge să fie responsabilitatea bisericii să facă lucrarea pe care aş putea să o fac eu, dacă aş dori? Aceasta este întrebarea. Dacă nu am grijă de băiat, când pot, când sunt în stare să fac acest lucru, oare ar trebui să-i cer bisericii să facă acest lucru în locul meu?

Sora White: Voi puteţi să vă îngrijiţi de el, dar faceţi lucrul acesta cu adevărat?

Pastorul William C. White: Ea nu se referă la experienţa ta personală.

Ellen White: Biserica aflată în această regiune este o biserică influenţabilă. Ea este supusă influenţelor din afară. Aceste influenţe sunt aduse continuu pentru a ne pune la încercare. Întrebarea este: Va fi ea unită şi, dacă va fi necesar, va pregăti o cameră — care nu va costa infinit de mult —, o cameră pentru ca aceşti copii să vină şi să primească o educaţie, să aibă un învăţător şi să fie crescuţi aici, unde pot să fie pregătiţi pentru o şcoală superioară? Aceasta este întrebarea.

Felul de educaţie de care au nevoie copiii

Aceşti copii mici ar trebui să beneficieze de o educaţie, atât cât pot să primească într-o şcoală. Ei ar trebui să beneficieze de disciplina primită într-o şcoală, sub îndrumarea unei persoane care ştie cum să se ocupe de copii, în funcţie de temperamentele lor diferite. Acea persoană ar trebui să se străduiască să-i facă pe copii să îşi înţeleagă responsabilităţile unii faţă de

alții și responsabilitatea față de Dumnezeu. Minteă lor ar trebui să fie înrădăcinată în principiile care urmează să-i pregătească pentru un nivel școlar tot mai înalt.

Există o școală mai înaltă, unde toți ar trebui să învățăm, iar dacă acești copii nu sunt crescuți pentru a-și forma obiceiuri și gânduri corecte și nu sunt disciplinați corect, mă întreb cum vor intra vreodată în școala cerească? Unde este respectul lor? Unde sunt ideile prețioase pe care ar trebui să le cultive? Cu privire la toate aceste lucruri, trebuie să aibă loc o experiență de fiecare zi.

Când merge dintr-o parte în alta în casă, mama nu trebuie să fie iritată, să-l certe pe copil și să spună: „Îmi stai în cale și vreau să te dai la o parte, mai bine ieși afară!” sau alte astfel de lucruri. Ea trebuie să-i trateze pe copiii ei întocmai cum i-ar trata Dumnezeu pe copiii Săi mai mari. El ne numește copii în familia Sa. El dorește să fim educați în conformitate cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu. El vrea ca această educație să înceapă cu acești micuți. Dacă mama nu are tact și înțelepciune, dacă nu știe cum să se ocupe de mintea omenească, ar trebui să-i încredințeze pe copii cuiva care îi va disciplina și le va modela mintea.

Așadar, am prezentat aceste lucruri în așa fel încât să poată fi înțelese? Există vreun punct, Willie, care se află în carte și pe care nu l-am abordat aici?

William C. White: Nu știu. Constat, mamă, că poporul nostru de pretutindeni din State și din întreaga lume, trebuie să spun, uneori, face reguli generale pe baza unei declarații izolate.

Prin urmare, când am studiat Biblia și scrierile tale, am ajuns să cred că există un principiu aflat la baza fiecărui subiect și că nu putem înțelege

corect regula, dacă nu înțelegem principiul.

Am crezut că, în unele dintre declarațiile care au creat destul de multe controverse — așa cum sunt sfaturile cu privire la folosirea untului și declarația că mama este singurul învățător pe care un copil trebuie să îl aibă până la vârsta de opt sau zece ani —, am avut privilegiul de a înțelege principiul. Eu am crezut că în studiul acelor declarații ar trebui să recunoaștem că fiecare poruncă a lui Dumnezeu a fost dată împreună cu harul și a luat în considerare circumstanțele.

Dumnezeu a zis: „Ce a unit Dumnezeu omul să nu despartă”, și totuși Hristos explică legea divorțului ca fiind dată din cauza împietririi inimilor oamenilor. Din cauza degenerării oamenilor, a fost îngăduită o lege a divorțului, care nu s-a aflat în planul inițial al lui Dumnezeu. Eu cred că, referitor la astfel de declarații izolate, cum ar fi protestul tău împotriva consumului de unt și declarația că un copil nu ar trebui să aibă niciun alt învățător în afară de mamă până la vârsta de opt sau zece ani, trebuie să fie înțeles principiul.

Prin urmare, când ți-a fost dată viziunea aceea cu privire la consumul de unt, ți-a fost prezentată starea lucrurilor, și anume oameni care consumau unt plin de microbi. Ei îl foloseau la prăjit și gătit, iar consumarea lui era dăunătoare. Totuși, mai târziu, când cei din poporul nostru au cercetat principiul implicat, au constatat că, deși untul nu este cel mai bun, ar putea să nu fie atât de rău ca alte rele și, în unele cazuri, îl consumă.

Eu am presupus că problema cu privire la școala aceasta a fost asemănătoare. Planul ideal este ca mama să fie învățătorul — un învățător inteligent, asemenea celui pe care l-ai descris în dimineața aceasta. Totuși cred că a fost o mare daună adusă lucrării noastre din Maine și până în California și din Manitoba până în Florida, din cauză că poporul nostru a luat

acea declarație cu privire la faptul că, până la vârsta de opt sau zece ani, un copil nu trebuie să aibă niciun alt învățător, cu excepția mamei, ca fiind o interdicție categorică, în urma căreia copiii nu au beneficiat de privilegiile școlii. Dacă înțeleg bine, aceasta este adevărata problemă pe care o avem de discutat aici.

Când frații vor cerceta subiectul acesta din punctul de vedere al binelui copilului, din punctul de vedere al corectitudinii față de părinți, atât cât pot eu să înțeleg, vor recunoaște că există situații în care ar fi mai bine ca un copil să beneficieze de privilegiile școlii, decât să fie neglijat. Totuși există regula că un copil nu trebuie să aibă alți învățători, cu excepția părinților, până la vârsta de opt sau zece ani. Aceasta pune capăt discuțiilor. (...)

Sora White: Ei bine, dacă părinții nu au înțeles, ai putea să te oprești chiar aici. Prin urmare, trebuie să facem planuri, deoarece există destul de mulți părinți care nu și-au asumat responsabilitatea de a se disciplina pe ei înșiși. (...)

Eu cred că oamenii aflați aici, care sunt înstăriți, pot să contribuie fiecare cu câte ceva pentru a susține o școală pentru alții. Eu sunt dispusă să fac lucrul acesta. Nu cred că banii ar trebui să fie un considerent care să intre în discuție. [Noi vorbim mereu despre] „cheltuială”, „cheltuială”, „cheltuială” — până la urmă este o nimica toată să avem povara acestei cheltuieli mărunte.

Stabilirea unui model

William C. White: Deoarece au fost menționați copiii mei, aș dori să spun un cuvânt despre acest lucru. Interesul meu cu privire la rezultatul acestei întrevederi nu are nicio legătură cu copiii mei. Interesul meu cu privire la rezultatul acestei întrevederi are legătură cu influența lui asupra

lucrării noastre de pretutindeni. De la început și până acum, interesul meu pentru școala aceasta nu a avut legătură, în principiu, cu copiii mei. (...)

Toată lumea știe că sora Peck are multă experiență în predare și că are patru ani de experiență în colaborarea cu mama, ocupându-se de scrierile ei și ajutând-o să pregătească o carte despre educație. Interesul meu cel mai mare pentru școală nu a avut în vedere familia mea, nici doar biserica din St. Helena.

Interesul meu pentru această școală constă în faptul că noi avem privilegiul de a stabili un model. Succesele și eșecurile, precum și conducerea acestei școli vor influența lucrarea școlilor bisericii noastre de pretutindeni în California și mult mai departe, datorită experienței îndelungate a sorei Peck în calitate de învățătoare, cât și a colaborării cu tine, mamă, în pregătirea cărții despre educație. Toate aceste lucruri au făcut ca școala aceasta să fie ca o cetate așezată pe un munte.

Prin urmare, îngrijorarea legată de regulile cu privire la copiii mici nu a fost cauzată în principal de faptul că au fost neglijați copiii mei, ci de faptul că s-au stabilit reguli pe care le consider foarte nemiloase. Felul în care au fost aplicate le face un mare rău copiilor noștri mai mici.

Subiectul grădiniței

Lumea îndeplinește o mare lucrare pentru copii prin intermediul grădinițelor. În locurile unde avem instituții și ambii părinți sunt angajați, aceștia ar fi bucuroși să-și trimită copiii la o grădiniță. Am fost convins că, în multe dintre bisericile noastre, o grădiniță organizată corespunzător pentru câteva ore pe zi ar fi o mare binecuvântare. Mamă, nu am găsit în învățăturile, regulile sau sfaturile tale pentru poporul nostru nimic care să fie împotriva acestei idei. Totuși regulile impuse de conducătorii școlii noastre

au nimicit complet în multe părți ale țării orice efort de a înființa grădinițe pentru copiii noștri.

Sunt câteva cazuri în care ei sunt de partea îndeplinirii acestei lucrări. Dr. Kellogg face acest lucru în școala lui pentru orfani, pe care ai văzut-o și ai lăudat-o, și mai sunt câteva alte locuri în care este îndeplinită această lucrare. Cei de la Berrien Springs au îndrăznit vara trecută să aducă un educator pentru grădiniță și să îngăduie ca această parte a lucrării să beneficieze de o oarecare atenție. Totuși, în general, în aproape nouă zecimi din teritoriu, regulile impuse de conducătorii școlii noastre nimicesc complet această parte a lucrării.

Ellen White: Ei bine, trebuie să fie făcută o reformă în domeniul acesta.

William C. White: Regulile din această școală și motivele care mi-au fost prezentate întotdeauna pentru aceste reguli s-au bazat pe declarația ta că mama copilului trebuie să fie singurul lui învățător până la vârsta de opt sau zece ani. Eu am crezut că, pentru binele cel mai mare al lucrării școlilor noastre din întreaga lume, avem privilegiul unor întrevederi de felul celei pe care am avut-o în dimineața aceasta și, de asemenea, de a înțelege principiul care stă la baza acestor lucruri.

Ellen White: Da, este bine ca lucrurile să fie prezentate cu claritate. Prin urmare, nu vei găsi niciodată o ocazie mai bună de a o avea pe sora Peck pentru a se ocupa chiar și de copiii mai mici. Trebuie să fie o cale de rezolvare, într-un fel.

Cu privire la spațiu, deoarece trebuie să existe o cameră, întreb dacă este cel mai bine să fie construită chiar în clădirea școlii sau trebuie să fie separată. Mie mi se pare că ar putea să fie o clădire separată. Nu știu cum ar fi cel mai bine. Acest fapt trebuie să fie cercetat — avantajele și

dezavantajele. Cred că sora Peck ar putea să spună mai bine decât oricare dintre noi cum ar trebui să fie. (...)

Ar putea școala să aducă un deserviciu?

C. L. Taylor: Am discutat despre acest subiect, și anume că școala bisericii nu va fi o binecuvântare pentru o comunitate, dacă ajunge să preia responsabilitatea pe care ar trebui să o poarte părinții înșiși. Iar dacă vom începe să investim banii într-o construcție, nu contează dacă va fi o clădire sau doar o cameră. Totuși, dacă preluăm responsabilitatea pe care ar trebui să și-o asume părinții, atunci școala bisericii va ajunge o capcană sau o piedică, în loc de a fi o binecuvântare. Aceasta este tot ce am auzit spunându-se când s-a ajuns la punctul despre școală. (...)

Sora Peck: Cu privire la punctul acesta, soră White, am avut în minte o întrebare. Care este datoria noastră ca învățători? Este aceea de a încerca să-i ajutăm pe părinți să înțeleagă și să își asume responsabilitatea sau ar trebui să preluăm noi responsabilitatea lor, luându-i pe copii la școală?

Ellen White: Dacă ei nu și-au înțeles responsabilitatea din toate cărțile, scrierile și predicile, ai putea să le-o repeți de acum și până la venirea Domnului și nu vor simți nicio povară. Nu este de folos să vorbim despre responsabilitate, când ei nu au simțit-o niciodată.

O școală care creează o impresie favorabilă

Dorim să avem o școală asociată cu sanatoriul. Mi-a fost descoperit că, oriunde există un sanatoriu, trebuie să fie și o școală, iar școala aceea trebuie să fie condusă în așa fel încât să lase o impresie bună asupra tuturor celor care vor vizita sanatoriul. Oamenii vor vizita școala aceea și vor vedea cum este administrată. Școala nu trebuie să fie departe de sanatoriu, așa încât ei să

poată afla despre ea.

În administrarea școlii trebuie să fie asigurată disciplina cea mai bună cu putință. Când învață, elevii nu pot să facă tot ce doresc. Ei trebuie să renunțe la dorințele lor și să se supună disciplinei. Aceasta este o lecție care, în destul de multe familii, încă nu a fost învățată. Totuși noi auzim: „Oh, lăsați-i să facă lucrul acesta! Sunt doar niște copii. Vor învăța când vor ajunge mai mari.”

Ei bine, vreau să vă spun că, îndată ce un copil aflat în grija mea a început să dea pe față simțăminte aprinse și să se trântescă pe jos, nu a făcut acest lucru decât o singură dată. Nu am lăsat ca Diavolul să lucreze tocmai prin copilul acela și să pună stăpânire pe el.

Domnul vrea să înțelegem lucrurile. El spune: „Avraam va porunci fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului”, iar noi trebuie să înțelegem ce înseamnă a porunci și să înțelegem că, dacă vrem să ne împotrivim Diavolului, trebuie să facem lucrul acesta.

Acum, nu știu dacă am reușit să ajungem mai departe de punctul de la care am început.

C. L. Taylor: Da, cred că am reușit.

L. M. Bowen: Cred că știm ce avem de făcut.

Sora Gotzian: S-a spus destul pentru a ne determina să ne gândim și să facem ceva.

Ellen White: Domnul ne vorbește serios. Da, noi am ajuns să fim un exemplu. Înțelegeți acum că sunt atât de multe sanatorii și atât de multe școli

care trebuie să fie asociate cu ele. Am ajuns să ne venim în fire și să recunoaștem că trebuie să avem o influență, și anume o influență cu privire la copii. (...)

Școala voastră trebuie să fie un exemplu. Ea nu trebuie să urmeze modelul școlilor din zilele noastre. Nu trebuie să fie ca ele. Școala voastră trebuie să fie organizată după un plan care este mult mai înaintat decât al celorlalte școli. Trebuie să fie practică. Lecțiile să fie puse în practică, să nu fie doar o recitare a teoriilor.

C. L. Taylor: Sunt mulțumit că începem să facem pași în direcția aceasta. Cu toții vedem că a venit o lumină adevărată. — Manuscrisul 7, 1904

PRINCIPII CĂLĂUZITOARE GENERALE

În orice loc în care se află o biserică

În orice loc în care se află o biserică, mare sau mică, trebuie să fie înființată o școală. — Scrisoarea 108, 1899

Nu maximele oamenilor, ci Cuvântul lui Dumnezeu

Hrana din Cuvântul lui Dumnezeu constituie elementul divin de care sufletul are nevoie pentru o dezvoltare sănătoasă a tuturor puterilor lui spirituale. Acest Cuvânt trebuie să fie esența educației în toate școlile noastre. Dacă este pus în practică, acest Cuvânt va da o putere sfințită, înțelepciune, integritate și putere morală. Nu cugetările oamenilor, nu teoria fapturilor omenești, ci Cuvântul lui Dumnezeu! — Manuscrisul 41a, 1896

Niciun plan de educație să nu fie stereotip

Domnul cere ca fiecare persoană care își asumă responsabilitatea acestei lucrări să aibă aptitudini dezvoltate și inteligență și să își pună în aplicare ideile cu conștiinciozitate, în conformitate cu serviciul și cunoștințele dobândite anterior în școli. Domnul nu i-a prescris nimănui un plan de educație precis. Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii. Când oamenii cu trăsături de caracter diverse își vor începe lucrarea încredințată în calitate de învățători și vor urma un plan de predare conform cu aptitudinile lor, nu vor trebui să presupună că este necesar să-i copieze pe învățătorii care au lucrat înaintea lor, de teamă să nu le scadă reputația. — Manuscrisul 170, 1901

O definiție a adevăratei educații

Adevărata educație este pregătirea capacităților intelectuale, morale și fizice pentru îndeplinirea fiecărei datorii, plăcute sau neplăcute. Ea este formarea fiecărui obicei și a fiecărei practici a inimii, a minții și a sufletului în scopul de a-I sluji lui Dumnezeu. Atunci, în curțile cerești se va putea spune despre voi că „sunteți împreună-lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3,9). — Scrisoarea 189, 1899

Calitățile recomandabile ale școlilor elvețiene

Aici, în Elveția, văd unele lucruri care cred că sunt vrednice să fie imitate. Profesorii din școli ies întotdeauna la joacă împreună cu elevii lor, îi învață cum să se angajeze în activități plăcute și reprimă orice tulburare sau greșală. Aceasta este o regulă neschimbătoare și îi include pe copiii de la cinci la cincisprezece ani.

Ca răsplată pentru comportarea bună și pentru sârguința în învățatură, profesorii îi iau pe elevi afară și fac plimbări lungi împreună, încetând activitățile școlare mai devreme decât de obicei. Îmi place lucrul acesta. Cred că pentru copii sunt ocazii mai puține de a ceda ispitei. Profesorii par să se implice în jocurile sportive ale copiilor și stabilesc regulile.

Dragoste sau reguli stricte și rigide. — Nu pot să aprob în niciun fel ideea de a-i trata pe copii în așa fel încât să simtă că sunt priviți fără încetare cu neîncredere, că trebuie să fie urmăriți și că nu pot să se comporte ca niște copii. Dar profesorii trebuie să se implice în amuzamentele copiilor, să fie una cu ei, să le arate că doresc să fie fericiți, iar faptul acesta îi va face pe copii să aibă încredere. Ei pot fi conduși prin dragoste, și nu prin reguli stricte, rigide și aspre, pe care trebuie să le respecte când iau masa ori când

se joacă. — Scrisoarea 42, 1886

Talentele pe care le avem ne-au fost încredințate pentru a le folosi și a le dezvolta. Oh, ce bine ar fi dacă părinții și-ar da seama că au răspunderea de a-și păstra căminul liber de orice pată a răului imoralității! Planul lui Dumnezeu este să avem în cămin un colț de cer mult mai mare decât cel de care ne bucurăm acum.

Priveliști plăcute și o ocupație interesantă. — Încă din anii cei mai timpurii, copiii sunt niște elevi și, dacă înaintea ochilor lor, în cămin, sunt menținute priveliști plăcute, ei se vor familiariza cu amabilitatea, bunătatea și dragostea creștină. Minte lor este formată din lucrurile pe care le văd și le aud, iar părinții seamănă niște semințe care le vor aduce o recoltă fie spre bine, fie spre rău. Dacă sunt creștini doar cu numele, dacă nu sunt și împlinitori ai Cuvântului, părinții își pun amprenta asupra copiilor lor, iar aceasta nu este amprenta lui Dumnezeu. Copiii doresc mult ceva care să-i impresioneze. Pentru Numele lui Hristos, părinți, dați-le sufletelor lor înfometate și însetate o hrană potrivită!

Copiii sunt activi din fire, iar dacă părinții nu le dau ceva de făcut, Satana va inventa ceva care îi va ține ocupați într-o lucrare rea. Prin urmare, învățați-i pe copiii voștri să îndeplinească o lucrare folositoare. Voi puteți să înveșmântați întreaga muncă într-o demnitate care o va face să fie folositoare și înălțătoare.

Faceți ca relația cu copiii să fie însoțită de plăcere. — Să nu simțiți că aveți datoria de a face viața copiilor voștri să fie neplăcută. Partea neplăcută va veni destul de repede. Faceți ca toate activitățile pe care le aveți în calitate de învățători și educatori ai copiilor voștri să fie cât se poate de plăcute pentru ei. Încurajați-i să facă din voi niște prieteni. Cu siguranță, veți găsi la copiii voștri impulsuri păcătoase, înclinații rele și obiceiuri discutabile, dar,

dacă îi încurajați să caute societatea voastră, veți putea să le modelați corect gusturile și simțămintele, să alungați nemulțumirea, resentimentele și răzvrătirea. Biruiți-le mândria, prin exemplul vostru de blândețe și smerenie.

Trebuie să scoatem din conversațiile noastre tot ce este aspru și condamnator. Dacă ne însușim blândețea și smerenia lui Hristos, Îl vom reprezenta pe El în toate relațiile cu copiii noștri. Tuturor celor care sunt implicați în lucrarea lui Hristos pentru salvarea sufletelor, Mântuitorul le spune: „Voi sunteți împreună-lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.” — Manuscrisul 143, 1899

FRECVENTAREA COLEGIILOR ȘI A UNIVERSITĂȚILOR DIN ȚARĂ

Dacă tinerii noștri ar fi convertiți în fiecare zi, nu ar fi niciun pericol să meargă la colegiile din țară, dar, dacă se simt liberi să înceteze a veghea o singură zi, tocmai în ziua aceea Satana este pregătit să-și întindă capcanele, iar ei sunt biruiți și conduși pe căi greșite — pe căi interzise, pe care nu Domnul le-a deschis.

Prin urmare, ar trebui să refuze creștinii să se asocieze cu cei neconvertiți și să caute să nu comunice în niciun fel cu ei? Nu, ei trebuie să fie împreună cu cei neconvertiți, să fie în lume, dar nu din lume, să nu meargă pe căile lor, să nu fie influențați de ei și să nu aibă inima deschisă față de obiceiurile și practicile lor. Asocierea lor trebuie să fie în scopul de a-i atrage pe alții la Hristos.

Influența unei idei false prezentate repetat. — Aici se află pericolul pentru tinerii noștri. În atracțiile și în învățăturile din aceste instituții, sunt amestecate idei false și fantezii în așa fel încât ei nu pot să discearnă otrava acestora, care este combinată cu idei folositoare și prețioase. Influența este atât de subtilă și lucrează atât de subtil, încât ei nu o percep, și totuși ea lucrează fără încetare. Profesorii susțin fără încetare anumite idei care sunt repetate din nou și din nou, iar în cele din urmă mintea începe să le asimileze și să li se conformeze.

Foarte adesea sunt studiate lucrările unor autori necredincioși. Acești oameni au un intelect ascuțit, sunt prezentate ideile lor inteligente, iar mintea studenților este influențată de ele. Studenții sunt încântați de strălucirea

inteligenței acestor autori.

Totuși, de unde au obținut oamenii aceia puterile intelectului lor? De unde au obținut inteligența? Din izvorul întregii cunoașteri. Cu toate acestea, ei și-au pervertit capacitățile și le-au dedicat Diavolului. Nu credeți voi că Diavolul este isteț? Când citesc autori necredincioși, mulți călătoresc pe drumurile Diavolului. Satana este o făptură inteligentă, iar ei se îndrăgostesc de învățătura și de istețimea lui. — Manuscrisul 8b, 1891

Pericolul de a-i asculta pe unii mari oameni ai lumii

Pentru mulți dintre tinerii noștri, este periculos să asculte cuvântările prezentate de către aceia pe care lumea îi numește „mari oameni”. Adesea, aceste cuvântări au o natură intelectuală înaltă și sunt pline de ideile false ale științei pe nedrept numite astfel și ale învățăturilor religioase populare, care sunt amestecate cu zicale și remarci înțelepte, dar subminează declarațiile Bibliei și lasă impresia că există motive de a pune sub semnul întrebării adevărul Cuvântului inspirat. În felul acesta, așa-ziii mari înțelepți seamănă semințele necredinței, dar numele lor sunt scrise în cărțile cerului ca ale unor oameni fără minte, iar ei constituie o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Ei repetă ideile false pe care Satana le-a pus în gura șarpelui și îi duc pe tineri în amăgire.

Vrăjmașul este satisfăcut de acest fel de educație. Ea este vrăjitorie. Marele apostol a întrebat: „Cine v-a fermecat ca să nu ascultați adevărul?” Aceia care primesc și admiră ideile acestor așa-ziii mari oameni sunt în pericol, deoarece, prin subtilitatea vrăjmașului, raționamentele fanteziste ale acestor învățători falși prind rădăcină în inima tinerilor și, aproape imperceptibil, ei sunt convertiți de la adevăr la minciună. Totuși convertirea ar trebui să fie în direcția opusă. Tinerii noștri care au înțeles dovezile adevărului ar trebui să fie bine întemeiați și capabili să câștige sufletele din

întunericul ideilor false la Hristos.

Tinerii care merg la Ann Arbor⁵⁸ trebuie să Îl primească pe Isus ca Mântuitor personal, deoarece altfel vor clădi pe nisip și temelia lor va fi spulberată. Duhul lui Hristos trebuie să înnoiască și să sfințească sufletul, iar dragostea curată față de Hristos trebuie să fie păstrată vie, printr-o încredere în Dumnezeu plină de smerenie, dovedită zilnic. Chipul lui Hristos, nădejdea slavei, trebuie să fie format în voi. Isus să fie văzut în voi de aceia cu care vă asociați. — Scrisoarea 26, 1891

Studentii adventiști de ziua a șaptea

Valdenzii au mers să învețe la școlile din lume. Ei nu au făcut nicio declarație și, în aparență, nu au dat atenție nimănui, ci au trăit ce au crezut. Ei nu au sacrificat niciodată principiile, iar principiile lor au ajuns să fie cunoscute curând. Acestea erau diferite de tot ce văzuseră vreodată ceilalți studenți, iar ei au început să se întrebe: „Ce înseamnă toate aceste lucruri? De ce acești oameni nu pot fi determinați să se abată de la principiile lor?” În timp ce se gândeau la aceste lucruri, i-au auzit rugându-se în camerele lor, nu fecioarei Maria, ci Mântuitorului, căruia I se adresau ca fiind singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om. Studenții din lume au fost încurajați să pună întrebări și, când li s-a spus istoria simplă a adevărului, așa cum este el în Isus, au înțeles-o.

Am încercat să prezint aceste lucruri la Harbor Heights. ⁵⁹ Cei care au Duhul lui Dumnezeu, care au adevărul întipărit în însăși ființa lor, ar trebui să fie încurajați să meargă la colegii și să trăiască adevărul asemenea lui Daniel și Pavel. Fiecare trebuie să cerceteze ca să vadă cum poate prezenta cel mai bine adevărul în școală, pentru ca lumina adevărului să poată străluci. Aluatul va începe să lucreze, deoarece noi putem să depindem mult mai mult de puterea lui Dumnezeu, care este manifestată în viața copiilor Săi, decât de

orice cuvinte care pot fi rostite. De asemenea, ei trebuie să pună întrebări în limbajul cel mai simplu cu putință, cu privire la doctrinele biblice simple.

Semănarea semințelor adevărului în minți și inimi

După ce au ajuns să fie întemeiați, înrădăcinați și statorniciți în adevăr, acești tineri trebuie să meargă la instituțiile de învățământ ca studenți. Ei pot să păstreze principiile vii ale adevărului și să păzească Sabatul și, astfel, vor avea ocazia de a lucra pentru Domnul, semănând semințele adevărului în minți și în inimi. Sub influența Duhului Sfânt, aceste semințe vor răsări și vor aduce roade spre slava lui Dumnezeu, având ca rod mântuirea sufletelor. Studenții nu trebuie să meargă la aceste instituții de învățământ în scopul de a fi iluminați cu privire la subiectele teologice, deoarece profesorii din școală au nevoie ei înșiși să fie cercetători ai Bibliei. Să nu fie începută nicio conversație deschisă, dar când se va oferi ocazia de a pune întrebări cu privire la învățăturile Bibliei, lumina va străluci în multe minți. Va fi stârnit un spirit de cercetare.

Un procedeu în care există un mare pericol. — Abia îndrăznesc să prezint această metodă de lucru, deoarece există pericolul ca aceia care nu au nicio legătură cu Dumnezeu să meargă la astfel de școli și, în loc de a corecta greșeala și de a răspândi lumina, ei înșiși să fie duși în rătăcire. Totuși, lucrarea aceasta trebuie să fie făcută și va fi făcută de cei care sunt conduși și învățați de Dumnezeu. — Manuscrisul 22a, 1895

HARUL AMABILITĂȚII

Cei care lucrează pentru Hristos trebuie să fie curați, drepecți și demni de încredere și, de asemenea, să fie duioși, plini de milă și amabili. În comportamentul celor care sunt cu adevărat amabili există un farmec deosebit. Cuvintele amabile, privirile plăcute, comportamentul curtenitor sunt de o valoare inestimabilă. Creștinii lipsiți de amabilitate îi neglijează pe ceilalți și arată astfel că nu sunt uniți cu Hristos. Este imposibil să fii unit cu Hristos, și totuși să fii lipsit de amabilitate.

Fiecare creștin trebuie să fie așa cum a fost Hristos când a trăit pe acest pământ. El este exemplul nostru nu numai prin neprihănirea Sa, ci și prin răbdarea, blândețea și atitudinea Sa cuceritoare. El a fost neclintit ca o stâncă atunci când era vorba de adevăr și de datorie, dar întotdeauna a fost bun și amabil. Viața Sa a fost o ilustrare perfectă a adevăratei amabilități. El a avut întotdeauna o privire plină de bunătate și un cuvânt de mângâiere pentru cei nevoiași și asupriți.

Prezența Sa aducea o atmosferă mai curată în cămin, iar viața Sa era ca un aluat care lucra asupra elementelor societății. El a umblat nepătat și nevinovat printre oameni nesăbuiți, aspri și nepoliticoși, printre vameși nedrepecți, samariteni păcătoși, soldați păgâni, țărani aspri și prin mulțimea amestecată. Când i-a văzut pe oameni istoviți și obligați să poarte poveri grele, El a adresat pretutindeni câte un cuvânt plin de simpatie. El a împărtășit poverile lor și le-a repetat lecțiile pe care le învățase din natură cu privire la dragostea, bunăvoința și bunătatea lui Dumnezeu.

El a căutat să le inspire nădejde oamenilor celor mai aspri și

nepromițători, prezentându-le asigurarea că pot să ajungă nepătați și nevinovați, cu un asemenea caracter, încât să fie văzuți ca niște copii ai lui Dumnezeu.

Lucrarea pentru cei necredincioși. — Deși era iudeu, Domnul Hristos S-a asociat cu samaritenii, anulând obiceiurile fariseice ale poporului Său. În ciuda prejudecăților lor, El a acceptat ospitalitatea acestui popor disprețuit. El a dormit sub acoperișurile lor, a stat la mesele lor, a mâncat din mâncarea pregătită și servită de mâinile lor, a propovăduit pe străzile lor și i-a tratat cu bunătatea și amabilitatea cea mai mare.

Domnul Isus a stat ca oaspete de onoare la masa vameșilor, arătând, prin simpatia și bunăvoința Lui, că recunoștea demnitatea omului, iar oamenii doreau nespuse să ajungă vrednici de încrederea Sa. Cuvintele Sale ajungeau în sufletele lor însetate ca o putere binecuvântată și dătătoare de viață. Noi impulsuri erau trezite, iar pentru acești renegați ai societății se deschidea posibilitatea unei vieți noi.

Un argument puternic în favoarea Evangheliei. — Dragostea lui Hristos înmoaie inima și șlefuieste toate asprimile temperamentului. Să învățăm de la El cum să combinăm un înalt simț al curăției și al integrității cu seninătatea și calmul. Un creștin bun și amabil este argumentul cel mai puternic ce poate fi adus în favoarea Evangheliei.

Comportamentul unora care se declară creștini este atât de lipsit de bunătate și de amabilitate, încât binele lor este vorbit de rău. Sinceritatea lor ar putea să nu fie pusă la îndoială, corectitudinea lor ar putea să fie indiscutabilă. Totuși sinceritatea și corectitudinea nu vor compensa lipsa de amabilitate și de bunătate. Astfel de oameni trebuie să-și dea seama că Planul de Mântuire este un plan al milei, care a fost pus în aplicare pentru a șlefui orice asprime a naturii omenești. Ei trebuie să cultive acea amabilitate

creștină rară care îi face pe oameni să fie buni și atenți față de toți. Creștinul trebuie să fie la fel de plin de simpatie pe cât este de corect și la fel de plin de milă și de amabilitate pe cât este de drept și de cinstit.

Oamenii din lume se străduiesc să fie amabili, în scopul de a se face cât mai plăcuți cu putință. Ei se străduiesc să își modeleze comportamentul și vorbirea în așa fel încât să aibă influența cea mai mare asupra acelorora cu care se asociază. Ei își folosesc cunoștințele și aptitudinile cu cât mai multă abilitate pentru a atinge această țintă. „Fiii veacului acestuia sunt mai înțelepți față de semenii lor decât sunt fiii luminii.”

De-a lungul vieții, veți întâlni oameni a căror soartă este departe de a fi ușoară. Truda și nevoile, precum și lipsa oricărei speranțe pentru lucruri mai bune în viitor fac povara lor să fie foarte grea. Când se adaugă durerea și boala, povara este aproape insuportabilă. Ei sunt asupriți și istoviți de griji și nu știu încotro să se îndrepte pentru a primi ajutor. Când întâlniți astfel de oameni, lucrați cu toată inima pentru a-i ajuta. Nu este planul lui Dumnezeu ca aceia care sunt copiii Săi să se închidă în ei înșiși. Nu uitați că Hristos a murit și pentru acești oameni, la fel cum a murit pentru voi. Când sunteți în relație cu ei, fiți miloși și amabili. Faptul acesta vă va oferi posibilitatea de a-i ajuta, de a le câștiga încrederea și de a le inspira nădejde și curaj.

Harul lui Hristos schimbă omul cu totul. — Apostolul ne îndeamnă: „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.»” Harul lui Hristos schimbă omul cu totul, făcându-i pe cei aspri să fie nobili, pe cei duri să fie blânzi, pe cei egoiști să fie generoși. El supune temperamentul și vocea. Rezultatele lucrării lui se văd în politețea și duioșia arătate de un frate față de altul, în cuvintele încurajatoare și pline de bunătate și în faptele neegoiste. Prezența unor astfel de oameni în cămin este asemenea prezenței unor îngeri. Viața lor răspândește un parfum plăcut, care se înalță spre Dumnezeu ca o jertfă de tămâie sfântă.

Dragostea se manifestă prin bunătate, blândețe și îndelungă răbdare. Expresia feței este schimbată. Natura omenească ajunge să fie părtașă naturii divine. Domnul Hristos este onorat prin desăvârșirea caracterului. Când au loc toate aceste schimbări, îngerii izbucnesc în cântări sublime, iar Dumnezeu Tatăl și Domnul Hristos se bucură pentru sufletele modelate după chipul divin.

Un ton plăcut și o vorbire corectă. — Ar trebui să ne obișnuim să vorbim cu un ton plăcut, să folosim un limbaj corect și curat și cuvinte care exprimă bunătate și amabilitate. Cuvintele pline de bunătate sunt ca roua și ca ploile blânde pentru suflet. Scriptura spune despre Domnul Hristos că harul era turnat pe buzele Sale pentru a ști „cum să învioreze cu vorba pe cel doborât de întristare”. Domnul ne îndeamnă astfel: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har”, „ca să dea har” celor ce ne aud.

Unii dintre cei cu care intrăm în legătură pot fi aspri și nepoliticoși, dar voi înșivă să nu fiți mai puțini amabili din acest motiv. Cel care dorește să își păstreze respectul de sine trebuie să fie atent să nu rănească inutil respectul de sine al celorlalți. Regula aceasta ar trebui să fie respectată cu strictețe față de cei mai nepoliticoși și mai lipsiți de bun-simț dintre oameni.

Voi nu știți ce anume intenționează Dumnezeu să facă din acești oameni aparent nepromițători. În trecut, Dumnezeu a acceptat ca oameni care nu erau cu nimic mai promițători sau mai atrăgători să îndeplinească o mare lucrare pentru El. Duhul Său a lucrat asupra inimii lor, înviorând fiecare capacitate în vederea unor eforturi serioase. În aceste pietre aspre și neșlefuite, Domnul a văzut un material prețios care urma să reziste la încercarea furtunii, a căldurii și a presiunii. Dumnezeu nu îi vede pe oameni, așa cum îi vede omul. El nu judecă în funcție de aparențe, ci El cercetează inima și judecă drept.

Să fim niște oameni care uită de ei înșiși, urmărind fără încetare să-i încurajeze pe ceilalți, să le ușureze poverile prin fapte de bunătate duioasă și dragoste neegoistă. Aceste gesturi de amabilitate atentă, care încep în cămin și se extind dincolo de cercul familiei, ajung până departe și alcătuiesc fericirea vieții, iar neglijarea lor contribuie într-o măsură la fel de mare la nenorocirea vieții. — Manuscrisul 69, 1902 (publicat în Review and Herald, 20 august 1959)

ÎMBRĂCĂMINTEA ȘI PODOABELE

Binecuvântările îmbrăcăminteii corespunzătoare

Potrivită, modestă și să stea bine. — La fel ca în toate celelalte lucruri, noi avem privilegiul de a-L onora pe Creatorul nostru prin îmbrăcăminte. El dorește ca îmbrăcăminteii noastră să fie nu numai îngrijită și sănătoasă, ci și să stea bine. — Educație, p. 248

Ar trebui să facem tot ce se poate mai bine pentru înfățișarea noastră. La serviciul de la Sanctuar, Dumnezeu a indicat fiecare amănunt al veșmintelor acelor care slujeau înaintea Lui. În felul acesta, suntem învățați că El are o preferință cu privire la îmbrăcăminteii celor care-I slujesc. Îndrumările date cu privire la veșmintele lui Aaron erau foarte precise, deoarece veșmântul lui era simbolic. Tot așa, îmbrăcăminteii urmașilor lui Hristos trebuie să fie simbolică. Înfățișarea noastră, în toate privințele, ar trebui să fie caracterizată prin simplitate, modestie și curățenie. — Mărturii, vol. 6, p. 96

Prin lucrurile din natură, prin flori și crini, Domnul Hristos ilustrează frumusețea pe care o prețuiește Cerul, modestia, simplitatea, curăția, buna-cuviință, care vor face ca îmbrăcăminteii noastră să Îi fie pe plac. — Divina vindecare, p. 289

Îmbrăcăminteii și înfățișarea arată, în general, ce fel de oameni suntem. — Review and Herald, 30 ianuarie 1900

Noi judecăm caracterul unui om în funcție de îmbrăcăminteii pe care o

poartă. O femeie modestă și evlavioasă se va îmbrăca modest. Gustul rafinat și o minte educată se vor vedea în alegerea unor haine simple și corespunzătoare. (...) Femeia care este simplă și nepretențioasă în îmbrăcăminte și comportament arată că înțelege faptul că o femeie adevărată este caracterizată de valoarea morală. Cât de fermecătoare, cât de interesantă este simplitatea în îmbrăcăminte, a cărei frumusețe poate fi comparată cu aceea a florilor de pe câmp! — Review and Herald, 17 noiembrie 1904

Principii călăuzitoare sănătoase

Dacă lumea introduce un mod de îmbrăcăminte modest, decent și sănătos, care este în acord cu Biblia, adoptarea unui asemenea mod de îmbrăcăminte nu va afecta relația noastră cu Dumnezeu sau cu lumea. Creștinii trebuie să-L urmeze pe Hristos, iar îmbrăcăminte lor să fie conformă Cuvântului lui Dumnezeu. Ei trebuie să evite extremele. Trebuie să urmeze cu umilință o cale dreaptă, neabătută, care nu ține seama de aplauze sau de critică, și trebuie să se țină de ceea ce este bine doar pentru că este bine. — Mărturii, vol. 1, p. 458, 459

Îi rog pe frații noștri să trăiască atent în prezența lui Dumnezeu. Respectați obiceiurile în îmbrăcăminte în măsura în care se conformează cu principiile sănătății. Surorile noastre să se îmbrace simplu, așa cum fac multe, având haine dintr-un material bun, rezistent, potrivit acestui veac, și nicio problemă legată de îmbrăcăminte să nu le ocupe mintea. Surorile noastre trebuie să se îmbrace simplu. Să aibă o înfățișare modestă, serioasă și cu bun-simț. Oferiți-i lumii o ilustrație vie a harului lui Dumnezeu care împodobește omul dinăuntru. — Manuscrisul 167, 1897 (publicat în Îndrumarea copilului, p. 414)

Independența și curajul de a fi corect

Creștinii nu trebuie să depună eforturi speciale pentru a atrage atenția asupra lor, îmbrăcându-se diferit de lume. Dar dacă, atunci când își urmează propriile convingeri în privința datoriei de a se îmbrăca modest și sănătos, descoperă că sunt demodați, ei nu trebuie să-și schimbe îmbrăcămintea pentru a fi ca lumea, ci trebuie să dea dovadă de o independență nobilă și de curajul moral de a se purta așa cum este bine, chiar dacă toată lumea ar fi diferită de ei. — Mărturii, vol. 1, p. 458

Înnobilarea gusturilor

Adevărul nu îi face niciodată pe oamenii să fie aspri, brutali sau nepoliticoși. El ia oamenii cu toate păcatele și josnicia lor, îi desparte de lume și le înnobilează gusturile, chiar dacă sunt săraci și lipsiți de educație. Sub influența disciplinei creștine, are loc o lucrare continuă de înnobilare, care îi sfințește prin adevăr. Când sunt ispitiți să exercite chiar și o fărâmbă de influență care i-ar conduce departe de Hristos, pe calea lumii, în mândrie, modă sau paradă, ei rostesc cuvinte de împotrivire care vor abate puterea vrăjmașului. Ei spun: „Eu nu îmi aparțin. Sunt cumpărat cu un preț. Eu sunt un fiu al lui Dumnezeu, o fiică a Sa.” — Scrisoarea 26, 1900

Simplitatea în îmbrăcăminte

Inima mea a fost întristată, deoarece am văzut că mulți adventiști păzitori ai Sabatului ajung să fie lumești în gândire, în conversații și îmbrăcăminte. Oamenii care pretind a crede că au de vestit ultima solie a harului pentru lume sunt atrași de moda lumească și fac eforturi mari pentru a-i urma pe cei din lume, atât de departe cât consideră că le îngăduie mărturisirea lor de credință. Îmbrăcămintea lumească este atât de vizibilă în poporul nostru, încât cei necredincioși fac adesea remarca: „Ei nu se pot

deosebi de lume prin îmbrăcămintea lor.” Noi știm că acest fapt este adevărat, deși există multe excepții.

Cei care corespund standardului lumii nu sunt puțini la număr. Suntem îndurerați să vedem că ei exercită o mare influență, conducându-i pe alții să le urmeze exemplul. Când îi văd pe cei care au preluat numele lui Hristos cum copiază moda celor lumești, sunt cuprinsă de gândurile cele mai dureroase. Lipsa lor de asemănare cu Hristos este foarte vizibilă pentru toți. Împodobirea exterioară care este dată pe față atât înaintea celor lumești, cât și înaintea creștinilor dovedește absența împodobirii lăuntrice, a podoabei unui duh blând și liniștit, care este de mare preț în ochii lui Dumnezeu. (...)

Un indiciu cu privire la starea inimii. — Le avertizăm pe surorile creștine cu privire la tendința de a-și alege îmbrăcămintea în conformitate cu stilurile lumești, atrăgând în felul acesta atenția. Casa lui Dumnezeu este profanată prin îmbrăcămintea așa-ziselor femei creștine din zilele noastre. O îmbrăcămintă extravagantă, parada de lanțuri de aur și dantele bătătoare la ochi constituie un indiciu sigur al unei minți slabe și al unei inimi mândre.

Pentru a urma linia modei, mulți dintre tinerii noștri fac cheltuieli pe care situația lor nu le îndreptățește. Copiii unor părinți săraci caută să se îmbrace la fel ca aceia care sunt bogați. Părinții sacrifică banii, timpul și puterea primite de la Dumnezeu, pentru a confecționa și transforma îmbrăcămintea în așa fel încât să satisfacă vanitatea copiilor lor. Dacă surorile noastre care au bani din belșug și-ar organiza cheltuielile, nu în conformitate cu bogăția lor, ci având în vedere responsabilitatea lor față de Dumnezeu, ca niște ispravnice înțelepte ale mijloacelor care le-au fost încredințate, exemplul lor ar face mult pentru a stăvili răul care există acum între noi.

Tacticile lui Satana. — Satana stă în umbră, inventând mode care duc

la cheltuieli extravagante. El are un scop precis prin influențarea modei zilei. El știe că timpul și banii dedicați pretențiilor modei nu vor fi folosiți pentru scopuri mai înalte și mai sfinte. Timpul prețios este risipit pentru a ține pasul cu moda mereu schimbătoare și niciodată satisfăcătoare. Îndată ce este introdus un stil de modă, sunt concepute noi stiluri, iar apoi, pentru ca oamenii să rămână la modă, îmbrăcămintea trebuie să fie transformată. În felul acesta, creștinii cu inima împărțită își risipesc timpul, dându-i lumii aproape toate energiile lor.

Această povară întru totul inutilă este luată și purtată de bunăvoie de surorile noastre. Jumătate din poverile lor vin din încercarea de a urma moda, și totuși ele sunt dornice să accepte jugul, deoarece moda este dumnezeul căruia i se închină. Ele sunt ținute în cătușele robiei ca niște adevărate sclave, și totuși vorbesc despre independență! Ele nu cunosc nici măcar cele dintâi principii ale independenței. Nu au nici minte, nici gust, nici judecată proprie.

Satana are uimitor de mult succes în ce privește amăgirea minților cu stilurile de modă mereu schimbătoare. El știe că, atâta vreme cât mintea femeilor este umplută fără încetare de o dorință febrilă de a urma moda, însușirile lor morale sunt slabe și ele nu pot fi făcute să-și dea seama de adevărata lor stare spirituală. Ele sunt lumești, fără Dumnezeu și fără speranță.

Gustul, potrivirea și durabilitatea. — Noi nu descurajăm bunul-gust și eleganța în îmbrăcăminte. Un gust corect în îmbrăcăminte nu trebuie să fie disprețuit sau condamnat. Deși ar trebui să se renunțe la volănașe, broderii și ornamente, le încurajăm pe surorile noastre să folosească un material bun și durabil. Prin încercarea de a economisi bani cumpărând materiale ieftine, nu se câștigă nimic. Îmbrăcămintea să fie simplă și îngrijită, fără un aspect extravagant.

Tinerele care rup lanțurile sclaviei modei vor fi niște ornamente în societate. Femeia care este simplă și nepretențioasă în îmbrăcăminte și comportament arată că înțelege faptul că o doamnă adevărată este caracterizată de valoarea ei morală. — Manuscrisul 106, 1901 (publicat în Review and Herald, 20 martie 1958)

Renunțarea la sine în îmbrăcăminte este o parte a datoriei noastre creștine. Îmbrăcăminte simplă și abținerea de la parada de bijuterii și de podoabe de orice fel sunt în armonie cu credința noastră. Ne numărăm noi printre aceia care văd nesăbuința celor lumești, care își îngăduie extravaganță în îmbrăcăminte și plăcerea distracțiilor? Dacă este așa, ar trebui să aparținem categoriei celor ce se feresc de tot ce aprobă acest spirit care pune stăpânire pe mintea și inima acelor care trăiesc numai pentru această lume și nu se gândesc niciodată și nu-și fac nicio grijă pentru cea viitoare. — Mărturii, vol. 3, p. 366

Oare plutim în derivă?

O soră care petrecuse câteva săptămâni în instituțiile noastre de la Battle Creek a spus că s-a simțit foarte dezamăgită de lucrurile pe care le-a văzut și le-a auzit acolo. Ea crezuse că va găsi un popor cu mult mai avansat decât bisericile mai tinere, atât din punct de vedere al cunoștinței adevărului, cât și al experienței religioase. Ea a sperat să obțină aici multă învățătură pe care să o poată duce surorilor ei de credință dintr-un stat îndepărtat. Totuși a fost surprinsă și îndurerată de ușurătatea, de spiritul lumesc și de lipsa de evlavie pe care le-a întâlnit la fiecare pas.

Înainte de a primi adevărul, ea urmase moda lumii în îmbrăcăminte, purtase bijuterii scumpe și alte podoabe, dar, după ce s-a hotărât să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, a simțit că învățăturile lui îi cereau să renunțe la toate podoabele extravagante și inutile. Ea a fost învățată că adventiștii de

ziua a șaptea nu poartă bijuterii, aur, argint sau pietre prețioase și că nu se conformează modei lumesti în îmbrăcăminte.

Când a văzut printre cei ce pretindeau că împărtășesc credința o asemenea îndepărtare de simplitatea Bibliei, ea a fost încurcată. Oare nu aveau ei aceeași Biblie pe care o studiasse ea și cu care se străduise să-și conformeze viața? Fusesse experiența ei din trecut doar fanatism? Interpretase ea greșit cuvintele apostolului: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu”?

Dna D, o persoană care ocupa o poziție importantă în instituție, a vizitat-o într-o zi pe sora _____, în timp ce aceasta scotea din bagajul ei un lăncișor de aur, spunând că dorea să vândă bijuteria respectivă și să pună banii obținuți în vistieria Domnului. Dna D a spus: „De ce îl vinzi? Dacă ar fi al meu, eu l-aș purta.” Sora _____ a răspuns. „De ce? Pentru că atunci când am primit adevărul, am fost învățată că toate aceste lucruri trebuie să fie lăsate eoparte. Cu siguranță, acestea sunt contrare învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu.” I-a citat ascultătoarei cuvintele apostolilor Pavel și Petru cu privire la punctul acesta: „Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială, nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.” „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit.”

Ca răspuns, doamna i-a arătat un inel de aur pe care îl purta și pe care îl primise de la un necredincios și i-a spus că ea consideră că nu este niciun rău să porți astfel de podoabe. „Noi nu suntem atât de scrupuloși”, a zis ea, „atât de formalști. Unii frați au fost exagerat de scrupuloși în opiniile lor cu privire la subiectul îmbrăcăminte. Doamnele din instituția aceasta poartă

ceasuri și lăntișoare de aur și se îmbracă la fel ca toți ceilalți oameni. Nu este o strategie bună să fim deosebite prin îmbrăcămintea noastră, deoarece atunci nu mai putem să exercităm o influență atât de mare.”

Conformare cu Hristos sau cu lumea. — Noi întrebăm: Este lucrul acesta în acord cu învățăturile lui Hristos? Urmăm noi Cuvântul lui Dumnezeu sau obiceiurile lumii? Sora noastră a hotărât că este mai sigur să adere la standardul Bibliei. Oare Dna D și alții care merg pe o cale asemănătoare se vor simți bine să se confrunte cu rezultatul influenței lor, în ziua când fiecare om va primi răsplata după faptele lui?

Cuvântul lui Dumnezeu este clar. Învățăturile lui nu pot fi confundate. Îl vom respecta noi, exact așa cum ni l-a dat El, sau vom căuta să vedem cât de departe putem să ne abatem și totuși să fim mântuiți? Ar dori toți cei angajați în instituțiile noastre să primească și să urmeze lumina divină, fiind astfel făcuți în stare să le transmită lumina acelor care umblă în întuneric?

Conformarea cu lumea este un păcat care subminează evlavia poporului nostru și împiedică serios capacitatea lui de a fi folositor. Nu are rost să predicăm solia de avertizare pentru lume, în timp ce noi o negăm în lucrurile vieții de zi cu zi. — Review and Herald, 28 martie 1882

„Eul, eul, eul trebuie să fie slujit”

Cei care poartă brățări, bijuterii din aur și podoabe ar face mai bine să ia acești idoli și să-i vândă, chiar dacă ar primi mult mai puțin decât au plătit pentru ei, și să practice, în felul acesta, renunțarea la sine. Timpul este prea scurt pentru a împodobi trupul cu aur, argint sau haine scumpe. Știu că în domeniul acesta poate fi făcută o lucrare bună. Domnul Isus, Comandantul din curțile cerești, a pus deoparte coroana împărătească, S-a dezbrăcat de haina regală, a coborât de pe scaunul Său de domnie și Și-a înveșmântat

natura divină în hainele naturii omenești. El S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să putem ajunge în posesia bogățiilor veșnice, și totuși tocmai aceia pentru care Hristos a făcut tot ce era posibil pentru a salva sufletele pieritoare de la ruina veșnică se simt atât de puțin dispuși să se lipsească de lucrurile ce pot fi cumpărate cu bani.

Domnul urmează să vină curând, iar răsplata Sa este cu El și lucrarea pe care o are de făcut este să-i dea fiecărui om după faptele lui. Eu încerc să le arăt fraților că noi administrăm banii Domnului pentru a îndeplini lucrarea cea mai importantă care poate fi făcută. Prin renunțarea la sine, frații noștri ar putea să facă mult mai mult împreună, dacă fiecare ar face câte puțin, iar numeroasele pâraiașe ar alcătui un fluviu puternic, care s-ar revărsa spre cer.

Într-adevăr, este greu ca toți să înțeleagă situația. Eul, eul, eul trebuie să fie slujit și slăvit și cât de greu este ca toți să ajungă împreună-lucrători cu Dumnezeu! Oh, dacă ar putea să vină în fiecare biserică un spirit de sacrificiu de sine, atunci fiecare suflet, de aproape și de departe, ar putea să înțeleagă valoarea banilor și să-i folosească atâta vreme cât poate, spunând: „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem” (1 Cronici 29,14).

Nu avem timp să ne îngrijorăm cu privire la ce vom mânca și vom bea și cu ce ne vom îmbrăca. Să trăim simplu și să lucrăm în simplitate. Să ne îmbrăcăm modest și cuviincios, încât să fim bine primiți oriunde mergem. Nu bijuteriile și îmbrăcămintea scumpă ne vor face să avem influență, ci podoaba unui duh blând și smerit — urmarea consacrării în slujba lui Hristos — ne va da putere înaintea lui Dumnezeu. Bunătatea și grija față de cei din jurul nostru sunt calități prețioase în ochii Cerului. Dacă nu ați acordat atenție obținerii acestor însușiri, faceți lucrul acesta acum, deoarece nu aveți timp de pierdut. — Manuscrisul 83, 1909

Hainele pe care le poartă pastorii adventiști de ziua a șaptea

Efesenii 3,6.7: „Că adică neamurile sunt împreună-moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui.”

„Al cărei slujitor am fost făcut eu” nu numai ca să le prezint oamenilor adevărul, ci și ca să-l trăiesc în viața mea. (...) Dar nu este numai atât. Sunt și alte lucruri care trebuie să fie luate în considerare, pe care unii le-au neglijat, dar care sunt importante, în lumina în care au fost prezentate înaintea mea. (...)

Grija pentru îmbrăcăminte este un aspect important. În această privință a existat o deficiență în rândul pastorilor care cred adevărul prezent. Îmbrăcăminte unora a fost chiar dezordonată. Nu numai că a existat o lipsă de bun-gust și de ordine în ceea ce privește aranjarea hainelor, astfel încât acestea să vină bine, să aibă o culoare potrivită și să fie adecvate pentru un pastor aflat în slujba lui Hristos, dar înfățișarea unora este chiar neîngrijită, murdară. Unii pastori poartă o vestă de culoare deschisă, în timp ce pantalonii sunt de culoare închisă, sau o vestă de culoare închisă la pantalonii de culoare deschisă, fără gust și sunt dezordonați în îmbrăcăminte atunci când se prezintă înaintea oamenilor. Aceste lucruri sunt o predică pentru oameni. Prin înfățișarea și prin modul său de a se îmbrăca, pastorul le dă fraților un exemplu de ordine, de decență și de bun-gust în îmbrăcăminte sau, dimpotrivă, le dă lecții de neglijență și de lipsă de bun-gust, pe care aceștia vor fi în pericol să le urmeze.

Îmbrăcăminte potrivită pentru amvon. — Îmbrăcăminte dintr-un material negru sau închis la culoare este mai potrivită pentru un pastor aflat la amvon și va face o impresie mai bună asupra oamenilor, decât dacă ar

purta o combinație de două sau trei culori diferite în îmbrăcăminte.

Atenția mi-a fost îndreptată asupra copiilor lui Israel din vechime și mi-a fost arătat că Dumnezeu le-a dat indicații precise cu privire la materialul și la stilul veșmintelor care trebuiau să fie purtate de cei care slujeau înaintea Lui. Dumnezeul cerului, al Cărui braț pune lumea în mișcare, Care ne susține și ne dă viață și sănătate, ne-a dat dovezi că El poate fi onorat sau dezonorat de înfățișarea celor care oficiază slujbe înaintea Lui. El i-a dat lui Moise indicații speciale cu privire la tot ce era legat de slujirea Sa. I-a dat instrucțiuni chiar și cu privire la modul în care oamenii să-și aranjeze casele și a specificat îmbrăcăminte pe care trebuiau să o poarte cei care erau în slujba Sa. Aceștia trebuiau să mențină ordinea în toate lucrurile și, mai ales, să păstreze curățenia. (...)

Ar putea fi făcute impresii corecte. — Nu trebuia să fie nimic neglijent sau dezordonat la cei care se înfățișau înaintea Sa, care veneau în prezența Sa sfântă. De ce? Care era scopul acestei atenții deosebite? Doar pentru ca oamenii să obțină favoarea lui Dumnezeu? Doar ca să primească aprobarea Lui?

Motivul care mi-a fost arătat a fost faptul că trebuia ca ei să lase o impresie corectă asupra oamenilor. Dacă cei care lucrau în slujba sfântă nu manifestau această grijă, această reverență față de Dumnezeu, în înfățișare și în comportament, oamenii aveau să-și piardă respectul și venerația față de Dumnezeu și față de slujba Sa sfântă.

Dacă arătau un mare respect față de Dumnezeu, prin faptul că erau foarte atenți și scrupuloși când veneau în prezența Sa, preoții îi transmiteau poporului o idee înaltă despre Dumnezeu și despre cerințele Sale, arătându-le oamenilor că Dumnezeu este sfânt, că lucrarea Sa este sfântă și că tot ce are legătură cu lucrarea Sa trebuie să fie sfânt; nu trebuia să fie la ei nimic

murdar sau necurat și orice întinare trebuia îndepărtată de la aceia care se apropiau de Dumnezeu.

Îmbrăcămintea pastorului și adevărul. — Din lumina care mi-a fost dată, în această privință a existat neglijență. Aș putea să vorbesc despre aceasta, așa cum o prezintă Pavel. Ea se manifestă într-o slujbă religioasă neadecvată și în neglijența față de trup. Dar această umilință intenționată, această slujbă necorespunzătoare și neglijarea trupului nu este acea umilință care poartă amprenta cerului. Umlința [autentică] trebuie să se observe într-un mod special în înfățișarea, în acțiunile și în purtarea tuturor celor care predică adevărul cel sfânt al lui Dumnezeu, astfel încât fiecare aspect legat de persoana noastră să recomande religia noastră sfântă. Chiar îmbrăcămintea va recomanda adevărul în fața celor necredincioși. Va fi o predică în sine. (...)

Un pastor care este neglijent în îmbrăcămintă adeseori îi jignește prin aceasta pe cei care au bun-gust și o sensibilitate elevată. Cei care greșesc în această privință trebuie să se corecteze și să fie mai precauți. În cele din urmă, se va constata că unele suflete s-au pierdut din cauza neglijenței în îmbrăcămintă a pastorului. Prima impresie i-a influențat nefavorabil pe oameni, pentru că ei nu au putut găsi o legătură între înfățișarea pastorului și adevărurile pe care el le-a prezentat. Îmbrăcămintea a fost o piedică, iar impresia pe care a lăsat-o a fost aceea că oamenii pe care îi reprezintă sunt neglijenți și că nu le pasă deloc de îmbrăcămintea lor, iar ascultătorii nu au vrut să aibă nimic de-a face cu o asemenea categorie de oameni.

Nivelul lucrării pastorului, judecat în funcție de îmbrăcămintea lui. — Unii dintre cei care slujesc în lucrurile sfinte se îmbracă în așa fel încât, cel puțin într-o anumită măsură, distrug influența lucrării lor. Există o lipsă evidentă de bun-gust în ceea ce privește asortarea culorilor și potrivirea hainelor. Care este impresia lăsată de un astfel de mod de a se îmbrăca? Aceea că lucrarea în care sunt angajați nu este considerată mai sfântă sau mai

înaltă decât o muncă obișnuită, precum aratul ogorului. Prin exemplul lui, pastorul coboară lucrurile sfinte la nivelul celor de rând. Influența unor astfel de predicatori nu Îi este plăcută lui Dumnezeu. — Mărturii, vol. 2, p. 609-614

Despre tendința de a face din îmbrăcăminte o cerință crucială

Scrisoarea ta a fost primită și citită. (...) Subiectul pe care mi-l prezinți, cerându-mi sfatul, 61 trebuie să fie cântărit cu atenție. Surorile noastre, care sunt agitate cu privire la subiectul reluării reformei în îmbrăcăminte, ar trebui să fie precaute și să se roage la fiecare pas pe care îl fac. Nouă ne-au fost prezentate acum cerințele cele mai solemne și mai importante din Cuvântul lui Dumnezeu pentru acest timp special. Acestea sunt niște cerințe pentru întreaga lume. Domnul nu pretinde să fie adusă vreo cerință inventată de oameni pentru a abate atenția oamenilor sau pentru a crea controverse în vreun domeniu.

Este posibil ca unii să dorească foarte mult să se deosebească în vreun fel. Dacă sunt dornici să lupte cu agenții lui Satana, trebuie să fie siguri că au îmbrăcat fiecare piesă a armurii lui Dumnezeu. Dacă nu au făcut astfel, vor fi cu siguranță biruiți și își vor crea singuri încercări și dezamăgiri grave, pe care nu sunt pregătiți să le înfrunte. Toți să-I ceară Domnului cât se poate de stăruitor acea experiență adâncă și bogată care se află în pregătirea inimii pentru a-L urma pe Hristos oriunde îi conduce El.

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” Cuvintele trebuie să fie cântărite bine. Omul care dorește să-L urmeze pe Hristos, care alege să meargă pe urmele pașilor Săi, va găsi pe cale crucea și renunțarea la sine. Toți cei care Îl urmează pe Hristos vor înțelege ce implică aceasta.

Îmbrăcămintea nu trebuie să fie un subiect crucial. — Cerințele lui Dumnezeu trebuie să fie acum clare și inconfundabile. În fața noastră se află furtuni, lupte pe care puțini și le imaginează. Nu este nevoie acum de nicio schimbare specială a îmbrăcămintei noastre. Stilul de îmbrăcămintă simplu care este purtat acum, confecționat în modul cel mai sănătos, nu necesită crinolone și trene lungi și este prezentabil pretutindeni, iar lucrurile acestea nu ar trebui să ne abată atenția de la cerința măreață care urmează să decidă destinul veșnic al unei lumi — poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi. Acum este necesară o mărturie directă cu privire la simplitatea îmbrăcămintei, așa cum este prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta ar trebui să fie povara noastră. Totuși este prea târziu acum să ne entuziasmăm de formularea unei cerințe în privința aceasta. A-L urma pe Hristos cu toată umilința, pregătindu-ne inima și curățindu-ne caracterul, nu este deloc o lucrare ușoară. Surorile noastre pot fi sigure că Domnul nu le-a inspirat să facă o condiție din lucrul care a fost dat cândva ca o binecuvântare, dar care a fost urât și disprețuit de mulți, ca și cum ar fi fost un blestem.

Reforma îmbrăcămintei. — Reforma îmbrăcămintei, care a fost susținută cândva 62, s-a dovedit a fi o luptă la fiecare pas. Membrii bisericii au refuzat să adopte acest stil sănătos de îmbrăcămintă, provocând neînțelegeri și dezbinare. Unii nu manifestau uniformitate și bun-gust în confecționarea îmbrăcămintei, așa cum le fusese prezentat cu claritate. Subiectul acesta a dat naștere la multe discuții. Rezultatul a fost că s-a renunțat la anumite elemente discutabile, cum ar fi pantalonii. Responsabilitatea susținerii reformei în îmbrăcămintă a fost înlăturată, deoarece acest lucru, care fusese dat ca o binecuvântare, a fost schimbat într-un blestem.

Unele aspecte au făcut ca reforma sănătății să fie o binecuvântare categorică. Pantalonii ridicoli care erau la modă pe vremea aceea nu au putut

fi purtați. Rochiile lungi, care atingeau podelele și măturau murdăria de pe străzi, nu puteau fi susținute. Totuși a fost adoptat un stil mai înțelept, care nu conținea aceste aspecte discutabile. Stilul de îmbrăcăminte la modă poate fi respins și ar trebui să fie respins de aceia care studiază Cuvântul lui Dumnezeu. Timpul petrecut în susținerea reformei în îmbrăcăminte ar trebui să fie dedicat studiului Cuvântului lui Dumnezeu.

Îmbrăcămintea celor din poporul nostru trebuie să fie cât se poate de simplă. Fusta și jacheta pe care le-am menționat pot fi folosite, dar nu spun că acel model trebuie să fie stabilit și să nu fie acceptat nimic altceva, ci să fie adoptat un stil simplu, așa cum a fost reprezentat de acea îmbrăcăminte. Unii au presupus că modelul prezentat este singurul pe care trebuie să-l adopte toți. Nu este așa. Totuși, în diferite circumstanțe, un model la fel de simplu ca acesta este cel mai bun pe care putem să-l adoptăm. Mie nu mi-a fost descoperit niciun stil precis ca regulă care să-i călăuzească pe toți în îmbrăcăminte. (...)

Să fie purtate haine simple. Puneți-vă la încercare talentul, surorile mele, în această reformă esențială.

Poporul lui Dumnezeu va trece prin toate încercările pe care le poate suporta.

Subiectul Sabatului este o încercare care va veni asupra întregii lumi. Nu este nevoie acum să formulăm cerințe noi pentru cei din poporul lui Dumnezeu, care să facă încercarea să fie mai grea decât cea pe care o au deja. Vrajmașului îi va plăcea să ridice acum probleme pentru a abate atenția oamenilor și pentru a-i face să intre în controverse cu privire la subiectul îmbrăcămintei. Surorile noastre să se îmbrace simplu, așa cum fac mulți, purtând haine dintr-un material bun, modest și potrivit pentru timpul acesta și să nu îngăduie ca îmbrăcămintea să le umple mintea. (...)

Exemplul pe care îl stabilesc unii. — Unii care au toată lumina Cuvântului lui Dumnezeu nu vor respecta îndrumările Sale. Ei își vor urma propriile gusturi și vor face tot ce le place. Acești oameni le prezintă tinerilor un exemplu greșit, iar cei care au venit recent la adevăr și care s-au obișnuit să copieze fiecare stil nou de îmbrăcăminte, folosind ornamente care consumă timp și bani, fac să fie o deosebire mică între îmbrăcămintea lor și aceea a oamenilor lumești.

Surorile noastre trebuie să asculte cu conștiinciozitate Cuvântul lui Dumnezeu. Nu începeți lucrarea de reformă pentru alții înainte de a o începe pentru voi înșivă, deoarece nu veți avea niciun succes și nu veți putea să schimbați inima. Lucrarea lăuntrică a Duhului lui Dumnezeu se va vedea printr-o schimbare în exterior. Cei care îndrăznesc să nu respecte declarațiile cele mai simple ale inspirației nu vor asculta, nu vor primi și nu vor depune toate eforturile pentru a-i conduce pe acești idolatri la o îmbrăcăminte simplă, fără podoabe, corespunzătoare și cu bun-gust, care nu-i face în niciun fel să fie ciudați sau deosebiți. Ei vor continua să facă paradă, arborând stindardul lumii. (...)

Timpul nostru de probă este foarte scurt, iar pe pământ va fi făcută o lucrare rapidă. Încercările lui Dumnezeu vor veni și vor fi precise și categorice. Fiecare suflet trebuie să se umilească înaintea lui Dumnezeu și să se pregătească pentru evenimentele care se află în fața noastră. — Scrisoarea 19, 1897

SABATUL: PRINCIPII CĂLĂUZITOARE PENTRU RESPECTAREA SABATULUI

Sabatul este un semn pentru lume cu privire la credincioșie. — Din stâlpul de nor, Isus „i-a vorbit lui Moise și a zis: «Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi, între Mine și voi și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc»” (Exodul 31,12.13). Sabatul este un legământ dat de Dumnezeu omului — un semn al relației care există între Creator și făpturile create de El. Prin respectarea memorialului creării lumii în șase zile și al odihnei Creatorului în ziua a șaptea, sfințind Sabatul în conformitate cu poruncile Sale, israeliții aveau să declare înaintea lumii credincioșia lor față de singurul Dumnezeu viu și adevărat, Suveranul universului.

Prin respectarea Sabatului, creștinii trebuie să-i prezinte lumii fără încetare o mărturie credincioasă cu privire la cunoașterea Dumnezeului celui adevărat și viu, care Se deosebește de toți zeii falși, deoarece Domnul Sabatului este Creatorul cerurilor și al pământului, Cel înălțat mai presus de toți zeii.

„Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt. (...) Să lucrați șase zile; dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat” (versetele 14-17). — Manuscrisul 122, 1901

Sfaturi timpurii cu privire la Sabat și la copii. — Casa lui Dumnezeu este profanată, iar Sabatul este călcat de copiii credincioșilor păzitori ai Sabatului. Ei aleargă în jurul casei, se joacă, vorbesc și își manifestă temperamentul rău chiar și în adunările în care sfinții vin să-I dea slavă lui Dumnezeu și să I se închine în frumusețea sfințirii. Locul care ar trebui să fie sfânt, unde ar trebui să domnească o liniște sfântă și unde ar trebui să fie o ordine desăvârșită, simplitate și umilință, este făcut să fie un adevărat Babilon și un loc în care domnește confuzia, dezordinea și lipsa de bună-cuviință. Acest fapt este suficient pentru a-L alunga pe Dumnezeu din adunările noastre și pentru a face să se aprindă mânia Sa, deoarece Lui nu-I va face plăcere să iasă împreună cu armatele lui Israel pentru a lupta împotriva vrăjmașilor noștri.

Dumnezeu nu va da biruință în adunarea de la _____. Vrăjmașii credinței noastre au triumfat. Dumnezeu a fost nemulțumit. Mânia Sa este aprinsă, când casa Lui este făcută să fie asemenea Babilonului. (...)

Mai presus de toate, aveți grijă de copiii voștri în Sabat! Nu-i lăsați să calce Sabatul, deoarece voi înșivă îl călcați în același fel, dacă îi lăsați pe copiii voștri să îl calce. Când le îngăduiți copiilor voștri să se joace în Sabat, Dumnezeu vă consideră a fi niște călcători ai poruncilor. Voi călcați Sabatul Său. — Manuscrisul 3, 1854

Fără dezordine sau gălăgie. — Să nu veniți la masă cu agitație. Zgomotul nestăpânit și certurile nu ar trebui să fie îngăduite în nicio zi din săptămână, dar în Sabat toți trebuie să respecte liniștea. Nu ar trebui să se audă niciodată o poruncă rostită cu ton ridicat, dar în Sabat lucrul acesta este într-un tot nepotrivit. Aceasta este ziua sfântă a lui Dumnezeu, ziua pe care El a pus-o deoparte pentru a comemora lucrările Sale creatoare, o zi pe care El a sfințit-o. — Manuscrisul 57, 1897

Căutarea propriilor plăceri. — Le spun celor care declară că sunt adventiști de ziua a șaptea: Puteți voi să pretindeți să fie pus asupra voastră sigiliul viului Dumnezeu? Puteți voi să declarați că sunteți sfințiți prin adevăr? Ca popor, noi nu am acordat importanță Legii lui Dumnezeu așa cum ar fi trebuit. Suntem în pericolul de a ne satisface propriile plăceri în ziua Sabatului. — Scrisoarea 258, 1907

Nu este o zi pentru căutarea plăcerilor, înot sau jocul cu mingea. — Dumnezeu dorește ca toate darurile Sale să fie prețuite. Orice lucru mărunț trebuie să fie prețuit cu atenție, iar noi trebuie să fim precauți pentru a ne familiariza cu nevoile celorlalți. Tot ce avem din adevărul Bibliei nu este doar pentru beneficiul nostru, ci pentru a le fi împărtășit altor suflete, iar acesta trebuie să fie întipărit în mințile omenești prin cuvinte amabile, pentru a pregăti calea prin care adevărul se va revărsa în valuri îmbelșugate pentru alte suflete.

Fiecare minune săvârșită de Domnul Hristos a fost foarte importantă și a avut scopul de a-i arăta lumii că în ziua Sabatului era o mare lucrare de îndeplinit pentru alinarea suferinței omenirii, dar lucrările obișnuite nu trebuiau să fie făcute. Căutarea plăcerilor, jocul cu mingea, înotul nu au fost o necesitate, ci o neglijare păcătoasă a zilei sfinte pe care Iehova a pus-o deoparte. Domnul Hristos nu a săvârșit minuni numai pentru a-Și arăta puterea, ci, întotdeauna, spre a-l înfrunța pe Satana, care chinuia omenirea suferindă. Domnul Hristos a venit în lumea noastră pentru a împlini nevoile celor suferinzi, pe care Satana îi tortura.

Spălarea vaselor în Sabat. — Dorim să-i îndemnăm pe toți să nu spele vasele în Sabat, dacă lucrul acesta poate fi evitat. Dumnezeu este dezonorat de orice lucrare care nu este necesară, dar este făcută în ziua Sa sfântă. Nu este deloc nepotrivit ca vasele să fie lăsate nespălate până la încheierea Sabatului, dacă lucrul acesta poate fi făcut. — Scrisoarea 104, 1901

Sabatul este o zi de închinare. — Primul Sabat din Săptămâna de Rugăciune a fost o zi de activitate intensă. De la „Sunnyside” și de la școală au fost trimise două echipe și o barcă la Dora Creek, pentru a-i aduce la adunări pe aceia care nu erau în stare să meargă atât de departe. Oamenii fuseseră invitați să își aducă mâncare și să vină la adunări pregătiți să-și petreacă întreaga zi, iar ei au răspuns invitației fără rețineri.

Unii au fost foarte surprinși de efortul pe care l-am făcut noi în Sabat pentru a-i aduce la adunare. Li se spusese că păzirea duminicii consta în mare parte din lipsa activității fizice și credeau că, deoarece noi eram zeloși în păzirea Sabatului, îl vom respecta în conformitate cu învățăturile fariseilor.

Noi le-am spus prietenilor noștri că, în domeniul păzirii Sabatului, am studiat exemplul și învățăturile lui Hristos, care Își petrecea adesea Sabatele în efortul serios de a vindeca și de a-i învăța pe alții și că noi credem că o soră care îngrijea o familie bolnavă păzea Sabatul la fel de mult ca una care conducea o grupă din Școala de Sabat; că Domnul Hristos nu a putut să-i mulțumească pe fariseii din zilele Sale și că noi nu ne așteptăm ca eforturile noastre de a-I sluji Domnului să-i mulțumească pe fariseii din zilele noastre. — Review and Herald, 18 octombrie 1898

Activitățile sfinte și cele obișnuite. — Preoții de la templu munceau mai mult în Sabat decât în celelalte zile. Aceeași muncă în domeniul lucrurilor obișnuite ar fi fost un păcat, dar lucrarea preoților era în slujba lui Dumnezeu. — Hristos, Lumina lumii, p. 285

Influența mare a exemplului unei biserici de la sediul lucrării. — Sufletul meu era împovărat cu privire la starea bisericii din locul acesta. (...) Era o nevoie atât de mare ca standardul din locul acesta să fie înălțat din

multe puncte de vedere, înainte ca o influență corectă și mântuitoare să poată ajunge în alte locuri. Adevărul prezentat aici luase oameni din lume și din alte biserici și îi adusesse laolaltă în biserică, dar nu toți cei care mărturiseau a crede adevărul erau sfințiți prin el. (...)

Dumnezeu îi cheamă pe lucrătorii din misiunea aceasta să înalțe standardul și să-și arate respectul față de cerințele Sale, cinstind Sabatul. (...) Din locul acesta sunt trimise publicații și lucrătorii pleacă pentru a proclama poruncile lui Dumnezeu, de aceea este de importanța cea mai mare ca influența exercitată de această biserică să fie bună, atât prin învățături, cât și prin exemplu. Standardul nu trebuie să fie coborât atât de mult, încât aceia care primesc adevărul să calce poruncile lui Dumnezeu, în timp ce mărturisesc a le respecta. Ar fi cu mult mai bine să-i lăsăm în întuneric până când vor putea să primească adevărul în toată curăția lui.

Advențiștii de ziua a șaptea sunt priviți de ceilalți. — Unii urmăresc poporul acesta pentru a vedea care este influența adevărului asupra lui. Copiii lumii din veacul acesta sunt mai înțelepți decât copiii luminii, iar când le sunt prezentate cerințele poruncii a patra, ei se uită să vadă cum este respectată de către aceia care declară că ascultă. Ei cercetează viața și caracterul susținătorilor ei ca să vadă dacă sunt în armonie cu mărturisirea lor de credință și, pe baza părerilor formate în felul acesta, mulți sunt influențați într-o măsură foarte mare ca să primească sau să respingă adevărul. Dacă își vor conforma viața cu standardul Bibliei, membrii bisericii vor fi cu adevărat o lumină în lume, o cetate așezată pe un munte. — Manuscrisul 3, 1885

Importanța și slava Sabatului. — Ieri [10 august 1851] a fost o zi de Sabat și am avut un timp plăcut și plin de slavă. Domnul S-a întâlnit cu noi și slava lui Dumnezeu a venit asupra noastră, iar noi am putut să ne bucurăm și să-I dăm slavă lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa nespus de mare față de noi. (...) Am fost luată în viziune. (...)

Am văzut că noi simțim și înțelegem doar puțin importanța Sabatului, în comparație cu lucrurile pe care încă ar trebui să le înțelegem și să le știm cu privire la importanța și slava lui. Am văzut că noi nu știm ce însemnau cuvintele: „Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău, Iacov.” Totuși, când ploaia târzie și înviorarea vor veni de la fața Domnului și când va veni slava puterii Sale, vom ști ce înseamnă aceste cuvinte. Atunci vom înțelege mai bine importanța și slava Sabatului. Totuși nu vom înțelege slava și importanța lui până când nu se va face un legământ de pace cu noi, prin cuvântul rostit de Dumnezeu, și până când porțile de mărgăritar ale Noului Ierusalim, care sunt susținute de balamale strălucitoare, nu vor fi deschise, iar vocea plină de voieșie și bucurie a scumpului nostru Domn Isus va fi auzită, o voce mai frumoasă decât orice muzică pe care au auzit-o urechile muritorilor, îndemnându-ne să intrăm. Am văzut că aveam dreptul deplin de a intra în cetate, deoarece păziserăm poruncile lui Dumnezeu, iar cerul, plăcutul cer, este căminul nostru, pentru că am respectat poruncile lui Dumnezeu. — Scrisoarea 3, 1851

Câteva zile de Sabat împreună cu familia White

(Battle Creek, Michigan) Sabat, 1 ianuarie 1859. Predica, botezul și Sfânta Cină. — Este începutul anului nou. În Sabat după-amiază, Domnul i-a dat lui James putere să predice despre pregătirea pentru botez și să ia parte la Cina Domnului. Participanții au fost emoționați. În pauză, toți ne-am adunat în jurul apei, unde șapte persoane L-au urmat pe Domnul prin botez. A fost o ocazie impresionantă, marcată de interesul cel mai profund. Au fost botezate două surori tinere, cam de unsprezece ani. Una dintre ele, Cornelia C., s-a rugat în apă cerând să fie păstrată nepătată de lume.

Seara, biserica a urmat exemplul Domnului ei și oamenii și-au spălat

picioarele unii altora, apoi au luat parte la Cina Domnului. A fost multă bucurie și a fost plâns în încăperea aceea. Locul a fost nepotrivit, și totuși plin de slavă din cauza prezenței Domnului. — Manuscrisul 5, 1859

(Otsego, Michigan) Sabat, 8 ianuarie 1859. Călătoria la adunare cu sania și predica. — Este Sabatul sfânt. Dorim să-L cinstim pe Dumnezeu și să-I dăm slavă astăzi. Am mers la Otsego cu sania patru mile, împreună cu fratele Leighton. A fost foarte frig și abia am putut să ne simțim confortabil. Am constatat că sala de adunare nu era foarte caldă. Tuturor ne-a fost atât de frig! A trebuit să treacă un timp până ne-am încălzit. Fratele Laughborough a predicat despre judecată. Apoi, eu am spus câteva cuvinte, dar nu m-am simțit foarte liberă. După aceea, biserica și-a prezentat mărturiile. — Manuscrisul 5, 1859

(Battle Creek) Sabat, 5 martie 1859. Am stat acasă pentru a-l îngriji pe James White. — Astăzi nu am mers la adunare. Soțul meu a fost bolnav. Am rămas cu el pentru a-l îngriji. Domnul a venit la noi și ne-a binecuvântat în dimineața aceasta. Am avut o libertate neobișnuită în rugăciune. Fratele John Andrews a predicat de două ori astăzi. A petrecut seara și noaptea cu noi. Ne-am bucurat mult de vizită. — Manuscrisul 5, 1859

(Battle Creek) Sabat, 19 martie 1859. Am fost la adunare și le-am citit copiilor. — Am fost la adunare dimineață. Fratele Laughborough a predicat despre somnul celor morți și despre moștenirea sfinților. După-amiază, am rămas acasă. Le-am citit copiilor mei 63, le-am scris o scrisoare fratelui Newton și soției lui, încurajându-i în lucrurile spirituale. Seara am participat la adunare pentru Sfânta Cină și spălarea picioarelor. Nu m-am simțit atât de liberă cât aș fi dorit să fiu în astfel de ocazii. — Manuscrisul 5, 1859

(Convis, Michigan) Sabat, 9 aprilie 1859. Veghere și slujire la Convis. — M-am trezit devreme și am mers călare aproape douăsprezece mile până

la Convis pentru a mă întâlni cu sfinții de acolo. Călătoria călare a fost înviorătoare. M-am oprit la fratele Brackett. Ei ne-au însoțit la locul de adunare, aproximativ două mile distanță de casa lui. O mică grupă de păzitori ai Sabatului s-a adunat într-o sală de clasă spațioasă și comodă. James le-a vorbit liber oamenilor. Eu am spus câteva cuvinte. Adunarea a ținut până pe la ora două. Aproape toți au mărturisit pentru adevăr. După cină, când orele timpului sfânt se încheiau, am avut o ocazie de rugăciune înviorătoare. Înainte de a îngenunchea pentru rugăciune, James a vorbit cu copiii. — Manuscrisul 6, 1859

(Battle Creek) Sabat, 23 aprilie 1859. Participarea la adunare. — Sora Brackett, sora Lane și fiicele ei, sora Scott și sora Smith, au venit din Convis la adunarea de la Battle Creek. Au luat masa în casa noastră. 64 Adunarea de pe parcursul zilei a fost interesantă. Fratele Waggoner a predicat dimineață. Predica lui a fost potrivită. În pauză, au fost botezate patru persoane — surorile Hide, Scott și Agnes Irving și fratele Pratt. Adunarea de după-amiază a fost foarte interesantă. Soțul meu nu a vorbit niciodată cu atâta libertate. Duhul Domnului a fost în adunare. Domnul m-a ajutat să vorbesc liber în îndemnurile pe care le-am adresat. Seara a avut loc Cina Domnului. A fost o ocazie solemnă și interesantă. Eu nu am putut să particip, deoarece am fost foarte obosită. — Manuscrisul 6, 1859

(Denver) Sabat, 20 iulie 1872. Am făcut o plimbare, am scris și am citit. — Este o dimineață frumoasă. Aceasta este ziua de odihnă a Domnului, iar noi dorim să păzim Sabatul, pentru ca Dumnezeu să primească eforturile noastre și pentru ca sufletul nostru să fie înviorat. Ne-am plimbat, căutând un loc retras într-o duminică, pentru a putea să ne rugăm și să citim, dar nu am avut succes. Am petrecut ziua discutând anumite subiecte religioase, scriind și citind. — Manuscrisul 4, 1872

(Battle Creek) Sabat, 12 aprilie 1873. Multe vizite misionare. — Soțul meu le-a vorbit oamenilor dimineață. Eu am rămas acasă, deoarece nu m-am

simțit în stare să particip. După-amiază am mers la adunare. (...)

După ce adunarea s-a încheiat, am vizitat-o pe Ella Belden. Am avut o ocazie plăcută de rugăciune împreună cu ea. Apoi i-am vizitat pe fratele și sora W. Salisbury. Am avut o ocazie prețioasă de rugăciune împreună cu familia. Fratele și sora Salisbury mi s-au alăturat în rugăciune. Cu toții am simțit că Domnul ne-a binecuvântat. După aceea, am mers la fratele și sora Morse, care sunt în vârstă. (...) I-am vizitat pe fratele și sora Gardner. El se apropie de încheierea călătoriei lui. Boala l-a slăbit foarte mult. A fost nespus de bucuros să mă vadă. Ne-am rugat împreună și inima acestor suferinzi a fost mângâiată și binecuvântată. — Manuscrisul 6, 1873

(Battle Creek) Sabat, 17 mai 1873. O călătorie de câteva mile și un somn scurt. — Am călătorit călare câteva mile prin pădurea de stejari. Ne-am odihnit aproximativ o oră. Am dormit puțin. (...) Am avut o ocazie de rugăciune înainte de a ne întoarce acasă. După-amiază am mers la adunare. — Manuscrisul 7, 1873

(Washington, Iowa) Sâmbătă, 21 iunie 1873. — Cincisprezece pagini scrise despre suferințele lui Hristos. — O zi frumoasă, destul de caldă. M-am simțit mai bine. Am scris cincisprezece pagini despre suferințele lui Hristos. Am ajuns să fiu foarte interesată de subiectul meu. Fratele Wheeler, Hester și fratele Van Ostrand au mers la adunare. Era posibil să plouă. Am chemat familia laolaltă și am citit materialul pe care îl scrisesem. Toți au părut a fi interesați. — Manuscrisul 8, 1873

(Walling»s Mills) Vineri, 12 septembrie 1873. Vizita unui neadventist. — Am ajuns acasă cu puțin înainte de apusul soarelui. Am primit scrisori de la fratele Canright și, de asemenea, de la Mary Gaskill și Daniel Bordeau, care ne-au prezentat un raport despre adunarea de tabără. Când am ajuns acasă, l-am găsit acolo pe John Cranson. Ne-a părut rău că a fost nevoit să

vină să ne vadă în Sabat. Nu ne place să primim în Sabat vizita unor oameni care nu au niciun respect pentru Dumnezeu și ziua Sa sfântă. — Manuscrisul 11, 1873

(Pe drumul de la Colorado spre Battle Creek) Sabat, 8 noiembrie 1873. Spre regretul nostru, am călătorit în Sabat.⁶⁵ — Ne-am odihnit bine în tren, în timpul nopții. Nu am dorit să ne aflăm în tren în dimineața aceasta, dar circumstanțele legate de lucrarea lui Dumnezeu făceau necesară prezența noastră la Conferința Generală. Nu am putut să amânăm. Dacă ar fi fost interesele personale, am fi simțit că a călători în Sabat este o călcare a poruncii a patra. Nu ne-am angajat în nicio conversație lumească. Ne-am străduit să ne păstrăm gândurile îndreptate spre lucruri religioase și ne-am bucurat de prezența lui Dumnezeu, deși am regretat profund nevoia de a călători în Sabat. — Manuscrisul 13, 1873

(Sydney, N.S.W., Australia) 4 februarie 1893. Dimineața — predică, după-amiază — pe vapor. — Am mers cu trăsura la biserica din Sydney, iar eu am vorbit din Evrei 11 despre credință. Domnul m-a întărit prin harul Său. M-am simțit foarte întărită și binecuvântată. Duhul Sfânt a fost asupra mea. Puterea fizică și spirituală mi-a fost dată într-o mare măsură. (...)

După-amiază, la ora două, am urcat pe vapor pentru a face o călătorie de care ne-a fost teamă de multă vreme. Bagajul nostru fusese îmbarcat de vineri. Nu ne place deloc să călătorim în Sabat, dar lucrarea de vestire a soliei pentru lume trebuie să fie îndeplinită, iar noi putem să ne păstrăm gândurile și inima înălțate spre Dumnezeu și putem să ne ascundem în Isus. Când nu putem să avem controlul asupra acestor lucruri, trebuie să lăsăm totul în mâinile Tatălui nostru ceresc. Dacă ne încredem în Dumnezeu, El ne va ajuta. — Manuscrisul 76, 1893

DIFERITE POZIȚII POTRIVITE PENTRU RUGĂCIUNE

Nu este întotdeauna necesar să îngenunchem

Trebuie să ne rugăm neîncetat cu un duh blând și smerit. Nu trebuie să așteptăm ocazia potrivită pentru a îngenunchea înaintea lui Dumnezeu. Putem să ne rugăm și să vorbim cu Domnul oriunde am fi. 66 — Scrisoarea 342, 1906

Niciun loc sau timp nepotrivit pentru rugăciune. — Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălța cererile spre Dumnezeu. (...) În aglomerația străzilor, în timpul ocupațiilor zilnice, noi putem să aducem cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, așa cum a făcut Neemia când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. — Călea către Hristos, p. 99

Comunicarea cu Dumnezeu în inima noastră, în timp ce mergem sau lucrăm. — Noi putem vorbi cu Isus în timp ce mergem pe drum, iar El ne spune: „Eu sunt la dreapta ta.” Putem avea comuniune cu Dumnezeu în inima noastră și putem merge pe drum însoțiți de Domnul Hristos. Când suntem angajați în munca noastră de zi cu zi, ne putem exprima dorințele inimii, neauziți de nicio ureche omenească, dar cuvintele noastre nu se vor stinge în tăcere și nici nu se vor pierde. Ele se ridică deasupra larmei străzii, deasupra zgomotelor. Noi Îi vorbim lui Dumnezeu, iar rugăciunea noastră este auzită. — Slujitorii Evangheliei, p. 258

Nu este întotdeauna necesar să îngenunchem. — Nu este întotdeauna necesar să îngenunchem pentru rugăciune. Cultivați obiceiul de a vorbi cu

Mântuitorul când sunteți singuri, când mergeți pe stradă și când sunteți ocupați cu munca zilnică. — Divina vindecare, p. 510, 511

După ce stă în picioare în consacrare, adunarea îngenunchează. — Duhul Domnului a venit asupra mea și mi-a descoperit cuvintele pe care trebuia să le rostesc. Le-am cerut celor prezenți, care simțeau îndemnul Duhului lui Dumnezeu și doreau să se angajeze să trăiască adevărul, să-l prezinte altora și să lucreze pentru mântuirea lor, să arate acest fapt ridicându-se în picioare. Am fost surprinsă să văd întreaga adunare ridicându-se. Apoi, le-am cerut tuturor să îngenuncheze, iar eu mi-am îndreptat cererile spre cer pentru oamenii aceia. Am fost profund impresionată de experiența aceasta. Am simțit lucrarea adâncă a Duhului lui Dumnezeu asupra mea și știu că Domnul mi-a dat o solie specială pentru popor cu ocazia aceasta. — Review and Herald, 11 martie 1909

O adunare aglomerată din Europa a rămas pe scaune. — I-am invitat să vină în față pe aceia care doreau ca slujitorii lui Dumnezeu să se roage pentru ei. Toți aceia care apostaziaseră, toți aceia care doreau să se întoarcă la Domnul și Îl căutau cu tot sufletul puteau să folosească ocazia. Cele câteva scaune au fost ocupate repede și întreaga adunare era în mișcare. Le-am spus că lucrul cel mai bun pe care puteau să-L facă era să stea jos, chiar acolo unde se aflau, iar noi Îl vom căuta pe Domnul împreună, mărturisindu-ne păcatele, pentru că Domnul a făgăduit că, „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). — Jurnal, 20 februarie 1887 (publicat în Solii alese, cartea 1, p. 147; în ediția în limba română, p. 132, 133)

Adunarea se ridică în picioare pentru rugăciunea de consacrare. — I-am invitat să se ridice în picioare pe toți aceia care doreau să facă un legământ sfânt cu Dumnezeu și să-I slujească din toată inima. Încăperea era plină și aproape toți s-au ridicat în picioare. A fost prezent un număr destul de mare de persoane care nu erau membri ai bisericii, iar unele dintre acestea

s-au ridicat în picioare. Le-am prezentat Domnului într-o rugăciune stăruitoare, iar noi știam că fusese manifestarea Duhului lui Dumnezeu. Am simțit că fusese câștigată cu adevărat o biruință. — Manuscrisul 30a, 1896 (publicat în Solii alese, cartea 1, p. 150; în ediția în limba română, p. 135)

Adunarea îngenunchează pentru rugăciunea de consacrare. — La încheierea cuvântării, m-am simțit îndemnată de Duhul lui Dumnezeu să le adresez invitația de a veni în față tuturor acelor care doreau să se consacre pe deplin Domnului. Aceia care simțeau nevoia ca slujitorii lui Dumnezeu să se roage pentru ei au fost invitați să arate lucrul acesta. Aproximativ treizeci de persoane au venit în față. (...)

La început ezitasem, întrebându-mă dacă era cel mai bine să fac lucrul acesta, având în vedere că fiul meu și cu mine eram singurele persoane care puteau să ofere vreun ajutor în ocazia aceea. Totuși, ca și cum cineva mi-ar fi vorbit, mi-a trecut prin minte gândul următor: „Nu poți să te încrezi în Domnul?” Am spus: „Mă voi încrede, Doamne!” Deși fiul meu a fost foarte surprins că am făcut un asemenea apel în ocazia aceasta, el a făcut față situației de urgență. Nu l-am auzit niciodată vorbind cu o putere mai mare și cu o emoție mai adâncă decât în ocazia aceasta. (...) Am îngenuncheat pentru rugăciune. Fiul meu s-a rugat primul, iar Domnul i-a dictat cu siguranță rugăciunea, pentru că el se ruga ca și când s-ar fi aflat în prezența lui Dumnezeu. — Review and Herald, 30 iulie 1895 (publicat și în Solii alese, cartea 1, p. 148, 149; în ediția în limba română, p. 134, 135)

La Institutul pentru pastori din Oakland, California. — Acum, vă invităm să-L căutați pe Domnul cu toată inima. Ar dori cei care sunt hotărâți să se elibereze de orice ispită a vrăjmașului și să caute cerul, să indice această hotărâre, ridicându-se în picioare? [Aproape toți cei din adunare au răspuns.]

Dorim să fiți mântuiți toți. Dorim ca porțile cetății lui Dumnezeu, susținute de balamalele strălucitoare, să se deschidă pentru voi și să puteți intra în cetate, împreună cu toți cei care au păzit adevărul. Acolo, vom aduce laude, mulțumiri și slavă lui Hristos și Tatălui pentru totdeauna, din veșnicii în veșnicii. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să fim credincioși în slujba Sa în timpul luptei, să biruim în cele din urmă și să câștigăm cununa vieții veșnice.

[Rugăciune] Tată ceresc, vin la Tine cu ocazia aceasta, așa cum sunt, slabă, sărmană și întru totul dependentă de Tine. Îți cer să îmi dai și să-i dai acestui popor harul care desăvârșește caracterul creștin. — Review and Herald, 16 iulie 1908

Ellen White și auditoriul stau în picioare pentru rugăciunea de consacrare. — Întreb: Cine va face acum un efort hotărât pentru a obține o educație mai înaltă? Cei care doresc să exprime acest lucru ridicându-se în picioare [adunarea s-a ridicat]. Iată, întreaga adunare. Fie ca Dumnezeu să vă ajute să vă păstrați legământul. Să ne rugăm.

[Rugăciune] Tată ceresc, vin la Tine cu această ocazie, așa cum sunt — sărmană, slabă, nevrednică — și Te rog să impresionezi inima acestor oameni adunați aici, astăzi. Eu le-am adresat cuvintele Tale, dar, o, Doamne, numai Tu poți să faci aceste cuvinte să aibă efect. — Review and Herald, 8 aprilie 1909 (predică rostită la Oakland, California, 8 februarie 1909)

La încheierea predicii rostite cu ocazia unei Sesiuni a Conferinței Generale din Washington, D.C.⁶⁷ — Fie ca Domnul să vă ajute să îndepliniți lucrarea aceasta așa cum nu ați îndeplinit-o încă până acum. Veți face acest lucru? Vreți să vă ridicați în picioare și să mărturisiți că veți face din Dumnezeu sprijinul și ajutorul vostru? [Adunarea se ridică].

[Rugăciune] Îți mulțumesc, Doamne, Dumnezeul lui Israel! Primește

acest legământ al copiilor Tăi. Pune Duhul Tău în ei. Fie ca slava Ta să se vadă în ei. Când ei vor rosti cuvântul adevărului, ajută să vedem mântuirea lui Dumnezeu. Amin. — General Conference Bulletin, 18 mai 1909

Capitolul 31

VIZIUNILE AU ADRESAT DE TIMPURIU APELURI PENTRU REFORME

Atragerea atenției asupra folosirii tutunului, ceaiului și cafelei, în anii 1848 și 1851

Am văzut în viziune că tutunul este o plantă murdară și că trebuie să renunțăm la el. (...) Dacă nu vom renunța, Dumnezeu va fi supărat pe cel care îl folosește, iar acel om nu va putea să primească sigiliul Dumnezeului celui viu. — Scrisoarea 5, 185168

Principii importante descoperite în 1854

Apoi, am văzut o lipsă de curățenie între păzitorii Sabatului. (...) Am văzut că Dumnezeu Își curățește pentru Sine un popor deosebit. El va avea un popor curat și sfânt, în care Își va putea găsi plăcerea. Am văzut că tabăra trebuie să fie curățită, altfel Dumnezeu va trece pe acolo și va vedea necurăția lui Israel și nu va mai ieși împreună cu armatele lor în luptă. El Se va îndepărta de ei cu neplăcere, vrăjmașii noștri vor triumfa, iar noi vom fi lăsați slabi, în rușine și dizgrație.

Am văzut că Dumnezeu nu va recunoaște ca fiind creștin un om neglijent și murdar. Dumnezeu este nemulțumit de astfel de oameni. Isus trebuie să înfățișeze sufletul, trupul și spiritul nostru fără vină înaintea Tatălui Său și, dacă noi nu suntem curați din punct de vedere trupesc, nu putem să fim înfățișați fără vină înaintea lui Dumnezeu.

Am văzut că locuințele sfinților trebuie să fie păstrate curate și îngrijite,

să nu fie în ele nicio murdărie. Am văzut casa lui Dumnezeu fiind profanată de neglijența părinților față de copiii lor și de lipsa de curățenie și de ordine de acolo. Am văzut că aceste lucruri vor fi mustrate direct și că, dacă nu va avea loc o schimbare imediată în privința aceasta a unora care mărturisesc a crede adevărul, ei vor fi scoși afară din tabără. (...)

Apetitul și hrana corespunzătoare. — Apoi am văzut că apetitul trebuie să fie înfrânat, că nu trebuie să fie gătite feluri de mâncare costisitoare și că banii cheltuiți pentru satisfacerea poftelor ar trebui să fie puși în vistieria lui Dumnezeu. Acest fapt va avea o bună influență, iar aceia care exercită renunțarea la sine își adună o răsplată în cer. Am văzut că Dumnezeu pregătește un popor curat.

Mândria și idolii trebuie să fie lăsați la o parte. Am văzut că alimentele scumpe distrug sănătatea, ruinează organismul, distrug mintea și sunt o mare risipă de bani.

Am văzut că între cei care alcătuiesc rămășița erau mulți bolnavi care ajunseseră astfel din vina lor, prin satisfacerea poftelor. Dacă dorim să avem o sănătate bună, trebuie să ne îngrijim în mod deosebit de sănătatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, să renunțăm la poftele nesănătoase, să mâncăm mai puține alimente rafinate, să consumăm alimente în stare naturală și fără grăsimi. 69 Prin urmare, când stați la masă, puteți să cereți din inimă binecuvântarea lui Dumnezeu asupra mâncării și să primiți putere dintr-o hrană naturală și sănătoasă. Dumnezeu va avea plăcere să binecuvânteze plin de bunătate mâncarea, iar aceasta îi va face bine primitorului.

Am văzut că ar trebui să ne rugăm ca Solomon: „Dă-mi pâinea care-mi trebuie!” (Proverbele 30,8), iar când ne rugăm, să acționăm în conformitate cu rugăciunea. Alegeți o hrană simplă, care este esențială pentru sănătate, și fără grăsimi. O astfel de hrană va fi potrivită pentru noi.

Unii păzitori ai Sabatului își fac un dumnezeu din stomac. Ei își risipesc banii pentru a cumpăra alimente scumpe. Am văzut că astfel de oameni, dacă vor ajunge să fie mântuiți în cele din urmă, după ce vor fi învățat ce înseamnă a îndura lipsuri, vor renunța la poftele lor și vor mânca spre slava lui Dumnezeu. Sunt doar puțini aceia care mănâncă spre slava lui Dumnezeu.

Cum pot cei care mănâncă prăjituri și plăcinte pline de grăsime să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acestora, iar apoi să mănânce având ca singură țintă slava lui Dumnezeu? Nouă ni se poruncește să facem totul spre slava lui Dumnezeu. Trebuie să mâncăm și să bem spre slava Sa. — Manuscrisul 3, 1854

VIZIUNEA DIN 1863 CU PRIVIRE LA REFORMA SĂNĂTĂȚII

Răspunsuri la întrebări precise

Întrebare cu privire la viziune. — Ați primit viziunile cu privire la reforma sănătății înainte de a vizita Institutul Medical de la Dansville, New York, sau înainte de a citi lucrări cu privire la subiectul acesta? 70

Răspuns: Marele subiect al reformei sănătății mi-a fost descoperit în viziune când mă aflam în casa lui A. Hillard, la Otsego, Michigan, pe 6 iunie 1863.

Nu am vizitat Dansville până în august 1864, la paisprezece luni după ce am avut viziunea. Nu am citit nicio lucrare cu privire la sănătate, înainte de a scrie *Spiritual Gifts*, volumele 3 și 4 și *Appeal to Mothers* și de a schița cele mai multe dintre cele șase articole ale mele, în șase numere din *How to Live*.

Nu am știut că exista o astfel de revistă sub titlul *The Laws of Life*, publicată la Dansville, N.Y. La data când am avut viziunea menționată mai sus, nu auzisem despre cele câteva lucrări despre sănătate scrise de dr. J. C. Jackson și despre alte publicații de la Dansville. Nu am știut că existau astfel de lucrări, până în septembrie 1863, când soțul meu s-a aflat în Boston, Mass, și a văzut o reclamă cu privire la ele într-o revistă intitulată *Voice of Prophets*, publicată de J. V. Himes. Soțul meu a comandat lucrările la Dansville și le-a primit la Topsham, Maine. Pentru că a fost ocupat, nu a avut timp să le răsfoiască și, pentru că eu am fost hotărâtă să nu le citesc înainte de a-mi scrie viziunile, cărțile au rămas nedespachetate.

Când le-am prezentat subiectele despre sănătate prietenilor din Michigan, New England, și celor din statul New York și le-am vorbit împotriva medicamentelor și a alimentelor din carne și în favoarea apei, a aerului curat și a alimentației corespunzătoare, răspunsul pe care l-am primit adesea a fost: „Lucrurile pe care le spui seamănă foarte mult cu părerile prezentate în Laws of Life și alte publicații scrise de dr. Trall Jackson și alții. Ai citit acea publicație și celelalte lucrări?”

Răspunsul meu a fost că nu le-am citit și nici nu le voi citi înainte de a termina de scris viziunile, ca nu cumva să se spună că am primit lumina cu privire la subiectul sănătății de la medici, și nu de la Domnul.

După ce scrisesem cele șase articole ale mele pentru How to Live, am căutat diferite lucrări despre igienă și am fost surprinsă să le găsesc într-o asemenea armonie cu lucrurile pe care mi le descoperise Domnul mie. Pentru a arăta armonia aceasta și pentru a le prezenta fraților și surorilor mele subiectul așa cum fusese expus de scriitori capabili, am hotărât să public How to Live, în care am citat pe larg din lucrările la care s-a făcut referire.

Cum i-a fost descoperită reforma în îmbrăcăminte

Întrebare: Oare practica surorilor de a purta rochii a căror lungime este cu 9 degete (9 inch = 23 centimetri) deasupra podelei nu contrazice Mărturia nr. 11, care spune că rochiile ar trebui să ajungă undeva sub marginea superioară a ghetii?

Răspuns: Distanța corespunzătoare de la marginea rochiei și până la podea nu mi-a fost dată în unități de măsură. (...) Totuși trei grupuri de femei au trecut pe dinaintea mea, cu rochii de lungimi diferite:

Primul grup de femei avea rochii la modă, lungi, care împiedicau mersul, măturând străzile și adunând gunoiul. Am văzut rezultatele rele pe care le-am enunțat. Cele din grupa aceasta, care erau sclave ale modei, păreau slabe și fără energie.

Rochiile femeilor din al doilea grup care a trecut pe dinaintea mea erau așa cum ar trebui să fie din multe puncte de vedere. Picioarele erau îmbrăcate bine. Femeile nu erau împovărate de greutatea pe care moda tirană le impusese asupra celor din prima categorie, dar trecuseră la cealaltă extremă în scurtimea rochiilor, încât îi dezgustau și îi prejudiciau pe oamenii buni, nimicind într-o mare măsură influența celor care le purtau.

Cele din categoria a treia au trecut pe dinaintea mea cu înfățișarea voioasă și cu pași liberi și elastici. Rochiile lor erau de lungimea pe care am descris-o ca fiind corespunzătoare, modestă și sănătoasă. Acestea erau cu puțin deasupra murdăriei aflate pe străzi și nu atingeau treptele.

Așa cum am declarat anterior, lungimea nu mi-a fost descoperită în centimetri. (...)

Relația viziunii cu scrisul și practica

Aici, aș dori să declar că, deși în scrierea viziunilor mele sunt la fel de dependentă de Duhul Domnului cum sunt și în primirea lor, totuși cuvintele pe care le folosesc pentru a descrie ce am văzut îmi aparțin, cu excepția cuvintelor care mi-au fost adresate de un înger și pe care le scriu întotdeauna cu semne de citare.

Când am scris despre îmbrăcăminte, imaginea celor trei grupe de femei mi-a revenit în minte la fel de limpede ca atunci când le-am văzut în viziune, dar am fost lăsată să descriu lungimea corespunzătoare a rochiilor în

propriile cuvinte, cât am putut mai bine, iar eu am făcut lucrul acesta declarând că marginea rochiei ar trebui să ajungă până aproape de partea de sus a ghetei femeii, fapt care ar fi fost necesar pentru a nu atinge murdăria de pe străzi, în circumstanțele menționate anterior.

Eu îmbrac rochii a căror lungime este aproape de aceea pe care am văzut-o în viziune și pe care am descris-o așa cum am crezut de cuviință. Și surorile mele din nordul statului Michigan au adoptat modelul acesta. Când a venit subiectul legat de numărul de centimetri de la podea, în scopul de a asigura pretutindeni uniformitatea cu privire la lungime, a fost adusă o riglă și s-a constatat că lungimea rochiilor noastre varia între 20 și 25 cm (8-10 inch) de la podea. Unele rochii erau puțin mai lungi decât modelul care mi-a fost arătat, iar altele erau puțin mai scurte. — Review and Herald, 8 octombrie 1867

Scrierile despre sănătate din 6 iunie, ziua viziunii

Am văzut că ar trebui să avem mare grijă de sănătatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, deoarece lucrarea noastră încă nu a fost încheiată. Mărturia noastră încă mai trebuie să fie vestită și să aibă influență. Am văzut că eu consumasem prea mult timp și energie pentru a coase și pentru a găzdui oaspeți. Am văzut că trebuie să las grijile gospodărești. Pregătirea hainelor este o capcană; alții pot să facă lucrul acesta. Dumnezeu nu mi-a dat putere pentru o astfel de muncă. Noi ar trebui să ne păstrăm puterea pentru a munci în lucrarea Sa și pentru a ne vesti mărturia când este necesar. Am văzut că ar trebui să fim atenți cum ne folosim puterea și să nu ne asumăm poveri pe care alții ar putea și ar trebui să le poarte.

Am văzut că ar trebui să încurajăm o stare voioasă, plină de speranță și de pace a minții, deoarece sănătatea noastră depinde de ea. Am văzut că fiecare are datoria de a se îngriji de sănătatea lui, dar îndeosebi noi trebuie să

avem grijă de sănătatea noastră și să dedicăm timp sănătății, ca să putem să recuperăm într-o anumită măsură efectele suprasolicitării și ale muncii excesive a minții. Lucrarea lui Dumnezeu nu ne va scuti de grija pentru sănătatea noastră. Cu cât sănătatea va fi mai bună, cu atât munca noastră va fi mai bună.

Respectarea și prezentarea principiilor reformei sănătății. — Am văzut că ne suprasolicităm, lucrăm și obosim peste măsură, iar apoi ne îmbolnăvim de răceli și, în astfel de situații, riscăm ca bolile să ajungă la o formă periculoasă. Nu trebuie să lăsăm grija pentru noi înșine în seama lui Dumnezeu, ci să ne îngrijim de lucrurile pe care El le-a lăsat în seama noastră, ca să veghem și să ne ocupăm singuri de ele. Nu este nici sigur și nici pe placul lui Dumnezeu să călcăm legile sănătății, iar apoi să-I cerem să Se îngrijească de sănătatea noastră și să ne ferească de boli, în timp ce noi trăim într-o contradicție directă cu rugăciunile noastre.

Am văzut că avem o datorie sfântă de a ne îngriji de sănătatea noastră și de a-i face și pe ceilalți conștienți de datoria lor, totuși fără a lua asupra noastră povara situației lor. Cu toate acestea, noi avem datoria de a vorbi și de a ne împotrivi lipsei de cumpătare de orice fel — necumpătare în muncă, în mâncare, în băutură și în folosirea medicamentelor —, iar apoi să-i îndrumăm spre marele medicament al lui Dumnezeu pentru boli, pentru sănătate, pentru curățenie și pentru bunăstare — apa curată.

O atitudine voioasă și mulțumitoare. — Am văzut că soțul meu nu trebuia să îngăduie ca mintea lui să stăruie asupra părții întunecoase și încețoșate a lucrurilor. El trebuia să înlăture gândurile și subiectele triste, să fie voios, fericit, mulțumitor și să aibă o încredere neclintită în Dumnezeu. Sănătatea lui va fi mult mai bună dacă va putea să-și controleze mintea. Am văzut că, mai presus de orice, soțul meu trebuia să beneficieze de toată odihna posibilă în Sabat, când nu predica. (...)

Am văzut că nu trebuie să tăcem cu privire la subiectul sănătății, ci să-i conștientizăm pe oameni în legătură cu acest subiect. — Manuscrisul 1, 1863

Revizuirea din 1867 a scrierilor despre reforma sănătății

Cei a căror minte este bolnavă au o experiență marcată de suferință, în timp ce aceia cu mintea sănătoasă și curată și cu însușiri intelectuale limpezi vor avea o experiență sănătoasă, care va fi de o valoare inestimabilă. Fericirea care însoțește o viață caracterizată de facerea binelui va fi o răsplată zilnică și va fi în sine însăși sănătate și bucurie.

Am fost uluită de lucrurile care mi-au fost arătate în viziune. Multe lucruri au fost în contradicție directă cu ideile mele. Subiectul acesta era în mintea mea fără încetare. Le-am vorbit despre el tuturor celor cu care am avut ocazia să vorbesc. Prima scriere a viziunii a fost esența materialului conținut în *Spiritual Gifts*, volumul 4, și în cele șase articole ale mele din *How to Live*, al căror titlu era „Disease and Its Causes”.

Am fost chemați pe neașteptate să vizităm Allegan pentru a participa la o înmormântare [23 iunie 1863] și apoi am plecat imediat în călătoria noastră spre Est [19 august], cu intenția de a-mi termina cartea în timpul călătoriei. Când am vizitat bisericile, lucrurile care îmi fuseseră arătate cu privire la greșelile existente îmi solicitau aproape tot timpul cât eram în afara adunărilor, pentru a scrie subiectele care urmau a fi prezentate. Înainte de a mă întoarce acasă din Est, scrisesem aproximativ 500 de pagini pentru persoane particulare și pentru biserici.

După ce ne-am întors din Est, în 21 decembrie 1863, am început să scriu *Spiritual Gifts*, volumul 3, așteptându-mă să am o carte destul de voluminoasă pentru a fi asociată cu mărturiile care urmau să alcătuiască

Spiritual Gifts, volumul 4. În timp ce scriam, subiectul îmi era explicat tot mai clar și am înțeles că îmi era imposibil să cuprind în câteva pagini tot ce aveam de scris, așa cum plănuisem la început. Subiectul îmi era tot mai clar, iar volumul 3 era complet. Atunci, am început să scriu volumul 4, dar, înainte de a-mi încheia lucrarea, în timp ce pregăteam materialul pentru tipar, am fost chemată la Monterey. 73 Am mers acolo și nu am putut să termin lucrarea atât de curând cum ne așteptam. Am fost obligată să mă întorc să termin materialul pentru tipar și am amânat o întâlnire pentru săptămâna următoare.

Aceste două călătorii pe vreme călduroasă au fost prea mult pentru puterile mele. Scrisesem aproape fără încetare timp de mai bine de un an. În general, începeam să scriu la ora șapte dimineața și continuam până la șapte seara, apoi lăsam materialul pentru a fi verificat și corectat. Minte mea a fost suprasolicitată și, timp de trei săptămâni, nu am fost în stare să dorm mai mult de două ore pe noapte. Capul mă durea fără încetare.

Ca urmare, am adunat în volumul 4 punctele cele mai importante din viziunea cu privire la sănătate, intenționând să public o altă mărturie în care puteam să vorbesc mai pe larg despre fericirea în viața de căsătorie și despre cauzele suferințelor. Cu acest plan, am încheiat volumul 4 în 23 august 1864, pentru a putea fi distribuit poporului. Am păstrat câteva subiecte importante cu privire la sănătate, pe care nu avusesem puterea, nici timpul de a le pregăti pentru acel volum și a le publica în vederea călătoriei noastre din 1864 spre Est.

Independentă de cărțile sau de părerile altora

Lucrurile pe care le-am scris cu privire la sănătate nu au fost luate din cărți sau din reviste. În legătură cu celelalte lucruri care îmi fuseseră descoperite, a fost pusă întrebarea: „Ai văzut revista The Laws of Life, sau

Water Cure Journal? Eu le-am spus: „Nu, nu am văzut niciuna dintre reviste.” Ei au spus: „Lucrurile pe care le-ai văzut sunt foarte mult în acord cu o mare parte din învățăturile lor.” Eu am vorbit deschis cu dr. Lay și cu mulți alții cu privire la lucrurile care îmi fuseseră descoperite în legătură cu sănătatea. Eu nu văzusem niciodată o revistă care să trateze despre sănătate.

După ce mi-a fost dată viziunea, interesul soțului meu pentru subiectele despre sănătate a fost stârnit. După călătoria noastră în Est, el a obținut cărți, dar eu nu am vrut să le citesc. Viziunea pe care o primisem a fost clară și eu nu am vrut să citesc nimic înainte de a-mi termina cărțile. Viziunile mele au fost scrise cu totul independent de cărțile sau de părerile altora. —
Manuscrisul 7, 1867

FOLOSIREA CORECTĂ A MĂRTURIILOR CU PRIVIRE LA REFORMA SĂNĂTĂȚII

Eu sunt ferm convinsă că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape și că fiecare putere care ne-a fost dată de Dumnezeu ar trebui să fie folosită în serviciul cel mai înalt și mai înțelept pentru Dumnezeu. Domnul a scos din lume un popor ca să-l pregătească nu numai pentru un cer curat și sfânt, ci și pentru a conlucra cu El spre a alcătui, prin înțelepciunea pe care i-o va da, un popor care să stea în picioare în ziua judecării Sale.

A fost dată o mare lumină asupra reformei sănătății, dar este important ca toți să trateze subiectul acesta cu nepărtinire și să-l susțină cu înțelepciune. În experiența noastră, am văzut mulți care nu au prezentat reforma sănătății în așa fel încât să lase cea mai bună impresie asupra celor pe care doreau să-i facă să accepte părerile lor. Biblia este plină de sfaturi înțelepte și acordă o atenție corespunzătoare chiar și mâncării, și băuturii. Privilegiul cel mai înalt de care se poate bucura omul este acela de a fi părtaș al naturii divine, iar credința care ne unește într-o puternică relație cu Dumnezeu va modela mintea și comportamentul în așa fel încât vom ajunge să fim una cu Hristos. Nimeni nu ar trebui să-și satisfacă gusturile printr-un apetit necumpătat, în așa fel încât să slăbească activitățile delicate ale organismului omenesc și să prejudicieze mintea și trupul. Omul este proprietatea răscumpărată a Domnului.

Dacă suntem părtași ai naturii divine, vom trăi în comuniune cu Creatorul nostru și vom prețui întreaga lucrare a lui Dumnezeu, care l-a determinat pe David să exclame: „Te laud că sunt o făptură așa de minunată” (Psalmii 139,14). Noi nu vom considera organele trupului ca fiind proprietatea noastră, ca și când noi le-am fi creat. Toate însușirile pe care

Dumnezeu le-a dat trupului omenesc trebuie să fie prețuite. „Nu știți că... voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,19.20).

Nu trebuie să tratăm neînțelept nicio însușire a minții, a sufletului și a trupului. Nu putem să abuzăm de niciun organ delicat al trupului omenesc, fără să fim nevoiți să plătim pedeapsa pentru călcarea legilor naturii. Religia Bibliei, pusă în practică, asigură cultivarea cea mai înaltă a intelectului.

Cumpătarea este înălțată la un nivel înalt în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ascultăm Cuvântul Său, putem să ne ridicăm la niveluri tot mai înalte. Pericolul necumpătării este arătat cu precizie. Avantajul care urmează a fi câștigat prin cumpătare ne este prezentat în mod clar pretutindeni în Scripturi. Vocea lui Dumnezeu ne spune: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5,48).

Exemplul lui Daniel ne este prezentat pentru a-l studia cu atenție și pentru a învăța lecțiile pe care Dumnezeu le are pentru noi în istoria sfântă.

Feriți-vă de extreme

Dorim să prezentăm subiectul temperanței și al reformei sănătății din punct de vedere biblic și să fim foarte precauți să nu ajungem la extreme, printr-o susținere ofensatoare a reformei sănătății. Să fim atenți să nu altoim în reforma sănătății mlădițe străine, care provin din ideile noastre personale exagerate și aduc trăsăturile noastre puternice de caracter, făcându-le să pară a fi vocea lui Dumnezeu care îi osândește astfel pe toți cei care nu sunt de aceeași părere cu noi. Pentru corectarea obiceiurilor greșite este nevoie de timp.

Frații și surorile ne trimit întrebări cu privire la reforma sănătății. Se afirmă că unii iau lumina mărturiilor cu privire la sănătate și fac din ea un test. Ei aleg declarațiile cu privire la anumite mâncăruri care sunt prezentate ca fiind discutabile — declarații scrise ca avertizări și învățături pentru unele persoane care merg, sau au mers, pe o cale greșită. Ei insistă asupra acestor lucruri și le scot în evidență cât mai mult cu putință, împletesc propriile trăsături de caracter discutabile cu aceste declarații, le susțin cu o mare putere, făcându-le să fie astfel un test și impunându-le în situații în care fac numai rău.

Nevoia de moderație și precauție

Blândețea și umilința lui Hristos lipsesc. Moderația și precauția sunt foarte necesare, dar ei nu au aceste trăsături de caracter, vrednice de dorit. Ei au nevoie să fie modelați după chipul lui Dumnezeu. Astfel de oameni pot să adopte reforma sănătății și să facă un mare rău cu ea, stârnind prejudecăți în mintea altora, în așa fel încât oamenii să nu mai vrea să asculte adevărul.

Dacă este tratată înțelept, reforma sănătății se va dovedi a fi un mijloc de a deschide calea în locuri în care adevărul va fi primit cu un succes remarcabil. Totuși prezentarea reformei sănătății în mod neînțelept, făcând ca subiectul acesta să fie o povară pentru vestirea adevărului, a avut rolul de a crea prejudecăți în mintea celor necredincioși și de a pune o piedică în calea adevărului, lăsând impresia că noi suntem extremiști. Domnul dorește să fim înțelepți și să înțelegem voia Sa. Nu trebuie să dăm ocazia de a fi considerați extremiști. Acest fapt ne va pune într-un mare dezavantaj atât pe noi, cât și adevărul pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru a-l vesti oamenilor. Prin expunerea unui eu neconsacrat, solia pe care trebuie să o vestim întotdeauna ca fiind o binecuvântare ajunge să fie o piatră de poticnire.

Unii vor alege din mărturii expresiile cele mai puternice, fără să ia în

considerare în niciun fel circumstanțele în care sunt date avertizările, și le vor impune în orice situație. În felul acesta, ei lasă impresii nesănătoase în mintea oamenilor. Vor exista întotdeauna unii gata să prindă orice idee de care se pot folosi pentru a-i supune pe alții la o încercare aspră și dificilă și vor introduce trăsăturile propriului caracter în lucrarea de reformă. Faptul acesta va stârni chiar de la început un spirit de controversă tocmai din partea acelor care ar fi putut fi ajutați, dacă ar fi fost tratați cu atenție și s-ar fi exercitat o influență sănătoasă asupra lor. Ei aleg unele declarații din mărturii, pe care li le impun tuturor și, în loc de a câștiga sufletele, stârnesc dezgust. Ei produc dezbinări acolo unde ar putea să aducă și să facă pace.

Pericolul în care se aflau unele familii îi este arătat lui Ellen White

Mi-a fost arătat pericolul în care se aflau unele familii în care stăpânește un temperament iritabil și animalic. Copiilor lor nu ar trebui să li se permită să consume ouă, deoarece acest fel de alimente — ouăle și carnea — susțin și incită pasiunile animalice. Faptul acesta face să le fie foarte greu să biruie ispita de a-și îngădui practica păcătoasă a autosatisfacerii, care este aproape universală în acest veac. Practica aceasta slăbește însușirile fizice, mintale și morale și pune piedici în calea spre viața veșnică.

Mi-a fost arătat că unele familii se află într-o stare vrednică de plâns. Din cauza acestui păcat înjositor, ele se află într-o situație în care adevărul lui Dumnezeu nu poate găsi intrare în inimă și în minte. Practica aceasta conduce la amăgire, falsitate, practici imorale și la degradarea și întinarea altor minți, chiar și ale copiilor foarte mici. Odată deprins, obiceiul acesta este mai greu de biruit decât pofta pentru băuturi alcoolice și tutun.

Aceste rele care sunt atât de răspândite m-au determinat să fac declarațiile pe care le-am făcut. Muștrările speciale au fost prezentate ca fiind avertizări pentru alții și, în felul acesta, ele au ajuns la alte familii, și nu

la persoanele care erau vizate și mustrate. Lăsați mărturiile să vorbească de la sine. Nimeni să nu adune declarațiile cele mai puternice, scrise pentru anumite persoane și familii, impunându-le altora, din cauză că vor să folosească biciul și să aibă pe cineva în care să lovească. Aceste temperamente active și hotărâte să ia Cuvântul lui Dumnezeu și mărturiile care prezintă nevoia noastră de răbdare, dragoste și unitate deplină și să lucreze cu zel și perseverență. Dacă inima lor va fi sensibilizată și supusă de harul lui Hristos, iar duhul lor va fi smerit și plin de bunătate, nu vor stârni prejudecăți și nici nu vor provoca neînțelegeri, slăbind biserica.

Untul, carnea și brânza

Nimănui nu trebuie să-i fie prezentată ca o condiție cerința cu privire la consumul de unt, carne sau brânză. Noi trebuie să educăm și să arătăm trăsăturile rele ale lucrurilor discutabile. Cei care adună astfel de lucruri și le impun altora nu știu ce fel de lucrare fac. Cuvântul lui Dumnezeu le-a prezentat credincioșilor Săi cerințele. Respectarea Legii sfinte a lui Dumnezeu și a Sabatului constituie un test, este un semn între Dumnezeu și poporul Său de-a lungul generațiilor și pentru totdeauna. Aceasta rămâne mereu partea principală a soliei îngerului al treilea — poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos.

Ceaiul, cafeaua, tutunul și alcoolul

Noi trebuie să prezentăm consumul de ceai, cafea, tutun și alcool ca fiind niște obiceiuri păcătoase. Nu putem să punem pe același nivel carnea, ouăle, untul, brânza și alte astfel de alimente. Acestea nu trebuie să fie așezate în față, ca fiind partea principală a lucrării noastre. Celelalte — ceaiul, cafeaua, tutunul, berea, vinul și toate băuturile alcoolice — nu trebuie să fie folosite cu moderație, ci trebuie să fie respinse. Otrăvurile narcotice nu trebuie să fie tratate în același fel ca subiectul consumului de ouă, unt și

brânză.

La început, carnea animalelor nu a fost rânduită ca aliment pentru om. Avem toate dovezile care arată că, din cauza bolilor care ajung rapid să fie universale, carnea animalelor moarte este periculoasă, deoarece blestemul cel mai mare îl constituie consecințele obiceiurilor și nelegiuirilor oamenilor. Noi trebuie să prezentăm adevărul. Să fim precauți cu privire la felul în care folosim rațiunea și în care alegem acele alimente care vor produce sângele cel mai bun și îl vor păstra neînfierbântat. — Manuscrisul 5, 1881

O lucrare care discreditează reforma sănătății

Vor fi unii care nu vor lăsa în mintea oamenilor impresia cea mai bună și cea mai corectă. Ei vor fi înclinați spre planuri și idei înguste și nu au nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă reforma sănătății. Acești oameni vor lua mărturiile care au fost date pentru anumite persoane și situații speciale și le vor generaliza, aplicându-le în toate cazurile și, din acest motiv, vor face în așa fel încât lucrarea mea și influența mărturiilor cu privire la reforma sănătății să fie discreditate. — Scrisoarea 57, 1886

RISCURILE SPIRITUALE ȘI FIZICE ALE SATISFACERII POFTEI

Schimbările cauzate de folosirea alimentelor din carne

Carnea animalelor moarte nu a fost la început un aliment pentru om. Omului i-a fost îngăduit să o mănânce după Potop, din cauză că toată vegetația fusese distrusă. Totuși blestemul rostit asupra omului, asupra pământului și asupra oricărei făpturi vii a produs schimbări ciudate și uimitoare. După Potop, neamul omenesc și-a scurtat perioada de existență. Degradarea fizică, mintală și morală este în creștere în aceste zile din urmă.
— Manuscrisul 3, 1897

Degradarea gustului și a judecății

Voi nu cunoașteți pericolul consumului de carne, pur și simplu din cauză că simțiți poftă după carne. Printr-o asemenea alimentație, omul consumă o hrană care stimulează pasiunile nesfinte. Emoțiile nesfinte umplu mintea, iar înțelegerea spirituală este întunecată, deoarece satisfacerea poftelor are tendința de a degrada gustul și judecata. Prin faptul că puneți pe mesele voastre acest fel de alimente, voi acționați contrar voinței lui Dumnezeu. Este creată o stare de lucruri care va duce la desconsiderarea Legii lui Dumnezeu. (...)

Totuși nu este ușor să biruim înclinațiile spre rău moștenite sau cultivate. Eul este un stăpân aspru și luptă pentru biruință. Dar făgăduințele sunt făcute „celui ce va birui”. Domnul ne arată calea cea dreaptă, dar nu obligă pe nimeni să asculte. Pe cei cărora le-a dat lumina, El îi lasă să o primească sau să o disprețuiască, dar comportamentul lor va fi urmat de

rezultate sigure. O cauză trebuie să producă un efect. (...)

Părinții au cea mai solemnă obligație de a se conforma unor obiceiuri corecte în mâncare și băutură. Puneți înaintea copiilor voștri o hrană simplă și sănătoasă, evitând orice are o natură stimulatorie. Efectul pe care alimentele cu carne îl au asupra copiilor agitați nu este acela de a-i face să aibă un temperament plăcut și răbdător, ci un temperament iritabil, pătimaș, certăreț și nesupus față de restricții. Practicile virtuozose sunt pierdute, iar imoralitatea nimicește mintea, sufletul și trupul. — Manuscrisul 47, 1896

Sănătatea spirituală este sacrificată

Consumarea cărnii animalelor moarte este dăunătoare pentru sănătatea trupului și toți cei care folosesc alimente din carne își sporesc pasiunile animalice și slăbesc capacitatea sufletului de a înțelege puterea adevărului și necesitatea de a aplica adevărul în viața de zi cu zi. — Scrisoarea 54, 1896

Viața religioasă și cea fizică sunt legate între ele

Consumarea cărnii animalelor moarte are un efect dăunător asupra spiritualității. Când carnea ajunge să fie alimentul principal, însușirile superioare sunt biruite de pasiunile josnice. Aceste lucruri constituie o ofensă la adresa lui Dumnezeu și sunt cauza unui declin în viața spirituală. (...) Orice facem în domeniul mâncării și al băuturii trebuie să aibă scopul special de a hrăni trupul, ca să-I putem sluji lui Dumnezeu spre slava Numelui Său. Întregul trup este proprietatea lui Dumnezeu, iar noi trebuie să acordăm o atenție strictă bunăstării noastre fizice, deoarece viața religioasă este strâns legată de obiceiurile și de practicile fizice. — Scrisoarea 69, 1896

Domnul i-a învățat pe copiii Săi că abținerea de la a consuma carne este pentru binele lor spiritual și fizic. Nu este nevoie să mâncăm carnea

animalelor moarte. — Scrisoarea 83, 1901

Pericolul necunoașterii intenționate

Ceea ce mâncăm și bem are o influență importantă asupra vieții noastre, iar creștinii trebuie să își conformeze obiceiurile în domeniul mâncării și băuturii cu legile naturii. Trebuie să înțelegem obligațiile pe care le avem față de Dumnezeu în acest domeniu. Respectarea legilor sănătății ar trebui să fie obiectul studiului nostru stăruitor, deoarece necunoașterea intenționată a acestui subiect este un păcat. Fiecare ar trebui să considere că are o obligație personală de a împlini legile viețuirii sănătoase.

Cui îi aparținem?

Mulți întorc spatele luminii, deoarece sunt provocați de faptul că li se adresează o avertizare, și întreabă: „Oare nu putem să facem cu noi înșine tot ce ne place?” Sunteți voi propriii creatori? Ați plătit voi prețul de răscumpărare pentru sufletul și trupul vostru? Dacă este așa, atunci vă aparțineți vouă înșivă. Însă Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Ați fost cumpărați cu un preț”, „cu sângele scump al lui Hristos”. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune clar că obiceiurile noastre firești trebuie să fie supravegheate cu strictețe și ținute în stăpânire. „Să vă feriți de poftele firii pământești, care se războiesc cu sufletul.” Vom face noi astfel? Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit și convertește sufletul. Dacă respectăm cu atenție regulile lui, vom fi făcuți asemenea chipului lui Dumnezeu din punct de vedere fizic și spiritual. — Scrisoarea 103, 1896

Piedici în calea dezvoltării intelectuale și a sfințirii sufletului

Dumnezeu cere din partea poporului Său o dezvoltare continuă. Copiii Săi trebuie să învețe că satisfacerea poftelor constituie piedica cea mai mare în

calea dezvoltării intelectuale și a sfințirii sufletului. Ca popor, în ciuda mărturiei noastre cu privire la reforma sănătății, noi mâncăm prea mult. Satisfacerea poftelor este cauza cea mai mare a deficienței fizice și mintale și se află în cea mai mare parte la temelia slăbiciunii și a morții premature. Lipsa cumpătărilor începe la mesele noastre, când folosim o combinație neînțeleaptă de alimente. Cei care caută să aibă un spirit curat să nu uite că în Hristos se află puterea de a stăpâni apetitul. — Manuscrisul 73, 1908

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ, vor domni egoismul, violența și nelegiuirea la fel ca în zilele lui Noe. Cauza este aceeași — îngăduința excesivă a apetitului și a pasiunilor. În acest timp, o reformă a obiceiurilor vieții este deosebit de necesară spre a pregăti un popor pentru venirea lui Hristos. Mântuitorul Însuși avertizează biserica: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.”

Reforma igienei este un subiect pe care trebuie să îl înțelegem, ca să fim pregătiți pentru evenimentele care vor veni curând asupra noastră. Aceasta este o ramură a lucrării Domnului care nu a primit atenția pe care o merită și, din cauza neglijenței, s-a pierdut mult. Ea ar trebui să ocupe un loc de seamă, deoarece nu este un subiect care să poată fi tratat cu ușurătate, trecut cu vederea ca fiind neimportant sau tratat cu dispreț. Dacă biserica ar manifesta un interes mai mare față de reforma aceasta, influența ei spre bine ar fi mult sporită.

Cât de important este ca mintea să fie limpede și trupul să fie cât mai liber de boală pentru aceia care așteaptă venirea Domnului, pentru aceia care sunt chemați să fie lucrători în via Sa, pentru toți aceia care se pregătesc să ocupe un loc în Împărăția veșnică. — Manuscris nedatat 9

PREZENTAREA REFORMEI SĂNĂTĂȚII ÎN FAMILIE

Consecvența părinților față de copii la masă

Lucrarea noastră prezentă este o lucrare foarte solemnă și serioasă. Nu putem să o evităm. Există o mare nevoie de educație în mai multe domenii. Una dintre marile voastre nevoi este aceea de a înțelege că trebuie să vă aflați sub conducerea lui Dumnezeu. Voi sunteți proprietatea Sa. Copiii voștri sunt proprietatea Sa și trebuie să fie educați ca niște membri mai mici ai familiei Domnului, să nu considere că trebuie să li se îngăduie fiecare capriciu și să nu li se refuze nimic. Dacă ați observa același model de disciplină urmat de alții în tratarea copiilor lor, i-ați critica aspru.

De asemenea, să nu vă îngăduiți să stați la o masă încărcată cu o varietate de mâncăruri și, din cauză că vă plac anumite lucruri, să le mâncați în fața copiilor, spunându-le: „Nu, tu nu poți să mănânci acest lucru, îți va face rău”, în timp ce voi mâncați fără rețineri tocmai lucrurile pe care le interziceți copiilor voștri să le atingă. Educația voastră în acest domeniu are nevoie de o reformă și de principialitate în practică.

Este o cruzime să consumați o a treia masă pe zi și să fiți satisfăcuți vorbind și bucurându-vă, în timp ce copiii stau alături de voi și nu mănâncă nimic, demonstrând astfel disciplina excelentă la care sunt supuși, prin faptul că sunt lăsați să vă privească mâncând și nu se revoltă împotriva autorității voastre. Ei se revoltă. Acum sunt mici, dar continuarea acestui fel de disciplină vă va distruge autoritatea.

Obiceiul de a-i obliga pe copii să mănânce

De asemenea, voi păreți a vă teme că, atunci când sunt la masă, copiii voștri nu vor mânca suficient și îi îndemnați să mănânce și să bea. Nu trebuie să aveți nici cea mai mică îngrijorare și să arătați teama pe care ați manifestat-o cu privire la faptul că s-ar putea ca ei să nu mănânce suficient. Stomacul lor este mic și nu poate să rețină o cantitate mare. Din acest motiv, ar fi mult mai bine să mănânce de trei ori pe zi, în loc de două ori. Voi îi lăsați să mănânce o cantitate mare la o singură masă. În felul acesta, se pun bazele pentru o dilatare a stomacului, care va duce la indigestie.

Faptul de a mânca și de a bea ceva ce nu pot să suporte nu înseamnă înțelepciune. De asemenea, puneți în fața lor mâncarea pe care doriți să o mănânce. Acea hrană care este sănătoasă pentru ei este sănătoasă și pentru voi. Dar și cantitatea de alimente sănătoase trebuie să fie evaluată cu atenție, pentru a nu introduce în stomac prea mult la o singură masă. Dacă dorim să le dăm lecții corespunzătoare copiilor noștri, noi înșine trebuie să fim cumpătați în toate lucrurile. Când copiii sunt mai mari, orice lipsă de atenție din partea noastră va fi observată. — Scrisoarea 12, 1884

Nu stabiliți o regulă pentru alții

Nu ar trebui să îngăduiți consumul niciunui aliment între mese. În ultimii douăzeci și cinci de ani, eu am mâncat de două ori pe zi. Nu folosesc unt, dar unii dintre muncitorii care stau la masa mea consumă unt. Ei nu sunt interesați să consume lapte, deoarece le produce deranj la stomac, dar sunt interesați să consume o cantitate mică de unt.

Noi nu putem să stabilim reguli precise în domeniul alimentației. Unii pot să mănânce fasole și mazăre uscată, dar pentru mine astfel de alimente sunt insuportabile. Unora le plac anumite lucruri și le digeră bine. Alții nu au

gustul educat pentru aceste lucruri. Prin urmare, nu poate să fie stabilită o singură regulă care să fie valabilă pentru toți. — Manuscrisul 15, 1889

ELLEN WHITE ȘI RUGĂCIUNEA PENTRU BOLNAVI

Unii au întrebat: „A vindecat Ellen White bolnavi?” Eu răspund: „Nu, nu. Ellen White a fost chemată adesea să se roage pentru bolnavi, să-i ungă cu untdelemn în Numele Domnului Isus și să ceară împreună cu ei împlinirea făgăduinței: «Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav.»” Nicio putere omenească nu este în stare să-l salveze pe cel bolnav, dar, prin rugăciunea făcută cu credință, Atotputernicul Vindecător Și-a împlinit făgăduința față de aceia care au chemat Numele Său. Nicio putere omenească nu este în stare să ierte păcatul sau să îl mântuiască pe cel păcătos. Nimeni nu poate să facă lucrul acesta, în afară de Hristos, Medicul milos al trupului și al sufletului.

Am avut deseori privilegiul de a mă ruga împreună cu cei bolnavi. Ar trebui să facem lucrul acesta mai des. Dacă în sanatoriile noastre ar fi fost făcute mai multe rugăciuni pentru vindecarea bolnavilor, puterea Marelui Vindecător ar fi fost văzută. Mult mai mulți ar fi fost întăriți și binecuvântați și mult mai multe boli acute ar fi fost vindecate.

Puterea lui Hristos de a opri boala s-a descoperit în trecut în mod remarcabil. Înainte de a fi binecuvântați cu instituții în care cei bolnavi pot să primească ajutor în suferință, printr-un tratament atent și prin rugăciune stăruitoare și cu credință în Dumnezeu, noi am rezolvat cu succes cazuri care păreau a fi dintre cele mai lipsite de speranță. Astăzi, Domnul îi invită pe suferinzi să aibă încredere în El. Nevoia omului este ocazia lui Dumnezeu [citat Marcu 6,1-5]. (...)

Tratamentul însoțit de rugăciune simplă și fierbinte

Împreună cu toate tratamentele pe care li le aplicăm bolnavilor, trebuie să fie înălțate rugăciuni simple și fierbinți pentru binecuvântarea vindecării. Să-i îndrumăm pe cei bolnavi spre Mântuitorul cel plin de milă și spre puterea Sa de a ierta și de a vindeca. Ei pot fi vindecați, prin providența Sa plină de bunătate. Îndrumați-i pe cei suferinzi spre Mijlocitorul lor din curțile cerești. Spuneți-le că Domnul Hristos îi va vindeca pe cei bolnavi dacă se vor pocăi și vor înceta să calce legile lui Dumnezeu. Există un Mântuitor care Se va descoperi în sanatoriile noastre pentru a-i mântui pe cei ce I se vor supune Lui. Cei suferinzi pot să vi se alătore în rugăciune, mărturisindu-și păcatul și primind iertarea.

Hristos este Cel care vindecă. — Ellen White nu a pretins niciodată că vindecă bolnavi. Domnul Hristos este Cel care a vindecat în fiecare situație, același Hristos care a înviat morți în zilele lucrării Sale de slujire pe pământ. Domnul Hristos este Cel care îndeplinește fiecare minune prin lucrarea slujitorilor Săi. Trebuie să avem încredere în acest Hristos. Binecuvântarea Sa asupra mijloacelor folosite pentru refacerea sănătății va aduce succesul. Domnul Hristos simte plăcere să Își manifeste mila față de omenirea suferindă. El este Acela care le dă vindecare celor bolnavi, iar medicii trebuie să-I aducă slavă pentru lucrările minunate pe care le îndeplinește. — Scrisoarea 158, 1908

ADVENTIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA ȘI PROCESELE ÎN JUSTIȚIE

Dezvăluirea problemelor bisericii în fața celor necredincioși. — Când în biserică apar dificultăți, nu ar trebui să cerem ajutor de la avocați care nu împărtășesc credința noastră. Dumnezeu nu dorește ca noi să dezvăluim problemele bisericii în fața celor care nu se tem de El. Domnul nu vrea ca noi să depindem de ajutorul acelor care nu respectă cerințele Sale. Aceia care se încred în astfel de sfătuitori arată că nu au credință în Dumnezeu. Prin lipsa lor de credință, Domnul este foarte dezonorat, iar comportamentul lor le aduce un mare prejudiciu. Prin faptul că apelează la cei necredincioși pentru a clarifica dificultățile din biserică, ei se mușcă și se mănâncă unii pe alții, nimicindu-se unii pe alții (Galateni 5,15).

Oamenii aceștia desconsideră sfatul pe care l-a dat Dumnezeu și fac tocmai lucrurile pe care El le-a poruncit să nu le facă. Ei arată că au ales lumea drept judecător al lor, iar numele lor este scris în ceruri alături de cel al necredincioșilor. Domnul Hristos este răstignit din nou și făcut de rușine. Acești oameni trebuie să știe că Dumnezeu nu ascultă rugăciunile lor. Ei insultă Numele Său sfânt, iar El îi va lăsa să fie chinuiți de Satana, până când își vor vedea nesăbuinta și Îl vor căuta pe Domnul, mărturisindu-și păcatul.

Problemele bisericii trebuie să fie ținute în interiorul ei. Dacă este prejudiciat, creștinul trebuie să sufere cu răbdare. Dacă este înșelat, nu trebuie să apeleze la tribunale. Mai degrabă, să sufere pierderea și greșeala.

Dumnezeu Se va ocupa de membrul nevrednic al bisericii, care îl înșală pe fratele lui sau lucrarea lui Dumnezeu. Creștinul nu trebuie să lupte pentru drepturile lui. Dumnezeu Se va ocupa de acela care calcă aceste drepturi.

„«Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul” (Romani 12,19). Toate aceste lucruri sunt păstrate într-un raport, iar Domnul declară că Se va răzbuna. El va aduce fiecare faptă la judecată.

Sfătuitori nesiguri

Interesele lucrării lui Dumnezeu nu trebuie să fie încredințate unor oameni care nu au nicio legătură cu Cerul. Cei care nu sunt loiali față de Dumnezeu nu pot fi niște sfătuitori siguri. Ei nu au înțelepciunea care vine de sus. Ei nu sunt demni de încredere pentru a-și exprima părerile cu privire la lucrurile care au legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, lucruri de care depind rezultate atât de mari. Dacă vom urma judecata lor, vom fi aduși cu siguranță în situații foarte dificile și vom face ca lucrarea lui Dumnezeu să regreseze.

Cei care nu au legătură cu Dumnezeu au legătură cu vrăjmașul lui Dumnezeu și, deși ar putea fi cinstiți în sfatul pe care îl oferă, ei înșiși sunt orbiți și amăgiți. Sugestiile pe care Satana le pune în mintea lor și cuvintele pe care le pune pe buzele lor sunt în totală contradicție cu gândul și cu voința lui Dumnezeu. În felul acesta, Satana lucrează prin acești oameni pentru a ne amăgi să mergem pe căi greșite. Dacă va putea, el ne va duce în rătăcire, ne va prinde în capcane și ne va distruge.

În vechime, era un mare păcat pentru cei din poporul lui Dumnezeu să se predea în mâinile vrăjmașilor și să le dezvăluie acestora dificultățile sau succesele lor. În sistemul din vechime, era un păcat să fie aduse jertfe pe altare străine. Era un păcat să fie aduse jertfe de tămâie aprinse cu un foc străin.

Noi suntem în pericolul de a amesteca lucrurile sfinte cu cele profane. În eforturile noastre, trebuie să fie folosit focul sfânt, care vine de la Dumnezeu. Adevăratul altar este Hristos, iar adevăratul foc este Duhul Sfânt.

Aceasta este sursa noastră de inspirație. Un om este un sfătuitor sigur numai dacă Duhul Sfânt îl conduce și îl îndrumă. Dacă Îi întoarcem spatele lui Dumnezeu și celor aleși de El, pentru a cere sfaturi la altare străine, vom primi niște răspunsuri conforme cu faptele noastre.

Trebuie să avem o încredere deplină în Conducătorul nostru. Să căutăm înțelepciune de la Izvorul înțelepciunii. În fiecare situație complicată și dificilă, cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să ajungă de acord cu lucrul pe care îl doresc și apoi să se unească în rugăciuni către Dumnezeu, cerându-I cu stăruință ajutorul de care au nevoie. Trebuie să-L recunoaștem pe Dumnezeu totdeauna când ne sfătuim unii cu alții, iar când ne rugăm, trebuie să credem că primim exact binecuvântările cerute. — Manuscris nedatat 112

Sfatul adresat unui credincios care amenința că va intenta un proces în justiție

Când te-ai angajat într-un proces în justiție împotriva lui R, eu am spus că, dacă S a mers atât de departe, încât să înceapă acțiunea de judecată, aceasta va fi o pată asupra vieții lui. Am fost întristată din cauza comportamentului tău în această situație. Știu că nu este bine și că nu va ușura în niciun fel situația în care te afli. Este doar o manifestare a acelei înțelepciuni care nu vine de sus.

Am fost informată că ai intenționat să intentezi un proces în justiție împotriva mea, pentru că ai fost tratat greșit în mărturiile pe care le-am scris cu privire la cazul tău. Am primit o scrisoare în care am fost amenințată că, dacă nu voi recunoaște că te-am tratat greșit, voi fi dată în judecată. Mi-a fost greu să cred că ai mers cu atâta hotărâre pe terenul vrăjmașului, deși eu știu bine ce am făcut, așa cum știi și tu.

Tot ce ți-am scris, fiecare cuvânt, a fost adevărat. Nu am nimic de

retractat. Eu am făcut doar ce am știut că eram dator să fac. Singurul meu motiv în publicarea acelui subiect a fost speranța de a te salva. Nu am avut niciun alt gând, decât milă sinceră și dragoste față de sufletul tău. Tu însuți știi că am un interes mare pentru binele sufletului tău. (...)

Dacă va căuta cineva să mă împiedice în îndeplinirea acestei lucrări, apelând la justiție, eu nu voi schimba nicio iotă din mărturiile prezentate. Lucrarea în care sunt angajată nu este lucrarea mea. Este lucrarea lui Dumnezeu, pe care El mi-a dat-o să o îndeplinesc. Eu nu am crezut că tu vei săvârși o faptă atât de îngrozitoare, încât să-ți ridici mâna ta limitată împotriva Dumnezeului cerului. Oricine poate să facă lucrul acesta, dar ar fi bine să nu fii tu acel om. (...)

Vreau să îți spun: Să nu pretinzi bani de la niciun om, din cauza cuvintelor pe care le-a spus împotriva ta sau a familiei tale. Dacă vei face astfel, îți vei face rău singur. Când vom privi la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, vom fi în stare să ne rugăm: „Doamne, iartă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.” Domnul Isus nu a apelat la justiție pentru a I se face dreptate când a fost acuzat pe nedrept. Când a fost tratat rău, El nu a răspuns în același fel. Când a fost amenințat, El nu s-a răzbunat. — Scrisoarea 38, 1891

Tocmai lucrul pe care Dumnezeu le-a spus să nu îl faci. — Am scris mult cu privire la creștinii care cred că, dacă vor apela la justiție, li se va face dreptate. Prin aceasta, ei se mușcă și se mănâncă unii pe alții, nimicindu-se unii pe alții. Ei resping sfatul inspirat pe care li l-a dat Dumnezeu și, în ciuda soliei pe care le-a trimis-o El, fac tocmai lucrul pe care El le-a spus să nu îl faci. Astfel de oameni ar face bine să înceteze să se roage lui Dumnezeu, deoarece El nu va asculta rugăciunile lor. Ei Îl insultă pe Iehova, iar El îi va lăsa să ajungă supușii lui Satana, până când își vor vedea nesăbuinta și Îl vor căuta pe Domnul, mărturisindu-și păcatele.

Ce anume dau pe față apelurile în justiție. — Lumea și membrii neconvertiți ai bisericii sunt într-o relație de simpatie. Când Dumnezeu îi muștră pentru lipsurile din comportamentul lor, unii se confesează celor din lume și aduc problemele bisericii înaintea lumii spre a lua o decizie. Apoi au loc conflicte și certuri, iar Hristos este răstignit din nou și făcut de rușine în public. Acei membri ai bisericii care apelează la tribunalele lumii arată că au ales lumea drept judecător al lor, iar numele lor sunt scrise în cer alături de numele celor necredincioși. Cât de dornică este lumea să prindă declarațiile celor care trădează adevărurile sfinte!

În trecut, adventiștii de ziua a șaptea nu au apelat niciodată la tribunalele omenești, dar acum a fost făcut lucrul acesta. Dumnezeu l-a îngăduit pentru ca voi, cei care ați fost înșelați, să puteți înțelege puterea care îi conduce pe cei cărora li s-au încredințat mari responsabilități. Unde sunt străjerii lui Dumnezeu? Unde sunt oamenii care vor sta umăr la umăr, inimă lângă inimă, cu inimile stăpânite de adevărul prezent pentru timpul acesta? — Manuscrisul 64, 1898

Sfinții vor judeca lumea

Sfinții vor judeca lumea. Prin urmare, trebuie oare ca ei să depindă de lume și de avocații lumii pentru clarificarea problemelor lor? Dumnezeu nu vrea ca ei să-și ducă necazurile la supușii vrăjmașului, pentru ca aceștia să ia o hotărâre. Să avem încredere unii în alții. — Manuscrisul 71, 1903

Judecătorii și laodiceenii

Faptul că se bazează pe brațul legii este o rușine pentru creștini. Totuși răul acesta a fost adus și cultivat în poporul ales al Domnului. Principiile lumești au fost introduse pe ascuns, până când mulți dintre lucrătorii noștri

ajung să fie asemenea laodiceenilor — oameni cu inima împărțită — din cauză că își pun prea mult încrederea în juriști și în documentele și contractele legale. O astfel de stare a lucrurilor Îi produce repulsie lui Dumnezeu. — Manuscrisul 128, 1903

Un proces în justiție împotriva Casei de editură

„Când vreunul din voi are vreo neînțelegere cu altul, îndrăznește el să se judece cu el la cei nelegiuți, și nu la sfinți? Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate? Nu știți că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile vieții acesteia? Deci, când aveți neînțelegeri pentru lucrurile vieții acesteia, voi puneți judecători pe aceia pe care biserica nu-i bagă în seamă? Spre rușinea voastră zic lucrul acesta. Astfel, nu este între voi nici măcar un singur om înțelept care să fie în stare să judece între frate și frate? Dar un frate se duce la judecată cu alt frate, și încă înaintea necredincioșilor! Chiar faptul că aveți judecăți între voi este un cusur pe care-l aveți. Pentru ce nu suferiți mai bine să fiți nedreptățiți? De ce nu răbdați mai bine paguba? Dar voi singuri sunteți aceia care nedreptățiți și păgubiți, și încă pe frați! Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu?” (1 Corinteni 6,1-9). (...) Când membrii bisericii vor înțelege lucrurile acestea, practica lor le va recomanda credința. Hristos va fi văzut în ei printr-o viață ordonată și prin cuvinte evlavioase. Nu vor fi procese în justiție între semeni sau frați.

Vă cer în Numele lui Hristos să retrageți procesul pe care l-ați început și să nu mai începeți niciun alt proces în justiție! Dumnezeu vă interzice să dezonați Numele Său în felul acesta. Voi ați avut multă lumină și multe ocazii și nu puteți să vă permiteți să vă uniți cu cei lumești, urmând metodele lor. Nu uitați că Domnul vă va trata în conformitate cu poziția pe care o luați în viața aceasta. (...)

Vă spun cu solemnitate că, dacă veți iniția acțiunea pe care o propuneți acum, nu veți putea îndrepta niciodată rezultatele ei. Dacă veți da pe față înaintea lumii greșelile pe care presupuneți că vi le-au făcut frații voștri, vor fi unele lucruri care vor trebui să fie spuse și cu privire la voi. Vă adresez un avertisment.

Cu privire la situația celor care au purtat împreună cu voi mari responsabilități la [Editura] Review and Herald și care s-au dovedit a fi niște vrăjmași ai lucrării, nu veți dori să auziți verdictul care va fi rostit împotriva lor când va avea loc judecata, când cărțile vor fi deschise și fiecare om va fi judecat după faptele scrise în cărțile acelea. Vreau să vă împiedic să faceți greșeala de a intra în legătură cu aceia care sunt conduși de îngerii căzuți și care vor face tot răul pe care vor putea să li-l facă celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și, în timp de mari dificultăți, se străduiesc să-i propovăduiască lumii adevărul prezent.

Casa de editură nu este fără vină. — Cei împotriva cărora aduceți acuzații știu că eu nu am aprobat felul în care v-au tratat și că i-am muștrătat pentru lipsa lor de dragoste în administrarea cazului vostru. Unii nu s-au comportat onorabil. Ei nu v-au tratat așa cum ar fi dorit să fie tratați ei de alții. Totuși, oare din motivul acesta, ar trebui să acționați voi atât de evident în contradicție cu îndrumarea care v-a fost dată, în ciuda avertizărilor pe care le-ați primit? Vă rog să nu trădați încrederea fraților voștri, despărțindu-vă de lucrarea de publicații.

Eu aș alege mai degrabă să împărtășesc pierderea pe care o suferiți, decât să duceți lucrurile până acolo încât să vă prejudiciați sufletele, dându-i lui Satana ocazia de a prezenta cazul vostru înaintea celor necredincioși în lumina cea mai ridicolă, aducând defăimare asupra lucrării de publicații. (...)

Lucrarea lui Dumnezeu prejudiciată

Luăți acest caz din mâna avocaților. Mă simt îngrozitor când mă gândesc la faptul că acționați în contradicție directă cu sfatul clar al lui Dumnezeu și că veți dezvălui înaintea lumii faptele voastre nemiloase împotriva poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Dacă acțiunea voastră ar fi îndreptată numai împotriva celor care v-au nedreptățit, răul nu ar fi atât de extins, dar oare nu puteți să înțelegeți că va stârni prejudecăți împotriva poporului lui Dumnezeu ca întreg? În felul acesta, Îl veți lovi și Îl veți răni chiar pe Hristos, în persoana sfinților Săi, și îl veți face pe Satana să tresalte de bucurie că a putut să lucreze prin voi împotriva poporului lui Dumnezeu și împotriva instituțiilor Sale, făcându-le un mare rău. — Scrisoarea 301, 1905

ȘTIINȚA ȘI REVELAȚIA

„Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!»” Oamenii cei mai inteligenți de pe pământ nu sunt în stare să-L înțeleagă pe Dumnezeu. El li Se descoperă oamenilor, dar numai învăluindu-Se în mister. Căile Sale sunt dincolo de capacitatea omului de a înțelege. Oamenii trebuie să cerceteze fără încetare, să învețe fără încetare, și totuși, dincolo de descoperirile lor, se află o infinitate de lucruri neînțelese. Dacă ar putea să înțeleagă pe deplin scopurile, înțelepciunea, dragostea și caracterul lui Dumnezeu, oamenii nu ar crede în El considerându-L o Ființă infinită, ci s-ar încrede în El numai din interese personale. Dacă ar putea să-L cuprindă pe Dumnezeu, El nu ar mai fi suprem.

Unii cred că au făcut descoperiri minunate în domeniul științei. Ei citează părerile oamenilor învățați ca și când le-ar considera infailibile și prezintă deducțiile științei ca și cum ar fi niște adevăruri imposibil de combătut. Iar Cuvântul lui Dumnezeu, care este dat ca o candelă pentru picioarele călătorului obosit, este judecat prin standardul acesta și este declarat ca fiind insuficient.

Cercetarea științifică în care și-au îngăduit să se implice acești oameni s-a dovedit a fi o capcană. Le-a întunecat mintea și ei au alunecat în necredință. Ei au un simțământ al puterii și, în loc de a căuta Izvorul întregii înțelepciuni, ei triumfă datorită spoielii de cunoștințe pe care le-au obținut. Ei și-au înălțat înțelepciunea lor omenească împotriva înțelepciunii Dumnezeului celui mare și atotputernic și au îndrăznit să intre în controversă cu El. Cuvântul inspirației îi declară „nebuni” pe acești oameni.

Roadele scepticismului

Dumnezeu a îngăduit ca asupra lumii să fie revărsat un potop de lumină prin descoperirile științei și artei, dar când țin prelegeri și scriu despre aceste subiecte doar din punctul de vedere omenesc, preinșii oameni de știință ajung fără îndoială la concluzii greșite. Dacă nu sunt călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu în cercetările lor, mințile cele mai mari ajung să fie încurcate în încercările lor de a cerceta relația dintre știință și revelație. Creatorul și lucrările Sale se află dincolo de capacitatea lor de înțelegere, iar pentru că ei nu pot să le explice prin legile naturale, istoria Bibliei este considerată nedemnă de încredere. Cei care se îndoiesc de veridicitatea rapoartelor Vechiului și Noului Testament vor fi conduși să facă încă un pas mai departe și să se îndoiască de existența lui Dumnezeu, iar apoi, după ce au părăsit ancora, sunt lăsați să se izbească de stâncile necredinței.

Moise a scris sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu, iar o teorie corectă a geologiei nu va pretinde niciodată că a făcut descoperiri care nu pot fi armonizate cu declarațiile lui. Ideea de care se poticnesc mulți, și anume că Dumnezeu nu a creat materia când a adus lumea la existență, limitează puterea Sfântului lui Israel.

Verificați știința prin Cuvântul lui Dumnezeu. — Când constată că sunt incapabili să-L înțeleagă pe Creator și să explice lucrările Sale prin cunoștințele lor științifice nedesăvârșite, mulți se îndoiesc de existența lui Dumnezeu și îi atribuie naturii puterea Sa infinită. Acești oameni au pierdut simplitatea credinței și se îndepărtează mult de Dumnezeu în mintea și în spiritul lor. Este nevoie de o credință neclintită în divinitatea Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu. Biblia nu trebuie să fie verificată prin ideile științifice ale oamenilor, ci știința trebuie să fie verificată prin standardul acesta care nu greșește. Când Biblia face declarații cu privire la fapte din natură, știința poate fi comparată cu afirmațiile Cuvântului scris, iar o înțelegere corectă a ambelor va dovedi întotdeauna că sunt în armonie. Una nu o contrazice pe

cealaltă. Întregul adevăr, fie din natură, fie din revelație, este în acord.

Pentru mintea celor cu adevărat înțelepți, cercetarea științifică va deschide domenii vaste de gândire și de informare. Ei Îl vor vedea pe Dumnezeu în lucrările Sale și Îl vor lăuda. El va fi pentru ei Cel Dintâi și Cel mai bun, iar mintea lor va fi concentrată asupra Lui. Din cauza neștiinței lor, necredincioșii care citesc Biblia doar cu scopul de a o lua în derâdere pretind că găsesc contradicții categorice între știință și revelație. Totuși felul în care omul Îl măsoară pe Dumnezeu nu va fi niciodată corect. Mintea lipsită de iluminarea Duhului lui Dumnezeu va fi întotdeauna în întuneric cu privire la puterea Sa.

Lucrurile duhovnicești trebuie înțelese duhovnicește. Cei care nu au o legătură vitală cu Dumnezeu sunt purtați într-o parte și în alta. Ei pun în față părerile oamenilor și lasă în spate Cuvântul lui Dumnezeu. Ei caută să înțeleagă afirmațiile omenești care spun că pedepsirea păcatului este contrară caracterului binevoitor al lui Dumnezeu și, în timp ce stăruie asupra bunătății infinite, încearcă să uite că există și o dreptate infinită.

Când vom avea concepții corecte cu privire la puterea, măreția și maiestatea lui Dumnezeu și cu privire la slăbiciunea omului, vom disprețui presupunerile înțelepciunii așa-zișilor mari oameni ai lumii, care nu au nimic din noblețea Cerului în caracterul lor. Nu există niciun motiv pentru care oamenii să fie lăudați sau înălțați. Nu există niciun motiv ca părerile oamenilor învățați să fie crezute, dacă ei vor să compare lucrurile divine cu concepțiile lor pervertite. Cei care Îi slujesc lui Dumnezeu sunt singurii ale căror opinii și exemple pot fi urmate în siguranță. O inimă sfințită ascute și dezvoltă puterile mintale. O credință vie în Dumnezeu dă energie, dă calm și liniște pentru suflet, întărește și înobilează caracterul.

Dumnezeu poate să acționeze mai presus de legile Sale. — Oamenii de

știință cred că, prin concepțiile lor largi, sunt în stare să înțeleagă înțelepciunea lui Dumnezeu, lucrurile pe care le-a făcut El sau pe care poate să le facă. Este foarte răspândită ideea că Dumnezeu este limitat și îngrădit de propriile legi. Oamenii fie neagă, fie ignoră existența Lui, fie cred că pot să explice totul prin legile naturale, chiar și lucrările Duhului Său asupra inimii omenești. De aceea, ei încetează să aibă respect față de Numele Său sau să se teamă de puterea Sa. În timp ce cred că reușesc să câștige totul, ei vânează baloane de săpun și pierd ocaziile prețioase de a ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Ei nu cred în supranatural, nici nu înțeleg că Autorul legilor naturii este capabil să acționeze mai presus de aceste legi. Ei neagă cerințele lui Dumnezeu și neglijează interesele sufletului lor, dar existența Sa, caracterul Său, legile Sale constituie fapte pe care gândirea unor oameni cu realizările cele mai înalte nu este în stare să le răstoarne.

Pana inspirației descrie puterea și maiestatea lui Dumnezeu astfel: „Cine a măsurat apele cu mâna lui? Cine a măsurat cerurile cu palma și a strâns țărâna pământului într-o treime de măsură? Cine a cântărit munții cu cântarul, și dealurile, cu cumpăna? Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; El ridică ostroavele ca pe un bob de nisip. Libanul n-ajunge pentru foc, și dobitoacele lui n-ajung pentru arderea-de-tot. Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune. (...) El șade deasupra cercului pământului, și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o maramă subțire și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el” (Isaia 40,12-22).

Caracterul lui Dumnezeu descoperit prin lucrările Sale. — Natura este o putere, dar Dumnezeul naturii este nelimitat în putere. Prin lucrările Sale este explicat caracterul Său. Cei care Îl judecă pe Dumnezeu privind lucrarea mâinilor Sale, și nu pe baza presupunerilor marilor oameni, vor vedea prezența Sa în toate lucrurile. Ei văd zâmbetul Său în lumina voioasă a soarelui și dragostea și grija Sa față de om, în câmpiile bogate din timpul toamnei. Chiar și podoabele pământului, așa cum sunt văzute în iarba de pe

pajiștile verzi, în florile frumoase de toate nuanțele și în pomii înalți și diferiți ai pădurii, toate mărturisesc despre grija părintească plină de duioșie a Dumnezeuului nostru și despre dorința Sa de a-i face fericiți pe copiii Săi.

Puterea marelui Dumnezeu va fi exercitată pentru aceia care se tem de El. Ascultați cuvintele profetului: „Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeu cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcării obolesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc” (versetele 28-31).

În Cuvântul lui Dumnezeu sunt puse multe întrebări la care cercetătorii cei mai profunzi nu vor putea să răspundă niciodată. Atenția este atrasă asupra acestor subiecte pentru a ne arăta cât de multe lucruri sunt, chiar și printre lucrurile obișnuite ale vieții de zi cu zi, pe care mințile limitate, cu toată înțelepciunea cu care se laudă, nu vor putea să le înțeleagă niciodată pe deplin.

Știința este un ajutor pentru înțelegerea lui Dumnezeu. — Toate sistemele filosofice concepute de oameni au condus la confuzie și la rușine atunci când Dumnezeu nu a fost recunoscut și onorat. Pierderea credinței în Dumnezeu este ceva îngrozitor. Odată ce credința în Cuvântul Său este pierdută, prosperitatea nu mai poate fi o mare binecuvântare nici pentru popoare, nici pentru indivizi. Nimic nu este cu adevărat mare, cu excepția lucrurilor care tind spre veșnicie. Adevărul, dreptatea, mila, curăția și dragostea de Dumnezeu sunt nepieritoare. Când au aceste calități, oamenii sunt aduși la o relație apropiată cu Dumnezeu și sunt candidați pentru cea mai înaltă poziție la care poate să aspire neamul omenesc. Ei vor desconsidera laudele omenești și vor fi mai presus de dezamăgire, oboseală, certuri și lupte pentru supremație.

Cel al cărui suflet este plin de Duhul lui Dumnezeu va învăța lecțiile încrederii depline. El va lua Cuvântul scris ca fiind sfătuitoarea și călăuzitorul lui și va găsi în știință un ajutor pentru a-L înțelege pe Dumnezeu, dar nu va ajunge îngâmfat decât dacă, în orbirea înălțării de sine, va ajunge un nebun în ideile lui despre Dumnezeu. — Signs of the Times, 13 martie 1884

Regulile și principiile religiei constituie primii pași în obținerea cunoașterii și se află la însăși temelia adevăratei educații. Cunoașterea și știința trebuie să primească putere de la Duhul lui Dumnezeu, în scopul de a sluji scopurilor celor mai nobile. Numai creștinul poate să folosească în mod corect cunoașterea. În scopul de a fi pe deplin prețuită, știința trebuie să fie privită dintr-o perspectivă religioasă. Atunci, toți se vor închina Dumnezeului științei. — Manuscrisul 30, 1896

Dumnezeu este Arhitectul și Creatorul

Trebuie să petrecem mai mult timp tăcând și ascultându-L pe Dumnezeu. Este necesar să ne păzim gândurile. Cu siguranță, noi trăim înconjurați de pericolele zilelor de pe urmă. Trebuie să umblăm înaintea lui Dumnezeu cu blândețe și cu o smerenie adâncă, deoarece numai în felul acesta vom fi înălțați.

O, cât de puțin poate omul să înțeleagă desăvârșirea lui Dumnezeu, omniprezența Sa unită cu puterea Sa infinită! Omul de artă își primește inteligența de la Dumnezeu. El poate să-și conceapă lucrarea în orice domeniu, până la desăvârșire, folosind materialele deja pregătite pentru munca lui. Prin puterea lui limitată, el nu ar putea nici să creeze, nici să facă materialele de care are nevoie pentru lucrarea sa, dacă Marele Arhitect nu le-ar fi creat înaintea lui, dăruindu-i chiar și primele inițiative care s-au dezvoltat în imaginația lui.

Domnul Dumnezeu poruncește lucrurilor să ia ființă. El a fost primul arhitect. El nu depinde de om, ci atrage plin de bunăvoință atenția omului și conlucrează cu el în dezvoltarea unor planuri tot mai înalte. Apoi, omul își atribuie sieși slava și este lăudat de semenii lui ca fiind un geniu foarte remarcabil. El nu privește mai sus de om. Cauza unică și principală este uitată. (...)

Mă tem că noi avem niște idei cu totul prea mici și ieftine. „Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă.” Nimeni să nu se aventureze să limiteze puterea Sfântului lui Israel. Există presupuneri și întrebări cu privire la lucrarea lui Dumnezeu: „Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” Da, îngerii sunt slujitorii lui Dumnezeu pe pământ și împlinesc voia Sa.

Toate lucrurile au luat ființă la cuvântul Său. — Când a fost alcătuită lumea noastră, Dumnezeu nu a depins de o substanță sau de o materie preexistentă. Deoarece „tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd”. Dimpotrivă, toate lucrurile, materiale sau spirituale, au luat ființă înaintea Domnului Iehova la cuvântul Său și au fost create după planul Său. Cerurile și toată oștirea lor, pământul și toate lucrurile care se află pe el nu numai că sunt lucrarea mâinilor Sale, ci au venit la existență prin suflarea gurii Sale.

Dumnezeu a dovedit că, prin puterea Lui, a fost în stare să dizolve întreaga structură a naturii într-o singură oră. El poate să răstoarne și să nimicească lucrurile pe care omul le-a zidit cât a putut el de temeinic și de solid. „El mută deodată munții și-i răstoarnă în mânia Sa.” El „zguduie pământul din temelii lui, de i se clatină stâlpii”. „Stâlpii cerului se clatină și se înspăimântă la amenințarea Lui.” „Se clatină munții înaintea Lui, și dealurile se topesc; se cutremură pământul înaintea Lui.” — Manuscrisul 127, 1897

ÎNTREBĂRI CU PRIVIRE LA CEI MÂNTUIȚI

Vor fi mântuiți copiii unor părinți necredincioși?

Am discutat cu pastorul J. G. Matteson despre copiii unor părinți necredincioși. I-am relatat faptul că o soră m-a întrebat cu mare îngrijorare dacă acești copii vor fi mântuiți sau nu, declarând că unii îi spusese că, dacă părinții sunt necredincioși, copiii lor mici nu vor fi mântuiți.

Aceasta este una dintre întrebările cu privire la care noi nu avem libertatea de a ne exprima o poziție sau o opinie, din simplul motiv că Dumnezeu nu ne-a spus nimic categoric despre subiectul acesta în Cuvântul Său. Dacă ar fi considerat că este important ca noi să știm, ne-ar fi spus cu claritate.

Lucrurile pe care El le-a descoperit sunt pentru noi și pentru copiii noștri. Există lucruri pe care noi nu le înțelegem acum. Noi nu înțelegem multe lucruri care sunt descoperite cu claritate. Când aceste subiecte care sunt strâns legate de binele nostru veșnic vor fi cunoscute pe deplin, atunci vom avea suficient timp pentru a ne gândi la unele dintre aceste puncte cu care unii își frământă mintea degeaba.

Copiii părinților credincioși. — Știu că unii au întrebat dacă vor fi mântuiți copiii mici ai unor părinți credincioși, deoarece ei nu au trecut prin nicio încercare a caracterului lor și toți trebuie să fie puși la încercare și caracterul lor trebuie să fie cântărit. Întrebarea care se pune este următoarea: „Cum pot copiii mici să fie puși la o astfel de încercare?” Eu răspund: credința părinților credincioși este valabilă pentru copii, la fel ca atunci când

Dumnezeu a trimis pedepsele Sale asupra întâilor-născuți ai egiptenilor.

Dumnezeu le-a spus israeliților din robie să-și adune copiii în casă și să pună pe ușorii casei lor sângele unui miel înjunghiat. Aceasta era o prefigurare a jertfirii Fiului lui Dumnezeu și a eficienței sângelui Său, care a fost vărsat pentru mântuirea celor păcătoși. Era un semn că întreaga familie L-a primit pe Hristos ca pe Răscumpărătorul cel făgăduit. Era o apărare față de puterea nimicitorului. Părinții și-au dovedit credința prin respectarea necondiționată a poruncilor care le fuseseră date, iar credința părinților a fost valabilă pentru ei și pentru copiii lor. Ei și-au arătat credința în Isus, Marea Jertfă, al cărui sânge era prefigurat prin mielul înjunghiat. Îngerul nimicitor a ocolit fiecare casă care avea acest semn. Acesta este un simbol care arată cum credința părinților se extinde asupra copiilor lor și îi apără de îngerul nimicitor.

Dumnezeu le-a trimis mamelor îndurerate din Betleem un cuvânt de mângâiere, spunându-le că Rahela își va vedea copiii ieșind din țara vrăjmașului. Domnul Hristos i-a luat pe copiii mici în brațe, i-a binecuvântat și i-a muștrat pe ucenicii care voiau să le îndepărteze pe mame. El le-a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a unora ca ei” (Matei 19,14).

Domnul Hristos i-a binecuvântat pe copiii mici aduși la El de mamele credincioase. El va face acest lucru și acum, dacă mamele își vor îndeplini datoria față de copiii lor, îi vor învăța și îi vor educa să asculte și să fie supuși. Atunci, ei vor trece cu bine încercarea și vor împlini voia lui Dumnezeu, deoarece părinții ocupă locul lui Dumnezeu pentru copiii lor.

Copiii nesupuși ai unor părinți adventiști. — Unii părinți îi îngăduie lui Satana să aibă stăpânire asupra copiilor lor, iar copiii lor nu sunt ținuti sub control, ci li se îngăduie să-și manifeste temperamentul nelegiuit, să fie

nestăpâniți, egoiști și neascultători. Dacă ar muri, acești copii nu ar fi luați la cer. Comportamentul părinților determină bunăstarea viitoare a copiilor lor. Dacă le îngăduie să fie neascultători și nestăpâniți, părinții îi permit lui Satana să-i ia în stăpânire pe copii și să lucreze prin ei, după cum îi place maiestății lui satanice, iar copiii aceștia, care nu au fost educați niciodată să fie ascultători și să cultive trăsături de caracter plăcute, nu vor fi luați la cer, deoarece vor avea același temperament și aceeași atitudine.

I-am spus fratelui Matteson: „Nu pot să spun dacă vor fi mântuiți copiii părinților necredincioși, deoarece Dumnezeu nu Și-a făcut cunoscut planul cu privire la subiectul acesta, iar noi ar fi mai bine să-l lăsăm așa cum l-a lăsat Dumnezeu și să ne ocupăm de subiectele pe care Dumnezeu le-a prezentat cu claritate în Cuvântul Său.”

Acesta este unul dintre subiectele cele mai delicate. Mulți părinți necredincioși îi educă pe copiii lor cu o înțelepciune mai mare decât mulți dintre cei care pretind a fi copii ai lui Dumnezeu. Ei depun mari eforturi pentru a-i educa pe copiii lor, pentru a-i face să fie buni, amabili, altruști și îi învață să asculte și, în această privință, cei necredincioși dau pe față o înțelepciune mai mare decât acei părinți care au lumina cea mare a adevărului, dar ale căror fapte nu corespund în niciun fel cu credința lor.

Va fi acolo un anumit număr? — O altă întrebare asupra căreia am avut o discuție a fost cu privire la cei aleși de Dumnezeu — dacă Domnul va avea un anumit număr de mântuiți și dacă timpul de probă se va încheia când numărul acela va fi complet. Acestea sunt întrebări despre care nici voi, nici eu nu avem dreptul să vorbim. Domnul Isus îi va primi pe toți cei ce vin la El. El a murit pentru cei răi și fiecare om care va veni la El va fi primit.

Omul trebuie să îndeplinească anumite condiții, iar dacă refuză să le îndeplinească, nu poate ajunge să fie ales de Dumnezeu. Dacă le va împlini,

el este copil al lui Dumnezeu, iar Domnul Hristos spune că, dacă va continua să fie credincios, statornic și neclintit în ascultare, El nu-i va șterge numele din cartea vieții, ci îl va mărturisi înaintea Tatălui Său și înaintea îngerilor Săi. Dumnezeu dorește să ne gândim, să vorbim și să le prezentăm altora acele adevăruri care sunt descoperite cu claritate, dar nimeni nu trebuie să se ocupe de aceste subiecte speculative, deoarece ele nu au nicio legătură specială cu mântuirea. — Manuscrisul 26, 1885

Cei mântuiți se vor recunoaște unii pe alții?

Cel mai mare dar al lui Dumnezeu este Hristos, a cărui viață a fost dată pentru noi. El a murit pentru noi și a fost înviat pentru noi, așa încât noi să putem ieși din mormânt pentru o tovărășie plină de slavă cu îngerii din cer, pentru a-i întâlni pe cei dragi ai noștri, pentru a le recunoaște chipurile, deoarece asemănarea cu Hristos nu le anulează trăsăturile, ci le transformă după chipul Său plin de slavă. Toți sfinții aflați în relații de familie aici se vor recunoaște unii pe alții acolo.

Când vom fi mântuiți, Biblia va fi înțeleasă într-un sens mult mai înalt, mai cuprinzător și mai clar decât este înțeleasă acum. Vălul care se află între starea de muritori și cea de nemuritori va fi înlăturat. Noi vom vedea fața Sa. — Scrisoarea 79, 1898

PROBLEMA LINIEI DE SCHIMBARE A DATEI

Sabatul făcut pentru un pământ rotund

Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea și a pus-o deoparte pentru ca omul să o respecte în cinstea creării cerurilor și pământului în șase zile literale. El a binecuvântat și a sfințit ziua de odihnă. Când oamenii sunt atât de atenți și cercetează ca să înțeleagă perioada precisă, noi trebuie să spunem: Dumnezeu a făcut Sabatul Său pentru un pământ rotund, iar când ziua a șaptea ajunge la noi pe acest pământ rotund, în funcție de poziția soarelui care determină ziua, este timpul ca toate țările și teritoriile să respecte Sabatul. În țările în care nu există apus de soare mai multe luni și, de asemenea, nu există răsărit de soare mai multe luni, perioada va fi calculată în funcție de rapoartele păstrate. (...)

Domnul acceptă toată ascultarea din partea fiecărei făpturi pe care a creat-o, în conformitate cu circumstanțele legate de timp, într-o lume în care soarele răsare și apune. (...) Sabatul a fost făcut pentru un pământ rotund, prin urmare, ascultarea care este cerută de la oameni este în consecvență deplină cu lumea creată de Domnul. — Scrisoarea 167, 1900

Problema stabilirii orei de începere a zilei

Sora T mi-a vorbit despre tine. Ea spune că ai anumite neînțelegeri cu privire la linia de schimbare a datei și stabilirea orei de începere a zilei. Prin urmare, draga mea soră, această discuție cu privire la stabilirea orei de începere a zilei este doar un subiect pe care Satana l-a conceput ca să fie o capcană. El caută să amăgească și spune: „Iată Hristosul este aici, sau acolo.”

Satana va inventa tot felul de fantezii pentru a-i duce pe oameni în rătăcire, dar cuvântul este: „Să nu-l credeți. Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: «Iată-L în pustie», să nu vă duceți acolo! «Iată-L în odăițe ascunse», să nu credeți” (Matei 24,23-26).

Sabatul zilei a șaptea nu este lăsat în incertitudine. — Noi avem cuvântul categoric al lui Dumnezeu cu privire la Sabat [citat Exodul 31,12-18].

Oare este cu putință să se acorde atât de multă importanță aceluia care respectă Sabatul, și totuși să nu fie nimeni care să poată spune când începe Sabatul? Atunci, unde este poporul care poartă semnul lui Dumnezeu? Care este semnul? Este Sabatul zilei a șaptea, pe care Domnul l-a binecuvântat și l-a sfințit, rostind pedepse mari pentru călcarea lui. Sabatul zilei a șaptea nu este lăsat în incertitudine. El este memorialul lui Dumnezeu cu privire la lucrarea Sa de creațiune. El este stabilit ca un memorial al cerului care trebuie să fie respectat ca dovadă a ascultării. Dumnezeu a scris întreaga Lege cu degetul Său pe două table de piatră. (...)

Prin urmare, sora mea, (...) eu scriu (...) spre a-ți spune că nu trebuie să acordăm nici cea mai mică credibilitate teoriei cu privire la stabilirea orei de începere a zilei. Aceasta este o capcană a lui Satana, adusă de agenții lui în scopul de a produce confuzie. Tu vezi cât de imposibil este ca lumea să fie corectă în respectarea duminicii, iar toți cei din poporul rămășiței lui Dumnezeu să fie greșiți. Teoria aceasta cu privire la stabilirea orei de începere a zilei ar face toată istoria noastră din ultimii cincizeci și cinci de ani să fie o falsitate deplină. Totuși, noi știm unde trebuie să stăm.

Să rămânem neclintiți de partea convingerilor noastre. — Sora mea, nu

îngădui să ți se piardă credința! Noi trebuie să stăm neclintiți de partea convingerilor noastre, de partea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus. Toți cei care țin până la capăt credința lor de la început vor păzi Sabatul zilei a șaptea, zi care începe așa cum este marcată de soare. Ideea falsă a stabilirii orei de începere a zilei este o capcană adusă de Satana pentru a descuraja. Eu știu despre ce vorbesc. Ai credință în Dumnezeu. Strălucește acolo unde te afli, asemenea unei pietre vii în zidirea lui Dumnezeu.

Copiii lui Dumnezeu vor fi triumfători. Ei vor ieși biruitori și chiar mai mult decât biruitori asupra celor care li se împotrivesc și îi persecută. Nu te teme! Prin puterea adevărului Bibliei și prin dragostea demonstrată pe cruce și dovedită de Duhul Sfânt, noi vom avea biruința. Întreaga luptă din fața noastră se va da asupra respectării adevăratului Sabat al lui Iehova.

Eu nu pot să scriu mai mult acum, dar spun: Nu asculta ereziile! Rămâi la un clar: „Așa zice Domnul”! El te va mângâia și te va binecuvânta și îți va da bucurie în inimă. Lăudat fie Domnul pentru că avem o lumină clară și o solie distinctă de vestit! — Scrisoarea 118, 1900

ESTE POTRIVIT SĂ STABILIM ZILE DE ADUCERE-AMINTE?

Zile care să ne aducă aminte de istoria noastră

După plecarea din Egipt, când poporul Israel câștiga biruințe deosebite, erau stabilite zile de aducere-aminte a acestor victorii. Dumnezeu i-a poruncit lui Moise și Iosua să facă lucrul acesta și să ridice monumente de aducere-aminte. Când israeliții au câștigat o biruință deosebită asupra filistenilor, Samuel a ridicat o piatră de aducere-aminte și a numit-o Eben-Ezer, spunând: „Până aici, Domnul ne-a ajutat” (1 Samuel 7,12).

Oh, unde sunt pietrele noastre de aducere-aminte, ca popor? Unde sunt ridicate monumentele noastre, pe care sunt săpate cuvintele ce exprimă istoria prețioasă a lucrărilor pe care Dumnezeu le-a săvârșit pentru noi în experiența noastră? Oare, având în vedere perspectiva trecutului, nu putem noi să privim noile încercări, dificultățile tot mai mari, necazurile, lipsurile și pierderea celor dragi, și totuși să nu fim descurajați, ci să privim spre trecut, spunând: „Până aici, Domnul ne-a ajutat”? Eu mă voi hotărî să îmi păstrez sufletul îndreptat spre El, ca spre un Creator credincios. El va păzi ce i-am încredințat pentru ziua aceea. „Și puterea ta să țină cât zilele tale.” — Manuscrisul 22, 1889

Chemarea de a ne aduce aminte de zilele din trecut

Modul cum se poartă Dumnezeu cu poporul Său ar trebui să fie repetat adesea. Cât de des erau ridicate pietrele de hotar, ca o aducere-aminte a felului în care S-a purtat Domnul cu vechiul Israel! Pentru ca nu cumva să uite istoria trecutului, El i-a poruncit lui Moise să pună evenimentele acestea

în cântec, iar părinții să le prezinte copiilor lor ca învățătură. Ei trebuiau să adune amintirile și să le facă să fie cunoscute. Ei trebuiau să depună eforturi deosebite pentru a le păstra, pentru ca, atunci când copiii ar fi întrebat cu privire la aceste lucruri, întreaga istorie să poată fi repetată. În felul acesta, se păstrau în minte puterea providențială și deosebita bunătate și îndurare a lui Dumnezeu în purtarea Lui de grijă și în eliberarea poporului Său. Noi suntem îndemnați: „Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe” (Evrei 10,32). Pentru poporul Său din generația aceasta, Domnul a lucrat ca un Dumnezeu făcător de minuni. Istoria trecută a cauzei lui Dumnezeu ar trebui să fie adesea amintită poporului — tineri și bătrâni. Noi trebuie să ne amintim iar și iar de bunătatea lui Dumnezeu și să-L lăudăm pentru faptele Lui minunate. — Mărturii, vol. 6, p. 364, 365

ÎNCHIRIEREA BISERICILOR NOASTRE PENTRU A FI FOLOSITE DE ALTE DENOMINAȚIUNI

Cu o săptămână în urmă, Sabatul trecut, am fost invitată să predic în biserica din San Francisco. Am avut o adunare excelentă. Părea că se manifestă o dorință arzătoare de a asculta și un interes deosebit față de cuvintele rostite.

Aceasta a fost prima ocazie în care am vorbit în biserica din San Francisco de când au avut loc cutremurul și incendiul. Clădirea se afla într-o stare mult mai bună decât m-am așteptat să o găsesc. Sala de adunare este încăpătoare și bine întreținută. Pe platformă și în fața acesteia, podeaua este acoperită de un covor roșu. Covorul este bine întreținut și arată bine. Amvonul este aranjat frumos.

Bunicul tău și cu mine am fost cei care am alcătuit planurile pentru construirea acestei clădiri. Au mai fost câțiva care ni s-au alăturat și am lucrat cu toții cât am putut mai bine.

Ferestrele sunt mari și colorate, fapt care contribuie la aspectul plăcut. Bazinul pentru botez este aranjat cu bun-gust. În spatele amvonului, peretele este prins în balamale și poate fi dat la o parte, în așa fel încât bazinul pentru botez să poată fi văzut de întreaga audiență. Nu pot să îmi exprim îndeajuns recunoștința pentru faptul că Domnul a ocrotit această casă de adunare spațioasă în timpul cutremurului și al incendiului. Acum o prețuim foarte mult.

Biserica este închiriată prezbiterienilor pentru serviciile religioase de

duminica. Faptul acesta este puțin neconvenabil pentru noi, uneori, dar biserica lor a fost distrusă, iar ei sunt foarte recunoscători pentru privilegiul de a folosi biserica noastră.

În câteva dintre camerele de jos, funcționează un dispensar și se află săli de tratament bine echipate. Lucrarea care s-a făcut aici a fost o binecuvântare pentru mulți, îndeosebi după incendiu. — Scrisoarea 18a, 1906

SIMȚĂMINTELE DE DESCURAJARE

Ellen White a fost uneori descurajată

Mă întrebi de ce nu dormi noaptea și te simți cuprins de întuneric? Eu însămi mă simt deseori în același fel, dar aceste simțăminte de descurajare nu sunt o dovadă că Dumnezeu ne-a părăsit. (...) Sentimentele de tulburare nu sunt o dovadă că făgăduințele lui Dumnezeu nu au nicio valoare.

Tu privești la propriile simțăminte și, din cauză că aparențele nu sunt întru totul strălucite, începi să-ți învăluie sufletul din ce în ce mai strâns în veșmintele împovărării. Tu privești la tine însuși și crezi că Dumnezeu te părăsește. Trebuie să privești la Hristos. (...)

Când intrăm în comuniune cu Mântuitorul nostru, noi intrăm pe un tărâm al păcii. (...) Trebuie să ne exercităm credința fără încetare și să ne încredem în Dumnezeu indiferent de simțămintele noastre. (...) Să fim voioși, știind că Domnul Hristos a biruit lumea. În lume vom avea necazuri, dar în Isus Hristos vom avea pace. Fratele meu, abate-ți privirile de la tine însuși și privește la Isus, care este singurul tău ajutor. — Scrisoarea 26, 1895

Sfat adresat unei surori descurajate

În experiența mea creștină, eu am pășit pe terenul pe care mergi tu acum. Mi se părea că sunt legată în lanțurile disperării. Când eram destul de tânără, de numai doisprezece ani, luni întregi m-am simțit întru totul neajutorată. Totuși Domnul nu a îngăduit să rămân în situația aceasta. El m-a atras prin mila și harul Său și m-a adus la lumină. El te va ajuta.

Nu privi la tine însăși. Nu te gândești și nici nu vorbești despre tine însăși. Tu nu poți să te mântuiești singură, prin nicio faptă bună pe care ai putea să o faci. Domnul Isus nu te-a făcut pe tine purtătoarea păcatului. El nu a putut să găsească nicio faptură omenească și niciun înger care să poată fi purtător al păcatului. El spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” Nu crezi tu cuvintele lui Hristos? El îți poruncește: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre, căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

Gândește-te la Mântuitorul. Pune păcatele tale, atât cele făcute din neatenție, cât și pe cele făcute intenționat, asupra Aceluia care este Purtătorul păcatului. Tu știi că Îl iubești pe Domnul. Prin urmare, nu îți împovăra viața din cauză că Satana te chinuie cu minciunile lui. Crede că Isus îți iartă nelegiuirile. El a purtat păcatele întregii lumi. El simte plăcere când sufletul slab și tulburat vine la El și se încrede în El. Caută-L pe Dumnezeu cu o credință simplă, spunând: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!”

Îngerii le slujesc celor încrezători. — Domnul nu-i respinge imediat pe copiii Săi greșiți. El are o îndelungă răbdare cu ei. Îngerii Săi îi slujesc fiecărui suflet credincios. Prin urmare, când citești aceste cuvinte, crede că Domnul te primește exact așa cum ești, o faptură păcătoasă și greșită. El știe că tu nu poți să ștergi niciun păcat. El știe că sângele Său prețios, care a fost vărsat pentru cel păcătos, îl face pe cel ce este tulburat, îngrijorat și încurcat să fie un copil al lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu este ca o grădină plină de flori frumoase și parfumate. Sora mea, nu ai dori să culegi florile, trandafirii, crinii și garoafele făgăduințelor Sale? Odihnește-te în dragostea Sa. Nicio limbă nu poate să exprime și nicio minte limitată nu poate să conceapă măreția și

bogăția făgăduințelor Sale pentru niște suflete atât de slabe și temătoare cum este sufletul tău. Partea ta este să manifesti o încredere simplă, iar Domnul nu va da greș niciodată în a-Și îndeplini partea Sa. Apropie-te prin credință de prețiosul Purtător al păcatului, iar apoi, bazează-te pe El prin credință. Nu te îngrijora! Îngrijorarea nu te va ajuta cu nimic. Crede că Hristos Însuși îl muștră pe vrăjmaș, așa încât să nu mai aibă nicio stăpânire asupra ta. Crede că Satana a fost muștrat. Când vrăjmașul vine asupra ta ca un potop, Duhul Domnului va ridica pentru tine un steag împotriva lui.

Prinde-te de Isus și nu-L lăsa niciodată. — Din nou, te îndemn să îți abați privirile de la tine însăși. Privește la Isus! Prinde-te de Cel Atotputernic și nu-L lăsa niciodată! Domnul nostru Isus Și-a exprimat dragostea față de tine prin faptul că Și-a dat viața, pentru ca tu să poți fi mântuită. Nu trebuie să manifesti neîncredere în dragostea aceasta. Nu privi la partea întunecată. Nădăjduiește în Dumnezeu! Când privești la Isus ca fiind Mântuitorul tău, care îți iartă păcatul, ajungi să fii schimbată după chipul Său. Spune: „Eu m-am rugat Mântuitorului meu. El m-a eliberat și sunt cu adevărat liberă. Eu Îi aparțin Domnului, iar El este al meu. Nu mă voi teme. Știu că El mă iubește în neputințele mele, iar eu nu Îl voi întrista arătând că nu am încredere în El. Rup orice legătură cu vrăjmașul. Hristos a tăiat funiile care m-au legat, iar eu Îl voi lăuda pe Domnul.”

În felul acesta, poți să îți educi și să îți întărești mintea. Fie ca Domnul să te ajute și să te binecuvânteze în fiecare clipă. Da, fii liberă, fii liberă în Domnul chiar acum! Bucură-te de libertatea ta! — Scrisoarea 36, 1900

Privește dincolo de umbre

Isus trăiește. El a înviat. El a înviat și este viu pentru veșnicie. Să nu simți că porți o povară. Este adevărat că tu porți un jug, dar cine este cel alături de care porți jugul acesta? Nu este nimeni altcineva decât

Răscumpărătorul tău. Satana va așterne umbrele lui diabolice pe calea ta. Nu poți să te aștepti la nimic altceva, dar el a așternut aceleași umbre diabolice pe calea lui Hristos. Prin urmare, tot ce trebuie să faci este să privești dincolo de umbre și să vezi strălucirea lui Hristos. (...) Nu privi la descurajări, ci gândește-te cât de prețios este Isus.

Memoria ta va fi înnoită de Duhul Sfânt. Oare poți să uiți ce a făcut Isus pentru tine? (...) Când ți-ai abătut atenția de la tine însăși, gândurile tale cele mai plăcute și mai profunde au fost îndreptate spre Mântuitorul tău cel prețios, spre grija Sa, spre asigurarea și dragostea Sa. Toate dorințele inimii tale au fost îndreptate spre El!

Toate speranțele tale s-au bazat pe El și toate așteptările tale au fost asociate cu El. Ei bine, El continuă să te iubească. El are un balsam care poate să vindece fiecare rană, iar tu poți să te odihnești în El. (...)

Mângâietorul va fi pentru tine tot ce îți dorești. Vei fi umplută cu Duhul lui Dumnezeu și vei înțelege pe deplin importanța soliei și a lucrării. Știu că Domnul dorește să îți descopere lucrurile minunate ale Legii Sale. Oh, fie ca toți cei din jurul tău să știe că tu ai fost cu Isus! — Scrisoarea 30a, 1892

Privește spre lumină. — Eu nu voi îngădui ca mintea să îmi fie îndreptată stăruitor asupra părții întunecate. Domnul Isus are pentru mine lumină, mângâiere, nădejde și bucurie. Vreau să privesc spre lumină, pentru ca strălucirea Soarelui Neprihănirii să lumineze în inima mea și să fie reflectată asupra altora. Fiecare creștin are datoria să strălucească — să răspândească până departe lumina pe care o împarte harul lui Hristos. Dumnezeu dorește ca eu să-L laud, chiar și în durerile mele, dovedind că înțeleg faptul că El este prezent alături de mine [citate Romani 5,1; 1 Ioan 5,11]. — Manuscrisul 19, 1892

LUMINĂ SPECIALĂ CU PRIVIRE LA GRĂDINĂRIT

Îndrumările lui Ellen G. White cu privire la plantarea de pomi fructiferi

În timp ce ne aflam în Australia, am adoptat planul de a săpa șanțuri adânci și de a le umple cu îngrășăminte pentru a crea un sol bun. Am făcut acest lucru pentru cultivarea roșiilor, portocalilor, lămâilor, piersicilor și strugurilor.

Omul de la care am cumpărat piersicii mi-a spus că i-ar plăcea să vadă cum îi vom planta. Atunci, i-am cerut să mă lase să-i arăt ce mi-a fost descoperit într-o viziune din timpul nopții cu privire la felul în care trebuiau să fie plantați. I-am cerut omului pe care îl angajasem să sape o groapă adâncă în pământ, apoi să pună un pământ de bună calitate, apoi pietre, iar apoi din nou un pământ de bună calitate. După aceea, el a pus straturile de pământ și îngrășământ, până când groapa a fost umplută. I-am spus grădinarului că plantasem pomi în acest fel în solul stâncos din America. L-am invitat să mă viziteze când fructele vor fi coapte. El mi-a zis: „Nu ai nevoie de nicio lecție de la mine cu privire la plantarea pomilor.”

Recoltele noastre au fost un mare succes. Piersicii au rodit din belșug fructele cele mai frumoase colorate și cu aroma cea mai delicioasă pe care o gustasem vreodată. Am cultivat piersici galbene mari și alte varietăți, struguri, caise, nectarine și prune. — Scrisoarea 350, 1907

Stropirea pomilor fructiferi

Unii spun că nu ar trebui să ucidem nimic, nici măcar insectele. Dumnezeu nu le-a încredințat celor din poporul Său nicio astfel de învățătură. Este posibil să extinzi porunca a șasea — „Să nu ucizi” — până la orice limită, dar a proceda astfel nu este în conformitate cu judecata sănătoasă. Cei care gândesc așa nu au învățat în școala lui Hristos.

Pământul acesta a fost blestemat din cauza păcatului, iar în aceste zile din urmă viermii de tot felul se vor înmulți. Aceste insecte dăunătoare trebuie să fie distruse, altfel ne vor deranja, ne vor chinui și chiar ne vor ucide, nimicind munca mâinilor noastre și roadele de pe pământurile noastre. În unele locuri există furnici [termite] care distrug complet partea lemnoasă a caselor. Oare acestea nu ar trebui să fie nimicite? Pomii fructiferi trebuie să fie stropiți, pentru ca insectele care strică fructele să fie omorâte. Dumnezeu ne-a dat o parte de îndeplinit, iar noi trebuie să facem partea aceasta cu credincioșie. Apoi, putem să lăsăm restul în mâinile Domnului.

Dumnezeu nu i-a dat niciunui om învățătura: Să nu ucideți nici măcar o furnică, nici un purice sau o molie. Trebuie să ne păzim de insectele și reptilele dăunătoare și să le distrugem pentru a ne feri de daune pe noi înșine și proprietățile noastre. Chiar dacă facem tot ce putem mai bine pentru a extermina acești dăunători, ei vor continua să se înmulțească. — Manuscrisul 70, 1901 (Review and Herald, 31 august 1961)

SFATURI ECHILIBRATE CU PRIVIRE LA PICTURI, FOTOGRAFII ȘI IDOLATRIE

PICTURI, FOTOGRAFII ȘI IDOLATRIE

Oamenilor le este dificil să traseze o linie de demarcație în domeniul picturilor și fotografiilor. Unii au lansat un atac împotriva picturilor, fotografiilor și imaginilor de orice fel. Ei spun că toate trebuie să fie arse, insistând asupra faptului că orice fel de imagine este interzisă de porunca a doua și că este un idol.

Un idol este orice lucru pe care făpturile omenești îl îndrăgesc și în care se încred, în loc de a-L iubi pe Domnul, Creatorul lor, și a se încrede în El. Orice lucru pământesc pe care oamenii îl doresc și în care se încred, considerând că are puterea de a-i ajuta și de a le face bine îi conduce departe de Dumnezeu și este un idol pentru ei. Orice prejudiciază și îndepărtează sufletul de dragostea supremă față de Dumnezeu sau se interpune pentru a împiedica o încredere nelimitată și deplină în Dumnezeu preia caracterul și forma unui idol în templul sufletului.

Prima mare poruncă este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău” (Matei 22,37). Aici nu este îngăduită nicio îndepărtare de la dragostea față de Dumnezeu. În 1 Ioan 2,15-17 citim: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” Prin urmare, dacă imaginile confecționate au tendința de a îndepărta

sentimentele noastre de la Dumnezeu și dacă li se aduce închinare, în locul închinării aduse lui Dumnezeu, aceste imagini sunt idoli. Oare aceia care pretind că sunt urmași ai lui Isus Hristos au înălțat aceste lucruri mai presus de Dumnezeu și le-au dedicat dragostea lor? A ocupat dragostea lor pentru bogății locul pe care Isus ar trebui să-l ocupe în inima lor?

Oare aceia care au ars toate fotografiile cu prieteni și orice fel de imagini pe care s-a întâmplat să le aibă s-au ridicat la o stare mai înaltă de consacrare din acest motiv și par ei a fi mai înnobițați, mai înălțați, mai spirituali în cuvintele, comportamentul și sufletul lor? Se roagă ei mai mult și au o credință mai mare după această jertfă pe care au făcut-o? Au urcat ei pe munte? S-a aprins focul sfânt în inima lor, dându-le un zel nou și un devotament mai mare față de Dumnezeu și față de lucrarea Sa decât au avut înainte? A atins cărbunele aprins de pe altar inima și buzele lor? După roadele lor, veți cunoaște caracterul lucrării lor. — Manuscrisul 50, 1886

MUZICA ȘI DIRIJORII

Cântatul alungă puterile întunericului

Am văzut că în fiecare zi trebuie să ne ridicăm și să ne păstrăm fără încetare mai presus de puterile întunericului. Dumnezeu nostru este puternic. Am văzut că obiceiul de a cânta spre slava lui Dumnezeu alungă adesea vrăjmașul, iar laudele adresate lui Dumnezeu îl fac pe vrăjmaș să dea înapoi și ne dau biruință. — Manuscrisul 5, 1850

Spiritul lumesc în domeniul muzical

Slujitorii Domnului nu sunt în siguranță când iau parte la distracțiile lumești. Unii păzitori ai Sabatului consideră că asocierea cu cei lumești în domeniul muzicii nu este dăunătoare. Totuși astfel de oameni se află pe un teren periculos. În felul acesta, Satana caută să-i ducă pe oameni în rătăcire și, astfel, câștigă stăpânirea asupra sufletelor. Lucrarea vrăjmașului este atât de subtilă și pare atât de acceptabilă, încât intențiile lui rele nu sunt bănuite, iar mulți membri ai bisericii ajung să fie iubitori mai mult de plăceri, decât iubitori de Dumnezeu. — Manuscrisul 82, 1900

Mi-a fost arătat cazul fratelui U care, dacă nu va ajunge la o relație mai apropiată cu Dumnezeu, va fi o povară pentru biserică. El este îngâmfat și mulțumit de sine. Dacă purtarea lui este pusă sub semnul întrebării, el se simte jignit. Dacă are impresia că altul este preferat în locul lui, simte că i se face o nedreptate. (...)

Fratele U are cunoștințe avansate în domeniul muzicii, dar pregătirea

lui muzicală a fost de natură să se potrivească mai mult cu spectacolele decât cu închinarea solemnă adusă lui Dumnezeu. Cântatul este un act de închinare în adunările religioase, în aceeași măsură ca predicarea, iar orice aspect ciudat sau neobișnuit atrage atenția oamenilor și nimicește impresia solemnă și serioasă care ar trebui să fie creată de o muzică sfântă. Orice element ciudat și excentric în cântat subminează seriozitatea și sfințenia serviciului religios.

Muzica impresionantă, solemnă și plină de demnitate. — Mișcările trupului sunt de puțin folos. Tot ce este legat în vreun fel de închinarea religioasă trebuie să fie impresionant, solemn și plin de demnitate. Dumnezeu nu este mulțumit atunci când pastorii, care pretind a fi reprezentanți ai lui Hristos, Îl prezintă atât de greșit, încât îi determină pe oameni să adopte atitudini nepotrivite, să facă gesturi nedemne și vulgare, lipsite de noblețe. Toate aceste elemente amuză și stârnesc curiozitatea acelor care doresc să vadă lucruri ciudate, neobișnuite, incitante, dar aceste lucruri nu vor înnobila mintea și inima celor care le văd.

Același lucru poate fi spus cu privire la cântat. Voi adoptați atitudini nedemne. Cântați cu toată puterea și volumul de care sunteți capabili. Faceți eforturi să cântați melodii grele și să atingeți note înalte pe care nu sunteți capabili să le atingeți. Acest efort fizic și aceste voci puternice și aspre nu sunt plăcute nici pentru aceia care le aud pe pământ, nici pentru aceia care le ascultă în cer. Acest fel de a cânta este deficitar și nu este plăcut lui Dumnezeu, pentru că nu sunt niște tonuri desăvârșite, duioase, plăcute ale muzicii. Între îngeri nu există manifestări de felul celor pe care le-am văzut uneori în adunările noastre. Astfel de note și gesticulații vulgare nu se află în corul îngerilor. Cântatul lor nu este deranjant pentru auz. Este plăcut, liniștit și melodos și nu vine dintr-un efort asemenea celui la care am fost martoră. Nu este forțat și nu necesită exercițiu fizic.

Sentimentele nu sunt atinse, inima nu este sensibilizată. — Fratele U nu

își dă seama cât de mulți sunt amuzați și dezgustați. Unii nu-și pot reprimă gândurile care nu sunt foarte sfinte și nici simțămintele de ușurătate, când văd mișcări lipsite de decență în timpul cântatului. Fratele U face paradă. Cântatul lui nu are o influență care să sensibilizeze inima și să atingă simțămintele. Mulți au participat la adunări și au ascultat cuvintele adevărului, rostite de la amvon, iar acestea au convins și au umplut de solemnitate mințile lor, dar, de multe ori, felul în care s-a cântat nu a adâncit impresia făcută de predică. Demonstrațiile și răsucirile trupului, aparența neplăcută a efortului exagerat au fost atât de nelalocul lor în casa lui Dumnezeu, atât de comice, încât impresiile serioase făcute asupra minții lor au fost îndepărtate. Cei care cred adevărul nu sunt priviți cu un respect la fel de mare ca înainte de aceste cântece.

Totul trebuie să fie „cum vrea el” — Cazul fratelui U a fost dificil de tratat. El a fost ca un copil nedisciplinat și needucat. Când au existat obiecțiuni cu privire la comportamentul lui, în loc să primească mustrarea ca pe o binecuvântare, el a îngăduit ca propriile simțăminte să anuleze partea cea bună din rațiunea lui, s-a descurajat și nu a mai dorit să facă nimic. Dacă nu a putut să facă numai cum a vrut el, în felul lui, nu a mai vrut să ajute deloc. El nu și-a asumat cu seriozitate lucrarea de reformă a comportamentului, ci s-a lăsat condus de simțămintele de încăpățănare care îi îndepărtează pe îngerii buni și îi aduc pe îngerii răi în jurul lui. Când este primit în inimă, adevărul lui Dumnezeu începe să-și exercite influența înobilatoare și sfințitoare asupra vieții.

Fratele U a crezut că a cânta este cel mai important lucru din lumea aceasta și a cântat într-un mod foarte grandios și foarte tare.

Felul vostru de a cânta este departe de a fi pe placul corului îngeresc. Imaginați-vă stând în corul îngeresc, înălțându-vă umerii, accentuându-vă cuvintele, mișcându-vă trupul și cântând cât de tare puteți. Ce fel de concert și armonie ar constitui un astfel de spectacol înaintea îngerilor?

Puterea muzicii. — Muzica este de origine cerească. În muzică se află o mare putere. Muzica îngerilor a cuprins de fior inima păstorilor din Betleem și a străbătut lumea. Aceasta este muzica de laudă înălțată spre Acela care este întruchiparea curăției și a armoniei. Cei răscumpărați vor primi în cele din urmă răsplata nemuritoare cu muzică și cântece de biruință.

În vocea omenească se află ceva deosebit de sfânt. Armonia și patosul sensibil și inspirat de cer depășesc orice instrument muzical. Muzica vocală este unul dintre darurile date de Dumnezeu omului, un instrument care nu poate fi depășit sau egalat dacă dragostea lui Dumnezeu abundă în suflet. A cânta din inimă și cu înțelegere este un adaos la serviciile devoționale din casa lui Dumnezeu.

Cât de mult a fost înjosit acest dar! Când este sfințit și înnobilit, el poate să îndeplinească un mare bine, dărâmând barierele prejudecății și împietrirea inimii necredinței și poate să fie un mijloc de convertire a sufletelor. Nu este suficient să înțelegem elementele de bază ale cântatului, ci trebuie să aibă loc o legătură inteligentă cu cerul, așa încât îngerii să poată cânta prin noi.

Tonurile melodioase și duioase sunt acoperite. — Vocea ta s-a auzit în biserică atât de puternic și de strident, acompaniată sau depășită de gesticulațiile tale, care nu au fost dintre cele mai grațioase, așa încât tonurile melodioase și duioase care se aseamănă cu acelea ale muzicii îngeresti nu au putut fi auzite. Ai cântat mai mult pentru oameni decât pentru Dumnezeu. Când vocea ta a atins tonuri puternice, acoperind aproape întreaga adunare, tu te-ai gândit la admirația pe care o stârneai. Ai avut, într-adevăr, idei atât de înalte despre cântatul tău, încât te-ai gândit că ar trebui să fii plătit pentru exercitarea acestui dar.

Plăcerea de a fi lăudat a fost elementul principal al vieții tale. Acesta nu este un motiv serios pentru a fi creștin. Ai dorit să fii alintat și lăudat ca un copil. Ar fi trebuit să lupți mult cu firea ta. Îți era greu să birui atacurile firii tale și să trăiești o viață de renunțare la sine, o viață sfântă. — Manuscrisul 5, 1874

LUCRAREA ÎNDEPLINITĂ ÎN SPIRITUL RUGĂCIUNII

Simt o puternică dorință ca această sesiune⁷⁶ să fie o adunare care să poată fi prezidată de Dumnezeu. Este o ocazie foarte importantă. Avem de îndeplinit o mare lucrare. Totuși succesul adunării depinde de fiecare dintre noi. Putem să facem ca această sesiune să fie o adunare cerească.

Există decizii solemne și importante de luat la această sesiune, și Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi să fie într-o relație bună cu El. Domnul dorește să ne rugăm mai mult și să vorbim mai puțin. El dorește să păstrăm ferestrele sufletului deschise spre cer. Poarta cerului este plină de lumina slavei lui Dumnezeu, iar Dumnezeu va îngădui ca lumina aceasta să strălucească în inima fiecărui om care va rămâne într-o relație bună cu El la adunarea aceasta.

Unii au spus că s-au gândit că, la adunarea aceasta, câteva zile ar trebui să fie petrecute în rugăciune către Dumnezeu pentru primirea Duhului Sfânt, la fel ca în Ziua Cincizecimii. Aș dori să vă spun că lucrările administrative care trebuie să fie îndeplinite la această adunare constituie o parte la fel de importantă a slujirii aduse lui Dumnezeu ca rugăciunea. Lucrările administrative trebuie să se afle sub călăuzirea Duhului Sfânt în aceeași măsură ca adunările de rugăciune. Suntem în pericolul de a ajunge la o religie sentimentală, condusă de impulsuri. Lucrările administrative din adunarea aceasta trebuie să fie tratate cu o asemenea sfințenie, încât oștirea cerească să le poată aproba. Trebuie să păzim cu cea mai mare sfințenie partea administrativă a lucrării noastre. Fiecare domeniu al lucrărilor administrative îndeplinite aici să fie în conformitate cu principiile Cerului. Dumnezeu vrea să stați într-o poziție în care să poată trimite Duhul Sfânt asupra voastră, o poziție în care Hristos poate locui în inimă. El vrea ca la

începutul acestei adunări să lăsați deoparte orice murmurare, neînțelegere, ceartă sau conflict în care ați fost implicați până acum. Avem nevoie de o manifestare mult mai mare a prezenței lui Hristos și de o absență totală a eului. Mântuitorul spune: „Fără Mine, nu puteți face nimic.”

Am ajuns la un punct în care Dumnezeu urmează să lucreze pentru poporul Său. El dorește ca acest popor să fie un popor reprezentativ, deosebit de toate celelalte popoare din lumea noastră. El vrea ca oamenii care alcătuiesc poporul acesta să stea pe un teren avantajos, deoarece Și-a dat viața pentru ca ei să poată sta aici. Nu Îl dezamăgiți pe Domnul. — Manuscrisul 29, 1901

Prea multe hotărâri

Hotărârile voastre foarte numeroase trebuie să fie reduse la o treime și să fie exercitată o mare grijă cu privire la hotărârile formulate. — Scrisoarea 21a, 1888.

Mi-a fost arătat că toate Conferințele noastre au fost supraîmpovărate de hotărâri. O zecime din ele ar fi mult mai valoroase, decât un număr mai mare. Am declarat aceste lucruri cu claritate, dar voi continuați să insistați, spunând că hotărârile trebuie să fie puse în aplicare. — Scrisoarea 22, 1889

PROFEȚII BIBLIEI AU SCRIS PENTRU TIMPUL NOSTRU

Noi nu lipsim niciodată din gândurile lui Dumnezeu. Domnul este bucuria și mântuirea noastră. Fiecare dintre profeții din vechime au vorbit mai puțin pentru timpul lor și mai mult pentru timpul nostru, prin urmare, profețiile lor sunt valabile pentru noi. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10,11). „Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer, și în care chiar îngerii doresc să privească” (1 Petru 1,12).

Biblia a fost manualul vostru de studiu. Este bine să fie astfel, deoarece Biblia este sfatul cel adevărat al lui Dumnezeu și este mijlocul de transmitere a influențelor sfinte pe care lumea le-a avut încă de la crearea ei. Avem raportul încurajator despre Enoh, care a umblat cu Dumnezeu. Dacă Enoh a umblat cu Dumnezeu în acel veac decăzut, chiar înainte de nimicirea lumii prin potop, noi trebuie să primim curaj și să fim îndemnați de exemplul său să nu fim contaminați de lume, ci, în ciuda tuturor influențelor ei corupătoare și a tendințelor spre rău, să putem umbla cu Dumnezeu. Noi putem să avem gândul lui Hristos.

Comori pentru ultima generație

Enoh, al șaptelea patriarh după Adam, a profetizat mereu despre venirea Domnului. Acest mare eveniment îi fusese descoperit în viziune. Abel, deși a murit, vorbește fără încetare despre sângele lui Hristos, singurul care poate să facă darurile noastre să fie desăvârșite. Biblia a acumulat și a

adunat laolaltă comorile ei pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și toate lucrările solemne din istoria Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserica din aceste zile din urmă. Moise încă vorbește, învățându-ne despre renunțarea la sine, prin faptul că a dorit să fie șters din Cartea vieții pentru frații săi, așa încât ei să poată fi mântuiți. David rămâne ca un simbol al lucrării de mijlocire a bisericii pentru mântuirea oamenilor până la sfârșitul lumii. Profeții încă mărturisesc despre suferințele lui Hristos și despre slava care va urma. Acolo, toate adevărurile acumulate sunt prezentate cu putere pentru noi, ca să putem beneficia de învățăturile lor. Noi ne aflăm sub influența întregului. Ce fel de oameni ar trebui să fim noi, cei cărora le-a fost dată ca moștenire toată această lumină îmbelșugată! Tuturor celor care vor urma lumina, le este dată puterea acumulată, concentrând toată influența trecutului, alături de lumina cea nouă și sporită a prezentului. Credința lor va crește și va lucra acum, punând în mișcare toată energia și un zel tot mai mare și, depinzând de Dumnezeu pentru puterea Sa de a înnoi lumea, ei vor trimite lumina Soarelui Neprihănitului până la marginile pământului.

Dumnezeu ar îmbogăți lumea din aceste zile de pe urmă cu lumina adevărului, într-o măsură proporțională cu creșterea nelegiurii, dacă poporul Său s-ar baza cu totul numai pe darul Său prețios și și-ar uni toate interesele cu El. Atunci, nu ar mai exista niciun idol îndrăgit, iar noi nu ar trebui să ne înspăimântăm de ce va veni, ci să Îi încredințăm lui Dumnezeu paza sufletelor noastre, pentru că El este Creatorul nostru cel credincios. El va păzi tot ce este încredințat în grija Sa. — Scrisoarea 74a, 1897

POT TOȚI SĂ AIBĂ DARUL PROFEȚIEI?

Din când în când, primesc rapoarte cu privire la declarații despre care se spune că le-a făcut Ellen White, dar acestea sunt întru totul noi pentru mine și reușesc în mod sigur să-i înșele pe oameni, făcându-i să creadă că sunt concepțiile și învățăturile mele. Într-o scrisoare adresată prietenilor ei, o soră vorbește cu mult entuziasm despre o declarație în care fratele Jones spune că Ellen White a văzut că sosise timpul când, dacă avem o relație bună cu Dumnezeu, toți putem să avem darul profeției la fel ca aceia care au acum viziuni.

Unde se află dovada pentru această declarație? Trebuie să cred că sora aceea nu a reușit să înțeleagă ce spunea fratele Jones, deoarece nu pot să cred că el a făcut o astfel de declarație. Autoarea scrisorii continuă: „Fratele Jones a spus seara trecută că Dumnezeu nu-i va vorbi fiecăruia pentru beneficiul tuturor, ci îi va vorbi fiecăruia pentru beneficiul propriu, iar acest fapt va împlini profeția lui Ioel.” El a afirmat că acest lucru are loc deja în numeroase ocazii.

El a vorbit ca și când ar fi considerat că nimeni nu va deține o poziție atât de proeminentă cum deținuse și va continua să dețină Ellen White. Ca paralelă, s-a referit la Moise. El a fost un conducător, dar se face referire la mulți alții care au prorocit, deși profețiile lor nu sunt publicate. El (fratele Jones) nu va permite ca materialul scris de Ellen White și citit aici de la niște surori să fie multiplicat și pus în circulație. (...)

Eu nu ezit să spun că ar fi fost mai bine ca aceste idei cu privire la profetizare să nu fi fost exprimate niciodată. Astfel de declarații pregătesc

calea pentru o stare de lucruri de care Satana va profita cu siguranță pentru a aduce manifestări false. Există pericolul nu numai ca mințile dezechilibrate să fie conduse la fanatism, ci și ca anumite persoane să profite de această agitație pentru a-și promova interesele egoiste.

Domnul Isus Și-a ridicat vocea, avertizând: „Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor” (Matei 7,15.16). „Așa vorbește Domnul oștirilor: «N-ascultați cuvintele prorocilor care vă prorocesc! Ei vă leagă în închipuiri zadarnice; spun vedenii ieșite din inima lor, nu ce vine din gura Domnului»” (Ieremia 23,16). „Dacă vă va zice cineva atunci: «Iată, Hristosul este aici» sau: «Iată-L acolo», să nu-l credeți. Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși. Ei vor face semne și minuni, ca să înșele, dacă ar fi cu putință, și pe cei aleși. Păziți-vă; iată că vi le-am spus toate dinainte” (Marcu 13,21-23). — Scrisoarea 6a, 1894

SUBAPRECIEREA PIONIERILOR

Este posibil să relatăm lucrurile care s-au întâmplat în legătură cu experiența din trecut a poporului lui Dumnezeu în așa fel încât să facem ca experiența aceasta să pară a fi ridicolă și discutabilă. Nu este cinstit să luăm anumite aspecte ale lucrării și să le separăm de întregul ei. Dacă procedăm astfel, poate fi prezentat un amestec de adevăr și minciună de care vrăjmașii noștri se vor folosi cu succes spre dezavantajul adevărului și pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu. (...)

Niciunul dintre frații noștri să nu-și imagineze că Îi face un serviciu lui Dumnezeu când prezintă defectele acelor care au îndeplinit o lucrare bună, măreață și vrednică, trudind pentru a le descoperi oamenilor căzuți solia harului și pentru mântuirea sufletelor care pier. Să presupunem că frații aceștia au trăsături de caracter deficitare, pe care le-au moștenit de la părinții lor greșiți. Oare aceste defecte trebuie să fie vâdate și scoase în evidență?

Oare oamenii pe care Dumnezeu i-a ales pentru a duce mai departe lucrarea Reformei împotriva papalității și idolatriei trebuie să fie înfățișați într-o lumină discutabilă? Steagul conducătorului sinagogii lui Satana a fost înălțat și se părea că ideile false au înaintat triumfătoare, dar, prin harul pe care li l-a dat Dumnezeu, reformatorii au luptat cu succes împotriva oștirii întunericului. Mi-au fost descoperite evenimente din istoria reformatorilor. Știu că Domnul Isus și îngerii Săi au urmărit cu un interes profund lupta împotriva puterii lui Satana, care și-a asociat oștirile cu oamenii răi în scopul de a stinge lumina divină, focul Împărăției lui Dumnezeu. Pentru Hristos, reformatorii au suferit batjocura, disprețul și ura oamenilor care nu Îl cunoșteau pe Dumnezeu. Ei au fost tratați rău și persecutați chiar până la moarte, pentru că nu au vrut să renunțe la credința lor. Dacă se încumetă

cineva să se atingă de oamenii aceștia și să expună înaintea lumii greșelile și defectele lor, să nu uite că are de a face cu Hristos în persoana sfinților Săi. (...)

O muștrare adresată unui autor adventist. — Ai făcut publice greșelile și defectele copiilor lui Dumnezeu și, procedând astfel, L-ai dezonorat pe Dumnezeu și L-ai dezonorat pe Isus Hristos. Eu nu aș fi prezentat lumii lucrurile pe care le-ai scris tu nici dacă mi-aș fi pierdut mâna dreaptă. Tu nu ți-ai dat seama ce influență va avea lucrarea ta. (...)

Domnul nu te-a chemat să-i prezinți publicului lucrurile acestea ca fiind o istorie adevărată a poporului nostru. Lucrarea ta ne va obliga să trudem pentru a arăta motivul care i-a făcut pe frații aceștia să adopte poziții extreme și pentru a prezenta circumstanțele care îi îndreptățesc pe cei asupra cărora articolele tale au adus suspiciune și reproș.

Ai prezentat o imagine deformată. — Tu nu ai luat parte la experiența timpurie a oamenilor despre care ai scris și care au fost depuși la odihnă după truda lor. Tu ai prezentat doar o imagine parțială, deoarece nu ai prezentat faptul că puterea lui Dumnezeu a conlucrat în munca lor, chiar dacă ei au făcut unele greșeli. Tu ai scos în evidență înaintea lumii greșelile fraților, dar nu ai arătat faptul că Dumnezeu a lucrat pentru a corecta greșelile acestea și pentru a îndrepta lucrurile discutabile. Cei ce ni se împotrivesc vor răspândi materialul care a fost pus în mâinile lor de cei din poporul nostru. Tu ai enumerat greșelile apostolilor de la început, greșelile acelor care au fost prețioși în ochii Domnului în zilele lui Hristos.

Când prezinți pozițiile extremiste care au fost adoptate de solii lui Dumnezeu, crezi că vei inspira încredere în lucrarea Domnului pentru timpul acesta? Lasă-L pe Dumnezeu să descopere, prin inspirație, greșelile copiilor Săi ca să fie pentru învățătură și muștrare, dar nu îngădui ca buze și condeie

limitate să se ocupe de acele aspecte ale experienței poporului lui Dumnezeu care vor avea tendința de a încurca și de a întuneca mințile. Nimeni să nu atragă atenția asupra greșelilor celor a căror lucrare generală a fost acceptată de Dumnezeu. Articolele pe care le-ai prezentat nu vor lăsa în mintea celor ce le citesc o impresie adevărată și corectă cu privire la lucrarea și lucrătorii noștri. (...)

Copiii lui Dumnezeu sunt foarte prețioși în ochii Săi, iar aceia care micșorează prin scrieri sau vorbire influența chiar și a celui mai neînsemnat dintre cei ce cred în Isus Hristos sunt înscriși în rapoartele cerului ca fiind niște oameni care Îl rănesc pe Domnul Însuși. „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” Trebuie să ne aducem aminte că este necesar să veghem cu atenție asupra gândurilor, simțămintelor, cuvintelor și faptelor noastre, ca nu cumva să-L lovim și să-L rănim pe Mântuitorul în persoana sfinților Săi, deoarece El ne-a spus cu claritate că Se identifică pe Sine cu omenirea suferindă. Niciunul dintre credincioșii Săi nu va primi cinstea unei cununi a vieții în împărăția slavei dacă nu a trecut prin lupte și încercări aspre. Toți cei care câștigă în alergarea pentru cununa nepieritoare vor trebui să se străduiască în conformitate cu regulile.

Nu întoarceți armele împotriva soldaților lui Hristos. — Noi trebuie să ne îndreptăm armele împotriva dușmanilor noștri, dar să nu le întoarcem niciodată împotriva acelor care primesc ordinele de marș de la Împăratul împăraților, care luptă plini de curaj în bătăliile Domnului domnilor. Nimeni să nu-și îndrepte arma spre un soldat pe care Dumnezeu îl recunoaște, pe care Dumnezeu l-a trimis să vestească o solie specială pentru lume și să îndeplinească o lucrare specială.

S-ar putea ca soldații lui Hristos să nu fie întotdeauna desăvârșiți în acțiunile lor, dar greșelile lor nu ar trebui să-i determine pe camarazii lor să spună cuvinte care îi vor slăbi, ci cuvinte care îi vor întări și îi vor ajuta să

recupereze terenul pierdut. Ei nu ar trebui să dezonoreze slava lui Dumnezeu și să-i dea un avantaj dușmanului celui mai înverșunat al Împăratului lor.

Tovarășii noștri soldați să nu fie aspri și să nu fie niște judecători neînțelegători ai camarazilor lor, exagerând la maximum fiecare defect. Să nu dea pe față attributele lui Satana, ajungând să fie pârâșii fraților lor. Vom ajunge să fim prezentați greșit și fals de către lume, în timp ce noi susținem adevărul și apărăm Legea lui Dumnezeu care este călcată în picioare, dar nimeni să nu dezonoreze lucrarea lui Dumnezeu, făcând publice unele greșeli pe care ar putea să le săvârșească soldații lui Hristos, atunci când aceste greșeli sunt văzute și corectate de cei care au adoptat o poziție greșită. (...)

Cei care expun fără înțelepciune greșelile fraților lor vor fi acuzați de Dumnezeu pentru un păcat cu mult mai mare decât păcatul celui care face un pas greșit. Criticarea și condamnarea fraților sunt considerate ca fiind criticarea și condamnarea lui Hristos. — Scrisoarea 48, 1894

O lumină mai mare aduce o responsabilitate mai mare

În aceste zile, am avut privilegiul de a primi o lumină mai mare și ocazii mai mari și suntem considerați responsabili pentru folosirea luminii. Aceasta se va manifesta printr-o evlavie și un devotament mai mari. Credințioșia noastră față de Dumnezeu trebuie să fie proporțională cu lumina care strălucește asupra noastră în veacul acesta.

Totuși faptul că noi avem o lumină mai mare nu ne îndreptățește să disecăm și să judecăm caracterul acelor pe care Dumnezeu i-a chemat în vremurile din trecut să îndeplinească o anumită lucrare și să străpungă întunericul moral al lumii.

În trecut, slujitorii lui Dumnezeu au luptat împotriva căpeteniilor,

împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești, în același fel în care trebuie să luptăm noi, cei care înălțăm steagul adevărului astăzi. Aceștia au fost oamenii nobili ai lui Dumnezeu, slujitorii Săi, prin care El a lucrat în mod minunat. Ei au fost depozitarii adevărului lui Dumnezeu, în măsura în care Domnul a considerat potrivit să-i descopere lumii adevărul pe care putea să îl suporte. Ei au propovăduit adevărul într-un timp în care religia falsă și coruptă se preamărea pe sine în lume.

Nu este o ocazie de a înjosi caracterul sau de a scuza păcatul. — Aș fi dorit să fi fost cu puțință să fie dată la o parte cortina, pentru ca aceia care nu au vedere spirituală să-i poată vedea pe acești oameni așa cum apar ei în ochii lui Dumnezeu, deoarece ei îi văd acum ca pe niște copaci care umblă. Atunci, nu ar atribui interpretarea lor omenească experienței și faptelor acelor oameni care au dat la o parte întunericul dinaintea lor și au pregătit calea pentru generațiile viitoare.

Acum, când trăim în această generație, am putea să rostim acuzații la adresa oamenilor pe care Dumnezeu i-a chemat să îndeplinească o lucrare specială, în conformitate cu lumina care le-a fost dată în timpul lor. Deși este posibil să fi fost biruiți de ispite, ei s-au pocăit de păcatele lor, iar nouă nu ne este lăsată nicio ocazie de a înjosi caracterul lor sau de a scuza păcatul. Istoria lor este un semnal de avertizare și un far care ne arată calea cea sigură pentru picioarele noastre, dacă dorim să evităm noi greșeli. Acei oameni nobili au căutat tronul harului și și-au umilit sufletul înaintea lui Dumnezeu.

Vocea și instrumentele noastre de scris nu trebuie să arate că desconsiderăm poruncile solemne ale Domnului. Nimeni să nu-i înjosească pe aceia care au fost aleși de Dumnezeu, care au luptat plini de curaj în bătăliile Domnului, care au avut inima, sufletul și viața împletite cu lucrarea lui Dumnezeu, care au murit în credință și care sunt părtași ai mântuirii celei mari obținute pentru noi de Mântuitorul, care a fost purtătorul păcatului și

care ne iartă păcatele.

Nu vorbiți despre greșelile celor aflați în viață sau care au murit. — Dumnezeu nu a inspirat niciun om pentru a descrie greșelile lor și pentru a le prezenta în fața unei lumi care zace în nelegiuire și unei biserici în care mulți sunt slabi în credință. Domnul nu le-a încredințat oamenilor răspunderea de a reînvia greșelile celor aflați în viață sau pe ale celor care au murit. El dorește ca slujitorii Săi să prezinte adevărul pentru timpul acesta. Nu vorbiți despre greșelile fraților voștri care sunt în viață și păstrați tăcerea cu privire la greșelile celor care au murit.

Lăsați greșelile lor să rămână acolo unde le-a pus Dumnezeu — aruncate în adâncul mării. Cu cât aceia care declară a crede adevărul prezent vorbesc mai puțin despre greșelile din trecut ale slujitorilor lui Dumnezeu, cu atât va fi mai bine pentru sufletul lor și pentru sufletul acelor pe care Hristos i-a răscumpărat cu sângele Său. Fiecare voce să proclame cuvintele Celui ce este Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Apostolul Ioan a auzit o voce spunând: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul! Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!” (Apocalipsa 14,13). — Review and Herald, 30 noiembrie 189777

ATACURILE ÎMPOTRIVA LUI ELLEN WHITE ȘI A LUCRĂRII EI

Ar trebui să păstrăm tăcerea?

Când oamenii îi atacă pe semenii lor și îi prezintă într-o lumină ridicolă pe cei rânduiți de Dumnezeu pentru a îndeplini o lucrare pentru El, noi nu le vom face dreptate acuzatorilor și nici acelor care sunt duși în rătăcire de acuzațiile lor, dacă păstrăm tăcerea, lăsându-i pe oameni să creadă că frații și surorile în care au avut încredere nu mai sunt vrednici de dragostea și de tovarășia lor. Lucrarea aceasta, care apare chiar între noi și se aseamănă cu lucrarea lui Core, Datan și Abiram, este o ofensă la adresa lui Dumnezeu și ar trebui să fie combătută. Acuzatorilor⁷⁸ trebuie să li se ceară să-și prezinte dovezile cu privire la fiecare punct. Fiecare acuzație ar trebui să fie cercetată cu atenție și să nu fie lăsată în incertitudine, iar oamenii nu trebuie să fie lăsați să creadă că ar putea să fie sau ar putea să nu fie adevărată. Acuzatorii trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru a retrage orice obiecție care nu poate fi dovedită.

Nu-i lăsați pe oameni să creadă o minciună. — Acest lucru ar trebui să fie făcut în fiecare biserică. Când se află undeva un slujitor al lui Dumnezeu pe care El Însuși l-a rânduit să îndeplinească o anumită lucrare și care a fost un lucrător vrednic timp de o jumătate de secol, trudind pentru poporul din biserica noastră și fiind considerat de ceilalți slujitori ai lui Dumnezeu ca om chemat de Domnul, și, dintr-un anumit motiv, în acel loc, unul dintre frați cade în ispită și, când este muștrat de slujitorul lui Dumnezeu, respectivul frate se simte jignit — așa cum s-au simțit ucenicii lui Hristos care au hotărât să nu mai meargă cu El — și, ca urmare, începe să lucreze împotriva adevărului și să-și prezinte în public resentimentele, declarând ca fiind false lucruri care sunt adevărate, toate aceste fapte trebuie să fie arătate. Oamenii

nu trebuie să fie lăsați să creadă o minciună. Ei trebuie să fie lămuriți. Hainele murdare cu care a fost înveșmântat slujitorul lui Dumnezeu trebuie să fie îndepărtate.

Dacă aceia care au săvârșit această lucrare se adăpostesc sub declarația că sunt călăuziți de Duhul Sfânt, atunci se aseamănă cu Satana, care se îmbracă în hainele cerești ale neprihănirii, în timp ce continuă să-și manifeste caracterul său. — Scrisoarea 98a, 1897

Așa-zisele discrepanțe și contradicții din Mărturii. — Cei care au ales să meargă pe calea lor au început să publice [lucrări] despre așa-zisele discrepanțe și contradicții pe care cred că le găsesc în legătură cu Mărturiile, dar ei prezintă greșit unele subiecte, folosind propriile cuvinte, în loc de a folosi cuvintele aflate în scrierile mele. Aceste acuzații vor trebui să fie confruntate cu realitatea, pentru ca adevărul să ia locul ideilor false. — Scrisoarea 162, 1906

Arătarea și corectarea ideilor false

Eu nu am niciun conflict cu V. Misiunea vieții mele este văzută de toți oamenii. Aceasta nu este lucrarea mea. Este lucrarea Domnului. Eu nu îmi atribui niciun merit, deoarece Domnul mă va salva din mijlocul certurilor. „După roadele lor îi veți cunoaște.”

Acum vom fi nevoiți să confruntăm cu adevărul ideile false care au fost răspândite de V și soția lui și să le corectăm pentru ca frații noștri să știe de unde provin. Eu trebuie să știu ce acuzații le aduce el fraților. Faptul de a prezenta în public o tiradă împotriva unei femei nu este rodul lucrării Duhului Sfânt, ci al unei lucrări inspirate de spiritul vrăjmașului, căruia noi nu trebuie să-i facem loc. Oare vom lăsa noi sufletele să cadă în ispită din cauza reprezentărilor greșite? Nu, niciodată. Aș fi un ispravnic necredincios

dacă aş face astfel. Acum este nevoie să li se prezinte oamenilor o declarație adevărată, apoi lucrarea mea este încheiată. Eu nu intru în discuții contradictorii, dar nici nu pot să îngădui ca lucrarea lui Dumnezeu, care a adus roade văzute de oameni pe aproape întregul parcurs al vieții mele, să fie măturată ca o pânză de păianjen. De cine? De o făptură omenească supusă ispitei, pe care Satana o cerne acum ca pe grâu. — Scrisoarea 65, 1897

Publicația bisericii trebuie să vorbească

Am așteptat să văd că vei scrie ceva în publicație pentru a apăra dreptatea. Ai avut timp din belșug. (...)

De ce nu ai făcut dreptate numelui și reputației soțului meu și de ce ai rămas cu totul tăcut, lăsându-l pe balaur să răcnească?

Nu îmi pasă de mine însămi, deoarece pacea mea nu este tulburată, dar îmi pasă de străjerii pe care Dumnezeu i-a pus pe zidurile Sionului și care ar trebui să sune din trâmbiță cu claritate. Cu siguranță, ar fi trebuit să faci ceva pentru tine însuși, pentru lucrarea lui Hristos și pentru lucrarea adevărului. De ce nu faci să se vadă dreptatea? De ce rămâi tăcut ca un mort? Așa aperi tu adevărul?

Ellen White — un subiect de discuție la îndemâna fiecărui împotrivor. — Adevărul va triumfa. Mă aștept ca aceste atacuri să aibă loc împotriva mea până la venirea lui Hristos. Nu există niciun împotrivor al credinței noastre care să nu facă din Ellen White un subiect de discuție. Acești oameni vor începe să se împotrivescă adevărului apoi vor lansa un atac împotriva mea. Ce am făcut eu? Dacă am făcut rău, atunci să dovedească răul acesta. (...)

Ei bine, cărțile lui Long și Green⁸⁰ au fost publicate, dar sunt

producțiile cele mai slabe și mai vrednice de dispreț. Am așteptat ca tu și ceilalți să vorbiți despre acestea, deoarece v-ați aflat în poziții de răspundere, în calitate de străjeri pe zidurile Sionului, și ar fi trebuit să-i avertizați pe oameni. (...)

De ce se manifestă tot acest zel împotriva mea? — Lucrurile progresa rapid și au loc evenimente ciudate și uimitoare, într-o succesiune rapidă. Ne apropiem de sfârșit. Eu întreb: De ce se manifestă tot acest zel împotriva mea? Eu am îndeplinit lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Nu am adus prejudicii nimănui. Celor greșiți, le-am adresat cuvintele pe care mi le-a dat Dumnezeu. Desigur, nu am putut să-i constrâng să le asculte. Cei care au beneficiat de lucrarea lui Hristos au fost la fel de înfuriați împotriva Sa, cum sunt vrăjmașii mei împotriva mea.

Eu mi-am făcut doar datoria. Am vorbit, deoarece am fost nevoită să vorbesc. Ei nu m-au respins pe mine, ci L-au respins pe Acela care m-a trimis. El mi-a dat această lucrare. (...)

Sunt urmărită cu atenție, fiecare cuvânt pe care îl scriu este criticat, fiecare mișcare pe care o fac este comentată. (...)

Eu pun lucrarea și rezultatele ei în mâinile lui Dumnezeu, până când ne vom aduna în jurul marelui tron alb. Oare vezi tu prezența Duhului lui Hristos în această urmărire, în aceste suspiciuni, în aceste răstălmăcirii și presupuneri? Ce drept au ei să răstălmăcească și să facă presupuneri greșite cu privire la cuvintele mele? Să le citeze rău intenționat, așa cum vor ei?

Există o categorie căreia îi place exact acest fel de mâncare. Oamenii aceștia sunt niște consumatori de gunoaie, care nu privesc cu sinceritate pentru a vedea binele pe care l-au îndeplinit scrierile și mărturiile mele, ci, asemenea lui Satana, pârâșul fraților, ei caută tot răul pe care pot să-l

găsească, orice greșeală pe care pot să o folosească, orice cuvânt pe care pot să-l răstălmăcească, atribuindu-i interpretarea lor răutăcioasă, pentru a mă face să par un profet fals. (...)

Eu văd că spiritul lui Satana se dezvoltă mai clar decât s-a manifestat oricând în ultimii patruzeci de ani. — Scrisoarea 3, 1883

Ca un aluat care dospește. — Dacă Satana poate stârni critici în oricare grup din poporul care se declară a fi poporul Domnului, acestea cresc asemenea aluatului și se răspândesc de la unul la altul. Nu lăsați niciun locșor pentru spiritul de critică, deoarece aceasta este știința lui Satana. Dacă îl acceptați, vor urma invidia, gelozia și bănuielile rele.

Strângeți rândurile! Aceasta este porunca pe care o aud de la Căpetenia mântuirii noastre. Strângeți rândurile! Acolo unde este unitate, este putere. Toți cei care sunt de partea Domnului vor strânge rândurile. Între cei ce sunt credincioși adevărului este nevoie de dragoste și de unitate desăvârșită, dar orice duce la neînțelegeri vine de la Diavolul. Domnul plănuiește ca aceia care alcătuiesc poporul Său să fie una cu El, așa cum mlădițele sunt una cu vița. Atunci vor ajunge să fie ei înșiși uniți. — Scrisoarea 6, 1899

Este de așteptat o listă lungă de declarații false. — Acum mă aștept ca lumii să-i fie prezentată o listă lungă de declarații false și minciună după minciună, răstălmăcire după răstălmăcire, pe care Satana le-a făcut să apară în mintea unora și pe care unii le vor accepta ca fiind adevărate. Însă eu las cazul meu în mâinile lui Dumnezeu, iar aceia care cunosc viața mea nu vor accepta minciunile spuse astfel. — Scrisoarea 22, 1906

NEPRIHĂNIREA ȘI MÂNTUIREA

Pretenția de neprihănire

Când vorbește despre amăgitorul care va face minuni mari, apostolul Ioan spune că el va face un chip fiarei și îi va obliga pe toți să primească semnul ei. Ați dori să vă gândiți la subiectul acesta? Cercetați Scripturile și vedeți. Va apărea o putere făcătoare de minuni, iar acest lucru se va întâmpla când oamenii vor pretinde că sunt sfinți, înălțându-se pe ei înșiși din ce mai mult și mândrindu-se.

Priviți la Moise și la profeți. Priviți la Daniel, la Iosif și la Ilie. Priviți la oamenii aceștia și găsiți-mi o singură propoziție în care au declarat vreodată că sunt fără păcat. Chiar și sufletul care se află într-o legătură strânsă cu Hristos, privind curăția și excelența Sa, va cădea înaintea Lui cuprins de rușine.

Daniel a fost un om căruia Dumnezeu îi dăduse o mare înțelepciune și învățătură, iar când a postit, îngerul a venit la el și i-a spus: „Tu ești preaiubit.” Iar el a căzut la pământ și s-a închinat înaintea îngerului. El nu a zis: Doamne, Ți-am fost credincios, am făcut totul pentru a Te onora și pentru a apăra cuvântul și Numele Tău. Doamne, Tu știi cât de credincios am fost la masa împăratului și cum mi-am păstrat integritatea când m-au aruncat în groapa cu lei. Oare așa s-a rugat Daniel lui Dumnezeu?

Nu. El s-a rugat și și-a mărturisit păcatele, spunând: Ascultă-ne, O, Doamne, și eliberează-ne! Noi ne-am abătut de la Cuvântul Tău și am păcătuit. Când l-a văzut pe înger, el a zis: „Fața mi s-a sluiț și am pierdut

orice vlagă.” El nu a putut să privească fața îngerului și nu a mai avut nicio putere. Atunci îngerul a venit la el și l-a ridicat de pe genunchi. El nu a putut să-l privească nici atunci. Apoi îngerul a venit la el în chip de om. Doar așa a putut Daniel să suporte prezența lui.

Numai cei care sunt departe de Hristos pot să pretindă că sunt fără păcat. — De ce sunt atât de mulți care pretind că sunt sfinți și fără păcat? Pentru că sunt departe de Hristos. Eu nu am îndrăznit niciodată să pretind un lucru de felul acesta. De când am avut paisprezece ani, ori de câte ori am știut care era voia lui Dumnezeu, am fost dispusă să o împlinesc. Nu m-ați auzit niciodată spunând că sunt fără păcat. Cei ce au o idee cu privire la caracterul nobil și plăcut al lui Isus Hristos, care a fost sfânt și înălțat și a cărui slavă umple Templul, nu vor spune niciodată așa ceva. Totuși îi vom întâlni pe unii care vor spune aceste lucruri din ce în ce mai mult.

Lăsați ca Dumnezeu să declare acest lucru, nu oamenii

Oricui i-a fost descoperită slava lui Dumnezeu, aș vrea să-i spun: „Nu vei avea niciodată nici cea mai mică tendință de a zice: Sunt sfânt, sunt sfințit.”

După ce am avut prima viziune a slavei, nu am putut să zăresc nici lumina cea mai strălucitoare. Am crezut că mi-am pierdut definitiv vederea, dar, când m-am obișnuit din nou cu lucrurile din lumea aceasta, am putut să văd iarăși. De aceea vă spun să nu vă îngâmfați niciodată zicând: „Sunt sfânt, sunt sfințit”, deoarece aceasta este dovada cea mai sigură că nu cunoașteți Scriptura, nici puterea lui Dumnezeu. Lăsați-L pe Dumnezeu să scrie în cărțile Sale lucrul acesta, dacă dorește, dar voi nu ar trebui să-l roștiți niciodată.

Eu nu am îndrăznit niciodată să spun: „Sunt sfântă, sunt fără păcat”,

dar am încercat să îndeplinesc cu toată inima tot ce am crezut că este voia lui Dumnezeu și am în suflet pacea plăcută a lui Dumnezeu. Pot să-I încredințez lui Dumnezeu paza sufletului meu, ca unui Creator credincios și știu că El va păzi ce este încredințat în grija Sa. Mâncarea și băutura mea sunt să împlinesc voia Domnului meu. — Manuscrisul 6a, 1886

Până când acest trup păcătos va fi schimbat

Trebuie să stabilim o vrăjmășie înverșunată între sufletul nostru și vrăjmaș, dar trebuie să ne deschidem inima pentru puterea și influența Duhului Sfânt. (...) Noi trebuie să ajungem atât de sensibili față de influențele sfinte, încât șoapta blândă a lui Isus să miște sufletul nostru, până când El va fi în noi, iar noi în El, trăind prin credința în Fiul lui Dumnezeu.

Trebuie să fim curățiți de tot ce este pământesc, până când vom reflecta chipul Mântuitorului nostru și vom ajunge să fim „părtași ai naturii divine, după ce am fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă”. Apoi, vom simți plăcere în împlinirea voinței lui Dumnezeu, iar Domnul Hristos va putea să ne prezinte înaintea Tatălui și înaintea îngerilor sfinți ca pe unii care rămân în El, iar Lui nu-I va fi rușine să ne numească frații Săi.

Totuși să nu ne mândrim cu sfințenia noastră. Când vom avea o concepție mai clară cu privire la caracterul nepătat al lui Hristos și la curăția Sa infinită, vom cădea la pământ asemenea lui Daniel când a văzut slava Domnului și a spus: „Fața mi s-a sluțit și am pierdut orice vlagă.”

Până când acest trup păcătos nu va fi schimbat și modelat în asemănare cu trupul Său proslăvit, noi nu vom putea să spunem: „Sunt fără păcat”, totuși, dacă vom căuta fără încetare să-L urmăm pe Domnul Isus, vom avea binecuvântata nădejde de a sta înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci desăvârșiți în Hristos,

înveșmântați în neprihănirea și desăvârșirea Sa. — Signs of the Times, 23 martie 1888

Când lupta se va încheia

Când vor veni vremurile de înviore de la fața Domnului, păcatele sufletului pocăit, care a primit harul lui Hristos și a biruit prin sângele Mielului, vor fi șterse din rapoartele cerului și vor fi puse asupra lui Satana, țapul pentru Azazel, autorul păcatului, și nu vor mai fi amintite niciodată. (...) Când lupta vieții se va încheia, când armura va fi depusă la picioarele lui Isus, când sfinții lui Dumnezeu vor fi proslăviți, atunci, și numai atunci, vom fi în siguranță să spunem că suntem mântuiți, fără păcat. — Signs of the Times, 16 mai 1895

Siguranța prezentă a mântuirii

Păcătosul care pierde poate să spună: „Eu sunt un păcătos pierdut, dar Hristos a venit să-i caute și să-i mântuiască pe cei pierduți. Hristos spune: «Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși» (Marcu 2,17). Eu sunt un păcătos, dar El a murit pe crucea de pe Golgota pentru a mă mântui pe mine. Nu trebuie să mai rămân nemântuit nici măcar o clipă. El a murit și a înviat pentru îndreptățirea mea și mă va mântui acum. Primesc iertarea pe care a făgăduit-o El.” — „Îndreptățit prin credință” (articol publicat în 1793), p. 7, (retipărit în Solii alese, vol. 1, p. 392; în ediția în limba română, p. 338)

Acela care se pocăiește și primește darul vieții Fiului lui Dumnezeu nu poate fi biruit. Dacă se bazează pe natura divină, prin credință, el ajunge să fie un copil al lui Dumnezeu. El se roagă și crede. Când este ispitit și încercat, el cere puterea pe care Hristos i-a dăruit-o cu prețul vieții Sale și biruiește prin harul Său. Fiecare păcătos trebuie să înțeleagă lucrul acesta. El

trebuie să se pocăiască, să creadă în puterea lui Hristos și să primească puterea Sa care îl mântuiește și îl păzește de păcat. Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru darul exemplului lui Hristos! — Review and Herald, 28 ianuarie 1909

Nu te teme, speranța ta este în Hristos

Viața trăită în Hristos este plină de pace. Poate că nu sunt simțăminte de extaz, dar va fi o încredere plină de pace și statornică. Speranța voastră nu este în voi înșivă, ci în Hristos. Slăbiciunea voastră este unită cu puterea Sa, neștiința voastră este unită cu înțelepciunea Sa, fragilitatea voastră este unită cu tăria Sa. (...)

Nu trebuie să facem din noi înșine centrul preocupărilor noastre, îngăduindu-ne să ne îngrijorăm și să ne temem întrebându-ne dacă vom fi mântuiți sau nu. Toate acestea ne îndepărtează inima de Izvorul puterii noastre. Încredințează-I lui Dumnezeu siguranța inimii tale și ai încredere în El. Vorbește despre Isus și meditează la El. Fă ca eul tău să dispară în El! Îndepărtează orice îndoială, alungă-ți temerile! Spune împreună cu apostolul Pavel: „Trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine” (Galateni 2,20). Rămâi liniștit în Dumnezeu. El are putere să păzească ce I-ai încredințat. Dacă te vei preda în brațele Sale, El te va face să ajungi mai mult decât biruitor, prin Acela care te-a iubit. — Calea către Hristos, p. 70-72

STUDIAȚI MĂRTURIILE

Lumina îi va condamna pe cei care nu aleg să studieze și să asculte

În cărțile pe care am avut răspunderea de a le scrie, poporului nostru i s-au dat învățături prețioase. Cât de mulți citesc și studiază cărțile acestea? Lumina pe care Dumnezeu a dat-o poate fi tratată cu indiferență și necredință, dar lumina aceasta îi va condamna pe toți cei care nu au ales să o studieze și să o asculte. — Scrisoarea 258, 1907

Ellen G. White îndemnată să adreseze un apel pentru studierea Mărturiilor

Sunt îndemnată să le spun bisericilor noastre: Studiați Mărturiile! Ele sunt scrise pentru avertizarea și încurajarea noastră, a acelor peste care va veni sfârșitul lumii. Dacă nu vor studia soliile acestea care le sunt trimise din când în când, cei ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu vor fi vinovați de respingerea luminii. Dumnezeu îi trimite poporului Său învățături, puțin aici, puțin acolo. Ascultați învățătura, urmați lumina! Domnul este supărat pe cei din poporul Său, din cauză că în trecut nu au ascultat învățăturile Sale și nu au urmat călăuzirea Sa.

Am citit volumul șase din Mărturii și găsesc în această carte mică învățături care ne vor ajuta să răspundem la multe întrebări dificile. Câți au citit articolul „Lucrarea de evanghelizare” din volumul acesta? Recomand ca aceste îndrumări și avertizări să fie citite de cei din poporul nostru în ocaziile în care se adună împreună. O parte mult prea mică din poporul nostru are aceste cărți. — Scrisoarea 292, 1907

Studiul personal ar răspunde la întrebări

Primum de la frații și surorile noastre multe scrisori în care ni se cere sfatul cu privire la o mare varietate de subiecte. Dacă ar studia Mărturiile publicate, ei ar găsi singuri lumina de care au nevoie. Să-i îndemnăm pe frați să studieze aceste cărți și să le răspândească. Învățăturile din ele ne vor întări credința.

Trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu mai multă atenție. Biblia este atât de simplă și de clară, încât toți cei ce doresc să o înțeleagă vor înțelege. Să-I mulțumim Domnului pentru Cuvântul Său cel prețios și pentru soliile Duhului Său, care ne dau atât de multă lumină. Sunt îndrumată să spun următoarele: Cu cât vom studia mai mult Vechiul și Noul Testament, cu atât vom fi mai convinși de faptul că fiecare Testament se află într-o legătură foarte strânsă cu celălalt și vom avea mai multe dovezi cu privire la inspirația lor divină. Vom înțelege cu claritate că au doar un singur Autor. Studiul acestor volume prețioase ne va învăța cum să ne formăm caractere în care se vor vedea atributele lui Hristos. — Manuscrisul 81, 1908

Citiți Mărturiile pentru voi înșivă

Uneori mă întristez foarte mult când mă gândesc la felul în care sunt folosite Mărturiile. Oamenii vorbesc despre tot ce-i impresionează sau despre ce aud ca fiind o mărturie din partea lui Ellen White, în timp ce Ellen White nu a auzit niciodată despre astfel de lucruri. (...)

Singura modalitate de a fi în siguranță este aceea ca fiecare dintre noi să aibă picioarele bine așezate pe temelia Cuvântului lui Dumnezeu și să studieze Scripturile, făcând din Cuvântul lui Dumnezeu subiectul meditației lui continue. Spuneți-le tuturor să nu accepte cuvintele niciunui om cu privire

la Mărturii, ci să le citească și să le studieze pentru ei înșiși. Doar atunci vor ști că sunt în armonie cu adevărul. — Scrisoarea 132, 1900

Mărturiile sunt protecția noastră

Îi îndemn pe frații noștri să se familiarizeze cu învățăturile care se află în Mărturii. Dumnezeu ne-a dat o lumină pe care nu putem să o desconsiderăm, să o tratăm cu indiferență sau să o disprețuim. El a îngăduit ca lumina să strălucească asupra noastră prin muștrări și avertizări pentru ca noi, dacă vrem, să ne putem baza pe ea și să evităm pericolele care se află în calea noastră. Când apar ispite, putem să fim ocrotiți și putem să le observăm, deoarece Domnul le-a scos în evidență pentru noi, ca să nu fim înșelați. — Manuscrisul 23, 1889

În ziua cea mare, când oamenii vor fi răsplătiți după faptele lor, umilința care aduce roade și umple sufletul cu un simț al dragostei lui Dumnezeu îl va recomanda pe acela care a cultivat-o. Ferice de acela despre care se poate spune: „Duhul lui Dumnezeu nu a tulburat în zadar sufletul acestui om. El a mers înainte și în sus, din putere la o putere mai mare. El nu a fost întrețesut în viața lui.

El a primit fiecare solie de îndreptare, avertizare și fiecare sfat ca pe o binecuvântare de la Dumnezeu. În felul acesta, a fost pregătită calea pentru a primi binecuvântări tot mai mari, deoarece Dumnezeu nu i-a vorbit în zadar. Fiecare treaptă urcată pe scara progresului l-a pregătit să urce mai departe. De la capătul scării, razele strălucitoare ale slavei lui Dumnezeu au luminat asupra lui. El nu s-a gândit la odihnă, ci a căutat fără încetare să atingă înțelepciunea și neprihănirea lui Hristos. El a alergat stăruitor pentru premiul înaltei chemări a lui Dumnezeu în Hristos Isus.”

Aceasta este experiența pe care trebuie să o aibă toți cei mântuiți. În

ziua judecării, comportamentul omului care a păstrat slăbiciunea și nedesăvârșirea naturii omenești nu va fi aprobat. Pentru el, nu va fi niciun loc în cer. El nu a putut să se bucure de desăvârșirea celor sfinți în lumină. Acela care nu are suficientă încredere în Hristos, pentru a crede că El este în stare să-l ferească de păcat, nu are credința care îi va da posibilitatea de a intra în Împărăția lui Dumnezeu. — Manuscrisul 161, 1897

CAZUL MACKIN

Joi dimineața, pe 12 noiembrie 1908, Ellen White se afla în casa ei de la Elmshaven, fiind ocupată cu scrisul. Fiul ei, William C. White, a găsit-o în birou și i-a spus că în sufrageria de la parter se aflau două persoane care doreau să stea de vorbă cu ea. Ellen White a coborât împreună cu el pentru a-i întâmpina pe Ralph Mackin și soția lui. Ea a constatat că erau un cuplu în vârstă de aproximativ treizeci de ani, erau îmbrăcați decent și păreau a fi sinceri. Ellen White a aflat curând că vizitatorii ei erau niște cercetători sârguincioși ai Bibliei și ai Mărturiilor și veniseră din Ohio în California, special pentru a afla dacă experiența neobișnuită pe care o avuseseră cu câteva luni înainte era aprobată de Domnul.

Conversația cu familia Mackin a fost stenografiată cu acea ocazie de către Clarence C. Crisler, secretara principală a lui Ellen G. White. —
Compilatorii

Raportul întrevederii

Fratele și sora Mackin au declarat că se simțiseră îndemnați de Duhul Sfânt să întreprindă o călătorie specială în Vest, în scopul de a o întreba pe Ellen White despre unele experiențe neobișnuite prin care trecuseră cu aproape trei ani înainte, când se alăturaseră bisericii micițe din Findlay, Ohio, în timpul unei săptămâni de rugăciune, într-o ocazie specială în care s-au rugat lui Dumnezeu pentru revărsarea Duhului Sfânt.

Ralph Mackin: „În lectura pentru săptămâna de rugăciune din anul acela, fiecare articol îi îndruma pe oameni să se roage pentru Duhul Sfânt. În

mica noastră biserică, am dedicat trei zile de post și rugăciune, am postit și ne-am rugat timp de trei zile — adică nu ne-am rugat împreună fără încetare, dar am simțit nevoia unei lucrări mai serioase și nevoia de a avea mai mult din Duhul lui Dumnezeu. Din acel moment, am început să studiem despre lucrarea Duhului Sfânt atât în Biblie, cât și în Mărturii, și îndeosebi în volumele 8 și 7 și în Experiențe și viziuni, precum și în cărticica alcătuită dintr-o colecție de articole, intitulată Special Testimonies to Ministers and Workers. Pe aceasta am considerat-o a fi cartea cea mai prețioasă pentru noi. Ea ne arată cum au fost tratați oamenii din vechime care au fost chemați de Dumnezeu și așa mai departe.

Solia pe care Domnul mi-a dat-o în mod deosebit a fost aceea de a urma modelul vieții apostolilor. (...)

Apoi, au fost citite câteva pasaje din Scriptură, inclusiv capitolul 24 din Evanghelia după Luca, până la sfârșit, care se încheie cu aceste cuvinte: „După ce I s-au închinat, ei s-au întors în Ierusalim cu o mare bucurie. Și tot timpul stăteau în Templu și lăudau și binecuvântau pe Dumnezeu. Amin.”

Așadar, eu îi învăț pe oameni că aceasta este binecuvântarea sfințirii pe care au primit-o, pe care El a revărsat-o asupra lor, iar când Îl căutăm pe Dumnezeu — dacă suntem păcătoși, ne rugăm pentru puterea sfințirii pentru a trăi o viață curată și integră, până când suntem convertiți. Nu spun că aceasta este o lucrare de o clipă. Nu spun că „odată sfințiți, suntem pentru totdeauna sfințiți”, nu este adevărat. Ci spun că ar trebui să ne rugăm atât de stăruitor și de zelos, încât să primim binecuvântarea. Lucrul acesta a avut același efect asupra noastră — noi dorim să-L lăudăm pe Isus — și ne face să fim iubitori, blânzi și buni. Totuși noi observăm că, având binecuvântarea aceea, ucenicii încă nu erau pregătiți să meargă și să facă lucrarea Domnului. El le-a spus să aștepte până când vor fi înzestrați cu putere de sus. Prin urmare, noi ne rugăm și așteptăm cu credință, iar ceea ce ne-a încurajat să facem lucrul acesta a fost capitolul „Timpul zguduirii”, din Experiențe și

viziuni. Noi am stăruit prin credință, până când stropi mari de transpirație au ieșit pe fruntea noastră. Deoarece am crezut că noi, cei de astăzi, putem să primim aceeași putere pe care au avut-o ucenicii, am fost încurajați să stăruim.

Repetarea experienței din Faptele 2. — Când acea binecuvântare făgăduită a venit asupra noastră în timp ce ne rugam lui Dumnezeu, am avut și noi o experiență ca aceea raportată în Faptele 2 cu privire la apostoli. Când acea putere făgăduită a venit asupra noastră, am vorbit în alte limbi, după cum ne-a dat Duhul să vorbim.

În Toledo, când vesteam solia pe stradă, un preot catolic polonez s-a oprit în timp ce dna Mackin vorbea. Deoarece Duhul lui Dumnezeu a venit asupra ei și le-a vorbit oamenilor, prin intermediul ei, într-o limbă pe care ea nu putea să o înțeleagă, acel domn polonez a exclamat: „Eu știu ce spune doamna aceea. Ea vorbește în limba mea despre o nenorocire care va veni curând peste orașul acesta.”

Presupuse limbi străine. — În alte situații, când cineva ajunge să primească binecuvântarea aceasta a vorbirii în limbi, Domnul îmi dă aceeași limbă, iar amândoi putem să întreținem o conversație în limba pe care ne-o dă Duhul lui Dumnezeu. Chiar și trei sau patru dintre noi pot să ia parte la conversație, și totuși este o limbă străină pentru ei, iar fiecare așteaptă până când termină celălalt de vorbit și totul se petrece în ordine. Aceasta este experiența pe care am avut-o, în conformitate cu binecuvântarea făgăduită. (...)

Dacă ne aflăm într-o amăgire, noi suntem sinceri. Totuși, dacă lucrarea aceasta vine de la Duhul lui Dumnezeu, noi dorim să o continuăm. (...).

Duhul acesta ne spune să cercetăm Cuvântul, ne spune să fim stăruitori

și ne spune să fim atenți la alimentația noastră. Ne spune exact ce ați spus dumneavoastră.

Pretenția de a avea darul prorociei. — Duhul Sfânt lucrează prin soția mea, iar noi credem că acesta este darul prorociei care urmează să fie revărsat asupra tuturor oamenilor. Duhul acesta ne îndeamnă la bunătate și la o viață curată, iar noi nu putem să îl înțelegem. De ce? Numai pentru că, așa cum a spus Cuvântul lui Dumnezeu, aceste experiențe vin ca urmare a primirii Duhului lui Dumnezeu. (...)

Experiența de la adunarea de tabără. — Înainte de a merge la adunarea de tabără — noi am ajuns abia vineri —, soția mea și alte două doamne (mama mea și o altă doamnă, sora Edwards, o cumnată a președintelui Conferinței) s-au rugat Domnului toate trei înainte de a merge la adunarea de tabără din ultimul an. Eu fusesem plecat în oraș cu treburi, iar Duhul lui Dumnezeu i-a spus dnei Mackin să meargă la adunarea de tabără și să cânte acolo. Iar apoi i-a spus ce anume să cânte.

Ea a plâns exact ca un copil și, pur și simplu, părea că nu putea să se abțină, deoarece Domnul i-a arătat starea poporului nostru, faptul că plăgile urmează să vină, iar ei nu sunt pregătiți. În tabără nu era nicio adunare în curs de desfășurare, iar Duhul Domnului a venit asupra ei în timp ce mergea spre locul în care se afla tabăra și (întorcându-se spre dna Mackin), spune-i doamnei Ellen White cuvintele pe care le-ai cântat.

Dna Mackin: Domnul a pus povara aceasta asupra mea. Nu am putut să mă împotrivesc. Am dorit atât de mult să vorbesc și am dorit atât de mult să cânt acel cântec. Nu am putut să mă eliberez de povara aceea până când nu am cântat. „Oh, roagă-te”, i-am spus sorei Edwards și, ca urmare, m-am ridicat în locul în care se afla adunarea de tabără și, pur și simplu, am cântat ce mi-a dat Domnul. Iată ce am cântat:

„El vine! El vine! Pregătiți-vă, pregătiți-vă!”

Iar apoi, acea declarație din Experiențe și viziuni: „Pe câți am văzut ajungând la venirea plăgilor fără a avea un adăpost. Primiți Duhul Sfânt!” Acestea sunt cuvintele pe care le-am cântat. Le-am cântat din nou și din nou. Toți cei aflați în tabără au auzit cântecul pretutindeni și s-au adunat laolaltă. Înainte de aceasta, Domnul mi-a arătat cum își vor frânge mâinile când vor veni plăgile. Domnul poate să descopere orice lucru într-o singură clipă, mai bine decât poate să ni-l spună. Astfel, mi-a arătat cum își vor frânge ei mâinile, iar faptul acesta a pus asupra mea o povară mai grea decât oricând. Ei bine, acest lucru se întâmpla când ne-au oprit. (...)

Când cântatul este spontan — la îndemnul Duhului — atunci este minunat.

Dacă aveți vreo lumină deosebită pentru noi...

Ellen White: Nu știu dacă am să vă spun ceva deosebit. Mi-a fost descoperit că, aproape de încheierea istoriei acestui pământ, se vor petrece anumite lucruri asemănătoare cu acelea pe care mi le-ați descris, dar nu pot să spun nimic cu privire la aceste puncte acum.

R. Mackin: Aveți vreo întrebare, frate White, sau altceva de spus acum?

William C. White: Nu știu dacă avem de făcut altceva, decât să ne rugăm ca Domnul să-i dea mamei un răspuns, iar apoi să lăsăm să treacă un timp, pentru ca lucrurile să evolueze. Când îi prezentați ceva, este mai bine să prezentați subiectul scurt și clar, iar apoi, probabil, veți avea încă o întrevedere cu ea.

R. Mackin: Noi postim și ne rugăm. Dacă suntem într-o amăgire, dorim să știm la fel de mult cum dorim să știm dacă suntem pe calea cea bună.

Dna Mackin: Cu siguranță, frații noștri cred că noi suntem amăgiți.

Ellen G. White: Despre care loc vorbiți? Unde ați cântat în felul acesta?

R. Mackin: La Mansfield, Ohio, la adunarea de tabără.

Ellen G. White: Cei din poporul nostru? Poporul păzitor al Sabatului?

R. Mackin: Da, chiar poporul nostru.

William C. White: Versul din acel cântec pe care dna Mackin l-a cântat în ultima seară a fost spontan sau un imn cunoscut? 82

Dna Mackin: Oh, a fost un cântec din imnurile noastre publicate. Este din noua ediție Christ in Song.

R. Mackin: Dacă ați fi auzit acel cântec, abia dacă ați fi bănuțit că ea rostea cuvintele care îi erau date de Duhul Sfânt. Cel mai minunat este când ea cântă „Slavă!” Ea spune că atunci simte că se află în prezența lui Isus, împreună cu îngerii. Ea spune de multe ori cuvântul „slavă”. Tonul vocii ei a fost verificat cu pianul, iar muzicienii au spus că este ciudat — tonalitatea joasă și cea înaltă la care ajunge. Ea nu poate să atingă acele tonuri decât atunci când se roagă în Duhul și o putere specială vine asupra ei.

Dna Mackin: Noi nu avem puterea aceasta decât când ne rugăm lui Isus.

Scoaterea demonilor — R. Mackin: Soră White, Domnul ne-a dat puterea să scoatem demoni. Mulți oameni sunt posedați de demoni. Îmi aduc aminte o declarație pe care ați scris-o cu câțiva ani în urmă și în care ați spus că mulți oameni sunt posedați de demoni, așa cum erau în zilele lui Hristos. Când ne aflăm într-o adunare, iar demonii aceștia sunt prezenți, ei ar putea să-i determine pe oameni să facă lucruri ciudate. Am observat în Biblie că, atunci când Isus S-a aflat în templu, demonii au ieșit imediat. „Taci și ieși afară din omul acesta.” Domnul ne îndrumă să-i întindem pe oameni pe jos, ca nu cumva demonii să-i doboare când ies afară din ei. La început, am constatat că atunci când începem să muștrăm demonii, adesea ei închid ochii acestor oameni, iar alteori îi fac să latre ca niște câini și să scoată limba; totuși, când continuăm să-i muștrăm, oamenii își deschid ochii și se liniștesc și demonii.

Prin darul Duhului Sfânt, Domnul ne spune când demonii au plecat cu toții. Un caz deosebit a fost acela al unei doamne care avea șase demoni, iar ea a spus că, pur și simplu, i-a simțit ieșind afară, pur și simplu a simțit că îi sfâșie fiecare parte a trupului.

Totuși frații noștri spun că nu este posibil ca acestea să fie în zilele din urmă, dar noi constatăm că aceste lucruri se potrivesc exact cu cele spuse de Mântuitorul în ultimul capitol din Marcu, în marea însărcinare: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu, vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi” și așa mai departe.

Dna Mackin: Nici noi nu am înțeles totul dintr-odată.

R. Mackin: Citiți celelalte versete din Marcu: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” Domnul Isus,

după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau. Amin.” Atât cât suntem în stare să înțelegem până acum, experiența noastră se potrivește cu Biblia. Iată ceva ce aș dori să citesc. 83*

„În timpul nopții primului Sabat de la adunarea de tabără din Newcastle, mi s-a părut a fi într-o adunare, prezentând nevoia și importanța de a primi Duhul Sfânt. Aceasta a fost responsabilitatea lucrării mele — de a deschide inimile noastre pentru Duhul Sfânt.” 84**

Care este dovada? — R. Mackin: În legătură cu primirea puterii din cer, există o întrebare. Mie mi se pare că primirea puterii este și acum la fel de potrivită ca în zilele apostolilor. Care este dovada? Dacă o primim, oare nu va avea asupra noastră același efect pe care l-a avut atunci? Este de așteptat să vorbim după cum ne inspiră Duhul.

Ellen G. White: În viitor, vom avea semne speciale ale lucrării Duhului lui Dumnezeu — îndeosebi în vremurile când vrăjmașii noștri vor lupta cu toată puterea împotriva noastră. Va veni timpul când vom vedea unele lucruri ciudate, dar eu nu pot să spun cum — dacă vor fi asemănătoare sau nu cu unele dintre experiențele pe care le-au avut ucenicii când au primit Duhul Sfânt, după înălțarea lui Hristos.

R. Mackin: Noi vom continua să ne rugăm Domnului cu privire la subiectul acesta și Îi vom cere să vă dea lumină în legătură cu el. Prin urmare, vă las adresa noastră și, dacă aveți ceva să ne spuneți după această întâlnire, vom fi bucuroși să primim.

William C. White: Probabil că veți petrece câteva zile aici, nu ați dori?

R. Mackin: Dacă Duhul Sfânt ne spune că lucrarea noastră este încheiată acum, vom pleca. Dacă ne spune să rămânem, vom rămâne. El ne conduce. Când am prezentat solia aceasta în diferite adunări, Duhul lui Dumnezeu a depus mărturie cu privire la ea și mulți au plâns și au spus: „Oh, avem nevoie de putere, avem nevoie de ajutor, iar aceasta este puterea făgăduită. Să ne rugăm lui Dumnezeu.”

Dna Mackin: Adevăratul test este dragostea — 1 Corinteni 13.

R. Mackin: Satana vrea să împiedice lucrarea aceasta. Noi suntem sigilați de Duhul Sfânt făgăduit. Eu prezint subiectul acesta din cartea *Experiențe și viziuni*, care descrie timpul când îngerii sunt pe punctul să dea drumul celor patru vânturi. Isus privește cu milă spre rămășiță și, cu mâinile ridicate, strigă: „Sângele Meu, Tată, sângele Meu, sângele Meu, sângele Meu!” El spune de patru ori, deoarece poporul Său încă este nesigilat. El îi încredințează îngerului misiunea de a zbura iute la cei patru îngeri care țin cele patru vânturi, cu solia: „Opriți-vă! Opriți-vă! Opriți-vă! Opriți-vă! până când slujitorii lui Dumnezeu primesc pecetea pe frunțile lor.” Când prezintă aceste lucruri în fața adunării, se pare că îi impresionează mai ales pe cei mai serioși și mai devotați.

Ellen White își amintește experiențele timpurii. — Atunci, Ellen White a început să vorbească și a continuat aproximativ o jumătate de oră. Ea a relatat întâmplare după întâmplare, multe lucruri în legătură cu activitatea ei timpurie, la scurt timp după trecerea anului 1844. Experiența ei cu privire la formele ciudate de manifestare ale ideilor false din acele zile a determinat-o să fie temătoare în anii de mai târziu față de orice semăna cu un spirit al fanatismului.

Ea a continuat povestind despre unii care avuseseră comportamente ciudate, mișcări ale trupului, precum și despre alții care au fost conduși în

cea mai mare parte de propriile impresii. Unii au crezut că este greșit să muncim. Alții au crezut că morții cei neprihăniți fuseseră deja înviați pentru viața veșnică. Câțiva au încercat să cultive un spirit de umilință, mergând de-a bușilea pe podele, cum merg copiii mici. Unii dansau și cântau: „Slavă, slavă, slavă, slavă, slavă”, din nou și din nou. Uneori, câte un om sărea cu mâinile ridicate, lăudându-L pe Dumnezeu și continua să facă astfel câte o jumătate de oră fără încetare.

Printre cei care au luat parte la aceste forme neobișnuite de fanatism, s-au aflat unii care fuseseră cândva credincioși și temători de Dumnezeu. Mișcările ciudate ale trupului și manifestările ciudate ale minții au ajuns să fie atât de exagerate, încât, în unele locuri, oamenii legii au fost nevoiți să-i aresteze și să-i ducă în închisoare. În felul acesta, lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută de rușine și a fost nevoie de mulți ani pentru a anula influența pe care au avut-o astfel de manifestări ale fanatismului asupra publicului larg.

Mai departe, Ellen White a relatat cum a fost chemată de repetate ori să înfrunte direct acest fanatism și să-l mustre cu asprime în Numele Domnului. Ea a accentuat faptul că noi avem de făcut o mare lucrare în lume, că influența noastră asupra oamenilor se bazează pe puterea care însoțește o prezentare clară a Cuvântului Dumnezeului celui viu. Legea lui Iehova trebuie să fie înălțată și făcută să fie vrednică de cinste, iar diferitele aspecte ale soliei îngerului al treilea trebuie să le fie prezentate oamenilor cu claritate, așa încât toți să poată avea ocazia de a auzi adevărul pentru timpul acesta și de a se hotărî să asculte mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni.

Dacă noi, ca biserică, am fi lăsat loc pentru vreo formă de fanatism, gândurile celor necredincioși ar fi fost abătute de la Cuvântul vieții și ar fi fost îndreptate spre faptele oamenilor muritori, iar ceea ce este de natură omenească s-ar fi evidențiat mai mult decât ceea ce este de natură divină. În afară de aceasta, mulți ar fi fost dezgustați de lucrurile care li s-ar fi părut a fi nefirești și foarte apropiate de fanatism. Ca urmare, propovăduirea soliei

pentru timpul acesta ar fi fost împiedicată în mod nefericit. Duhul Sfânt lucrează într-un fel care se recomandă de la sine judecății sănătoase a oamenilor.

O propunere interesantă. — În timp ce Ellen White relata experiențele ei timpurii în legătură cu fanatismul, fratele Mackin a făcut propunerea următoare:

R. Mackin: Dacă am avea acum duhul rugăciunii și puterea aceasta ar veni asupra soției mele, ați fi în stare să vedeți dacă este de la Domnul sau nu?

Ellen G. White: Eu nu pot să spun nimic despre lucrul acesta. Totuși vă relatez experiențele acestea, ca voi să știți prin ce am trecut noi. Am încercat să eliberăm biserica de răul acesta pe toate căile posibile. Am declarat în Numele Domnului Dumnezeuului lui Israel că Dumnezeu nu lucrează prin copiii Săi într-un mod care face de rușine adevărul și creează inutil prejudecăți adânci și o împotrivire înverșunată. În lucrarea noastră, trebuie să alegem o cale simplă și deschisă și să căutăm să ajungem la oameni acolo unde se află ei.

Musturarea fanatismului. — R. Mackin: Îmi aduc aminte că am citit foarte mult despre subiectul acesta în volumul 1 din Mărturii pentru biserică și cred că am citit despre experiența dumneavoastră în musturarea fanatismului și despre lucrarea săvârșită de cei din Est, când au stabilit date, în 1855.

Ellen G. White: Unii dansau, sărind și cântând: „Slavă, slavă, slavă, slavă, slavă.” Uneori, eu așteptam în liniște până când terminau, apoi mă ridicam în picioare și spuneam: Domnul nu lucrează așa! El nu-i impresionează pe oameni în felul acesta. Noi trebuie să îndrumăm mințile

oamenilor spre Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind temelie credinței noastre.

În vremea aceea, eu eram doar un copil, și totuși a trebuit să îmi prezint mărturia de repetate ori împotriva acestor lucrări ciudate. Încă de atunci, am căutat fără încetare să fiu foarte, foarte atentă, ca nu cumva ceva de felul acesta să pătrundă din nou în poporul nostru. Orice manifestare a fanatismului abate gândurile oamenilor de la dovada adevărului, de la Cuvântul lui Dumnezeu însuși.

Poate că voi sunteți pe o cale bună, dar cei care vor fi influențați de voi ar putea să se îndrepte pe o cale greșită și, ca urmare, foarte curând vom fi nevoiți să ne confruntăm cu o mulțime de manifestări care ne vor face să ne fie aproape imposibil să lăsăm în mintea celor necredincioși o impresie corectă cu privire la solia și lucrarea noastră. Noi trebuie să le prezentăm oamenilor Cuvântul temeinic al lui Dumnezeu, iar după ce ei primesc Cuvântul, Duhul Sfânt poate să vină, dar El vine întotdeauna, așa cum am declarat anterior, într-un mod care se recomandă de la sine judecății sănătoase a oamenilor. În cuvântările, în cântecele și în manifestările noastre devoționale, trebuie să dăm pe față calm, demnitate și o temere de Dumnezeu sfântă, care îl motivează pe fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu.

Pericolele care amenință acum. — Există un pericol neîncetat de a îngădui ca între noi să pătrundă manifestări pe care am putea să le privim ca fiind o lucrare a Duhului Sfânt, dar care, în realitate, sunt roadele unui spirit al fanatismului. Atâta vreme cât îi îngăduim vrăjmașului adevărului să ne conducă pe o cale greșită, nu putem nădăjdui să ajungem la cei cu inima sinceră și să le vestim solia îngerului al treilea. Noi trebuie să fim sfințiți prin ascultarea de adevăr.

Îmi este teamă de orice ar putea să aibă tendința de a abate mințile de la dovezile temeinice ale adevărului, așa cum este el descoperit în Cuvântul lui

Dumnezeu. Mă tem de faptul acesta. Mă tem. Trebuie să ne păstrăm gândurile în limitele rațiunii, ca nu cumva vrăjmașul să intervină și să încurce toate lucrurile. Unii oameni au un temperament ușor de agitat și sunt conduși cu ușurință la fanatism, iar dacă noi am îngădui să pătrundă în bisericile noastre ceva care ar putea să-i conducă pe acești oameni la idei greșite, am vedea în curând că aceste idei greșite vor fi duse la extrem, iar apoi, din cauza comportamentului unor astfel de oameni nedisciplinați, toți adventiștii de ziua a șaptea ar fi stigmatizați.

M-am gândit cum aș putea să public din nou unele dintre aceste experiențe timpurii, așa încât mai mulți din poporul nostru să poată fi informați, deoarece am știut de multă vreme că fanatismul se va manifesta din nou, în diferite feluri. Trebuie să ne întărim poziția, stăruind asupra Cuvântului și evitând orice fel de ciudățenii și manifestări stranii, pe care unii le vor adopta foarte repede și le vor pune în practică. Dacă vom îngădui ca în rândurile noastre să pătrundă confuzia, nu vom putea să ne încheiem lucrarea așa cum ar trebui. Noi ne străduim să încheiem această lucrare acum, pe toate căile posibile.

Eu am considerat că trebuie să vă relatez aceste lucruri.

R. Mackin: Ei bine, lucrurile pe care le-ați spus nu corespund cu experiența noastră. Noi am fost foarte precauți cu privire la acest aspect și constatăm că experiența prin care am trecut și pe care ne-am străduit să o descriem pe scurt în dimineața aceasta se potrivește exact cu experiența slujitorilor lui Dumnezeu din vechime, așa cum este relatată ea în Cuvântul lui Dumnezeu.

Ellen G. White: Pe parcursul anilor de slujire a Domnului Hristos pe pământ, femeile evlavioase au ajutat în lucrarea pe care Mântuitorul și ucenicii Săi o îndeplineau. Dacă aceia care s-au împotrivit acestei lucrări ar

fi putut să găsească vreun lucru nepotrivit în comportamentul acelor femei, acest fapt ar fi pus capăt lucrării imediat. Deși femeile conclucrau cu Domnul Hristos și apostolii, întreaga lucrare se desfășura la un nivel atât de înalt, încât era mai presus de orice umbră de suspiciune. Nu a putut fi găsită nicio ocazie pentru vreo acuzație. Minteă tuturor era îndrumată mai degrabă spre Scripturi, decât spre oameni. Adevărul a fost proclamat pe înțeles și atât de clar, încât toți au putut să-l înțeleagă.

Acum, eu mă tem să nu fie adus în poporul nostru ceva ce are natura fanatismului. Sunt foarte mulți care trebuie să fie sfințiți, dar ei trebuie să fie sfințiți prin ascultarea de solia adevărului. Eu scriu astăzi despre subiectul acesta. Mesajul pe care îl scriu are o armonie frumoasă, care se adresează rațiunii. Nu putem să îngăduim ca între noi să se manifeste elemente tulburătoare, într-un mod care ar distruge influența noastră asupra acelor pe care dorim să-i aducem la cunoașterea adevărului. Am avut nevoie de mulți ani pentru a anula impresia nefavorabilă pe care cei necredincioși și-au format-o despre adventiști, din cauză că au aflat de lucrările ciudate și nelegiuite săvârșite de oamenii fanatici aflați între noi în anii timpurii ai existenței noastre ca popor deosebit.

Fiți precauți. — R. Mackin: Ei bine, acum, acestea sunt lucrurile pe care ni le spuneți. Ar putea fi considerate ele o mărturie rostită sub inspirația Duhului Sfânt sau sunt doar niște sfaturi legate de relatarea experienței dumneavoastră?

Ellen G. White: Eu vă prezint istoria.

R. Mackin: Totuși spuneți că aceasta nu se aplică la cazul nostru acum, până când nu veți avea mai multă lumină cu privire la el?

Ellen G. White: Eu nu pot să spun, dar cazul vostru pare să între în

categoria celor despre care v-am vorbit, iar eu mă tem de acest lucru. Se pare că se aseamănă cu situațiile cu care m-am confruntat din nou și din nou.

William C. White: Este ora douăsprezece. Nu ați dori să vă odihniți înainte de masă?

Ellen G. White: Ei bine, nu am putut să vă las să plecați înainte de a vă spune lucrurile pe care vi le-am spus. Eu aș zice: Fiți precauți! Nu îngăduiți niciun lucru care pare a fi asemănător cu fanatismul și pe care alții ar putea să-l pună în aplicare. Unii sunt dornici să facă spectacol și vor pune în aplicare orice faceți voi, indiferent dacă va avea aceeași nuanță sau nu. Eu am fost foarte precaută să nu stârnesc nicio manifestare ciudată în poporul nostru.

R. Mackin: Totuși este adevărat că, atunci când Duhul Sfânt vine, așa cum este afirmat în lucrările dumneavoastră, mulți se vor întoarce împotriva Lui și vor declara că este fanatism?

Ellen G. White: Desigur că vor face astfel și tocmai din motivul acesta am dori să fim foarte precauți. Noi vrem să-i îndemnăm pe frații noștri să asculte adevărul prin Cuvântul lui Dumnezeu, nu prin sentimente, nu prin exaltare. Pe platforma Cuvântului lui Dumnezeu, noi putem să stăm în siguranță. Cuvântul vieții este plin de dovezi și predicarea lui în lumea noastră este însoțită de o putere minunată.

R. Mackin: Ei bine, nu trebuie să vă obosim.

Dna Mackin: Lăudat fie Domnul!

Ellen G. White (ridicându-se și dând mâna cu ei): Doresc ca Duhul Domnului să fie cu voi și cu mine. Noi trebuie să fim doar ca niște copilași ai

lui Dumnezeu. Puterea harului Său nu trebuie să fie înțeleasă greșit. Trebuie să o avem cu toată umilința, blândețea și smerirea inimii, pentru ca Dumnezeu să lase în mintea oamenilor o impresie corectă cu privire la Sine. Sper că Domnul vă va binecuvânta și vă va da o temelie solidă, care este Cuvântul Dumnezeului celui viu. — Manuscrisul 115, 1908

Domnul a dat lumina

Domnului și doamnei Mackin:

Dragă frate și soră,

Recent, într-o viziune din timpul nopții [10 decembrie], mi-au fost descoperite câteva lucruri pe care trebuie să vi le comunic. Mi-a fost arătat că voi faceți câteva greșeli nefericite. În studiul Scripturii și al Mărturiilor, voi ați ajuns la concluzii greșite. Dacă veți continua să lucrați așa cum ați început, lucrarea Domnului va fi înțeleasă foarte greșit. Voi interpretați greșit Cuvântul lui Dumnezeu și Mărturiile publicate și apoi căutați să îndepliniți o lucrare ciudată, în conformitate cu concepția voastră despre semnificația lor. Voi presupuneți că tot ce faceți este pentru slava lui Dumnezeu, dar vă amăgiți singuri și îi amăgiți și pe alții.

Prin vorbirea, cântatul și manifestările ei ciudate, care nu sunt în armonie cu lucrarea cea adevărată a Duhului Sfânt, soția ta contribuie la introducerea unei forme de fanatism care, dacă va fi primită în bisericile noastre, va face un mare rău lucrării lui Dumnezeu.

Despre scoaterea demonilor. — Voi ați presupus chiar că vă este dată puterea de a scoate demoni. Prin influența voastră asupra minții omenești, oamenii sunt determinați să creadă că sunt posedați de demoni și că Domnul v-a rânduit pe voi, ca slujitori ai Săi, pentru a scoate aceste duhuri rele.

Mi-a fost arătat că exact aceleași forme de fanatism pe care am fost obligată să le înfrunt între credincioșii adventiști după trecerea datei din 1844 se vor repeta în aceste zile din urmă. În experiența noastră timpurie, eu am fost nevoită să merg din loc în loc și să prezint solie după solie pentru grupele de credincioși dezamăgiți. Dovezile care au însoțit soliile mele au fost atât de mari, încât cei sinceri au crezut cuvintele care le erau adresate și le-au considerat adevărate. Puterea lui Dumnezeu a fost dată pe față în mod remarcabil, iar oamenii au fost eliberați de influența dăunătoare a fanatismului și a dezordinii și au fost aduși la unitatea credinței. — Scrisoarea 358, 1908 (publicată în Review and Herald, 10, 17 și 24 august 1972)

Apelul de a se opri. — Fratele meu și sora mea, am un mesaj pentru voi. Voi porniți de la o premisă falsă. În manifestările voastre este întrețesut mult eu. Prin asemenea manifestări, Satana va pătrunde cu puterea lui de a vrăji. Este timpul să vă opriți. Dacă Dumnezeu v-ar fi dat o solie specială pentru poporul Său, voi ați trăi și ați lucra cu toată umilința, nu ca și când v-ați afla pe o scenă de teatru, ci cu toată blândețea unor urmași ai lui Isus cel smerit din Nazaret. Voi ați exercita o influență cu totul diferită de aceea pe care ați avut-o până acum. Ați fi fost ancorați în stâncă, în Hristos Isus. (...)

Dragii mei prieteni, sufletele voastre sunt prețioase în ochii Cerului. Domnul Hristos v-a răscumpărat cu sângele Său prețios, iar eu nu vreau ca voi să vă amăgiți cu speranțe false și să lucrați într-o direcție greșită. Acum, voi vă aflați cu siguranță pe o cale greșită, iar eu vă rog, pentru binele sufletului vostru, să încetați a mai pune în pericol lucrarea adevărului pentru aceste zile din urmă. Pentru binele sufletului vostru, gândiți-vă la faptul că felul în care lucrați nu este acela în care trebuie să înainteze lucrarea lui Dumnezeu. Dorința sinceră de a le face bine altora îl va determina pe lucrătorul creștin să renunțe la orice intenție de a aduce în solia adevărului prezent orice învățătură ciudată, care îi duce pe oameni la fanatism. În

această perioadă a istoriei lumii, noi trebuie să avem cea mai mare grijă cu privire la acest fapt.

Unele aspecte ale experienței prin care treceți pun în pericol nu numai sufletul vostru, ci și sufletul multor altora, deoarece faceți apel la cuvintele prețioase ale lui Hristos, așa cum sunt raportate în Scripturi, și la Mărturiile, dar le folosiți ca garanție pentru autenticitatea mesajului vostru. Vă înșelați când presupuneți că Biblia, Cuvântul prețios al lui Dumnezeu, care este drept și adevărat, și Mărturiile pe care Domnul le-a dat poporului Său constituie autoritatea voastră. Sunteți conduși de impulsuri greșite și vă întăriți poziția cu declarații care induc în eroare. Voi încercați să faceți în așa fel încât adevărul lui Dumnezeu să susțină idei false și fapte greșite, care sunt inconsecvente și fanatice. Lucrul acesta face ca lucrarea bisericii să fie de zece ori, da, și chiar de douăzeci de ori mai grea, în efortul ei de a-i familiariza pe oameni cu adevărurile soliei îngerului al treilea. — Scrisoarea 358, 1908 — publicată parțial în Solii alese, cartea 2, p. 45, 46 (în ediția în limba română, p. 42, 43)

O altă referire la posedarea demonică

Noaptea trecută, mi-au fost date îndrumări pentru poporul nostru. Mi se părea că mă aflu într-o adunare unde se vorbea despre lucrarea ciudată a fratelui Mackin și a soției lui. Mi s-a spus că aceasta a fost o lucrare asemănătoare cu cea care s-a desfășurat în Orrington, statul Maine, și în diferite alte locuri, după trecerea datei din 1844. Mi s-a poruncit să vorbesc categoric împotriva acestei lucrări fanatice.

Mi-a fost arătat că nu Duhul Domnului i-a inspirat pe fratele și pe sora Mackin, ci același spirit al fanatismului care caută mereu să pătrundă în biserica rămășiței. Felul în care ei aplică pasajele Scripturii cu privire la practicile lor neobișnuite este greșit. Faptul că declară că unele persoane sunt

posedate de Diavol, iar apoi se roagă împreună cu ele și pretind că scot afară duhurile rele constituie un fanatism care va aduce dezonoare oricărei biserici care aprobă o astfel de lucrare.

Mi-a fost arătat că nu trebuie să încurajăm în niciun fel aceste manifestări, ci să-i ferim pe oameni printr-o mărturie hotărâtă împotriva oricărui lucru care ar putea aduce o pată asupra numelui de adventiști de ziua a șaptea și ar distruge încrederea oamenilor în solia adevărului pe care trebuie să o vestească lumii. — Pacific Union Recorder, 31 decembrie 1908 (articol republicat în Solii alese, cartea 2, p. 46; în ediția în limba română, p. 43)

LECȚII DIN FELUL ÎN CARE A FOST ÎNTÂMPINATĂ CRIZA DECLANȘATĂ DE LEGEA DUMINICALĂ ÎN ANII 1880-1890

Siguranță când norii s-au întunecat, în 1884

În fața noastră se află evenimente mari, iar noi dorim să le adresăm celor din poporul nostru apelul de a ieși din starea lor de indiferență și de a se pregăti. (...) Să nu renunțăm acum la încrederea noastră, ci să avem o asigurare deplină, mai puternică decât oricând înainte. Domnul ne-a ajutat până acum și ne va ajuta până la sfârșit. Noi vom privi la stâlpii monumentali, la semnele de amintire ale lucrărilor pe care le-a făcut Domnul pentru noi, pentru a ne mângâia și a ne scăpa din mâna nimicitorului. (...)

În conflictul care vine, nu putem să facem altceva decât să ne așteptăm la noi greutăți, dar putem să privim atât la trecut, cât și la ce urmează și să spunem: „Până aici, Domnul ne-a ajutat” (1 Samuel 7,12). „Și puterea ta să țină cât zilele tale!” (Deuteronomul 33,25). Încercarea nu va fi mai mare decât puterea care ne va fi dată pentru a o suporta. Prin urmare, să ne îndeplinim lucrarea oriunde suntem chemați, fără niciun cuvânt de nemulțumire, imaginându-ne că nu poate să vină nimic rău și că puterea va veni într-o măsură proporțională cu încercările. (...)

Pacea noastră nu trebuie să fie tulburată de încercările anticipate, deoarece Dumnezeu nu va părăsi și nu va abandona niciun suflet care se încrede în El. Dumnezeu este mai mare decât temerile noastre. (...)

Nu vă preocupați de necazul care va avea loc într-o criză viitoare. — Mulți își vor abate privirile de la îndatoririle prezente, de la mângâierea și

binecuvântările actuale și se vor preocupa de necazul care va avea loc într-o criză viitoare. Acest fapt va aduce un timp de necaz înainte de vreme, iar noi nu vom primi niciun har pentru o astfel de tulburare anticipată. (...) Când vor veni evenimentele dureroase ale conflictului viitor, noi vom fi învățat deja lecția încrederii sfinte, a credinței binecuvântate și ne vom pune mâinile în mâinile lui Hristos, ne vom așeza picioarele pe Stânca veacurilor și vom fi ocrotiți de furtună și nenorocire. Trebuie să ne încredem în Domnul nostru. Isus va fi un ajutor mereu prezent, în orice vreme de nevoie. — Scrisoarea 11a, 1884

Voi întrebați cu privire la calea pe care ar trebui să o urmăm pentru a apăra drepturile celor din poporul nostru de a se închina în conformitate cu cerințele conștiinței lor. Aceasta a fost o frământare importantă a sufletului meu un timp și m-am întrebat dacă apărarea drepturilor noastre ar fi o negare a credinței și o dovadă că nu ne încredem pe deplin în Dumnezeu. Totuși îmi aduc aminte de multe lucruri pe care Dumnezeu mi le-a descoperit în trecut cu privire la lucruri de natură asemănătoare, când a avut loc recrutarea militară (în timpul Războiului Civil American) și alte lucruri. Pot să spun în temere de Domnul că este corect să folosim orice putere de care dispunem pentru a abate presiunile la care sunt supuși cei din poporul nostru. (...)

Noi nu trebuie să-i provocăm pe cei ce au acceptat sabbatul fals, o instituție a papalității, în locul Sabatului sfânt al lui Dumnezeu. Faptul că ei nu au argumente biblice în favoarea poziției lor îi face să fie mult mai furioși și mai hotărâți să înlocuiască argumentele care le lipsesc din Cuvântul lui Dumnezeu cu puterea lor de influență. Puterea persecuției merge pe urmele balaurului. Prin urmare, ar trebui să fim foarte atenți să nu stârnim nicio provocare. De asemenea, ca popor, noi ar trebui, pe cât posibil, să curățim tabăra de orice întinare morală și de orice păcate grave. (...)

Nici toată politica din lume nu ne poate scuti de zguduirea îngrozitoare, iar toate eforturile făcute pentru a apela la autoritățile înalte nu ne vor elibera

de biciul lui Dumnezeu, pur și simplu pentru că păcatul este îndrăgit. Dacă noi, ca popor, nu rămânem în credință și dacă nu susținem poruncile lui Dumnezeu nu numai prin cuvântări și scrieri, ci și prin respectarea fiecăreia dintre ele, necălcând cu bună știință nici măcar o poruncă, atunci asupra noastră vor veni slăbiciunea și nimicirea. (...)

Apelurile nu au nicio valoare fără lucrarea Duhului Sfânt. — Toate eforturile de a adresa apeluri către autoritățile cele mai înalte din țara noastră, oricât de stăruitoare, de puternice și de elocvente ar putea să fie pentru a pleda în favoarea noastră, nu vor aduce rezultatul pe care îl dorim, dacă Domnul nu va lucra prin Duhul Său Sfânt la inima acelor care pretind a crede adevărul. Noi putem să luptăm ca niște eroi care înoată împotriva curentului Niagarei, dar dacă Domnul nu este de partea noastră, vom da greș. Dumnezeu va fi onorat de poporul Său. Copiii Săi trebuie să fie curați, fără urmă de egoism, statornici și neclintiți, îndeplinind pe deplin și fără încetare lucrarea Domnului. (...)

Legi care înalță sabatul fals. — Trebuie să fim pregătiți și să așteptăm îndrumările lui Dumnezeu. Popoarele vor fi foarte tulburate. Celor ce proclamă unicul standard al neprihănirii lui Dumnezeu, singurul test al caracterului, li se va retrage orice susținere. Toți cei care nu se vor supune decretului consiliilor naționale și nu vor respecta legile naționale care înalță sabatul instituit de omul fărădelegii pentru a desconsidera ziua sfântă a lui Dumnezeu vor simți nu numai puterea asupritoare a papalității, ci și a lumii protestante, a chipului fiarei. (...)

Marele conflict care este atât de aproape îi va scoate din mijlocul nostru pe aceia care nu au fost rânduiți de Dumnezeu, iar El va avea slujitori curați, credincioși și sfințiți, pregătiți pentru ploaia târzie. (...)

Slujitorii lui Satana vor fi însuflețiți pentru a lucra cu o putere de care

nu ne-am dat seama până acum. Oare poporul lui Dumnezeu nu va fi luat în stăpânire de o putere nouă, din cer? — Scrisoarea 55, 1886

În curând, vom fi nevoiți să luptăm cu autoritățile țării și avem toate motivele să ne temem că ideile false vor prelua conducerea. Le adresăm bisericilor noastre, în Numele Domnului, apelul de a vedea lupta aceasta în adevărata ei lumină. 85 Este o luptă între creștinismul Vechiului și Noului Testament și creștinismul tradițiilor omenești și al unor fabule corupte.

Acest conflict trebuie să hotărască dacă Evanghelia curată va câștiga teren în țara noastră sau dacă papalitatea din veacurile trecute va primi mâna dreaptă a frăției întinsă de protestantism și dacă puterea aceasta va reuși să restrângă libertatea religioasă. (...) Solia trebuie să fie larg răspândită, pentru ca să o poată auzi și aceia care au fost influențați de papalitate fără să-și dea seama. Ei fraternizează cu papalitatea, prin compromisuri și prin concesii care îi surprind pe adepții papalității. (...)

Copiii lui Dumnezeu din alte biserici. — În bisericile protestante se află mulți dintre copiii lui Dumnezeu și un mare număr dintre ei se află în bisericile catolice, iar aceștia sunt mai credincioși în respectarea luminii și fac tot ce pot mai bine din perspectiva cunoștinței lor, mai mult decât un mare număr dintre adventiștii păzitori ai Sabatului, care nu umblă în lumină. Domnul va face ca solia adevărului să fie proclamată, pentru ca protestanții să fie avertizați și conștientizați cu privire la adevărata stare a lucrurilor și să ia în considerare valoarea privilegiului libertății religioase de care s-au bucurat o vreme atât de îndelungată.

Amendamentul cu privire la duminică în Statele Unite. — Țara aceasta a fost căminul celor asupriți, un martor pentru libertatea de conștiință și un mare centru al luminii Scripturii. Dumnezeu a trimis soli [A. T. Jones și alții] care au cercetat Biblia pentru a afla adevărul și care au studiat acțiunile celor

ce își îndeplinesc partea în împlinirea profetiilor, făcând să se aplice amendamentul religios care anulează Legea lui Dumnezeu și, în felul acesta, îl ajută pe omul fărădelegii să ajungă la putere. Oare nu se va ridica nicio voce pentru a adresa o avertizare directă care să conștientizeze bisericile de pericolul în care se află? Oare vom lăsa noi lucrurile să meargă la întâmplare și îl vom lăsa pe Satana să câștige biruința, fără să protestăm? Doamne ferește! (...)

Mulți care nu sunt din mijlocul nostru vor ieși în față. — Sunt multe suflete care vor ieși din mijlocul lumii, din biserici și chiar din Biserica Catolică, iar zelul lor îl va depăși cu mult pe acela al celor ce au fost între noi și nu au proclamat adevărul până acum. Din acest motiv, lucrătorii din ceasul al unsprezecelea își vor primi răsplata. Ei vor vedea că vine lupta și vor suna din trâmbiță cu un ton clar. Când va veni criza, când va veni timpul nenorocirii, ei vor ieși în față, se vor înarma cu întreaga armură a lui Dumnezeu, vor înălța Legea Sa, vor adera la credința lui Isus și vor susține cauza libertății religioase pe care reformatorii au apărat-o cu multă trudă și pentru care și-au sacrificat viața. (...)

Sabatul fals va fi motivul conflictului. — Este prezentat un sabbat fals, în scopul de a fi impus prin lege, obligându-i pe oameni să respecte un sabbat pe care Dumnezeu nu l-a poruncit. Persecutarea protestanților de către catolici, prin care religia lui Isus Hristos a fost aproape nimicită, va fi mai mult decât depășită când protestantismul și papalitatea se vor uni. (...)

Țara noastră urmează să fie un câmp de luptă pe care se va da bătălia pentru libertatea religioasă, pentru libertatea de a-I aduce închinare lui Dumnezeu în conformitate cu îndemnul conștiinței. Prin urmare, oare nu putem noi să observăm lucrarea vrăjmașului de a-i face pe oameni să rămână adormiți, când ar trebui să fie treji, pentru ca influența lor să nu fie neutră, ci cu totul și în întregime de partea Domnului? Vor striga oamenii „pace și liniște” acum, când o nimicire iminentă vine asupra lumii și când se va

revărsa mânia lui Dumnezeu? — Manuscrisul 30, 1889

America poate să ajungă locul de desfășurare al pericolului celui mai mare

America, locul unde asupra oamenilor a strălucit cea mai mare lumină din cer, poate să ajungă locul pericolului și al întunericului celui mai mare, din cauză că oamenii nu continuă să pună adevărul în practică și să trăiască în conformitate cu lumina. (...)

Cu cât ne apropiem mai mult de evenimentele finale ale istoriei acestui pământ, cu atât lucrarea lui Satana va fi mai intensă. Toate felurile de amăgiri vor prelua conducerea pentru a abate mintea oamenilor de la Dumnezeu, prin strategiile lui Satana. — Scrisoarea 23c, 1894

O viziune timpurie cu privire la importanța Sabatului

Am văzut că noi simțeam și înțelegeam doar puțin importanța Sabatului, în comparație cu felul în care va trebui să înțelegem și să cunoaștem importanța și slava lui. Am văzut că noi nu am știut ce însemna a ne sui pe înălțimile țării și a ne bucura de moștenirea lui Iacov. Totuși, când va veni ploaia târzie și înviorarea de la fața Domnului și slava puterii Sale, vom ști cum să ne bucurăm de moștenirea lui Iacov și să ne suim pe înălțimile țării (Isaia 58,14). Atunci vom înțelege mai bine importanța și slava Sabatului.

Cu toate acestea, nu vom înțelege întreaga slavă și importanță a acestuia, decât când se va face un legământ de pace cu noi, prin vocea lui Dumnezeu, iar porțile de mărgăritar ale Noului Ierusalim se vor deschide, sprijinite de balamalele lor scânteietoare, și vocea plină de bucurie și voieșie a bunului Isus, mai frumoasă decât orice muzică auzită vreodată de urechile

omenești, ne va îndemna să intrăm. — Scrisoarea 3, 1851

Trebuie să luăm o hotărâre fermă de a nu respecta prima zi a săptămânii ca fiind Sabatul, deoarece nu aceasta este ziua care a fost binecuvântată și sfințită de Iehova, iar prin respectarea duminicii ne-am așeza de partea marelui amăgitor. Controversa cu privire la Sabat va deschide un subiect [de meditație] pentru oameni și va crea ocazia de a fi prezentate cerințele Sabatului adevărat. (...)

Poporul temător de Dumnezeu și păzitor al poruncilor Sale trebuie să fie sânguincios nu numai în rugăciune, ci și în fapte, iar acest lucru va aduce adevărul la aceia care nu l-au auzit niciodată. (...)

Când Legea lui Dumnezeu va fi anulată, iar apostazia va ajunge un păcat național, Domnul va lucra pentru cei din poporul Său. Strâmtorarea lor va fi ocazia Sa. El Își va manifesta puterea pentru biserica Sa. (...)

Un timp pentru a mărturisi. — Domnul ne-a iluminat cu privire la evenimentele care vor veni asupra pământului, pentru ca noi să-i putem ilumina pe alții, iar noi nu vom fi considerați a fi fără vină dacă ne mulțumim să stăm comozi, cu mâinile încrucișate și să vorbim despre lucruri de importanță minoră. (...)

Oamenii nu trebuie să fie lăsați să se poticnească pe cale, în întuneric, fără a ști ce se află în fața lor și fără a fi pregătiți pentru marile conflicte care urmează. Noi avem de făcut o lucrare pentru timpul acesta, pentru a-i pregăti pe oameni să reziste în ziua necazului, și toți trebuie să își îndeplinească partea lor în lucrarea aceasta. Ei trebuie să fie îmbrăcați cu haina neprihănirii lui Hristos și să fie atât de bine întăriți prin adevăr, încât să nu accepte amăgirile lui Satana ca fiind manifestările adevărate ale puterii lui Dumnezeu. (...)

Acesta este un timp solemn pentru cei din poporul lui Dumnezeu și, dacă ei rămân aproape de coasta sângerândă a lui Isus, El va fi apărarea lor. El va deschide căi pentru ca solia luminii să poată ajunge la oamenii mari, la cei care alcătuiesc și emit legi. Ei vor avea ocazii pe care voi nici nu le visați acum, iar unii dintre ei vor apăra cu îndrăzneală cerințele Legii lui Dumnezeu care au fost călcate în picioare. (...)

Strategia lui Satana în conflictul final. — Acum este nevoie de lucrarea serioasă a unor bărbați și femei care vor căuta să salveze suflete, deoarece Satana a câștigat teren asemenea unui general puternic, iar în această ultimă rămășiță a timpului, el lucrează prin toate metodele ce pot fi concepute pentru a închide ușa în fața luminii pe care Dumnezeu dorește să o trimită la cei din poporul Său. El atrage întreaga lume de partea lui și puținii oameni care sunt credincioși față de cerințele lui Dumnezeu sunt singurii care vor putea să i se împotrivescă vreodată, iar el încearcă să îi biruie și pe aceștia. (...)

Apelați personal la Dumnezeu. Rugați-vă pentru iluminarea divină, așa încât să puteți fi siguri că aveți cunoștința adevărului pentru ca, atunci când se va manifesta puterea uimitoare făcătoare de minuni și când vrăjmașul va veni ca un înger de lumină, să puteți face deosebire între lucrarea adevărată a lui Dumnezeu și lucrarea contrafăcută a puterilor întunericului. (...)

Avem de avertizat o lume întreagă, iar când solia îngerului al treilea va răsuna cu un strigăt puternic, mintea oamenilor va fi pe deplin pregătită să ia hotărârea de a trece fie de partea adevărului, fie împotriva lui. Marea schimbare urmează a fi făcută de Satana și îngerii lui răi, uniți cu oamenii răi, care își vor pecetlui destinul prin anularea Legii lui Dumnezeu, în ciuda dovezilor convingătoare din Cuvântul Său care arată că aceasta este neschimbătoare și veșnică.

Strigătul cu glas tare al soliei îngerului al treilea. — Va veni chiar timpul despre care a scris profetul, iar strigătul cu glas tare al îngerului al treilea se va auzi pe pământ, slava lui va lumina lumea, iar solia va triumfa, dar cei care nu trăiesc în conformitate cu lumina nu vor triumfa împreună cu ea. (...)

A sosit timpul solemn, când pastorii ar trebui să plângă între tindă și altar, strigând: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta” (Ioel 2,17). Aceasta este ziua când, în loc de a-și înălța sufletul în mulțumire de sine, pastorii și oamenii ar trebui să-și mărturisească păcatele înaintea lui Dumnezeu și unii față de alții.

O armată de credincioși care vor rezista în ultima încercare. — Legea lui Dumnezeu este anulată și, chiar și printre aceia care susțin cerințele ei obligatorii, se află unii care calcă poruncile ei sfinte. Biblia va fi prezentată din casă în casă, iar solii vor fi primiți în aceste case și mintea oamenilor va fi deschisă pentru a primi Cuvântul lui Dumnezeu. Când va veni criza, mulți vor fi pregătiți să ia hotărârea cea bună, chiar în ciuda unor greutăți formidabile care vor veni asupra lor prin intermediul minunilor amăgitoare ale lui Satana. Deși vor mărturisi adevărul și vor ajunge conlucrători cu Hristos în ceasul al unsprezecelea, acești oameni vor primi o răsplată egală cu aceea pe care o vor primi cei ce au trudit întreaga zi. Va fi o armată de credincioși statornici, care vor rezista în ultima încercare, neclintiți ca o stâncă. (...)

O lumină din ce în ce mai mare va străluci cu privire la adevărurile mărețe ale profeției, iar aceste adevăruri vor fi înțelese în toată prospețimea și strălucirea lor, deoarece razele luminoase ale Soarelui Neprihănit vor ilumina întregul adevăr. (...)

Când a fost pe punctul de a-i descoperi lui Daniel profețiile deosebit de interesante care trebuiau să fie scrise pentru noi, cei care urmează să fim martori ai împlinirii lor, îngerul i-a zis: „Fii tare și cu inimă!”(Daniel 10,19). Noi urmează să primim chiar slava care i-a fost descoperită lui Daniel, deoarece aceasta este pentru cei din poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, cu scopul ca ei să poată suna din trâmbiță cu un ton clar. — Manuscrisul 18, 1888

Când Domnul Hristos va veni a doua oară, întreaga lume va fi împărțită în două clase, cei drepti și cei nedrepti, cei neprihăniți și cei nelegiuți. Înainte de marele semn al venirii Fiului omului, vor avea loc semne și minuni în cer. (...)

Stropi din cupa mâniei lui Dumnezeu au fost deja lăsați să cadă peste pământ și mare, afectând elementele aerului. Cauzele acestor stări neobișnuite sunt cercetate, dar în zadar.

Dumnezeu nu a împiedicat puterile întunericului să își ducă mai departe lucrarea lor de a polua cu miasme mortale aerul, care este una dintre sursele vieții și hranei. Nu numai vegetația este afectată, ci și oamenii suferă de epidemii. (...)

Lumea fizică și cea religioasă vor fi zguduite. — Aceste lucruri sunt urmarea faptului că stropi din cupa mâniei lui Dumnezeu cad peste pământ, dar constituie doar niște reprezentări vagi ale lucrurilor care vor avea loc în viitorul apropiat.

În diferite locuri s-au simțit cutremure, dar aceste tulburări au fost foarte limitate. (...) Asupra pământului vor veni șocuri îngrozitoare, iar palatele domnești, ridicate cu o mare cheltuială, vor ajunge sigur niște grămezi de ruine.

Suprafața pământului va fi sfâșiată de izbucnirea elementelor ascunse în adâncuri. Odată ce sunt lăsate să izbucnească, aceste elemente vor spulbera comorile celor ce și-au sporit ani la rând averea, prin obținerea unor proprietăți mari, cu prețul înfometării acelor pe care i-au angajat.

Lumea religioasă, de asemenea, va fi zguduită îngrozitor, deoarece sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. (...) Întreaga societate se împarte treptat în două clase: cei ascultători și cei neascultători. (...)

Vor fi legi care vor restrânge libertatea de conștiință. — Așa-zisa lume creștină urmează a fi teatrul unor evenimente mari și decisive. Urmând exemplul papalității, oamenii cu autoritate vor emite legi care vor restrânge libertatea de conștiință,. Babilonul va face toate neamurile să bea din vinul mâniei desfrânării lui. Fiecare națiune va fi implicată. Ioan, scriitorul Apocalipsei, declară următoarele despre acest timp:

„«... Negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.» Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea și întoarceți-i de două ori cât faptele ei! Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea! Pe cât s-a slăvit pe sine însăși și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea!»» (Apocalipsa 18,3-7)

O confederație universală. — „Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El, de asemenea îi vor birui” (Apocalipsa 17,13.14).

„Toți au același gând.” Va fi o unire universală, o singură mare armonie, o confederație a puterilor lui Satana. „Și dau fiarei puterea și stăpânirea lor.” În felul acesta, se va manifesta aceeași putere arbitrară și asupritoare împotriva libertății religioase, a libertății de a-I aduce închinare lui Dumnezeu în conformitate cu îndemnul conștiinței, pe care a manifestat-o papalitatea când i-a persecutat în trecut pe cei ce au îndrăznit să refuze a se conforma cu ritualurile și ceremoniile religioase catolice.

În lupta care se va da în zilele din urmă, toate puterile decăzute care au apostaziat de la supunerea față de Legea lui Iehova se vor uni în împotrivirea față de poporul lui Dumnezeu. În această luptă, marele punct al conflictului va fi Sabatul poruncii a patra, deoarece în porunca Sabatului, Marele Autor al Legii Se identifică pe Sine ca fiind Creatorul cerurilor și al pământului. (...)

În Apocalipsa, citim despre Satana următoarele: „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei” (Apocalipsa 13,13-17). (...)

„Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a

Dumnezeului celui Atotputernic. Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!” (Apocalipsa 16,13-15)

Se va părea că Satana are succes. — Toate lucrurile din natură și din lume sunt foarte serioase. În colaborare cu îngerii lui și cu oamenii răi, Satana va depune orice efort pentru a câștiga biruința și va părea că a reușit. Totuși, din conflictul acesta, adevărul și neprihănirea vor ieși biruitoare și triumfătoare. Cei care au crezut o minciună vor fi învinși, deoarece zilele de apostazie se vor încheia. — Manuscrisul 24, 1891

Sfaturi cu privire la problemele legate de Legea duminicală

În Conferința noastră au apărut întrebări care trebuie să fie tratate cu o mare atenție. Oamenii întreabă dacă păzitorii Sabatului din statele sudice, unde sunt în pericolul de a simți puterea asupra lor a legilor statului lor dacă lucrează duminica, ar trebui să se odihnească duminica pentru a evita persecuția care va urma în cazul în care îndeplinesc vreo muncă. Unii frați par a fi nerăbdători ca Sesiunea Conferinței Generale să ia o hotărâre prin care frații noștri care păzesc Sabatul și sunt în pericol de a fi condamnați la închisoare sau la amenzi să se abțină să lucreze în ziua aceea. Astfel de hotărâri nu trebuie să fie prezentate în fața acestei conferințe, cerând decizia delegaților.

Acestea sunt probleme cu privire la care este bine să facem cât mai puțină publicitate cu puțință, indiferent dacă votul este pentru sau contra.

Dumnezeu va da lumina și cunoștința când vor fi necesare. — Când respectarea duminicii va fi legiferată, nu va fi un pericol atât de mare să fie luate măsuri care ar putea să nu primească aprobarea Cerului (...) din cauză că Domnul va da lumina și cunoștința exact atunci când vor fi mai necesare.

(...)

Deși păzitorii Sabatului sunt îngrijorați și tulburați, căutând să pătrundă tainele viitorului și să descopere tot ce pot cu privire la poziția corectă pe care trebuie să o adopte, fiți precauți, pentru ca ei să fie sfătuiți corect în legătură cu respectarea duminicii. (...) Întotdeauna va exista pericolul de a ajunge la extreme. (...)

Dacă se ia hotărârea ca oamenii din poporul nostru să nu lucreze duminica și ca frații din statele sudice⁸⁸ să creeze aparența că se conformează legii duminicale din cauza persecuției, cât timp va trece până când frații noștri din întreaga lume se vor afla în aceeași situație în care sunt cei din Sud? Hotărârea trebuie să aibă un caracter universal. Dacă se ajunge la impresia că aceia care păzesc Sabatul vor face unele concesii și vor aduce o închinare servilă unui idol, va avea loc o renunțare la principii, până se va pierde totul pentru ei.

Dacă îi sfătuim să nu respecte sabatul-idol, înălțat pentru a lua locul Sabatului Domnului, Dumnezeuului nostru, atunci să-i îndrumăm discret cu privire la acest lucru și să-i încurajăm să nu sfideze autoritățile legale prin cuvinte sau fapte, până când nu vor fi chemați să facă acest lucru pentru onoarea lui Dumnezeu și pentru a apăra Legea Sa călcată în picioare. Nu trebuie să aibă loc nicio acțiune inutilă, care să stârnească spiritul combativ sau pasiunile împotrivorilor. (...)

Nu trebuie să le dăm vrăjmașilor noștri nicio ocazie îndreptățită de a ne acuza că suntem niște anarhiști și că sfidăm legile, prin nicio faptă imprudentă (vezi Mărturii, vol. 9, p. 232-238). Nu ar trebui să credem că ni se poruncește să-i irităm pe vecinii noștri care idolatrizează duminica, făcând eforturi intenționate de a lucra în prezența lor în ziua aceea, în scopul de a ne demonstra independența. (...)

Nu ar trebui să aibă loc nicio manifestare zgomotoasă. Să ne gândim cât de îngrozitor de nefericită este amăgirea care a pus stăpânire asupra lumii și să căutăm să-i iluminăm pe vrăjmașii noștri cei mai înverșunați prin toate mijloacele pe care le avem la îndemână. Dacă sunt acceptate principiile lucrării lăuntrice a Duhului Sfânt, pe care trebuie să le aibă pentru a fi pregătit pentru cer, creștinul nu va întreprinde nicio acțiune pripită și sfidătoare pentru a stârni mânie împotriva lui Dumnezeu și blasfemie. (...)

Felul în care tratați subiectul Sabatului este hotărâtor. — Unii dintre păzitorii Sabatului vor trebui să depună mărturii pline de curaj și, în cele din urmă, să îndure persecuții înverșunate. (...) Să nu fie luate aici niciun fel de hotărâri care vor încuraja o slujire cu inima împărțită sau o lașă ascundere sub obroc sau sub pat a luminii noastre, deoarece este sigur că noi vom fi puși la încercare. (...) Fiți siguri că Sabatul este un subiect crucial, iar modul în care îl tratați vă așază fie de partea lui Dumnezeu, fie de partea lui Satana. Semnul fiarei urmează să fie prezentat într-o anumită formă fiecărei instituții și fiecărei persoane. (...)

Fiecare acțiune pe care Satana a întreprins-o încă de la începutul lucrării lui și care va continua până la sfârșit a avut scopul de a înălța ideile false care să ia locul Sabatului adevărat al lui Iehova. El are exact aceleași intenții acum și este mai hotărât decât a fost oricând înainte. El a coborât cu o mare putere pentru a-i înșela cu amăgirile lui satanice pe locuitorii pământului.

Când ne confruntăm cu pericolul, Legea lui Dumnezeu ajunge să fie mai prețioasă, mai sfântă și, cu cât este anulată și dată la o parte mai evident, cu atât respectul și supunerea noastră față de ea trebuie să fie mai înalte. (...)

În exercitarea îndelungii Sale răbdări, Dumnezeu le dă popoarelor o

anumită perioadă de probă, dar există un punct pe care, dacă acestea îl depășesc, vor urma indignarea și pedeapsa lui Dumnezeu. El le va pedepsi. Disprețul lumii față de Legea lui Dumnezeu a crescut din ce în ce mai mult, iar pentru timpul acesta ar putea fi potrivită rugăciunea: „Este vremea ca Domnul să lucreze: căci ei calcă Legea Ta” (Psalmii 119,126). (...)

Oamenii trebuie să-și asume o răspundere individuală. — Nimeni să nu facă declarații pline de îngâmfare, nici prin cuvinte, nici prin exemplu, arătând că sfidează legile țării. Nu luați nicio hotărâre cu privire la ce ar putea să facă sau să nu facă oamenii din diferite state. Să nu se întreprindă nimic care ar micșora responsabilitatea individuală. Fiecare trebuie să stea pentru Dumnezeul lui sau să cadă. Nimeni să nu simtă că are datoria de a adresa, în prezența poporului nostru sau în prezența dușmanilor noștri, cuvântări care le vor stârni acestora spiritul de combativitate și care le vor oferi posibilitatea de a prelua cuvintele noastre și de a le interpreta în așa fel încât voi să fiți acuzați de răzvrătire împotriva guvernului, deoarece faptul acesta va închide porțile de acces către oameni. (...)

Deși nu putem să ne închinăm înaintea unei puteri arbitrare în scopul de a înălța duminica prin venerarea ei și deși noi nu vom călca Sabatul, chiar dacă o putere despotică va căuta să ne constrângă să facem lucrul acesta, totuși trebuie să fim înțelepți în Hristos. (...) Nu trebuie să rostim niciun cuvânt care va fi dăunător pentru noi înșine, deoarece acest fapt ar fi suficient de rău, dar când vorbiți și când vă încumetați să faceți fapte care pun în pericol lucrarea lui Dumnezeu, voi faceți o lucrare, deoarece îi acordați un avantaj lui Satana. Să nu fim pripiti sau impulsivi, ci să învățăm fără încetare de la Domnul Isus cum trebuie să acționăm în spiritul Său, prezentând adevărul așa cum este el în Hristos. (...)

Pericolul unor acțiuni pripite și neînțelepte. — În marea încercare care se află înaintea noastră, un singur om lipsit de înțelepciune, încăpățânat și cu un temperament aprins va putea să facă mult rău. El va crea o astfel de

impresie, încât nici toate puterile adventiștilor de ziua a șaptea nu vor fi în stare să contracareze faptele lui pline de îngâmfare, deoarece Satana, marele amăgitor, marele răzvrătit, amăgește mintea oamenilor cu privire la adevărata însemnătate a subiectelor importante și a urmărilor lor veșnice. (...)

Sunt unii care, prin acțiunile lor pripite și neînțelepte, vor trăda lucrarea lui Dumnezeu și o vor supune puterii vrăjmașului. Vor fi oameni care vor căuta să se răzbune, care vor apostazia și Îl vor trăda pe Domnul Hristos în persoana sfinților Săi. Toți trebuie să învețe să fie înțelepți, deoarece, pe de altă parte, există pericolul de a căuta să-și păstreze siguranța, de a ceda în fața vrăjmașului, făcând concesii. (...)

Orice acțiune care ar putea înălța sabbatul fals ca să ia locul Sabatului adevărat constituie un act de necredincioșie față de Dumnezeu, iar noi trebuie să lucrăm cu o atenție foarte mare, ca nu cumva să înălțăm hotărârile omului fărădelegii. Noi nu trebuie să fim găsiți într-o poziție neutră cu privire la un subiect de o importanță atât de mare. (...)

Persecuția dinaintea conflictului final. — Cele două armate vor fi distincte și separate, iar deosebirea aceasta va fi atât de remarcabilă, încât mulți dintre cei ce se vor convinge de adevăr vor trece de partea poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Când această lucrare importantă urmează să aibă loc, în lupta cea mare, chiar înainte de conflictul final, mulți vor fi condamnați la închisoare, mulți vor fugi din orașe și sate pentru a-și scăpa viața și mulți vor fi martiri pentru Hristos, stând în apărarea adevărului. (...) Nu veți fi ispitiți mai mult decât veți fi în stare să suportați. Domnul Isus a suportat toate aceste lucruri și chiar mult mai mult. (...)

Lucrarea lupilor îmbrăcați în piele de oaie. — Chiar printre noi, vor fi oameni de nimic, lupi îmbrăcați în piele de oaie, care îi vor convinge pe unii din turma lui Hristos să aducă jertfe altor dumnezei, mai presus decât

Domnului. (...) Tinerii care nu sunt întemeiați, înrădăcinați și bine stabiliți în adevăr vor fi corupți și atrași de niște orbi care conduc alți orbi, iar cei lipsiți de evlavie, disprețuitorii care rătăcesc de colo-colo și pier, care disprețuiesc suveranitatea Celui Îmbătrânit de Zile și așază pe scaunul de domnie un dumnezeu fals, o făptură concepută de ei, un om care se aseamănă întru totul cu ei înșiși — acești agenți se vor afla în mâinile lui Satana pentru a nimici credința celor ce nu sunt prevăzători.

Iubitorii de plăceri îi vor batjocori pe cei credincioși

Cei care au fost iubitori de plăceri și care au fost dispuși să cedeze mândriei, modei și paradei îi vor disprețui pe oamenii conștiincioși, iubitori de adevăr și temători de Dumnezeu, dar, în lucrarea aceasta, ei Îl vor disprețui pe Însuși Dumnezeul cerurilor. (...)

În Numele Domnului, îi sfătuiesc pe toți credincioșii Săi să aibă încredere în Dumnezeu și să nu înceapă să se pregătească acum să caute o poziție confortabilă pentru orice situație de criză din viitor, ci să-L lase pe Dumnezeu să-i pregătească pentru criza aceea. (...).

Puterea ta să țină cât zilele tale. — Când creștinul caută să își îndeplinească îndatoririle, iar încercările aspre pe care le anticipează vor veni asupra lui din cauza mărturisirii lui de credință, este firesc, din punct de vedere omenesc, să se gândească la consecințe și să se dea înapoi din fața perspectivelor din viitor, iar lucrurile acestea se vor întâmpla cu siguranță pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ. Putem să fim încurajați prin încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu și în faptul că Domnul Hristos nu Și-a părăsit niciodată copiii, în calitate de Conducător sigur, în ceasul încercării lor, deoarece noi avem un raport adevărat cu privire la aceia care s-au aflat sub puterile asupraitoare ale lui Satana și cu privire la faptul că harul lui Hristos le-a fost dat pe măsura nevoilor din acele zile. Dumnezeu

este credincios și nu va îngădui să fim ispitiți mai mult decât vom putea să suportăm. (...)

Este posibil să fie munți mari de greutate în calea celor ce vor să împlinescă cerințele lui Dumnezeu, fără a sfida, în același timp, legile țării. Cel credincios nu trebuie să facă pregătiri speciale în scopul de a se apăra de încercare, pentru că el este doar o unealtă a lui Dumnezeu și trebuie să înainteze cu singura țintă de a avea mintea și sufletul întărite zi de zi, așa încât să nu sacrifice niciun principiu al integrității lui, dar el nu va face nicio afirmație îndrăzneată, nu va adresa nicio amenințare și nu va declara că va face sau nu un anumit lucru. Pentru că nu știe ce va face până când nu va fi pus la încercare. (...)

Nu trebuie să-i irităm pe semenii noștri păzitori ai duminicii. — Este nevoie să ne comportăm fără încetare cu toată smerenia. Să nu dăm, prin vreo acțiune lipsită de înțelepciune, nici măcar o singură ocazie ca vrăjmașii noștri să ne acuze că suntem răzvrățiți și că sfidăm legile. Nu ar trebui să simțim că ni s-a poruncit să-i irităm pe semenii noștri care idolatrizează duminica, făcând eforturi de a lucra în prezența lor în mod intenționat în ziua aceea, în scopul de a le demonstra că suntem independenți. Surorile noastre să nu aleagă duminica pentru a spăla rufele în văzul lumii. Nu trebuie să aibă loc niciun fel de manifestări zgomotoase. Să ne gândim cât de îngrozitor de nefericită este amăgirea care a pus stăpânire pe lume și să facem tot ce ne stă în putere, căutând să-i luminăm pe cei ce sunt vrăjmașii noștri cei mai înverșunați. Dacă primește în inimă principiile lucrării lăuntrice a Duhului Sfânt, care trebuie să-l pregătească pentru cer, creștinul nu va întreprinde nicio acțiune pripită sau sfidătoare pentru a stârni mânia împotriva lui Dumnezeu și blasfemia. (...)

După ce se va încheia timpul de probă, nu vor mai fi martiri în poporul lui Dumnezeu. — După ce Domnul Isus Se va ridica de pe tronul mijlocirii, fiecare caz va fi deja hotărât, iar asuprirea și moartea care ar veni asupra

celor din poporul lui Dumnezeu nu ar mai fi atunci o mărturie în favoarea adevărului. (...)

Vă îndemnăm să luați în considerare pericolul acesta. Lucrul de care trebuie să ne temem cel mai mult este un creștinism de formă. Mulți dintre cei care pretind a crede adevărul vor fi biruiți, deoarece nu Îl cunosc îndeaproape pe Domnul Isus Hristos. Ei nu pot să deosebească vocea Sa de vocea unui străin. Nimeni nu trebuie să fie îngrozit de gândul că va fi doborât, chiar dacă este înconjurat de o apostazie larg răspândită, dacă el are o experiență vie în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Când chipul lui Isus, nădejdea slavei, se află în inimă, și cel lipsit de educație școlară, și cel educat pot să aducă o mărturie în favoarea credinței noastre, spunând: „Eu știu în cine am crezut.” Unii nu vor ști să folosească argumente pentru a arăta că adversarii lor sunt greșiți, deoarece ei nu au avut niciodată avantajele pe care le-au avut alții, totuși acești credincioși nu vor fi biruiți de apostazie, deoarece în inima lor se va afla dovada că au adevărul, iar raționamentele și atacurile cele mai subtile ale lui Satana nu vor putea să-i abată de la cunoașterea adevărului și ei nu vor avea nicio îndoială sau temere cu privire la gândul că ar putea să fie pe o poziție greșită. (...)

Când ereziile, necredința și imoralitatea umplu țara, vor fi multe cămine modeste în care se vor rosti rugăciuni sincere și pline de umilință pentru aceia care nu au auzit niciodată adevărul și vor fi multe inimi care vor simți în suflet durerea cauzată de dezonoarea adusă lui Dumnezeu. Ideile noastre sunt prea înguste, iar noi suntem niște judecători incapabili, deoarece mulți dintre acei oameni vor fi primiți de Dumnezeu pentru că au îndrăgit fiecare rază de lumină care a strălucit asupra lor. — Manuscrisul 6, 1889

Plătiți amenzile, dacă acest fapt vă va scăpa de persecutori

Unii oameni sunt inspirați de Satana să îndeplinească scopurile lui

contra lui Dumnezeu. Domnul a spus: „Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc” (Exodul 31,13). Nimeni să nu calce porunca aceasta pentru a scăpa de persecuție. Totuși să luăm în considerare cuvintele lui Hristos: „Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta” (Matei 10,23). Nu vă puneți singuri sub puterea oamenilor care sunt conduși de spiritul lui antihrist, dacă acest lucru poate să fie evitat. Dacă plata unei amenzi îi va elibera pe frații noștri din mâinile acestor persecutori, atunci să fie plătită, mai degrabă decât să fie condamnați și obligați să lucreze în Sabat. Trebuie să facem tot ce putem, pentru ca aceia care sunt dispuși să sufere pentru cauza adevărului să fie eliberați de persecuție și asuprire nemiloasă. (...)

Când sunt convinși de adevăr, dar se împotrivesc luminii, urmându-și propriile înclinații, și când prețuiesc favoarea oamenilor mai presus decât favoarea lui Dumnezeu, oamenii fac același lucru pe care l-au făcut mulți dintre cei din zilele lui Hristos. (...)

Poruncile să nu fie ignorate în scopul de a avea o situație confortabilă. — Domnul Hristos este exemplul nostru. Hotărârea lui antihrist de a-și duce până la capăt răzvrătirea pe care a început-o în cer va continua să lucreze prin copiii neascultării. Invidia și ura lor împotriva acelor care păzesc porunca a patra vor fi din ce în ce mai înverșunate. Dar cei din poporul lui Dumnezeu nu trebuie să-și ascundă steagul. Ei nu trebuie să ignore poruncile lui Dumnezeu și să se alătore mulțimii care săvârșește răul, doar pentru a avea o situație confortabilă. Ei trebuie să fie atenți să nu-i condamne pe frații lor de credință care sunt statornici, neclintiți și preocupați doar de lucrarea Domnului. (...)

Cei care Îl părăsesc pe Dumnezeu pentru a-și salva viața vor fi părăsiți de El. Dacă vor căuta să-și scape viața prin renunțarea la adevăr, ei își vor pierde viața veșnică.

Sentimentele naturale față de rude și prieteni nu ar trebui să determine niciun suflet să respingă lumina pe care o înțelege, dezonorând astfel pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, singurul Său Fiu. Așa cum au făcut mulți în zilele lui Hristos, oamenii care vor alege favoarea oamenilor mai degrabă decât favoarea lui Dumnezeu vor formula orice scuză posibilă pentru neascultare. Când cineva alege mai degrabă soția sau copiii, pe tată sau pe mamă, decât pe Hristos, alegerea aceea va rămâne de-a lungul veacurilor veșniciei, cu toată greutatea responsabilității ei. (...)

Sufletul care a avut lumina cu privire la Sabatul Domnului, memorialul creației Sale, și a ales să rămână necredincios pentru a evita neplăcerile și rușinea L-a vândut pe Domnul lui. El a dezonorat Numele lui Hristos, a trecut de partea celor din oștirea lui antihrist și, în marea zi din urmă, va fi găsit împreună cu ei în afara cetății lui Dumnezeu, nu în Împărăția cerească împreună cu cei neprihăniți și credincioși, care au iubit adevărul.

Toți cei ce au o credință adevărată vor fi puși la încercare. Poate că vor fi nevoiți să renunțe la case și pământuri și chiar la rudele lor, din cauza împotrivirii înverșunate. Dar Domnul Hristos a zis: „Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului” (Matei 10,23).

Antihristul. — Cei care se înalță pe ei înșiși mai presus de Dumnezeu vor simți mânia Sa. Cu cât influența spre bine a omului aflat sub conducerea Duhului lui Dumnezeu este mai mare, cu atât vrăjmașul va fi mai hotărât să îngăduie ca invidia și gelozia lui să fie mai mari, prin persecuția religioasă. Totuși întregul cer se află de partea lui Hristos, nu de partea lui antihrist. Dumnezeu îi va onora pe cei care Îl iubesc și doresc să fie părtași cu Hristos la suferințele Sale. La vremea rânduită, antihristul, reprezentat de toți aceia care se înalță pe ei înșiși mai presus de voința și lucrarea lui Dumnezeu, va

simți mânia Aceluia care S-a dat pe Sine Însuși pentru ca oamenii să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu îi va scrie în cartea vieții pe toți aceia care perseverează în ascultare și nu își vor vinde sufletul pentru bani sau pentru favoarea oamenilor. — Manuscrisul 9, 1900

SOLIILE AMĂGITOARE VOR FI PRIMITE DE MULȚI

Verificați totul înainte de a fi prezentat în fața turmei lui Dumnezeu. (...) În soliile despre care se va pretinde că vin din Cer, se vor afla expresii amăgitoare, iar influența acestora va fi primită și va conduce la mișcări și planuri exagerate, care vor face să aibă loc tocmai lucrurile pe care Satana le dorește, și anume un spirit ciudat, un spirit necurat, ascuns sub veșmintele sfințeniei, un spirit puternic, care va domina. Fanatismul va pătrunde și va fi atât de amestecat și de întretesut cu lucrările Duhului lui Dumnezeu, încât mulți îl vor primi ca și când ar veni de la Dumnezeu și vor fi amăgiți și induși în eroare.

Adesea, frații noștri care vestesc solia harului și avertizarea pentru lumea noastră au făcut declarații puternice, pe care ar fi fost mai bine să se fi abținut și să nu le fi făcut. (...) Să nu fie rostit niciun cuvânt care ar putea să stârnească spiritul de răzbunare în împotrivorii adevărului. Nu faceți nimic care ar putea să stârnească spiritul balaurului, deoarece acesta se va manifesta de la sine destul de curând, cu tot caracterul său demonic, împotriva celor ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus. (...)

Confrunțați cu propriile cuvinte rostite neatent. — Va veni timpul când vom fi chemați să stăm înaintea împăraților și conducătorilor, a judecătorilor și autorităților pentru a apăra adevărul. Atunci, toți cei ce vor depune mărturie vor fi surprinși să afle că poziția lor, cuvintele lor și tocmai expresiile pe care le-au rostit neatent și fără să se gândească atunci când au atacat ideile false sau au apărat adevărul — expresii despre care nu le-a trecut prin minte că vor fi memorate — vor fi reproduse, ei vor fi confrunțați cu ele, iar vrăjmașii lor vor avea un avantaj, deoarece vor atribui alte interpretări acelor cuvinte care au fost rostite neînțelept. (...)

Cum va lucra Satana pentru a amăgi. — Vor veni multe lucruri care vor avea scopul de a ne amăgi și care vor conține unele dintre caracteristicile adevărului. Îndată ce acestea vor fi prezentate ca fiind puterea cea mare a lui Dumnezeu, Satana va fi deja pregătit să amestece cu ele ideile pe care le-a formulat pentru a abate sufletele de la adevărul pentru timpul acesta.

Unii vor primi și vor răspândi ideile false, iar când li se vor adresa muștrări care vor pune lucrurile în adevărata lor lumină, cei care au avut doar puțină experiență și au fost neștiutori cu privire la lucrările adesea repetate ale lui Satana vor renunța nu numai la gunoiul ideilor false, ci, odată cu ele, vor renunța și la adevărul care le-a fost prezentat. În felul acesta, efectul luminii și al avertizărilor pe care Dumnezeu le adresează pentru timpul nostru va fi anulat.

Solii false atribuite lui Ellen White. — Va veni orice fel de solie care poate fi concepută pentru a contraface lucrarea lui Dumnezeu, iar aceasta va purta întotdeauna inscripția adevărului pe steagul ei. Cei care sunt dornici să primească orice este nou și senzațional vor trata aceste lucruri în așa fel încât vrăjmașii noștri vor pune în seama lui Ellen White, solul Domnului, tot ce este inconsecvent și exagerat. (...).

Vor fi solii false care vor veni din toate direcțiile. Unul după altul, vor apărea oameni care vor părea a fi inspirați, deși ei nu vor avea inspirația cerului, ci vor fi amăgiți de vrăjmașul. Toți cei ce vor primi soliile lor vor fi duși în rătăcire. Prin urmare, să fim precauți și să nu deschidem larg poarta, lăsându-l pe vrăjmaș să pătrundă prin impresii, vise și viziuni. Dumnezeu să ne ajute să privim la Isus prin credință și să fim călăuziți de cuvintele pe care le-a rostit El. — Scrisoarea 66, 1894

Statornicie, dar nu sfidare

Privirile noastre trebuie să fie îndreptate cu statornicie spre Domnul Isus. Când vor veni zilele, și aceste zile vor veni cu siguranță, când Legea lui Dumnezeu va fi anulată, zelul celor credincioși va trebui să se ridice la înălțimea situației de criză. Ei vor fi mai calzi și mai hotărâți, iar mărturia lor va fi mai categorică și mai neclintită. Totuși nu trebuie să facem nimic într-un spirit de sfidare și nu vom proceda astfel dacă suntem pe deplin supuși lui Dumnezeu. (...)

Mânia lui Satana împotriva întregii solii îngerești. — Îngerul al treilea este reprezentat ca zburând prin mijlocul cerului, simbolizând lucrarea celor ce propovăduiesc prima, a doua și a treia solie îngerească, deoarece toate sunt legate împreună. Dovezile adevărului statornic și mereu viu, aflate în aceste solii mărețe care înseamnă atât de mult pentru noi și care au stârnit o împotrivire atât de puternică, nu au dispărut. Satana caută fără încetare să aștearnă umbra lui diabolică asupra acestor solii, pentru ca rămășița poporului lui Dumnezeu să nu înțeleagă cu claritate importanța, timpul și locul lor. Totuși soliile acestea sunt vii și trebuie să-și exercite puterea asupra experienței noastre religioase atât cât va mai fi timp. (...)

Apostolul Ioan spune: „După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere, și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare!»” (Apocalipsa 18,1.2). Aceeași solie i-a fost dată îngerului al doilea: „A căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei” (Apocalipsa 14,8). Ce înseamnă vinul acesta? Sunt învățăturile false ale Babilonului. El i-a dat lumii un sabbat fals în locul Sabatului poruncii a patra și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o la început Evei în Eden, despre nemurirea naturală a sufletului. Babilonul a răspândit până departe o mulțime de idei false de acest fel, prezentând ca adevăr „niște porunci omenești”.

Două apeluri distincte adresate bisericilor. — Când Și-a început lucrarea publică, Domnul Isus a curățit Templul de profanarea nelegiuită. Aproape ultimul act al slujirii Sale a fost acela de a curăța Templul din nou. Tot astfel, în ultima lucrare de avertizare a lumii, bisericilor le vor fi adresate două apeluri distincte: solia îngerului al doilea și vocea din cer care va striga: „Ieși din mijlocul ei, poporul Meu. (...) Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei” (Apocalipsa 18,4.5).

Așa cum i-a chemat pe copiii lui Israel să iasă din Egipt pentru a putea să respecte Sabatul Său, tot astfel Dumnezeu îi cheamă pe cei din poporul Său să iasă din Babilon pentru a nu se închina fiarei, nici chipului ei. Omul fărădelegii, despre care se spune că va schimba vremile și Legea, s-a înălțat pe sine mai presus de Dumnezeu, prezentându-i lumii un sabbat fals, iar lumea creștină a acceptat acest copil al papalității, l-a crescut și l-a susținut, sfidându-l în felul acesta pe Dumnezeu, prin înlăturarea memorialului Său și prin stabilirea unui sabbat rival.

Un efort mai hotărât de a înălța duminica. — După ce adevărul a fost propovăduit ca să fie o mărturie pentru toate popoarele, într-un timp când este pusă în mișcare orice putere a răului care poate fi concepută, când mintea oamenilor este încurcată de numeroasele glasuri care strigă: „Iată, Hristos este aici!” „Acesta este adevărul!” „Am o solie de la Dumnezeu!” „El m-a trimis cu o mare lumină!” și când are loc o înlăturare a pietrelor de hotar și o încercare de a dărâma stâlpii credinței noastre, atunci se va face un efort mai hotărât de a înălța sabbatul fals și de a aduce dispreț asupra lui Dumnezeu Însuși, prin înlocuirea zilei pe care El a binecuvântat-o și a sfințit-o.

În timp ce Satana lucrează, îngerul din Apocalipsa 18 își vestește solia.

— Acest sabat fals urmează a fi impus printr-o lege asupritoare. Satana și îngerii lui sunt treji și foarte activi, lucrând cu energie și perseverență prin uneltele omenești pentru a-și aduce la îndeplinire scopul lui, acela de a pune piedici în calea cunoașterii lui Dumnezeu. Deși Satana lucrează prin minunile lui mincinoase, a sosit timpul profetizat în Apocalipsa, când îngerul cel puternic, care va lumina pământul cu slava lui, va proclama căderea Babilonului și îi va chema pe cei din poporul Său să iasă afară. (...)

Dregătorii de spărturi. — Pe măsură ce sfârșitul se apropie, mărturiile slujitorilor lui Dumnezeu vor ajunge să fie tot mai hotărâte și tot mai puternice, făcând să strălucească lumina adevărului asupra sistemelor ideilor false și ale asupririi, care au deținut supremația atât de mult timp. Domnul a trimis soli pentru timpul acesta, ca să așeze creștinismul pe o temelie veșnică, iar toți cei care cred adevărul prezent trebuie să reziste nu prin înțelepciunea lor, ci prin puterea lui Dumnezeu și să clădească din nou pe temelii străbune. Ei vor fi înscriși în cărțile cerului ca fiind dregători de spărturi, cei ce fac țara cu puțință de locuit. Noi trebuie să susținem adevărul, pentru că este adevăr, în ciuda împotrivirii celei mai înverșunate. (...)

Asupra noastră vor veni ispite. Nelegiuirea abundă acolo unde vă așteptați cel mai puțin. Se vor deschide capitole întunecate dintre cele mai îngrozitoare, care vor apăsa greu asupra sufletului, dar noi nu trebuie să dăm greș și nici să ne descurajăm atâta vreme cât știm că deasupra scaunului de domnie al lui Dumnezeu se află curcubeul făgăduinței.

Vom fi supuși la încercări grele, împotrivire, jale și necaz, dar știm că Domnul Isus a trecut prin toate acestea. Experiențele acestea sunt prețioase pentru noi. Avantajele nu sunt restrânse în niciun fel la această viață scurtă. Ele se întind de-a lungul veacurilor veșniciei. (...)

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ, vom

înainta din ce în ce mai rapid în creșterea creștină sau vom regresa într-o măsură la fel de categorică. — Scrisoarea 1f, 1890

Advenștii de ziua a șaptea care renunță la credință se vor uni cu cei necredincioși

Satana este dușmanul personal al lui Hristos. (...) El a amăgit omenirea vreme îndelungată, iar puterea lui asupra neamului omenesc este mare. Furia lui împotriva celor din poporul lui Dumnezeu crește atunci când descoperă că poruncile lui Dumnezeu sunt predicate în toate părțile lumii și că lumina adevărului prezent strălucește asupra acelor care au stat mult timp în întuneric. (...)

Când Satana va lucra prin minuni atât de amăgitoare, încât va încerca să-i înșele chiar și pe cei aleși, Cuvântul lui Dumnezeu va trebui să fie apărarea noastră. Atunci, cei care nu au stat neclintiți de partea adevărului se vor uni cu cei necredincioși, care mint și cărora le place minciuna. Când vor fi săvârșite aceste minuni, când cei bolnavi vor fi vindecați și vor fi făcute și alte minuni, ei vor fi amăgiți. Oare suntem noi pregătiți pentru vremurile periculoase care se află chiar în fața noastră sau ne aflăm într-o poziție în care vom fi o pradă ușoară a șiretlicurilor Diavolului? — Manuscrisul 81, 1908

Știința Diavolului

Ce va veni în curând asupra noastră? Vor pătrunde duhurile înșelătoare. Dacă Dumnezeu mi-a vorbit vreodată, atunci nu peste multă vreme veți auzi despre o știință uimitoare — o știință a Diavolului. Ținta lui este aceea de a face în așa fel încât Dumnezeu și Isus Hristos, pe care L-a trimis El, să nu aibă nicio valoare. Unii vor înălța această știință falsă și, prin ei, Satana va căuta să anuleze Legea lui Dumnezeu. În apărarea acestei științe uimitoare,

vor fi săvârșite minuni mari în văzul oamenilor. — Scrisoarea 48, 1907

A sosit timpul apostaziei

Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Semnele se împlinesc cu rapiditate, și totuși se pare că numai puțini își dau seama că ziua Domnului vine repede și în tăcere, ca un hoț noaptea. Mulți spun: „Pace și liniște!” Dacă nu veghează și nu Îl așteaptă pe Domnul lor, ei vor fi prinși în capcană. (...)

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Timotei 4,1). Timpul apostaziei a sosit. Se vor face toate eforturile care pot fi concepute pentru a pune la îndoială pozițiile pe care noi le-am ocupat timp de o jumătate de secol. (...)

Foc din cer. — Cei care așteaptă minuni ca semn al călăuzirii divine sunt într-un mare pericol de a fi amăgiți. În Cuvântul lui Dumnezeu este afirmat că vrăjmașul va lucra prin slujitorii lui care s-au lepădat de credință și că ei vor părea că săvârșesc minuni, până acolo încât să facă să coboare foc din cer sub privirile oamenilor. Prin „minunile mincinoase”, Satana îi va înșela, dacă este cu putință, chiar și pe cei aleși. — Scrisoarea 410, 1907

Îngerii vor ține cele patru vânturi până după sigilare

Îngerii țin cele patru vânturi, care sunt reprezentate asemenea unui cal înfuriat ce încearcă să rupă legăturile și să alerge pe fața întregului pământ, aducând nimicirea și moartea în calea lui. (...)

Vă spun în Numele Domnului, Dumnezeul lui Israel, că toate influențele dăunătoare și descurajatoare sunt ținute în frâu de mâinile

nevăzute ale îngerilor, până când toți cei ce lucrează în temere și dragoste de Dumnezeu vor primi sigiliul pe frunte. — Scrisoarea 138, 1897

Satana și îngerii lui se amestecă printre cei apostaziați

Satana și îngerii lui vor apărea pe pământ în chip de oameni și se vor amesteca printre aceia despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Unii se vor lepăda de credință ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Timotei 4,1). — Scrisoarea 147, 1903

Lucrarea învățătorilor independenți

Din lucrurile pe care Domnul a binevoit să mi le descopere, știu că se vor ridica întotdeauna unii, și vor fi din ce în ce mai mulți de acest fel, care vor pretinde că au o lumină nouă, un subiect aparent minor, o unealtă pentru deschiderea porților înțelegerii. Distanțarea va crește tot mai mult, până când va avea loc o ruptură între cei ce acceptă acele concepții și cei care cred solia îngerului al treilea. 89

Îndată ce vor fi acceptate aceste idei noi, unii dintre cei pe care Dumnezeu i-a folosit în lucrarea Lui se vor retrage, deoarece vor începe să se îndoiască și să se îndepărteze de conducători, pe motiv că Dumnezeu i-a părăsit pe conducători și a ales oameni „mai smeriți” pentru a îndeplini lucrarea Sa. Aceasta este singura interpretare pe care ei o pot da respectivelor subiecte, deoarece conducătorii nu înțeleg lumina lor importantă.

Dumnezeu pregătește o categorie de lucrători pentru a vesti solia strigătului cu glas tare a îngerului al treilea. (...) Scopul actual al lui Satana este acela de a face să apară teorii noi pentru a abate atenția de la adevărata lucrare și de la adevărata solie pentru timpul acesta. El provoacă oamenii să atribuie interpretări false pasajelor Scripturii, să vestească o falsă solie a

strigătului cu glas tare, pentru ca solia cea adevărată să nu mai aibă niciun efect atunci când va fi dată. Aceasta este una dintre dovezile cele mai mari care arată că solia strigătului cu glas tare va fi auzită curând și că pământul va fi luminat de slava lui Dumnezeu. — Scrisoarea 20, 1884

Îngerii răi vor lucra între noi în chip de credincioși

Mi-a fost arătat că îngerii răi, deghizați în chip de credincioși, vor lucra între noi pentru a aduce un spirit puternic al necredinței. Nici acest fapt să nu vă descurajeze, ci puneți-vă toată inima de partea Domnului pentru a-L ajuta împotriva puterilor slujitorilor satanici.

Aceste puteri ale răului vor lua parte la adunările noastre, nu pentru a primi o binecuvântare, ci pentru a contracara influențele Duhului lui Dumnezeu. Nu luați în considerare nicio remarcă pe care acei oameni ar putea să o facă, ci repetați făgăduințele îmbelșugate ale lui Dumnezeu, care sunt „da” și „amin” în Hristos Isus.

Noi nu trebuie să preluăm niciodată cuvintele pe care buzele omenești ar putea să le spună pentru a confirma lucrarea îngerilor răi, ci să repetăm cuvintele lui Hristos. Domnul Hristos a fost Învățător în adunările acestor îngeri, în vremurile de dinaintea căderii lor din înalta poziție în care s-au aflat — Scrisoarea 46, 1909

Noi avem de vestit pentru lume adevăruri mari și solemne, iar acestea trebuie să fie proclamate fără nicio ezitare și fără timiditate. Trâmbița trebuie să sune clar. Unii vor veni din curiozitate, să asculte solii ciudate. Alții vor veni cu o dorință nespusă de a primi o cunoaștere adevărată, punând întrebarea: „Ce trebuie să fac pentru a moșteni viața veșnică?”

Așa au venit oamenii și la Hristos. Îngerii răi în chip de oameni se

amestecau printre ascultătorii Săi, exprimându-și sugestiile, criticând, făcând aplicații și dând interpretări greșite cuvintelor Mântuitorului. (...)

În acest timp, îngerii răi în chip de oameni vor vorbi cu aceia care cunosc adevărul. Ei vor interpreta greșit și vor răstălmăci declarațiile solilor lui Dumnezeu. (...)

Oare au uitat adventiștii de ziua a șaptea avertizarea dată în capitolul al șaselea din Efeseni? Noi suntem angajați într-un război împotriva oștirilor întunericului. Dacă nu Îl urmăm îndeaproape pe Conducătorul nostru, Satana ne va birui. — Scrisoarea 140, 1903

Apostazii care ne vor surprinde

Așa cum s-a întâmplat și în trecut, în viitor vom vedea desfășurându-se tot felul de lucrări. Vom fi martori ai apostaziei unor oameni în care am avut încredere, pe care ne-am bazat și despre care am presupus că sunt tari ca oțelul și loiali față de principii.

Când vor fi puși la încercare, vor fi biruiți. Dacă astfel de oameni vor cădea, unii vor spune: „În cine putem să ne încredem?” Aceasta este ispita pe care Satana o aduce pentru a nimici încrederea celor ce se străduiesc să meargă pe calea îngustă. Cu siguranță, aceia care cad și-au înrăutățit purtarea înaintea Domnului; ei sunt niște semnale de avertizare, care îi învață pe cei ce susțin a crede adevărul că numai Cuvântul lui Dumnezeu poate să-i facă pe oameni să rămână statornici pe calea sfințirii sau să-i elibereze de vinovăție. (...)

Oricare ar fi sfera lui de activitate, fiecare suflet să se asigure că are adevărul înrădăcinat în inimă prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Dacă faptul acesta nu este sigur, cei ce propovăduiesc Cuvântul vor trăda

încrederea sfântă.

Medicii vor fi ispitiți să-și ruineze credința. Legiuitorii, judecătorii, senatorii vor ajunge să fie corupți și, cedând tentației de a lua mită, își vor îngădui să fie cumpărați și vânduți. — Manuscrisul 154, 1898

Cei apostaziați vor folosi hipnoza

A sosit timpul când, chiar în biserica și în instituțiile noastre, „unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor”. Totuși Dumnezeu va păzi ce-I este încredințat. Să ne apropiem de El, pentru ca El să Se poată apropia de noi. Să dăm o mărturie simplă, clară și direct la subiect, arătând că hipnoza este folosită de aceia care s-au „lepădat de credință”, iar noi nu trebuie să avem legătură cu ei. Prin aceia care au renunțat la credință, vrăjmașul își va exercita puterea pentru a-i duce pe alții în rătăcire. — Scrisoarea 237, 1904

„Uniți-vă, uniți-vă!”

Ultimul mare conflict se află în fața noastră, dar ajutorul va veni pentru toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și respectă Legea Sa, iar întregul pământ urmează a fi luminat de slava lui Dumnezeu. „Un alt înger” urmează să coboare din cer. Îngerul acesta reprezintă vestirea soliei strigătului cu glas tare, care trebuie să vină din partea celor ce se pregătesc să strige cu putere, cu un glas tare: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte” (Apocalipsa 18,1.2).

Noi avem de vestit o solie crucială, iar eu sunt îndrumată să le spun celor din poporul nostru: „Uniți-vă, uniți-vă!” Dar noi nu trebuie să ne unim cu aceia care „se leapădă de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare

și de învățăturile dracilor”. Noi trebuie să înaintăm proclamând solia cu inima plină de bunătate și de credincioșie, fără să le dăm atenție aceluia care îi duc pe oameni departe de adevăr. — Manuscrisul 31, 1906

ULTIMA MARE BĂTĂLIE

Am fost îndemnată de Duhul Domnului să scriu cartea aceea (Tragedia veacurilor). (...) Am știut că timpul este scurt și că evenimentele care trebuie să vină curând asupra noastră vor veni în cele din urmă foarte rapid și pe neașteptate, așa cum este descris în cuvintele Scripturii: „Ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea” (1 Tesaloniceni 5,2).

Domnul mi-a descoperit lucruri care sunt de o importanță extraordinară pentru timpul actual și care se vor petrece în viitor. (...) Am fost asigurată că nu avem niciun timp de pierdut. Apelurile și avertizările trebuie să fie vestite. Bisericele noastre trebuie să fie trezite, să fie învățate, ca să le poată vesti avertizarea tuturor celor cu care pot să intre în legătură, vorbindu-le despre sabia care vine, despre faptul că mânia lui Dumnezeu care va veni asupra unei lumi nelegiuite nu va mai fi amânată multă vreme. Mi-a fost arătat că mulți vor asculta avertizarea. Minte lor va fi pregătită pentru a înțelege toate lucrurile care le vor fi prezentate.

Mi-a fost arătat că avertizarea trebuie să ajungă acolo unde solul nu poate să ajungă în persoană și că ea va atrage atenția multora asupra evenimentelor importante care vor avea loc în perioada finală a istoriei lumii.

Evenimentele viitoare descoperite lui Ellen White. — Când mi-a fost descoperită starea bisericii și a lumii și am văzut evenimentele înspăimântătoare care se află chiar în fața noastră, am fost alarmată de priveliște și, noapte după noapte, când toți cei din casă dormeau, am scris lucrurile pe care mi le-a dat Dumnezeu. Mi-au fost arătate ereziile care urmează să apară, amăgirile care vor stăpâni, puterea făcătoare de minuni a

lui Satana, hristoșii mincinoși care se vor ivi și vor înșela pe cei mai mulți chiar din lumea religioasă și, dacă va fi posibil, îi vor atrage chiar și pe cei aleși. (...)

Avertizările și învățăturile din cartea aceasta sunt necesare pentru toți cei ce declară a crede adevărul prezent, iar cartea este adaptată pentru a fi publicată și pentru cei din lume, atrăgându-le atenția asupra evenimentelor solemne care se află chiar în fața noastră. — Scrisoarea 1, 1890

Necazul care stă înaintea noastră

Asupritorilor li se va îngădui să triumfe pentru o vreme. — Domnul privește cu milă și duiosie la copiii Săi ispitiți și încercați. Pentru o vreme, asupritorilor li se va îngădui să triumfe asupra acelor care cunosc poruncile sfinte ale lui Dumnezeu. Tuturor le este dată aceeași ocazie care i-a fost acordată primului mare răzvrătit, de a da pe față spiritul care le motivează faptele. Scopul lui Dumnezeu este ca fiecare să fie pus la încercare pentru a se vedea dacă va fi credincios sau necredincios față de legile care guvernează Împărăția cerurilor. Dumnezeu îi îngăduie lui Satana să-și dea pe față caracterul, ca mincinos, acuzator și ucigaș, până la sfârșit. În felul acesta, triumful final al copiilor Săi va fi mai remarcabil, mai plin de slavă și deplin. (...)

Cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie cât se poate de vigilenți, să nu se încreadă în înțelepciunea proprie, ci să se încreadă întru totul în înțelepciunea Conducătorului lor. Ei trebuie să pună deoparte zile pentru post și rugăciune. (...)

Ne apropiem de criză. — Ne apropiem de criza cea mai importantă care a venit vreodată asupra lumii. Dacă nu suntem cât se poate de vigilenți și nu veghem, ne va surprinde ca un hoț. Satana se pregătește să lucreze în taină

prin slujitorii lui omenești. (...)

Noi trebuie să cunoaștem dovezile credinței noastre. Importanța și solemnitatea evenimentelor care se vor desfășura fac necesar lucrul acesta, iar spiritul de nemulțumire nu trebuie să fie încurajat în niciun caz. (...)

Poate că va trebui să pledăm cât se poate de stăruitor în fața consiliilor legislative pentru dreptul de a exercita o gândire independentă, de a ne închina lui Dumnezeu în conformitate cu îndemnul conștiinței noastre. În providența Sa, Dumnezeu a prevăzut ca toate cerințele Legii Sale sfinte să le fie prezentate oamenilor aflați în cele mai înalte poziții de autoritate. Totuși, deși facem tot ce putem, ca niște oameni care nu sunt neștiutori cu privire la planurile lui Satana, nu trebuie să dăm pe față niciun sentiment de înverșunare. Să ne rugăm fără încetare pentru ajutor divin. Numai Dumnezeu poate să țină în frâu cele patru vânturi, până când îngerii vor pune sigiliul pe fruntea slujitorilor Săi.

Eforturile hotărâte ale lui Satana. — Domnul va îndeplini o mare lucrare pe pământ. Satana face un efort hotărât pentru a dezbină și pentru a împrăștia poporul lui Dumnezeu. El prezintă subiecte de importanță minoră pentru a abate atenția oamenilor de la subiectele importante care ar trebui să ne preocupe. (...)

Mulți se țin de adevăr numai cu vârful degetelor. Ei au avut o lumină mare și multe privilegii. Asemenea celor din Capernaum, ei au fost înălțați până la cer în privința aceasta. Dacă nu renunță la mândrie și la încrederea în sine și dacă nu au experiența unei schimbări depline a caracterului, ei vor ajunge să apostazieze în timpul de încercare ce se apropie. — Scrisoarea 5, 1883

O lege internațională care îi va determina pe oameni să calce Legea

lui Dumnezeu

Domnul îi va judeca după faptele lor pe aceia care caută să stabilească o lege internațională pentru a-i determina pe oameni să calce Legea lui Dumnezeu. Pedeapsa va fi pe măsura vinovăției lor. — Scrisoarea 90, 1908

O lume răzvrătită

Repetarea trădării și răstignirii lui Hristos. — Scenele trădării, respingerii și răstignirii lui Hristos vor fi repetate la o scară imensă. Oamenii vor fi plini de atributele lui Satana. Amăgirile arhivrajmașului lui Dumnezeu și al omului vor avea o putere mare. Cei care și-au legat simțămintele de orice alt conducător, în afară de Hristos, vor constata că se află, cu trup, suflet și spirit, sub stăpânirea unei pasiuni atât de fascinante, încât vor întoarce spatele adevărului pentru a crede o minciună. Ei sunt prinși în capcană și, prin fiecare faptă a lor, strigă: „Eliberați-l pe Baraba, dar răstigniți-L pe Hristos!” (...)

În bisericile care s-au îndepărtat de adevăr și neprihănire se poate vedea ce este și ce face omul atunci când dragostea de Dumnezeu nu este un principiu statornic în suflet. Nu trebuie să fim surprinși de nimic din ce ar putea să aibă loc acum. Nu trebuie să ne mirăm de nicio manifestare a ororii. Cei care calcă în picioarele lor păcătoase Legea lui Dumnezeu au același spirit pe care l-au avut oamenii care L-au insultat și L-au trădat pe Domnul Isus. Ei vor săvârși faptele tatălui lor, Diavolul, fără nicio muștrare de conștiință. (...)

Cei care îl aleg pe Satana drept conducător al lor vor da pe față spiritul stăpânului pe care și l-au ales și care a cauzat căderea primilor noștri părinți. Prin faptul că L-au respins pe Fiul divin al lui Dumnezeu, întruchiparea singurului Dumnezeu adevărat, care a avut bunătate, milă și o dragoste

neobosită și a cărui inimă a fost întotdeauna mișcată de nenorocirea omenească, precum și prin faptul că au ales un ucigaș în locul Său, oamenii au arătat ce poate să facă și ce va face natura omenească atunci când va fi îndepărtat Duhul lui Dumnezeu care o ține în frâu, iar oamenii se vor afla sub stăpânirea marelui apostat. Concepțiile și interpretările greșite vor fi la fel de mari ca lumina care a fost refuzată și respinsă. Cei care Îl resping pe Hristos și îl aleg pe Baraba vor acționa sub influența unei amăgiri nimicitoare. În timpul răzvrătirii deschise, răstălmăcirile și mărturiile mincinoase se vor înmulți. (...)

Uniți într-o alianță disperată. — Domnul Hristos arată că, fără puterea conducătoare a Duhului lui Dumnezeu, natura omului are o capacitate îngrozitoare de a săvârși răul. Necredința și ura provocată de muștrări vor stârni puterile satanice. Căpeteniile, domniile, stăpânitorii întunericului acestui veac și duhurile răutății care sunt în locurile înalte se vor uni într-o alianță disperată. Toți se vor alia împotriva lui Dumnezeu în persoana sfinților Săi. Prin interpretări greșite și idei false, ei îi vor descuraja pe toți cei care vor părea a crede adevărul. În această lucrare îngrozitoare, nu vor lipsi mărturiile mincinoase. (...)

După ce a vorbit despre sfârșitul lumii, Domnul Isus S-a întors la Ierusalim, cetatea care se complăcea pe vremea aceea în mândrie și aroganță și spunea: „Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea” (Apocalipsa 18,7). În timp ce privirile Sale profetice erau îndreptate spre cetatea Ierusalimului, El a văzut că lumea va fi lăsată pradă nenorocirii exact așa cum avea să fie lăsată pradă nimicirii Ierusalimul. Evenimentele care s-au petrecut cu ocazia distrugerii Ierusalimului se vor repeta în ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului, dar într-un mod mai înspăimântător. (...)

Când vor da la o parte orice rețineră și vor anula ei înșiși Legea Sa, instituind propria lege pervertită și încercând să forțeze conștiința acelor

care Îl cinstesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Sale, pentru a-i face să calce în picioare Legea, oamenii vor constata că blândețea pe care au batjocorit-o se va epuiza. (...)

Nenorocirile viitoare. — Prin nimicirea Ierusalimului este reprezentată lumea, iar avertizarea dată de Domnul Hristos pe vremea aceea răsună de-a lungul timpului, până în zilele noastre: „Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și, pe pământ, va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlletului mării și al valurilor” (Luca 21,25). Valurile vor trece peste granițele lor și vor lăsa în urmă nimicirea. Ele vor scufunda vasele care navighează pe apele întinse, le vor trimite la moarte împreună cu făpturile vii aflate în ele, care nu vor mai avea timp să se pocăiască.

Vor fi nenorociri pe mare și pe uscat, „oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ, căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare” (Luca 21,26.27). El va veni a doua oară în lumea noastră în același fel în care S-a înălțat la cer. „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie” (Luca 21,28). — Manuscrisul 40, 1897

Ruinarea societății. — Pentru că și-au pierdut legătura cu Dumnezeu, cei din lume fac eforturi disperate și nesăbuite de a se așeza pe ei înșiși în centru. Acest lucru îi determină să nu aibă încredere în semenii lor și este urmat de fapte de ticăloșie. Împărățiile lumii vor fi dezbinat una împotriva alteia. Legăturile simpatiei care îi unesc pe oameni într-o relație de frățietate vor fi tot mai puține. Satana se va folosi de egoismul firesc al inimii omenești. El îi va folosi pe cei a căror voință nestăpânită și ale căror patimi violente nu au fost aduse niciodată sub controlul voinței lui Dumnezeu. (...)

Fiecare om se va întoarce împotriva semenilor lui. Fratele se va ridica

împotriva fratelui lui, sora împotriva surorii ei, părinții împotriva copiilor și copiii împotriva părinților. Totul va fi într-o stare de confuzie. Rudele se vor trăda între ele. Vor avea loc comploturi secrete pentru a nimici vieți. Distrugerea, nenorocirea și moartea vor fi văzute la fiecare pas. Oamenii își vor urma înclinațiile nestăpânite spre rău, care fac parte din natura lor cultivată sau moștenită. (...)

Pedepsele lui Dumnezeu descoperite în viziune. — Dumnezeu are o vistierie plină de pedepse cărora le va îngădui să vină asupra acelor care au continuat să păcătuiască în ciuda luminii celei mari pe care au avut-o. Am văzut că vor fi construite clădiri dintre cele mai costisitoare, care vor fi considerate a fi rezistente la foc. Totuși aceste clădiri mărețe vor ajunge un morman de cenușă, la fel cum a pierit Sodoma în flăcările răzbunării lui Dumnezeu. Am văzut vase care costă sume imense luptându-se cu valuri puternice și scufundându-se în mormântul de ape împreună cu oamenii aflați pe ele. Mândria oamenilor va fi înmormântată împreună cu comorile adunate prin fraudă. Dumnezeu va răzbuna văduvele și orfanii lipsiți de hrană și îmbrăcăminte, care au strigat către El, cerându-I să-i salveze de asuprire și abuzuri.

A sosit timpul când lumea va suferi o durere pe care niciun balsam omenesc nu o va putea vindeca. Monumentele cu care se flatează măreția omenească vor fi doborâte la pământ, chiar înainte de marea nimicire care vine asupra lumii. (...)

Noi putem să scăpăm de pedepsele care vin asupra pământului, numai dacă suntem îmbrăcați în haina neprihănirii lui Hristos. — Scrisoarea 20, 1901

Mulți copii vor fi trecuți la odihnă

Nu va trece multă vreme până când vom fi trecuți prin strâmtorări și greutăți, iar mulți dintre copiii aduși pe lume vor fi trecuți la odihnă din milă, înainte de venirea timpului de necaz. — Manuscrisul 152, 1899 (vezi Îndrumarea copilului, p. 565, 566; Sfaturi pentru sănătate, p. 375)

Conflictul final va fi scurt, dar îngrozitor

Ne aflăm în pragul unor evenimente mari și solemne. Profețiile se împlinesc. Ultimul mare conflict va fi scurt, dar îngrozitor. Vechile controverse vor fi reînviată. Vor apărea controverse nemaîntâlnite. Noi avem de îndeplinit o lucrare. Lucrarea noastră de slujire nu trebuie să înceteze. Ultima avertizare trebuie să-i fie vestită lumii. În prezentarea adevărului pentru timpul acesta se află o putere deosebită. Cât timp va mai dura? Doar puțină vreme. (...)

Fiecare ar trebui să își pună întrebarea: „Al cui sunt? Cui îi datorez supunere? Este inima mea înnoită? Este sufletul meu reformat? Sunt păcatele mele iertate? Vor fi ele șterse atunci când va veni timpul de înviare?” (...)

Profeții au scris pentru timpul lor și pentru zilele noastre. — Ultimele cărți ale Vechiului Testament ne vorbesc despre lucrători chemați dintre cei ce munceau la câmp. Alții au fost oameni cu aptitudini înalte și cu o educație vastă, dar Domnul le-a dat viziuni și solii. Acești oameni din Vechiul Testament au vorbit despre lucruri care se petreceau în zilele lor, iar Daniel, Isaia și Ezechiel nu au vorbit numai despre lucrurile care îi interesau pe ei ca fiind adevărul prezent, ci privirile lor au fost îndreptate spre viitor și spre lucrurile care trebuie să aibă loc în lume în aceste zile. — Scrisoarea 132, 1898

Când sunteți persecutați, să fugiți într-un alt loc

În unele locuri, împotrivirea este foarte înverșunată, iar viața solilor lui Dumnezeu ar putea să fie în pericol. Atunci, ei au privilegiul de a urma exemplul Domnului lor și de a merge într-un alt loc. — Scrisoarea 20, 1901

Martirajul este mijlocul prin care Dumnezeu îi aduce pe mulți la adevăr

Oamenii de valoare care au refuzat să se închine chipului de aur au fost aruncați într-un cuptor aprins, dar Domnul Hristos a fost cu ei acolo, iar focul nu i-a mistuit. (...)

Acum, unii dintre noi ar putea să fie trecuți printr-o încercare la fel de aspră. Oare vom asculta noi poruncile oamenilor sau poruncile lui Dumnezeu? Aceasta este întrebarea pe care o vor pune mulți. Lucrul cel mai bun pentru noi este să intrăm într-o legătură strânsă cu Dumnezeu și, dacă El va îngădui să fim martiri pentru cauza adevărului, acesta ar putea să fie mijlocul prin care vor fi aduși mult mai mulți oameni la adevăr. — Manuscrisul 83, 1886

Hristos stă alături de sfinții Săi persecutați

Niciodată sufletul încercat de nenorocire nu este iubit de Mântuitorul cu mai multă duioșie, decât atunci când suferă disprețul din cauza adevărului. Când, din cauza adevărului, cel credincios se află la bara de judecată a tribunalelor nelegiuite, Domnul Hristos stă alături de el. Toate acuzațiile care îi sunt adresate credinciosului sunt îndreptate împotriva lui Hristos, în persoana sfinților Săi. Domnul Hristos a zis: „Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14,21). Domnul Hristos este condamnat din nou și din nou în persoana ucenicilor Săi credincioși.

Când cei credincioși sunt aruncați în celulele închisorii din cauza adevărului, Domnul Hristos li Se arată și le încântă inima cu dragostea Sa. Când ei suportă moartea de dragul lui Hristos, El le spune: „Ei pot să ucidă trupul, dar nu pot să rănească sufletul.” „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” „Ei M-au răstignit pe Mine, iar dacă vă vor ucide, Mă vor răstigni din nou în persoana sfinților Mei.”

Persecuția nu poate să facă nimic mai mult decât să provoace moartea, dar cel credincios va avea parte de viața veșnică și de slava veșnică. Puterea persecutoare ar putea să se împotrivescă și să le poruncească ucenicilor lui Hristos să renunțe la credință, să dea ascultare duhurilor înșelătoare și învățăturilor dracilor, anulând Legea lui Dumnezeu. Totuși ucenicii pot să întrebe: „De ce ar trebui să fac astfel? Eu Îl iubesc pe Isus și nu voi renega niciodată Numele Său!” Când puterea asupritoare spune: „Pot să vă declar tulburători ai păcii”, ei pot să răspundă: „Tot așa L-au declarat și pe Isus, care a fost adevărul, harul și pacea.” — Scrisoarea 116, 1896

Oamenii de afaceri și prinții vor lua poziție

Unii dintre cei ce se află printre oamenii de afaceri și prinți vor lua poziție pentru a asculta adevărul. Ochii lui Dumnezeu au fost îndreptați asupra acelor care au lucrat în conformitate cu lumina pe care au avut-o, păstrându-și integritatea. Corneliu, un om aflat într-o poziție înaltă, și-a susținut experiența religioasă, trăind cu strictețe în conformitate cu lumina pe care o primise. Dumnezeu a avut privirile îndreptate asupra lui și l-a trimis pe îngerul Său cu o solie pentru el. Solul lui Dumnezeu a trecut pe lângă cei care se încredeau în neprihănirea proprie, a venit la Corneliu și l-a chemat pe nume. (...)

Raportul acesta este scris special pentru binele celor care trăiesc în

aceste zile din urmă. Oameni care au avut o mare lumină nu au prețuit-o și nu au folosit-o așa cum ar fi avut privilegiul să o facă. Ei nu au pus în practică adevărul. Din această cauză, Domnul îi cheamă pe aceia care au trăit la nivelul luminii pe care au avut-o. Cei care au avut privilegiul de a înțelege adevărul, dar nu au ascultat de principiile lui vor cădea în ispita lui Satana de a se înălța pe ei înșiși. Ei vor nega principiile adevărului prin faptele lor și vor aduce rușine asupra lucrării lui Dumnezeu.

Domnul Hristos declară că îi va vărsa din gura Lui și îi va lăsa să își urmeze căile lor pentru a arăta ei singuri cine sunt. Felul lor de a lucra i-a făcut într-adevăr să iasă în evidență ca fiind niște administratori necredincioși.

Cum îi evaluează Dumnezeu pe aceia care trăiesc în lumina pe care o au. — Domnul le va da solia Sa acelor care au trăit în conformitate cu lumina pe care au avut-o și îi va recunoaște ca fiind dreți și credincioși, în conformitate cu felul în care îi evaluează Dumnezeu. Oamenii aceștia le vor lua locul celor care, deși au avut lumină și cunoștință, nu au mers pe calea Domnului, ci după închipuirile inimii lor nesfințite.

Trăim acum în zilele din urmă, când adevărul trebuie să fie rostit clar, când musturarea și avertizarea trebuie să le fie vestite lumii, indiferent de consecințe. Dacă unii se vor simți ofențați și vor întoarce spatele adevărului, trebuie să ne aducem aminte că la fel au făcut unii oameni și în zilele lui Hristos. (...)

Rândurile nu se vor micșora. — Unii vor primi adevărul și le vor lua locul celor care s-au supărat și au părăsit adevărul. (...) Domnul va lucra în așa fel încât cei necredincioși vor fi separați de cei credincioși. (...) Rândurile nu se vor micșora. Cei care sunt credincioși și neclintiți vor ocupa locurile lăsate libere de către aceia care s-au simțit ofențați și au apostaziat. (...)

Mulți vor prețui înțelepciunea lui Dumnezeu mai mult decât orice avantaje pământești și vor asculta de Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind standardul suprem. Aceștia vor fi conduși la o mare lumină. Ei vor ajunge să cunoască adevărul și vor căuta să le prezinte această lumină a adevărului tuturor cunoscuților lor care, la fel ca ei, sunt nerăbdători să afle adevărul. — Manuscrisul 97, 1898

Fiecare făptură omenească se va afla fie în oștirea lui Hristos, fie în oștirea lui Satana

Ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ, când vor exista numai două tabere, iar fiecare bărbat, femeie și copil se va afla într-una dintre aceste două oștiri. Domnul Isus va fi Generalul unei oștiri, iar Satana va fi conducătorul oștirii potrivnice. Toți cei care calcă Legea lui Dumnezeu, temelia guvernării Sale pe pământ și în cer, și îi învață și pe alții să facă la fel se vor alinia de partea unui singur conducător, care îi va îndrepta împotriva guvernării lui Dumnezeu. „Îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința” (Iuda 6) sunt niște răzvrățiți împotriva Legii lui Dumnezeu și vrăjmași ai tuturor celor ce iubesc poruncile Sale și ascultă de ele. Acești supuși care îl au pe Satana drept conducător al lor îi vor aduce pe alții în rândurile lor prin toate mijlocele posibile pentru a-și întări forțele și pentru a impune pretențiile lui.

Prin amăgirea aceasta, dacă va fi cu putință, Satana îi va prinde chiar și pe cei aleși. Amăgirea lui Satana nu este neînsemnată. El va căuta să supere, să hărțuiască, să falsifice, să acuze și să-i prezinte într-o lumină greșită pe toți cei pe care nu poate să-i constrângă și să-i determine să-l ajute în lucrarea lui și să-i aducă cinste. Marele lui succes constă în a păstra mintea oamenilor într-o stare de confuzie și de necunoaștere a strategiilor lui, deoarece el poate să-i conducă pe cei ce sunt neștiutori ca pe niște orbi. (...)

Sabatul este subiectul crucial din conflictul final. — Sabatul este marele subiect crucial. El constituie linia de demarcație între cei credincioși și statornici și cei necredincioși care calcă Legea. Sabatul acesta a fost poruncit de Dumnezeu, iar cei care se declară a fi păzitori ai poruncilor, care cred că trăiesc acum în timpul propovăduirii soliei îngerului al treilea, vor înțelege importanța Sabatului poruncii a patra în solia aceasta. El este sigiliul Dumnezeului celui viu. Ei nu vor micșora cerințele Sabatului ca să se potrivească intereselor lor. — Manuscrisul 34, 1897

În Apocalipsa, apostolul Ioan scrie despre unitatea celor care trăiesc pe pământ pentru a anula Legea lui Dumnezeu. „Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui” (Apocalipsa 17,13.14). „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei, și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște” (Apocalipsa 16,13).

Toți cei ce înalță și se închină idolului sabatului fals, o zi pe care Dumnezeu nu a binecuvântat-o, îi vor ajuta pe Diavol și pe îngerii lui cu toată puterea capacităților pe care le-au primit de la Dumnezeu și pe care le-au pervertit printr-o folosire greșită. Pentru că vor fi inspirați de un duh străin, care le întunecă priceperea, ei nu vor putea să vadă că înălțarea duminicii este în întregime instituția Bisericii Catolice. (...)

Sabatul este subiectul care va diviza lumea. — Domnul cerului le îngăduie celor din lume să aleagă cine să fie conducătorul lor. Să citim cu atenție capitolul treisprezece din Apocalipsa, deoarece el se referă la fiecare om, fie mare, fie neînsemnat. Fiecare faptură omenească trebuie să treacă de o parte sau alta, fie de partea Dumnezeului celui viu și adevărat, care i-a dat

lumii memorialul Creațiunii, Sabatul zilei a șaptea, fie de partea unui sabat fals, instituit de oamenii care s-au înălțat pe ei înșiși mai presus de tot ce se numește Dumnezeu și de tot ce este vrednic de închinare și care și-au însușit atributele lui Satana, asuprindu-i pe cei credincioși, care păzesc poruncile lui Dumnezeu. Această putere persecutoare va impune cu forța închinarea la fiară, insistând asupra respectării sabatului instituit de ea. În felul acesta, va aduce defăimare lui Dumnezeu, așezându-se „în Templul lui Dumnezeu și dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2,4).

Cei fără viclenie. — Una dintre trăsăturile din descrierea celor o sută patruzeci și patru de mii este aceea că în gura lor nu s-a găsit minciună. Domnul a zis: „Ferice de omul în duhul căruia nu este viclenie!” Ei se declară a fi copiii lui Dumnezeu și sunt reprezentați ca urmându-L pe Miel oriunde merge El. Ei sunt descriși stând pe Muntele Sionului, pregătiți pentru serviciul sfânt, îmbrăcați în hainele albe, care semnifică neprihănirea sfinților. Totuși, cei care Îl urmează pe Miel în cer trebuie să-L fi urmat mai întâi pe pământ, printr-o ascultare plină de încredere, de dragoste și de bunăvoie, nu iritați și capricioși, ci cu încredere, așa cum oile merg în urma păstorului lor. (...)

Satana face ultimele eforturi pentru supremație. — Lumea este în parteneriat cu bisericile așa-zise creștine, prin anularea Legii lui Iehova. Legea lui Dumnezeu este dată la o parte, este călcată în picioare, iar din partea tuturor celor ce alcătuiesc poporul credincios al lui Dumnezeu, se va înălța spre cer rugăciunea: „Este vremea ca Domnul să lucreze: căci ei calcă Legea Ta” (Psalmii 119,126). Satana face ultimele eforturi puternice pentru supremație în lupta lui cea din urmă împotriva principiilor Legii lui Dumnezeu. Necredința plină de sfidare abundă.

După descrierea lui Ioan din Apocalipsa 16, cu privire la puterea făcătoare de minuni care urma să adune lumea pentru ultima mare luptă, simbolurile sunt lăsate la o parte, iar vocea asemenea unei trâmbițe urmează

să facă să răsună încă o dată cu un ton clar: „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!” (Apocalipsa 16,15). — Manuscrisul 7a, 1896

Hristos este prezent în ultimul mare conflict

Lucrarea Duhului Sfânt urmează să se combine cu efortul omenesc și tot cerul este angajat în lupta de pregătire a unui popor care să reziste în aceste zile din urmă. Sfârșitul este aproape, iar noi dorim să avem în atenție lumea viitoare. (...)

În acest ultim conflict, Căpetenia oștirii Domnului [Iosua 5,15] conduce armatele cerului și intră în rânduri, luptând pentru noi în bătălie. Vor fi apostazii între noi și ne așteptăm la ele: „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri” (vezi 1 Ioan 2,19). „Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc va fi smuls din rădăcină” (Matei 15,13).

Îngerul cel puternic din cer urmează să lumineze pământul cu slava lui (Apocalipsa 18,1), în timp ce strigă cu putere și cu voce tare: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare!” (Apocalipsa 18,2). (...) Dacă nu am fi fost susținuți de puterea lui Dumnezeu, ne-am fi pierdut credința și curajul în luptă.

Fiecare formă de rău urmează să apară într-o activitate intensă. Îngerii răi își unesc puterile cu oamenii răi și, deoarece au fost într-un conflict continuu, au câștigat o mare experiență cu privire la modalitățile cele mai bune de a amăgi și de a lupta și s-au întărit pe parcursul secolelor. Ei nu vor ceda în acest mare conflict final fără o luptă disperată și fiecare om va fi de o parte sau de alta a controversii.

Bătălia Armagedonului va avea loc. Ziua aceea nu trebuie să ne

găsească pe niciunul dintre noi dormind. Trebuie să fim cât se poate de treji, ca fecioarele înțelepte, având untdelemn de rezervă pentru candelile noastre. Puterea Duhului Sfânt trebuie să fie cu noi, iar Căpetenia oștirii Domnului va sta în fruntea îngerilor cerești pentru a conduce lupta. În fața noastră, încă urmează să se desfășoare evenimente solemne. Trâmbiță după trâmbiță trebuie să sune. Potir după potir urmează să se reverse asupra locuitorilor pământului. Evenimente de un interes nemaipomenit se află chiar asupra noastră, iar lucrurile acestea vor fi niște indicii sigure ale prezenței Aceluia care a condus fiecare atac, care a însoțit înaintarea lucrării Sale de-a lungul tuturor veacurilor și care S-a angajat plin de har să fie cu copiii Săi în toate luptele lor, până la sfârșitul lumii. El Își va apăra adevărul. El Își va face lucrarea să triumfe. El este gata să le asigure celor credincioși motivația și puterea voinței, inspirându-le nădejde, curaj și dârzenie în activitățile lor tot mai mari, deoarece timpul este aproape.

O ultimă luptă înverșunată. — Amăgirile, înșelătoriile și șarlataniile se vor înmulți. Din fiecare colț se va auzi strigătul: „Iată, Hristos este aici! Iată, Hristos este acolo!” Dar Domnul Hristos a zis: „Să nu mergeți după ei” (Luca 21,8). Înainte ca omul fărădelegii să se arate înaintea lumii acesteia și înainte de a se afla cine este el și care a fost lucrarea lui, va avea loc o luptă înverșunată.

În timp ce lumea protestantă ajunge să fie foarte amabilă și afectuoasă față de omul fărădelegii (2 Tesaloniceni 2,3), cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să-și ocupe locul, asemenea unor soldați curajoși și dârji ai lui Isus Hristos, pentru a înfrunța conflictul care trebuie să vină, având viața ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Dacă Babilonul cel tainic nu a cruțat sângele sfinților, oare nu ar trebui să fim cât se poate de vigilenți pentru a prinde razele de lumină care au strălucit din lumina îngerului ce urmează să lumineze pământul cu slava lui? — Scrisoarea 112, 1890

Viața noastră și pregătirea finală

Dumnezeu ne va pune la încercare. — Înainte de a ne da botezul Duhului Sfânt, Tatăl nostru cere să ne pună la încercare pentru a vedea dacă putem să trăim fără să-L dezonorăm. — Scrisoarea 22, 1902

Fiecare trăsătură nedesăvârșită va fi înlăturată. — Când lucrarea noastră pământească se va încheia, iar Hristos va veni pentru copiii Săi credincioși, noi vom străluci asemenea soarelui în împărăția Tatălui nostru. Totuși, înainte de a veni timpul acela, vom înțelege fiecare trăsătură nedesăvârșită a caracterului nostru și o vom îndepărta. Orice gelozie, bănuială rea și orice plan egoist vor trebui să fie alungate din viață. — Scrisoarea 416, 1907

Când se va ajunge la desăvârșirea caracterului. — Ne străduim noi, cu toate puterile pe care ni le-a dat Dumnezeu, să atingem statura de oameni maturi în Hristos? Căutăm noi plinătatea Lui, ajungând mai sus și tot mai sus și încercând să atingem desăvârșirea caracterului? Când vor atinge punctul acesta, slujitorii lui Dumnezeu vor primi sigiliul Său pe frunte. Îngerul raportor va declara: „S-a isprăvit.” Ei vor fi desăvârșiți în Cel căruia Îi aparțin prin creațiune și prin răscumpărare. — Manuscrisul 148, 1899

Vom primi în dar o natură mai înaltă. — Când va veni, Domnul Hristos îi va lua pe aceia care și-au curățit sufletul prin ascultarea de adevăr. (...) Această natură muritoare va fi îmbrăcată în nemurire, iar aceste trupuri supuse putrezirii și morții vor fi schimbate în trupuri nemuritoare. Atunci, vom primi în dar o natură mai înaltă. Trupul tuturor celor ce își curățesc sufletul prin ascultare de adevăr va fi proslăvit. Ei vor fi primiți pe deplin în Domnul Hristos. — Manuscrisul 36, 1906

O imagine vie a evenimentelor viitoare

Vineri noaptea, pe 18 ianuarie 1884, câțiva m-au auzit exclamând: „Priviți, priviți!” Nu știu dacă visam sau eram în viziune. Am dormit singură.

Timpul de necaz era asupra noastră. I-am văzut pe cei din poporul nostru trecând printr-un mare necaz, plângând, rugându-se și apelând la făgăduințele sigure ale lui Dumnezeu, în timp ce oamenii nelegiuți se aflau pretutindeni în jurul nostru, batjocorindu-ne și amenințându-ne că ne vor nimici. Ei își băteau joc de slăbiciunea noastră, de numărul nostru mic și ne tachinau, folosind cuvinte menite să rănească adânc. Ei ne acuzau că luăm o poziție independentă de tot restul lumii. Ei ne luaseră toate resursele, pentru ca noi să nu putem să cumpărăm sau să vindem și făceau referire la sărăcia noastră jalnică și la situația noastră sărmană. Ei nu puteau să înțeleagă cum putem să trăim fără sprijinul lumii. Noi depindeam de lume și eram nevoiți să ne conformăm obiceiurilor, practicilor și legilor lumii sau să ieșim din ea. Dacă noi eram singurul popor din lume pe care Domnul îl favoriza, aparențele erau cu totul împotriva noastră.

Ei declarau că au adevărul, că la ei se fac semne și minuni, că îngerii din cer vorbesc cu ei și îi însoțesc, că între ei se află o mare putere și că acesta este mileniul pe care îl așteptaseră atât de multă vreme. Întreaga lume era convertită și în armonie cu legea duminicală, iar poporul acesta mic și slab ieșea în evidență, sfidând legile țării și ținând Legea lui Dumnezeu, și pretindea că este singurul popor drept de pe pământ. (...)

„Priviți în sus! Priviți în sus!” — Totuși, în timp ce aceia care erau credincioși și statornici, care nu voiau să se închine fiarei și chipului ei, să accepte și să respecte un sabat fals erau chinuți, Cineva a zis: „Priviți în sus! Priviți în sus!” Fiecare și-a îndreptat privirile în sus, iar cerul părea că se desparte ca un sul care este rulat, iar noi am privit spre cer cum a privit

Ștefan. Batjocoritorii ne tachinau și ne insultau, lăudându-se cu lucrurile pe care intenționau să le facă dacă noi continuam să ne încapățânăm să ne păstrăm credința cu tărie. Totuși, acum, noi parcă nu-i auzeam, ci priveam la scena care ne făcea să nu auzim nimic altceva.

Acolo se descoperea scaunul de domnie al lui Dumnezeu. În jurul lui erau de zece mii de ori câte zece mii și mii și mii, iar cel mai aproape de scaunul de domnie se aflau martirii. Printre ei i-am văzut tocmai pe aceia care fuseseră supuși atât de recent la nenorocire, pe care lumea nu-i recunoscuse și pe care îi urâse și îi disprețuise.

O voce a zis: „Isus, care șade pe scaunul de domnie, l-a iubit pe om atât de mult, încât Și-a dat viața ca jertfă pentru a-l salva de puterea lui Satana și pentru a-l înălța pe scaunul Său de domnie. Acela care Se află mai presus de toate stăpânirile, care are puterea cea mai mare în cer și pe pământ și căruia fiecare suflet Îi este dator pentru toate favorurile pe care le-a primit a fost blând și smerit cu inima, sfânt, nevinovat și neîntinat în viață.

El a împlinit toate poruncile Tatălui Său. Nelegiuirea a umplut pământul și i-a întinat pe locuitorii lui. Locurile înalte ale puterilor pământului au fost întinate de imoralitate și de idolatrie josnică, dar a sosit timpul când cei neprihăniți vor primi ramura de palmier a biruinței și a triumfului. Cei care au fost considerați de lume ca fiind slabi și lipsiți de valoare, cei care au fost fără apărare în fața cruzimii oamenilor vor fi încununăți ca fiind mai mult decât biruitori” [citat Apocalipsa 7,9-17].

Ei se aflau înaintea scaunului de domnie, bucurându-se de splendorile zilei eterne, care nu are nevoie de soare; ei nu erau asemenea unui grup împrăștiat și slab, care rabdă pasiunile satanice ale unei lumi răzvrătite ce dă glas ideilor, învățăturilor și sfaturilor demonilor.

Acum, cei sfinți nu au nimic de temut. — Maeștrii în nelegiuire din lumea aflată sub conducerea lui Satana au ajuns puternici și îngrozitori, dar Domnul, Dumnezeu care judecă Babilonul, este puternic. Cei dreți nu mai au niciun motiv să se teamă de puteri sau de fraude când sunt credincioși și sinceri. În apărarea lor se află Unul mai puternic decât omul cel tare și înarmat. Celor care au crezut și au stat în apărarea adevărului, rezistând și apărând cu fermitate legile lui Dumnezeu, li se va da toată puterea, măreția și excelența caracterului.

O altă făptură cerească exclama cu o voce puternică și melodioasă: „Ei au venit din necazul cel mare. Au pășit în cuptorul aprins al lumii, încins cu putere de patimile și capriciile oamenilor care au vrut să le impună închinarea la fiară și la chipul ei și care au vrut să-i constrângă să fie necredincioși față de Dumnezeuul cerurilor.

Ei au venit din munți, dintre stânci, din vizuinile și peșterile pământului, din beciuri, din închisori, din consiliile secrete, din camerele de tortură, din mansarde și ascunzători. Ei au trecut prin suferințe și dureri mari, printr-o adâncă renunțare la sine și o mare dezamăgire. Ei nu mai sunt subiectul glumelor și batjocurilor oamenilor răi. Ei nu mai sunt neînsemnați și nenorociți în ochii acelor care îi disprețuiesc.

Dezbrăcați-i de hainele murdare cu care cei nelegiuți au avut satisfacția să-i îmbrace. Dați-le haine noi, chiar hainele albe ale neprihănirii, și puneți pe capul lor o mitră curată.”

Ei stau acolo biruitori în marea luptă. — Ei erau îmbrăcați în haine mai bogate decât cele pe care le purtaseră vreodată făpturile omenești. Pe cap, purtau coroane de slavă cum făpturile omenești nu văzuseră niciodată. Zilele de suferință, de rușine, de lipsuri și foame s-au încheiat. Plânsul a trecut. Atunci, ei au izbucnit în cântări melodioase, clare și puternice. Fluturau

ramurile de palmier ale biruinței și exclamau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Apocalipsa 7,10)

Oh, fie ca Dumnezeu să ne înzestreze cu Duhul Său, să ne facă puternici prin puterea Sa! În acea zi mare a triumfului suprem și final, se va vedea că neprihăniții au fost puternici și că nelegiuirea, în toate formele ei și cu toată mândria ei, a fost slabă și înfrântă. Ne vom apropia de Isus, ne vom încrede în El, vom căuta harul și marea Sa mântuire. Trebuie să ne ascundem în Isus, deoarece El este un adăpost în fața furtunii, un ajutor prezent în vreme de necaz. — Scrisoarea 6, 1884

Două coloane de îngeri îi escortează pe sfinți în cetatea lui Dumnezeu. — Dătătorul vieții vine pentru a rupe lanțurile mormântului. El urmează să-i scoată afară pe cei închiși în morminte și să proclame: „Eu sunt Învierea și Viața.” Acolo stă oștirea celor înviați. Ultimul gând a fost cu privire la moarte și durerile ei. Ultimele gânduri pe care le-au avut au fost cu privire la mormânt, dar acum ei proclamă: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15,55). Durerile morții au fost ultimele lucruri pe care le-au simțit. (...)

Când se vor trezi, orice durere va fi dispărut. „Unde îți este biruința, moarte?” Iată că ei stau aici, primesc atingerea finală a nemuririi și se înalță pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh. Porțile cetății lui Dumnezeu se deschid, iar popoarele care au păzit adevărul intră în ea.

De o parte și de alta se află coloane de îngeri, iar cei răscumpărați de Dumnezeu merg printre heruvimi și serafimi. Domnul Hristos le spune bun venit și le adresează binecuvântarea: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25,21). În ce constă bucuria aceea? El vede rodul muncii sufletului Său și este mulțumit. Acesta este scopul pentru care

lucrăm noi.

Iată un om pentru care ne-am rugat lui Dumnezeu în timpul nopții. Am stat de vorbă cu el pe patul lui de moarte și am legat sufletul lui neajutorat de Isus. Iată un om care a fost un bețiv sărman. Am încercat să-i îndreptăm privirile spre Acela care este puternic pentru a mântui și i-am spus că Hristos poate să-i dea biruința. Coroanele slavei nepieritoare sunt puse pe capetele lor, iar apoi cei răscumpărați își depun coroanele scânteietoare la picioarele lui Isus și corul îngeresc intonează un cântec de biruință, iar îngerii din cele două coloane preiau tonul și cei mântuiți li se alătură, așa cum au cântat pe pământ.

Un cântec ceresc. — O, ce muzică! Nu există nicio notă falsă. Fiecare voce proclamă: „Vrednic este Mielul care a fost înjunghiat” (Apocalipsa 5,12). El vede rodul muncii sufletului Lui și este mulțumit. Credeți că va fi cineva care își va mai lua timp să vorbească despre încercările și greutatea îngrozitoare prin care a trecut? „Nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute” (Isaia 65,17). „Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apocalipsa 21,4). — Manuscrisul 18, 1894

NOTA SUPLIMENTARĂ A

***

TRAGEDIA VEACURILOR — EDIȚIA 1911

O declarație făcută de William C. White înainte de Comitetul Conferinței Generale, 30 octombrie 1911

Adresându-se consiliului, pastorul William C. White a spus:

Vă prezint cu plăcere o declarație cu privire la ultima ediție în limba engleză a cărții Tragedia veacurilor.

În urmă cu aproximativ doi ani, ni s-a spus că plăcile tipografice pentru cartea aceasta, care sunt folosite la Pacific Press, Review and Herald și International Tract Society (Londra), erau atât de uzate, încât cartea trebuia să fie refăcută și trebuiau să fie confecționate plăci noi. Lucrarea aceasta a fost realizată la Pacific Press. Au fost făcute patru seturi de plăci, câte unul pentru fiecare dintre editurile din Washington, Mountain View, Nashville și Watford.

Într-o scrisoare trimisă la managerii caselor noastre de editură, în 24 iulie 1911, eu am scris următoarele 90

„După ce ne-am sfătuit cu pastorii, colportorii și alți prieteni ai cărții, am considerat că este cel mai bine să refacem textul, în așa fel încât noua ediție să corespundă cât mai bine cu putință celei vechi și, deși nu am putut să folosim exact același tip de litere, materialul se aseamănă aproape în întregime, pagină cu pagină. Fiecare capitol din noua ediție începe și se

încheie la aceleași pagini la care încep și se încheie capitolele corespunzătoare din ediția veche.

Schimbarea cea mai evidentă din noua ediție constă în îmbunătățirea ilustrațiilor. Fiecare dintre cele patruzeci și două de capitole, împreună cu prefața, introducerea, cuprinsul și lista ilustrațiilor, conține un titlu descriptiv frumos și au fost introduse zece noi pagini întregi de ilustrații pentru a le înlocui pe acelea care erau mai puțin atrăgătoare.

Cele treisprezece note suplimentare din vechea ediție, care ocupau treisprezece pagini, au fost înlocuite cu treizeci și una de note suplimentare, care ocupă douăsprezece pagini. Aproape toate acestea sunt referințe care au scopul de a-l ajuta pe cititorul sânguincios să găsească dovezi istorice pentru afirmațiile făcute în carte.

Notele biografice au fost omise, iar indexul general a fost extins de la douăsprezece, la douăzeci și două de pagini, ușurând astfel într-o mare măsură găsirea pasajelor dorite.

În conținutul cărții, îmbunătățirile cele mai evidente constau în introducerea referințelor istorice. În ediția veche, au fost date peste șapte sute de referințe biblice, dar numai în câteva situații a existat câte o referință istorică la autoritățile citate sau indicate. În ediția nouă, cititorul va găsi mai mult de patru sute de referințe cu privire la optzeci și opt de autori și autorități.

Când i-am prezentat mamei solicitarea unora dintre colportorii noștri de a include în ediția nouă nu numai referințe biblice, ci și referințe la citatele din autorii cărților istorice, ea ne-a îndrumat să le căutăm și să introducem referințele istorice. De asemenea, ea ne-a îndrumat să verificăm citatele și să corectăm orice greșală găsită, iar acolo unde citatele au fost luate din pasaje

așezate într-o ordine diferită de către traducători, să folosim traducerea cea mai corectă și mai autentică.

Găsirea diferitelor pasaje citate din lucrările istoricilor a fost o lucrare minuțioasă, iar verificarea pasajelor citate a condus la unele schimbări în formularea textului. Acest fapt este observabil îndeosebi în citatele din *Istoria Reformațiunii*, de J. Merle D»Aubigné. S-a constatat că existau șase sau mai multe traduceri în limba engleză, atât americane, cât și britanice, iar acestea erau destul de diferite din punct de vedere al exprimării, deși ideea era aproape identică. Prin urmare, în vechea ediție a cărții *Tragedia veacurilor*, citatele respective au fost alese în funcție de claritatea și de frumusețea limbajului. Dar am aflat că numai una dintre aceste numeroase traduceri avea aprobarea autorului, iar aceasta este cea folosită de American Tract Society în edițiile recente. Așadar, în această ediție a cărții *Tragedia veacurilor*, citatele din cartea lui D»Aubigné au fost folosite în așa fel încât să se conformeze în principal cu respectiva traducere aprobată.

În câteva situații, în locul citatelor vechi, au fost folosite citate noi din cărțile istoricilor, ale predicatorilor și scriitorilor din zilele noastre, fie pentru că acestea sunt mai convingătoare, fie pentru că noi nu am fost în stare să le găsim pe cele vechi. În fiecare caz în care a fost făcută o astfel de schimbare, mama a acordat o atenție plină de credincioșie înlocuirilor propuse și le-a aprobat.

Veți găsi că schimbări de această natură au fost făcute la paginile 273, 277, 306-308, 334, 335, 387, 547, 580 și 581.

În carte, mai sunt aproximativ douăzeci sau mai multe citate a căror sursă nu am fost capabili să o găsim până acum. Din fericire, acestea se referă la subiecte cu privire la care nu există nicio probabilitate de a apărea vreoa controversă serioasă.

Schimbările făcute în ortografie, punctuație și folosirea majusculilor au avut scopul de a uniformiza stilul cărții cu al celorlalte volume din această serie.

În opt sau zece locuri, referințele cu privire la date au fost schimbate, din cauza trecerii timpului de la data când cartea a fost publicată pentru prima oară.

În câteva locuri, formele de exprimare au fost modificate pentru a evita o ofensă inutilă. Un exemplu de acest fel se va găsi în schimbarea cuvântului papist cu roman sau romano-catolic. În două locuri, expresia divinitatea lui Hristos este schimbată cu dumnezeirea lui Hristos, iar expresia toleranță religioasă a fost schimbată cu libertate religioasă.⁹¹

Declarațiile făcute la paginile 285-287 cu privire la Consiliul Național care a luat hotărâri blasfematoare împotriva religiei și a Bibliei au fost formulate în așa fel încât să arate că acel Consiliu Național a înlăturat, iar apoi a pus la loc, nu numai Biblia, ci și pe Dumnezeu și închinarea adusă Lui.

În noua ediție, ridicarea la putere a papalității în 538 și căderea ei în 1798 sunt prezentate ca fiind supremația și căderea acesteia, în loc de instituirea și abolirea ei, așa cum a fost în ediția veche.

În fiecare dintre aceste locuri, forma de exprimare mai clară a fost cercetată cu atenție și aprobată de autoarea cărții.

La paginile 50, 563, 564, 580, 581 și în câteva alte locuri în care declarațiile cu privire la papalitate sunt contestate cu putere de către romano-catolici și care sunt dificil de dovedit prin folosirea cărților de istorie

accesibile, exprimarea din noua ediție a fost schimbată în așa fel încât declarațiile să corespundă cu seria de dovezi care pot fi obținute cu ușurință.

Cu privire la acestea și alte pasaje asemănătoare, care ar putea să stârnească unele controverse înverșunate și nefolositoare, mama a spus adesea: «Ce am scris despre aroganța și pretențiile papalității este adevărat. O mare parte din dovezile istorice legate de aceste subiecte au fost distruse intenționat. În ciuda acestui fapt, pentru ca această carte să fie spre folosul cel mai mare al catolicilor și al altora și pentru a fi evitate controverse inutile, este mai bine ca declarațiile cu privire la afirmațiile papei și pretențiile papalității să fie formulate cu moderație, ca să poată fi dovedite cu ușurință și claritate, folosind cărțile de istorie care sunt acceptate și se află la îndemâna pastorilor și a cercetătorilor.»

Dacă auziți zvonuri care spun că o parte din lucrarea îndeplinită pentru această ediție recentă a fost făcută contrar dorinței mamei sau fără știința ei, puteți să fiți siguri că astfel de zvonuri sunt false și nedemne de a fi luate în considerare.”

Apoi, au fost citite pasaje din edițiile vechi și noi și au fost comparate pentru a ilustra declarația citită din scrisoarea din 24 iulie a vorbitorului. După aceea, fratele White a zis:

„De la data tipăririi acestei ediții noi, mama a avut o plăcere deosebită să o recitească și să o revizuiască. Zi după zi, când am vizitat-o dimineața, ea a vorbit despre carte, spunând că i-a făcut plăcere să o citească din nou și că era bucuroasă că lucrarea făcută pentru ca ediția aceasta să fie cât se poate fără greșeli a fost încheiată cât ea se afla încă în viață și putea să ofere îndrumări.

Mama nu a pretins niciodată că este o autoritate în domeniul istoriei.

Lucrurile pe care le-a scris sunt descrieri ale imaginilor fulgerătoare și ale altor descoperiri care i-au fost făcute cu privire la faptele oamenilor și cu privire la influența acestora asupra lucrării lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor, având viziuni din istoria trecută, prezentă și viitoare în legătură cu lucrarea aceasta. Când a scris viziunile, ea a folosit declarații istorice bune și clare pentru a exprima cu claritate lucrurile pe care se străduia să le prezinte cititorilor. Pe vremea când eram doar un copil, am auzit-o citindu-i tatălui meu Istoria Reformațiunii, de D»Aubigné. Ea îi citea pasaje mari și chiar capitole întregi din cele cinci volume. Faptul acesta a ajutat-o să localizeze și să descrie multe dintre evenimentele și acțiunile care i-au fost descoperite în viziune, într-un mod oarecum asemănător cu acela în care studiul Bibliei a ajutat-o să localizeze și să descrie multe dintre descoperirile figurative care i-au fost făcute cu privire la desfășurarea marii lupte dintre adevăr și minciună din zilele noastre.

Mama nu a pretins niciodată că a avut o inspirație verbală, iar eu constat că nici tatăl meu sau frații Bates, Andrews, Smith sau Waggoner nu au promovat această pretenție. Dacă în pregătirea manuscriselor ei ar fi existat o inspirație verbală, de ce ar mai fi lucrat ea pentru a face adăugiri și adaptări? Este cunoscut faptul că mama ia adesea unul dintre manuscrisele ei și îl citește cu atenție, făcând adăugiri care dezvoltă din ce în ce mai bine ideea.

Prima ediție a acestei cărți a fost publicată în 1884, în California. Când a fost tipărită cartea Spirit of Prophecy, volumul 3, o parte din material a fost lăsată pe dinafară și era de așteptat ca mama să înceapă imediat să adauge la materialul acesta o altă parte și să publice volumul 4. Înainte de moarte, tata făcuse publicitate cărții Spirit of Prophecy, volumul 4.

Când au publicat volumul 4, mama și cei care au fost implicați în publicarea lui au avut în gând împlinirea planului tatălui meu, care zisese: «Noi am avut de asemenea în atenție materialul care a fost scris pentru

poporul adventist din Statele Unite. Prin urmare, acest material a fost comprimat cu multă dificultate, așa încât să aducă volumul la dimensiunea pe care au avut-o celelalte volume din serie.»

Mai târziu, când s-a descoperit că această carte putea să le fie vândută tuturor oamenilor, editorii au luat plăcile și au tipărit o ediție cu pagini mai mari. Au fost inserate imagini și s-a făcut un experiment prin vânzarea ei pe bază de comenzi, la prețul de 1,5 dolari.

În anul 1885, eu și mama am fost trimiși în Europa, iar acolo a apărut propunerea de a se traduce cartea în limbile germană, franceză, daneză și suedeză. Când s-a gândit la această propunere, mama a hotărât să facă adăugiri la material.

Contactul mamei cu europenii îi adusesese aminte de zeci de lucruri care îi fuseseră descoperite în vizioane pe parcursul ultimilor ani; unele dintre evenimente i-au fost prezentate de două sau trei ori, iar altele chiar de mai multe ori. Faptul că a văzut locurile istorice și contactul cu oamenii de acolo i-au îmbogățit memoria cu privire la aceste lucruri. Prin urmare, ea a dorit să adauge mult material în carte. Lucrarea aceasta a fost îndeplinită, iar manuscrisele au fost pregătite pentru traducere.

După întoarcerea noastră în America, a fost publicată o ediție nouă, mult mai extinsă. În ediția aceasta, o parte din materialul folosit în prima ediție engleză a fost lăsat deoparte. Motivul acestor modificări a fost că noua ediție avea scopul de a fi răspândită în întreaga lume.

În lucrarea ei publică, mama a dovedit că are capacitatea de a selecta din vistieria adevărului materialele care au fost adaptate corespunzător cu nevoile celor cărora li se adresa și a considerat că, în selectarea materialului pentru publicarea cărților ei, hotărârea cea mai înțeleaptă se va arăta prin

selectarea părților celor mai potrivite pentru nevoile acelor care vor citi cartea.

Prin urmare, în 1888, când a fost publicată noua ediție a cărții *Tragedia veacurilor*, au fost lăsate afară aproximativ douăzeci de pagini de material, câte patru sau cinci pagini aflate la un loc, care erau foarte instructive pentru adventiștii din America, dar nu erau potrivite pentru cititorii din celelalte părți ale lumii.

Multe dintre cercetările făcute cu privire la declarațiile istorice folosite în noile ediții europene și americane ale cărții *Tragedia veacurilor* au avut loc în Basel, unde am avut acces la biblioteca vastă a pastorului Andrews și unde traducătorii aveau acces la bibliotecile universităților publice.

Când am ajuns să revizuim materialul pentru a prezenta referințele istorice, am constatat că erau unele citate pe care nu puteam să le găsim. În câteva situații, s-au găsit alte declarații care susțineau aceeași idee, dar se aflau în cărțile altor istorici. Acele cărți erau disponibile în multe biblioteci publice. Atunci când i-am atras mamei atenția asupra unui citat pe care nu puteam să-l găsim și îi arătam că exista un alt citat pe care îl găsiserăm și care susținea aceeași idee, ea a spus: «Folosiți-l pe acela pentru care puteți să prezentați referințe, așa încât cititorii cărților să poată găsi referințele, dacă doresc să verifice sursele.» În felul acesta, unele informații istorice au fost înlocuite.

Așadar, cu privire la declarația că lucrătorii de la Washington, cei din Comitetul Conferinței Generale au făcut unele lucruri bune sau greșite cu privire la această carte, este important să aveți o prezentare clară a faptelor.

Frații noștri de la Washington și de la Mountain View au făcut numai ce le-am cerut noi. Așa cum am declarat la început, noi ne-am sfătuit cu

persoanele de la Departamentul pentru publicații, cu colportorii și cu membrii comitetelor de publicații, nu numai din Washington, ci și din California, iar eu le-am cerut să aibă bunăvoința de a ne atrage atenția asupra oricăror pasaje care au nevoie să fie revizuite la reeditarea cărții.

Când ne-a fost indicat faptul că unele date istorice erau puse sub semnul întrebării și contrazise, le-am cerut să ne dea o declarație scrisă, care ne va ajuta în cercetarea noastră. Ei au făcut ce le-am cerut și nimic mai mult. Toate deciziile cu privire la ce anume trebuia să fie schimbat și ce anume trebuia să fie tipărit cuvânt cu cuvânt din ediția veche au fost luate în biroul mamei, de către persoanele angajate de ea și care lucrau sub îndrumarea ei. Prin urmare, nimeni nu are niciun motiv de a spune vreun cuvânt împotriva celor din Comitetul Conferinței Generale sau a celor din Departamentul literar de la Washington, ori împotriva cărții, din cauza lucrării făcute de frații din Washington sau din altă parte în legătură cu această carte.

Suntem foarte recunoscători față de frații din Washington și față de mulți alții pentru munca binevoitoare și efortul conștiincios de a căuta acele pasaje care puteau fi contrazise de catolici sau de alți critici. De asemenea, am fost profund recunoscători față de frații noștri din Anglia și de pe continent, precum și față de frații din Boston, New York și Chicago, pentru că ne-au ajutat să găsim în bibliotecile mari și să verificăm acele citate care erau greu de localizat. Ei au îndeplinit lucrarea aceasta la cererea noastră și pentru a ne ajuta cu privire la lucrurile care am considerat că trebuiau făcute. Folosirea rezultatelor acestor cercetări se vede în referințele istorice din subsolul paginii și din anexă.

Așa cum vă amintiți, anexa din vechea carte a fost parțial explicativă, parțial argumentativă și parțial apologetică, dar astfel de note ni s-au părut a nu mai fi necesare, iar cele treizeci și una de note din ediția nouă sunt în principal referințe la declarațiile istorice, dovedind corectitudinea

declarațiilor făcute în carte. Am considerat că va fi de valoare pentru cititorul sârguincios să aibă aceste referințe precise cu privire la declarațiile unor istorici binecunoscuți.”

COPIE A UNEI SCRISORI SCRISE DE WILLIAM C. WHITE

Sanatoriul din California, 25 iulie 1911

Către membrii Comitetului de Publicații

Stimați frați, În scrisoarea adresată colportorilor noștri misionari, am făcut o declarație succintă cu privire la modificările care apar în ediția nouă a cărții Tragedia veacurilor.

Un studiu al acestor modificări ar putea să-i determine pe unii să pună întrebarea: Are Ellen White autoritatea și dreptul să facă schimbări în scrierile ei deja publicate, prin adăugare, prin omitere sau în oricare dintre formele de exprimare, modalitățile de descriere ori planul de argumentare?

Simpla declarație cu privire la anumite fapte legate de scrierea cărților ei, de extinderea și dezvoltarea istoriei marii lupte dintre Hristos și Satana, ar putea să constituie în ea însăși un răspuns la întrebarea aceasta.

Este general recunoscut faptul că, în cuvântările publice adresate oamenilor, ea manifestă o mare libertate și înțelepciune în alegerea dovezilor și a ilustrațiilor, pentru a face ca prezentarea adevărilor descoperite în viziune să fie clară și convingătoare. De asemenea, este recunoscut că ea alege faptele și argumentele în așa fel încât să se adapteze auditoriului căruia i se adresează. Acesta este un element esențial pentru atingerea celor mai bune rezultate în urma cuvântărilor ei.

Ea a simțit și a declarat că, în alegerea materialului pentru cărțile ei, a avut datoria de a folosi aceeași înțelepciune pe care o folosește în alegerea materialului pentru predici.

În perioada 1882-1884, când a scris volumul 4 din seria *The Great Controversy*,⁹² mama a fost îndrumată cu privire la planul general al cărții. I s-a descoperit că trebuia să prezinte o schiță a luptei dintre Hristos și Satana, așa cum s-a desfășurat aceasta în primele secole ale erei creștine și în timpul Marii Reforme din secolul al șaisprezecelea, într-un mod care să pregătească mintea cititorului pentru a înțelege cu claritate lupta care are loc în zilele noastre.

În timp ce scria cartea aceasta, mamei i-au fost descoperite din nou și din nou, în viziunile de noapte, multe dintre evenimentele respective. Viziunea cu privire la eliberarea poporului lui Dumnezeu, care este prezentată în capitolul patruzeci, a fost repetată de trei ori, iar în două dintre ocazii, o dată în casa ei din Healdsburg și o dată la sanatoriul din St. Helena, membrii familiei ei, care dormeau în camerele învecinate, au fost treziți din somn de strigătul ei clar și melodios: „Ei vin! Ei vin!” (Vezi pagina 636.)

De câteva ori, am crezut că manuscrisul cărții era gata pentru tipar, dar se repeta o viziune cu privire la unele trăsături importante ale luptei, iar mama scria din nou despre acel subiect, descriind lucrurile mai amplu și mai clar. Din cauza aceasta, publicarea a fost amânată și cartea s-a mărit.

Mama a considerat această carte nouă ca fiind o dezvoltare a subiectului publicat pentru prima dată în *Spiritual Gifts*, volumul I (1858), care se află acum în *Early Writings* (Experiențe și viziuni), paginile 210-295.

În ciuda îndrumării divine cu privire la planul cărții, care a făcut-o să fie atât de folositoare pentru publicul general, mama a simțit că se adresa în

principal poporului adventist din Statele Unite. Mai târziu, când a pregătit cartea pentru o răspândire mai largă, ea a omis câteva pasaje care apăruseră în ediția anterioară. Exemple cu privire la aceasta pot fi găsite în capitolul intitulat „Cursele lui Satana”, paginile 518-530. (...)

În primele ei viziuni, viața patriarhilor, misiunea și învățăturile lui Hristos și ale apostolilor Săi, precum și lupta care a fost dusă mai departe de biserica lui Hristos de la înălțarea Sa și până în zilele noastre i-au fost descoperite la început într-o formă schițată și au fost relatate succint de ea în articole, așa cum le găsim în Early Writings.

În anii de mai târziu, i-au fost descoperite în viziune grupe de subiecte, unul după altul, de repetate ori, iar de fiecare dată descoperirea a scos la iveală cu mai multă claritate detalii ale ansamblului sau anumite trăsături ale unui subiect.

În consecință, mama și-a scris și publicat viziunile cu privire la diferitele etape ale mării lupte de mai multe ori și, de fiecare dată, mai amplu.

În Early Writings, materialul publicat cu privire la căderea lui Satana și a omului și cu privire la Planul de Mântuire a ocupat opt pagini. Aceleași subiecte publicate în Patriarhi și profeți au ocupat treizeci de pagini mai mari.

În Early Writings, materialul publicat în 1858 cu privire la viața lui Hristos a ocupat patruzeci de pagini. Același subiect publicat în 1878 ocupă peste șase sute de pagini în Spirit of Prophecy, volumele 2 și 3. Iar așa cum este publicat acum în Hristos, Lumina lumii și Parabolele Domnului Hristos, ocupă mai mult de o mie de pagini.

În *The Great Controversy*, volumul 4, publicat în 1885, în capitolul „Cursele lui Satana”, se află trei sau mai multe pagini de material nefolosit în edițiile ulterioare, care au fost pregătite spre a fi vândute publicului larg de către colportorii noștri. Aceasta este o lectură excelentă și cât se poate de interesantă pentru păzitorii Sabatului, deoarece scoate în evidență lucrarea pe care Satana o va face pentru a-i constrânge pe pastorii de succes și pe membrii bisericilor să înalțe sabatul duminical și să-i persecute pe păzitorii Sabatului. 93*

Acest material nu a fost lăsat pe dinafară pentru că este mai puțin adevărat în 1888 decât a fost în 1885, ci pentru că mama a considerat că nu era înțelept să le spună aceste lucruri mulțimilor cărora urma să le fie vândută cartea în viitor. (...)

Cu privire la acest pasaj și la altele din scrierile ei, care au fost omise în edițiile ulterioare, ea a spus adesea: „Aceste declarații sunt adevărate și foarte folositoare pentru poporul nostru, dar sunt nelalocul lor pentru publicul general, căruia i se adresează cartea pregătită acum. Domnul Hristos le-a zis chiar și ucenicilor: «Mai am și alte lucruri să vă spun, dar nu le puteți purta acum.» Domnul Hristos i-a învățat pe ucenici să fie «înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii». Este probabil ca prin cartea aceasta fără respectivul pasaj să fie câștigate mai multe suflete pentru Hristos, decât dacă pasajul s-ar afla în carte. Prin urmare, trebuie să fie omis.” 94**

Cu privire la schimbările în forma de exprimare, mama a spus adesea: „Adevărurile importante trebuie să fie spuse direct, dar, atât cât este posibil, să fie spuse într-un limbaj care mai degrabă să câștige, decât să ofenseze.” — Scrisoarea lui William C. White, 25 iulie 1911

NOTA SUPLIMENTARĂ B

***

DECLARAȚIA ADRESATĂ DE WILLIAM C. WHITE LUI W. W. EASTMAN 95* ÎN 4 NOIEMBRIE 1912

Frate Eastman, mi se pare că trebuie să ne păstrăm cu tărie încrederea în marea mișcare adventistă din 1844 și că nu ar trebui să fim mutați cu ușurință de pe pozițiile pe care le-au susținut conducătorii acelei mișcări și pionierii denominațiunii noastre.

În același timp, cred că ar trebui să-i încurajăm pe editorii noștri, pe pastorii, pe profesorii din școlile noastre și pe cei din rândurile poporului nostru ca, în măsura în care au timpul și ocazia, să fie niște cercetători sârguincioși ai Bibliei și niște cercetători conștiincioși ai istoriei, așa încât să poată cunoaște și să le poată dovedi ei înșiși oamenilor care nu acceptă cărțile noastre ca autoritate, ideile pe care noi le susținem ca popor. Convingerea mea este că aceia care scriu pentru publicațiile noastre denominaționale articole cu privire la profeție și la împlinirea ei ar trebui să fie încurajați să cerceteze profund și cu credincioșie subiectele despre care scriu și să folosească în argumentele lor referințe și citate luate din cărțile istorice ale acelor autori a căror autoritate va fi acceptată de cititori.

Poate că este bine ca un predicator să citeze, în prezentarea subiectelor biblice pentru biserica lui, pasaje din Daniel și Apocalipsa și Tragedia veacurilor și să facă declarații explicite cu privire la concepțiile proprii, dar cu greu ar putea fi considerat că este înțelept din partea lui să folosească citate din aceste cărți ca fiind o autoritate în domeniul istoriei, în scopul de a-și susține ideile. Cred că vei înțelege caracterul rezonabil al acestei

propuneri. Nu este de așteptat ca un prezbitarian care se străduiește să dovedească temeinicia teoriilor lui pentru o adunare de metodiști să depindă în cea mai mare parte de scriitori prezbitariani spre a-și argumenta afirmațiile, nici un metodist care se străduiește să convingă un baptist cu privire la temeinicia religiei lui nu ar avea succesul cel mai mare dacă ar folosi ca autoritate scriitori metodiști. În întreaga noastră lucrare, trebuie să căutăm să folosim metodele cele mai eficiente.

Cu privire la prezentarea în scris a doctrinelor noastre sau a interpretărilor noastre profetice, scriitorul trebuie să aibă o grijă și mai mare decât predicatorul pentru a alege ca surse acei autori care vor fi acceptați ca autoritate de către cititorii critici și sânguincioși.

Dacă eu înțeleg corect situația, fratele _____ a scris articole despre profeție și împlinirea ei, în care a folosit ca autoritate Daniel și Apocalipsa și Tragedia veacurilor pentru a-și dovedi punctele de vedere. Unii cititori le vor accepta pentru susținerea adevărului. Unii cititori le vor accepta ca fiind adevărate, dar vor pune sub semnul întrebării autoritatea lor. Totuși, pentru alții, această folosire a cărților denominaționale va constitui o provocare, determinându-i să se străduiască să dovedească faptul că în cărțile folosite ca autoritate se află greșeli. Oare nu ar fi mai bine pentru toate categoriile de cititori dacă, în predicile și articolele noastre, ne-am dovedi punctele de vedere, făcând referire la autorități general acceptate?

Scrierile lui Ellen G. White cu privire la istorie

Cu privire la scrierile mamei și la folosirea lor ca autoritate în domeniul istoriei și al cronologiei, mama nu a dorit niciodată ca frații noștri să le trateze ca autoritate în domeniul detaliilor sau al datelor istorice. Marile adevăruri care i-au fost descoperite mamei cu privire la lupta dintre bine și rău, dintre lumină și întuneric, i-au fost date în diferite feluri, dar în principal

sub forma unor viziuni asemănătoare unor străfulgerări, în care îi erau arătate marile evenimente din viața unor persoane, din experiențele bisericilor, ale grupelor de reformatori și ale națiunilor. Lucrurile descoperite în felul aceasta au fost scrise de ea mai întâi într-o formă succintă în *Early Writings*, iar apoi mai amplu în *Spiritual Gifts* și în *Spirit of Prophecy* și, în cele din urmă, în seria *The Great Controversy*.

Când a scris despre experiențele reformatorilor din timpul Reformei și al mării mișcări adventiste din 1844, mama a prezentat adesea, la început, o descriere parțială a unor evenimente care i-au fost descoperite. După aceea, ea urma să le descrie mai amplu și apoi chiar și mai amplu. Știam că ea scria despre un subiect de patru sau de cinci ori, apoi se plângea că nu poate să-i poruncească limbajului să descrie subiectul mai bine.

Când a scris capitolele pentru *The Great Controversy*, uneori prezenta o descriere parțială a unui eveniment istoric important, iar când copistul ei, care pregătea manuscrisele pentru tipar, puneă întrebări cu privire la timp și loc, mama îi spunea că acele lucruri sunt raportate de istorici conștiincioși și cerea să fie introduse datele folosite de acei istorici. Alteori, când scria ce îi fusese descoperit, mama găsea în cărțile noastre denominaționale o descriere atât de potrivită a evenimentelor și o prezentare atât de bună a faptelor și învățăturilor, încât copia cuvintele acelor surse de autoritate.

Când a fost scrisă seria *The Great Controversy*, mama nu s-a gândit niciodată că va fi considerată de cititori ca o autoritate în domeniul datelor istorice sau că va fi folosită pentru a clarifica anumite controverse cu privire la detaliile istoriei, iar ea nu consideră nici acum că ar trebui să fie folosită în felul acesta. Mama tratează cu un mare respect lucrarea acelor istorici credincioși, care au dedicat ani de zile studiului marelui plan al lui Dumnezeu, așa cum este prezentat în profeție, și îndeplinirii aceluia plan, așa cum este raportat în istorie.

În anii din trecut, ori de câte ori s-a găsit o dovadă clară că scriitorii literaturii noastre adventiste nu reușiseră să găsească o confirmare exactă a detaliilor, mama a luat poziție în favoarea corectării acelor lucruri despre care s-a constatat cu claritate că erau greșite. Când a fost consultată cu privire la eforturile care se făceau pentru a revizui și pentru a corecta acea carte bună, intitulată Daniel și Apocalipsa, ea s-a opus întotdeauna efectuării unor schimbări numeroase și a fost întotdeauna în favoarea corectării acelor lucruri care se dovedeau cu claritate a fi incorecte.

Cronologia

Mi se pare că există pericolul de a pune mult prea mult accent pe cronologie. Dacă ar fi fost esențial pentru mântuire ca omul să aibă o înțelegere clară și armonioasă a cronologiei lumii, Domnul nu ar fi îngăduit să existe dezacordurile și discrepanțele pe care le găsim în scrierile istoricilor Bibliei, iar mie mi se pare că în aceste zile din urmă nu ar trebui să existe atât de multe controverse cu privire la date.

În ce mă privește, eu voi spune următoarele: Cu cât studiez mai mult experiența poporului adventist, cu atât simt că doresc să cinstesc, să laud și să preamăresc înțelepciunea Dumnezeului cerurilor, care i-a dat unui om simplu ca William Miller o înțelegere a marilor adevăruri ale profeției. Pentru oricine va studia explicațiile lui profetice, este evident că, deși a avut adevărul cu privire la aspectele principale, totuși Miller a adoptat multe interpretări inexacte și incorecte cu privire la detalii. La început, acestea au fost acceptate de către asociații lui, dar Dumnezeu a chemat oameni cu educație școlară, care s-au bucurat de ocazii mai favorabile și mai mari de a studia decât a avut Miller, iar prin studiul propriu al profețiilor și al istoriei, oamenii aceștia au găsit adevărul cu privire la multe puncte în care explicația lui Miller era incorectă.

Cel care studiază experiența aceasta din perspectiva încrederii în acea mare mișcare adventistă, așa cum a fost prezentată în Daniel și Apocalipsa și în Tragedia veacurilor, nu poate să nu se bucure pentru bunătatea lui Dumnezeu, când vede cum a adus El adevărul și lumina, prin studiul multor oameni, iar mie mi se pare că noi, cei care iubim lucrarea clădită pe acea temelie, ar trebui să tratăm cu foarte multă bunăvoință, considerație și respect lucrarea pe care Dumnezeu l-a ajutat pe Miller să o îndeplinească.

Faceți numai declarații modeste

Totuși, dacă declarăm că Miller și tovarășii lui au avut o cunoaștere desăvârșită și totală a adevărului cu privire la corespondența dintre istorie și profeție sau dacă declarăm că pionierii celei de a treia solii au avut o cunoaștere deplină și infailibilă, dacă spunem: „Noi nu am fost nevoiți niciodată, în istoria acestei lucrări, să mărturisim că am greșit”, vom provoca în mod neînțelept și inutil critici care vor prezenta lumii, într-o lumină felurită și exagerată, inexactitățile și greșelile unora dintre învățătorii noștri, greșeli care au fost corectate printr-un studiu conștiincios în anii de mai târziu.

Frate Eastman, mi se pare că există o mare posibilitate de a ne slăbi influența, dacă vom închide ochii în fața faptului că suntem cu toții ca niște copilași care învață zi de zi de la Marele Învățător și că este privilegiul nostru să înaintăm în cunoaștere și înțelegere. Mie mi se pare că este mult mai înțelept din partea noastră să convingem lumea că Dumnezeu ne-a condus și continuă să ne conducă, prin faptul că ne descoperă din când în când dovezi incontestabile cu privire la temeinicia poziției noastre, prezentând cu claritate corespondența dintre profeție și istorie și folosind date istorice pe care lumea nu le poate pune la îndoială, decât prin toate eforturile pe care le facem pentru a dovedi că pozițiile pe care le-am susținut anul trecut, cu zece ani, cu

douăzeci de ani sau cu treizeci de ani în urmă au fost infailibile și neschimbătoare.

Cu privire la scrierile mamei, eu am o dovadă copleșitoare și convingerea fermă că ele constituie o descriere a lucrurilor pe care Dumnezeu i le-a descoperit în viziune, iar în locurile în care ea a preluat descrierea istoricilor sau explicația scriitorilor adventiști, eu cred că Dumnezeu i-a dat discernământul necesar pentru a folosi ce era corect și în armonie cu adevărul legat de toate lucrurile importante pentru mântuire. Dacă, printr-un studiu conștiincios, se va constata că ea a preluat unele explicații ale profeției, care, în anumite detalii legate de date nu se pot armoniza cu felul în care înțelegem noi istoria lumii, faptul acesta nu influențează încrederea mea în scrierile ei, în ansamblu, cu nimic mai mult decât este influențată încrederea mea în Biblie, din cauza faptului că nu pot să armonizez multe dintre declarațiile ei cu privire la cronologie.

NOTA SUPLIMENTARĂ C

***

SCRISOAREA ADRESATĂ DE WILLIAM C. WHITE LUI L. E. FROM96 ÎN 8 IANUARIE 1928

Stimate frate Froom, Poșta de ieri mi-a adus scrisoarea ta din 3 ianuarie. În ea, pui o serie de întrebări, cerând un răspuns din partea mea.

Amintești de o discuție pe care am avut-o, în care crezi că eu am declarat că mama a spus cu privire la unele din scrierile ei: „Lucrarea mea este să pregătesc; lucrarea voastră este să dați o formă mai bună.”

Eu nu îmi amintesc să o fi auzit vreodată pe mama făcând o astfel de declarație. Gândul care ar determina o asemenea declarație nu este în armonie cu ideile pe care le are despre lucrarea ei și cu privire la lucrarea copiștilor și a secretarelor ei.

Există o declarație pe care am făcut-o câtorva dintre lucrătorii noștri de seamă și din care ar fi putut să ia naștere ideea exprimată în întrebările tale. Eu le-am spus că în zilele timpurii ale lucrării noastre, mama îi scrisese unei persoane sau unui grup o mărturie care conținea informații și sfaturi care ar fi putut să fie valoroase și pentru alții, iar frații o întrebau cum ar trebui să fie folosită. Ea i-a spus adesea tatălui meu, iar uneori le-a spus și asociaților lui, următoarele: „Eu mi-am făcut partea. Am scris ce mi-a descoperit Domnul. Acum, este rândul vostru să spuneți cum trebuie să fie folosit.”

Vei înțelege imediat că o astfel de declarație a fost foarte rezonabilă. Tatăl meu și asociații lui se confruntau cu toate problemele legate de lucrarea

adevărului prezent, care s-a dezvoltat de la data aceea într-o lucrare a Conferinței Generale, iar Cerul a prevăzut în mod înțelept ca ei să împărtășească responsabilitatea de a spune cum și în ce fel trebuiau să le fie prezentate soliile acelorora cărora le erau adresate pentru a beneficia de ele.

Tu pari să crezi că, dacă a existat o declarație de felul celei pe care o menționezi în scrisoarea ta, aceasta le-ar face un bine unora dintre frații noștri. Nu pot să înțeleg cum ar putea să le facă bine. Poate ai putea să îmi explici.

Cu privire la cele două paragrafe referitoare la amalgamare, care trebuie să se afle în Spiritual Gifts și, de asemenea, în Spirit of Prophecy, și cu privire la întrebarea legată de motivul pentru care au fost scoase din cărțile ulterioare și cine și-a asumat responsabilitatea aceasta, pot să răspund clar și cu o siguranță deplină. Ele au fost lăsate afară de Ellen G. White. Niciunul dintre cei implicați în lucrarea ei nu a avut vreo autoritate asupra unei astfel de acțiuni, iar eu nu am auzit pe nimeni adresându-i sfaturi în această direcție.

În toate situațiile de felul acesta, poți să consideri sigur faptul că Ellen White a fost responsabilă pentru scoaterea sau adăugarea unui material de acest fel în edițiile ulterioare ale cărților noastre.

Ellen White nu numai că a avut o gândire bună, bazată pe o înțelegere clară și cuprinzătoare a circumstanțelor și a consecințelor firești ale publicării scrierilor ei, dar, de multe ori, a primit și îndrumări directe de la îngerului Domnului cu privire la ce ar trebui să fie omis și ce ar trebui să fie adăugat în edițiile noi. (...)

Gândește-te câteva clipe la capitolul din prima ediție a seriei The Great Controversy, volumul 4, publicat de Pacific Press în 1884. În capitolul

douăzeci și șapte, „Cursele lui Satana”, vei găsi că aproximativ patru pagini din partea a doua a capitolului au fost omise din edițiile ulterioare ale cărții. Aceste patru pagini urmează a fi găsite în Testimonies to Ministers, paginile 472-475. Informația conținută în aceste patru pagini este foarte valoroasă pentru adventiștii de ziua a șaptea și a fost inclusă într-un mod cât se poate de potrivit în prima ediție a seriei The Great Controversy, în volumul 4, care, asemenea celorlalte volume, atunci când a fost publicat, a fost considerat a fi o solie adresată în special adventiștilor de ziua a șaptea și tuturor creștinilor care simpatizau cu ei în privința punctelor de credință și a ținutelor lor.

Totuși, când s-a hotărât ca volumul 4 din Great Controversy să fie publicat într-o formă nouă pentru a fi vândut publicului de către colportori, Ellen G. White a sugerat ca paginile acelea să fie lăsate, deoarece era probabil ca pastorii altor biserici, care citeau acele declarații, să se înfurie și să se unească împotriva răspândirii cărții.

Oare de ce nu vor frații noștri să cerceteze modalitățile pline de milă ale lui Dumnezeu de a ne trata, împărtășindu-ne cunoștințe prin aspectele frumoase, armonioase și folositoare ale Spiritului Profetic, în loc să caute motive de a critica și de a diseca, încercând să îl împartă în cuburi ca acelea de la jocurile pe care le cumpărăm pentru copii, și ei cer altcuiva să le potrivească laolaltă pentru a face un model care le place și să lase afară anumite părți, care nu le sunt pe plac? Mă rog Domnului să ne dea răbdarea și călăuzirea necesare pentru a face tot ce putem ca să-i ajutăm pe astfel de oameni să înțeleagă frumusețea lucrării lui Dumnezeu.

Te referi la celelalte scrisori care conțin întrebări la care nu am răspuns. Sper să ajung la ele în curând, dar nu în dimineața aceasta.

Al tău, cu sinceritate,

William C. White

SCRISOAREA ADRESATĂ DE WILLIAM C. WHITE LUI L. E. FROM ÎN 9 IANUARIE 1928

Dragă frate Froom, După ce ți-am trimis o scrisoare ieri, am găsit scrisoarea ta din 22 decembrie. În ea, îmi spui că timp de doi ani l-ai încurajat pe pastorul Daniells să pregătească o carte despre Spiritul Profeției, dar nu mi-ai spus cum a răspuns el.

Cu referire la declarațiile care au fost publicate de pastorul Loughborough, vorbești despre accentul pe care îl pune pe manifestările fizice și susții că acestea nu te impresionează.

Sunt întru totul de acord cu tine cu privire la faptul că dovada cea mare a prezenței mâinii divine în darul pentru biserica rămășiței se află în probele aflate în interiorul scrierilor. Cu toate acestea, trebuie să cred că în manifestările fizice legate de revărsarea luminii și de revelație, se află o anumită valoare reală, deoarece, altfel, Dumnezeu nu le-ar fi dat. Mai mult, eu întâlnesc o mare mulțime de oameni zeloși, sinceri și prețioși în ochii lui Dumnezeu, care consideră că aceste manifestări fizice au o importanță foarte mare și mărturisesc că au fost întăriți foarte mult în credință printr-o cunoaștere clară a metodelor adoptate de Tatăl nostru ceresc pentru a confirma încrederea primitorilor în lumina pe care le-a dat-o.

Faci referire la mica declarație pe care ți-am scris-o cu privire la inspirația verbală. Această declarație făcută de Conferința Generală din 1883 a fost în armonie deplină cu concepțiile și pozițiile pionierilor lucrării și cred că a fost singura poziție adoptată de toți pastorii și profesorii noștri, până

când profesorul [W.W.] Prescott, președintele Colegiului Battle Creek, a prezentat foarte convingător o altă concepție, și anume concepția susținută și prezentată de profesorul Gaussen. 97 Acceptarea acelei concepții de către studenții Colegiului Battle Creek și de către mulți alții, inclusiv de pastorul Haskell, a avut ca urmare introducerea în lucrarea noastră a unor întrebări și dificultăți fără sfârșit, care cresc tot mai mult.

Ellen White nu a acceptat niciodată teoria lui Gaussen cu privire la inspirația verbală, nici așa cum este aplicată la lucrarea ei, nici așa cum este aplicată la Biblie.

Spui că, în efortul tău de a avea o înțelegere loială și rațională a contextului din care provine acest dar minunat, ai căutat să obții informații cu privire la diferitele persoane care au ajutat-o pe Ellen White în domeniul literar al lucrării.

Frate Froom, eu am convingerea că nu vei avea niciodată mai multă lumină cu privire la darul Spiritului Profetic, studiind trăsăturile și calificările copiștilor credincioși și ale editorilor pe care Ellen White i-a solicitat să o ajute la pregătirea articolelor destinate publicațiilor noastre periodice și a capitolelor din cărțile ei.

Temelia pe care poate fi susținută credința în soliile pe care Dumnezeu le-a trimis poporului Său va fi găsită mai ușor în studiul felului Său de a lucra cu profeții Săi din veacurile trecute. Mie mi se pare că studiul vieții, lucrării și scrierilor apostolului Pavel sunt mai folositoare și mai iluminatoare decât orice altă direcție de studiu pe care am putea să o sugerăm și eu nu cred că vom fi ajutați într-o mare măsură în întărirea încrederii în scrierile lui Pavel, dacă vom căuta să alcătuim o listă a ajutoarelor lui și vom cerceta istoria și experiența lor. Mie îmi este ușor să cred că Ieremia a fost îndrumat de Dumnezeu în alegerea lui Baruc pentru a scrie ce îi spunea el și, de

asemenea, că Pavel a avut înțelepciune cerească în alegerea aceluia care au îndeplinit rolul de secretari ai săi din când în când, după cum a avut nevoie.

Convingerea mea este că Ellen G. White a avut îndrumare cerească în alegerea persoanelor care trebuiau să îndeplinească rolul de copişti și a aceluia care trebuiau să contribuie la pregătirea articolelor pentru publicațiile noastre periodice și a capitolelor din cărțile noastre.

Sunt foarte familiarizat cu circumstanțele care au determinat-o să-i aleagă pe unii dintre acești lucrători și cu privire la încurajările directe pe care le-a primit cu referire la calificările și caracterul demn de încredere al acestora pentru lucrare. De asemenea, cunosc ocaziile în care a fost îndrumată să-i instruiască, să-i avertizeze și, uneori, să-i concedieze pe aceia a căror lipsă de evlavie îi descalifica pentru un serviciu satisfăcător. În legătură cu acest fapt, pastorul Starr ar putea să îți prezinte un capitol interesant cu privire la experiența lui Ellen White cu Fannie Bolton, iar eu aș putea să îți vorbesc despre o situație în care s-a despărțit de propria nepoată, Mary Clough, pe care o iubea mult.

La începutul anilor «60, Ellen White nu a avut niciun ajutor, cu excepția soțului ei, care o asculta citind capitole din manuscrisul ei și îi sugera corecturile gramaticale, pe măsură ce îi atrăgeau atenția. Îmi amintesc din copilărie că am fost martor al unor situații de felul următor: Pastorul White era slăbit și stătea întins pe canapea, iar Ellen White aducea un capitol scris pentru Spiritual Gifts și i-l citea, iar el îi sugera, așa cum am spus anterior, corecturile gramaticale. Și articolele pentru Mărturii au fost tratate în același fel.

Cu excepția câtorva mărturii care erau tipărite, multe mărturii au fost trimise unor persoane particulare și, adesea, Ellen White scria următoarele: „Nu am pe nimeni care să copieze mărturia aceasta. Te rog să o copiezi tu

însuși și să îmi trimiți înapoi originalul.” Ca urmare a acestei metode de a lucra, avem în tezaurul manuscriselor noastre multe dintre mărturiile timpurii scrise de mâna lui Ellen White.

La începutul anilor «60, sora Lucinda M. Hall a îndeplinit rolul de îngrijitoare a casei lui Ellen White, secretară și, uneori, tovarășă de călătorie. Ea a fost conștiincioasă, dar și timidă și a corectat numai greșelile gramaticale cele mai evidente. Prin anul 1862, sora Adelia Patten a intrat în legătură cu familia White și a copiat unele dintre scrierile lui Ellen White. Mai târziu, ea a lucrat pentru Review and Herald.

În toamna anului 1872, Ellen White a vizitat Colorado și a cunoscut-o mai îndeaproape pe nepoata ei, Mary C. Clough, iar în anii «74, «75 și «76, Mary Clough a ajutat-o la pregătirea manuscrisului pentru seria Spirit of Prophecy, volumele 2 și 3. De asemenea, i-a însoțit pe fratele și sora White în lucrările de la adunările de tabără și a îndeplinit rolul de reporter pentru presa publică. Prin această activitate, ea a fost primul agent de publicitate angajat permanent de biserică și poate fi privită ca fiind bunica departamentului nostru pentru publicitate.

Experiența ei ca reporter la ziar, încrederea pe care a câștigat-o în acest fel și laudele care s-au adunat pentru lucrarea ei au făcut-o să ajungă nepotrivită pentru lucrarea delicată și sfântă de editor și copist al articolelor pentru Review și al capitolelor pentru The Great Controversy. Lui Ellen White i-a fost descoperit într-o viziune că ea și Mary priveau niște manifestări uimitoare pe cer. Acestea însemnau mult pentru Ellen White, dar pentru Mary păreau că nu înseamnă nimic, iar îngerul a zis: „Lucrurile duhovnicești trebuie judecate duhovnicește” și apoi a îndrumat-o pe Ellen White să nu o mai angajeze pe nepoata ei ca editor al cărților.

În anii «68, «69 și «70, diferite persoane au fost angajate de Ellen

White pentru a copia mărturiile ei. Printre acestea au fost Emma Sturgess, apoi soția lui Amos Prescott, Anna Hale, după aceea soția lui Irwin Royce și altele ale căror nume nu mi le amintesc acum.

După moartea lui James White, în 1881, Ellen White a angajat-o pe sora Marian Davis. Ea fusese câțiva ani corector la Review and Herald, iar Ellen White a primit prin descoperire divină asigurarea că sora Davis va fi o ajutoare conștiincioasă și credincioasă. După aceea, Ellen White a angajat-o pe sora Eliza Burnham, iar la un moment dat, la Battle Creek, când era mult de lucru, au fost angajate ca ajutoare B. L. Whitney și Fannie Bolton. Sora Davis a însoțit-o pe Ellen White în Europa în 1886 și 1887. De asemenea, ea a fost colaboratoarea principală a lui Ellen White în Australia.

Pe măsură ce lucrarea din Australia a crescut, sora Burnham a fost chemată să ajute la editarea cărților, iar Maggie Hare și Minnie Hawkins au fost angajate în calitate de copişti.

Uitasem să menționez că, în anii în care Ellen White s-a aflat la Healdsburg, sora J. I. Ings a lucrat mult la copierea Mărturiilor și a manuscriselor.

Cu o ocazie, când eram în Australia, s-a propus ca Special Testimonies to Ministers (adică Special Testimonies, seria A) să fie publicată de pastorul [O. A.] Olsen [președintele Conferinței Generale]. La începutul anilor «90, lucrarea trebuia să fie retipărită, iar materialul urma să fie grupat în funcție de subiecte. În timp ce această propunere era în atenție, s-a întâmplat că pastorul W. A. Colcord, care fusese cândva secretar al Conferinței Generale și mulți ani un scriitor de seamă cu privire la subiectele legate de libertatea religioasă, a rămas fără un loc de muncă și, la cererea mea și a lui Ellen White, a fost angajat să se ocupe de Special Testimonies și să grupeze materialul în funcție de subiecte în vederea republicării. El a petrecut câteva

săptămâni cu lucrarea aceasta și a fost plătit de Ellen White, dar lucrarea nu a fost folosită niciodată. Dacă îmi amintesc bine, aceasta a fost singura lui implicare în activitatea ei literară.

Ultima lucrare îndeplinită de sora Davis a fost selectarea și aranjarea materialului folosit în cartea Divina vindecare.

Pastorul C. C. Crisler a ajutat-o pe Ellen White la selectarea și aranjarea materialului care apare în Istoria faptelor apostolilor și Profeți și regi.

Această schiță generală a lucrării și a lucrătorilor nu are pretenția de a fi completă. Nici eu și niciunul dintre ajutoarele lui Ellen White nu am considerat că personalul care alcătuia echipa ei de lucru ar prezenta un interes special pentru cititorii cărților ei. Ea a scris materialul în întregime. Întotdeauna a fost o controversă între ea și editorii ei cu privire la cantitatea de material care trebuia să fie folosită. Ellen White era cât se poate de mulțumită când un subiect era prezentat pe deplin, iar cei care îl publicau făceau întotdeauna presiuni pentru a avea materialul condensat, sau prescurtat, așa încât cartea să nu fie prea mare. În consecință, după ce unele capitole importante erau pregătite pentru tipar și, uneori, după ce erau trimise la tipărit, lui Ellen White i se făceau descoperiri noi cu privire la subiect, iar ea scria material suplimentar și insista să fie inclus. Experiența aceasta a avut loc în principal cu ocazia scrierii volumului 4 din seria The Great Controversy.

O dificultate asemănătoare a avut loc în legătură cu cantitatea de material pregătit pentru Hristos, Lumina lumii, dar a fost depășită parțial prin separarea unor părți care au fost folosite în cărțile Parabolele Domnului Hristos și Cugetări de pe Muntele Fericirilor.

Cu privire la lectura cărților unor autori contemporani în timpul pregătirii acestor cărți este foarte puțin de spus, deoarece, atunci când era foarte ocupată cu scrisul, Ellen White nu avea timp de citit. Înainte de a începe să scrie despre viața lui Hristos și în perioada aceea, Ellen White a citit într-o anumită măsură cărțile lui Hanna, Fleetwood, Farrar și Geikie. Nu știu să fi citit vreodată cartea lui Edersheim. Ocazional, ea a făcut referire la Andrews, îndeosebi cu privire la cronologie.

De ce a citit aceste cărți? Evenimentele principale din lupta veacurilor, așa cum au fost prezentate în seria The Great Controversy, i-au fost descoperite parțial în mai multe ocazii diferite. În prima descoperire, i-a fost dată o descriere succintă, așa cum este prezentată în secțiunea a treia a cărții intitulată acum Early Writings.

După aceea, marile evenimente din perioada patriarhală și experiența profeților i-au fost descoperite așa cum sunt prezentate în articolele ei din Mărturia pentru biserică și în seria de articole din anii ulterioari, publicate în Review, The Signs of the Times și The Southern Watchman. Îți vei aminti că aceste serii tratează destul de amplu lucrarea lui Ezra, Neemia, Ieremia și a altor profeți.

Marile evenimente care au avut loc în viața Domnului nostru i-au fost descoperite în scene panoramice, la fel cum au fost și celelalte părți din The Great Controversy. În câteva dintre aceste scene, datele cronologice și geografice i-au fost descoperite cu claritate, dar o parte mai mare a descoperirilor a avut loc sub forma unor scene fulgerătoare, care erau nespuse de vii, iar dialogurile și controversile pe care le-a auzit și a fost în stare să le relateze nu au fost marcate din punct de vedere geografic sau cronologic, ci a fost lăsată să cerceteze singură Biblia și istoria, precum și scrierile oamenilor care prezentaseră viața Domnului nostru, pentru a obține datele cronologice și geografice.

Un alt scop pe care l-a avut lectura istoriei, a cărților cu privire la viața Domnului nostru și a apostolului Pavel, a fost acela că, în timpul lecturii, în mintea ei au fost readuse în mod viu scenele care îi fuseseră descoperite cu claritate în viziune, dar care se șterseseră parțial din memoria ei, din cauza trecerii anilor și a lucrării de slujire istovitoare.

De multe ori, când citea cărțile lui Hanna, Farrar sau Fleetwood, ajungea la descrierea unei scene care îi fusese descoperită cu claritate, dar pe care o uitase, iar apoi era capabilă să o redea mai detaliat decât în materialul pe care îl citise.

În ciuda întregii capacități pe care Dumnezeu i-o dăduse pentru a prezenta evenimente din viața lui Hristos, din viața apostolilor, a profeților și a reformatorilor Săi mai convingător și mai explicit decât alți istorici, totuși ea a simțit cât se poate de serios urmările lipsei de educație școlară. Ea a admirat limbajul în care alți scriitori le prezentaseră cititorilor lor scenele pe care Dumnezeu i le descoperise ei în viziune și a considerat că este atât o plăcere, cât și un avantaj și o economie de timp să folosească limbajul lor, în totalitate sau parțial, pentru a prezenta acele lucruri pe care le cunoștea prin descoperire divină și pe care dorea să le transmită cititorilor ei.

În multe dintre manuscrisele ei sunt folosite semnele de citare. În alte situații, acestea nu au fost folosite, iar obiceiul ei de a folosi părți din propozițiile găsite în scrierile altor autori și de a completa parțial cu propriile cuvinte nu s-a bazat pe niciun plan definit și nici nu a fost pus sub semnul întrebării de către copiii și editorii ei până prin anul 1885 și după aceea.

Când criticii au scos în evidență acest aspect al lucrării ei, ca motiv pentru a pune la îndoială darul care o făcuse în stare să scrie, ea nu i-a acordat multă atenție. Mai târziu, când a fost acuzată că faptul acesta era o

nedreptate la adresa altor publiciști și scriitori, ea a făcut o schimbare categorică — o schimbare cu care sunteți familiarizați.

Frate Froom, convingerea mea, pe care nu încetez să o repet, este aceea că Ellen White și-a folosit propria gândire cât se poate de serios în formularea conținutului articolelor publicate în periodicele noastre și în capitolele care alcătuiesc cărțile ei și că ea a avut ajutor din cer și a fost remarcabil de perspicace în sesizarea oricărei greșeli făcute de copiiști sau de editori. Aceasta a fost situația pe parcursul tuturor anilor ei de activitate intensă înainte și după moartea soțului ei, în perioada lucrării ei din Europa și Australia și în cea mai mare parte a anilor petrecuți în America, după întoarcerea din Australia.

În ultimii ani de viață, supervizarea ei nu a mai fost atât de cuprinzătoare, dar ea a fost binecuvântată în mod minunat cu inteligența de a adresa îndrumări cu privire la materialul scris anterior, care a fost folosit în acei ani, indicând subiectele care trebuiau să fie scoase în evidență și subiectele care puteau fi ocolite, când am început lucrarea de prescurtare a cărților mai mari, în scopul de a pregăti materialul pentru traducerea în limbi străine.

Te rog să-i citești această declarație pastorului Daniells și, dacă observi că, în graba mea, am lăsat neclarificate lucruri care pot fi răstălmăcite cu ușurință, te rog să mi le indici și să-mi dai ocazia de a aduce dovezile necesare înainte de a le prezenta celorlalți frați.

Cu stimă, William C. White.

SCRISOAREA ADRESATĂ DE WILLIAM C. WHITE LUI L. E. FROOM

ÎN 13 DECEMBRIE 1934

Stimate frate Froom, Am în mână scrisoarea ta din 3 decembrie. Întrebările pe care le pui sunt foarte cuprinzătoare și îmi este destul de dificil să răspund la ele.

Este adevărat că, în timpul celor peste treizeci de ani de asociere cu Ellen White, eu am avut o încredere totală în lucrarea ei. Știu că ea a primit de la Dumnezeu descoperiri care au fost de o valoare nespusă pentru biserică și pentru lume. Eu nu am analizat atât de amănunțit pe cât doresc frații noștri sursele de informație care au făcut-o în stare să își scrie cărțile.

Structura de ansamblu a marelui templu al adevărului susținut de scrierile ei i-a fost descoperită cu claritate în viziune. Unele aspecte ale descoperirilor, cum ar fi acelea ale cronologiei profetice, lucrarea de slujire din Sanctuar și schimbările care au avut loc în 1844, i-au fost descoperite de multe ori în mod detaliat, iar faptul acesta a făcut-o în stare să vorbească foarte categoric și cu claritate despre stâlpii de temelie ai credinței noastre.

Cu privire la unele date istorice, asemenea celor prezentate în Patriarhi și profeți, în Istoria faptelor apostolilor și în Tragedia veacurilor, schițele principale i-au fost descoperite foarte simplu și clar, iar când a ajuns să scrie despre aceste subiecte, ea a fost lăsată să studieze Biblia și istoria pentru a obține datele și legăturile geografice și pentru a completa descrierea detaliilor.

Ellen White citea repede și a avut o memorie foarte bună. Descoperirile pe care le primise au făcut-o în stare să aibă o înțelegere pătrunzătoare a subiectelor pe care le citea cu rapiditate. Faptul acesta a făcut-o capabilă să aleagă și să își însușească elementele adevărate și să le respingă pe cele greșite sau îndoielnice.

Ea a citit cu atenție istoria Reformei din secolul al șaisprezecelea. Tatălui meu i-a citit cu voce tare o mare parte din istoria scrisă de D»Aubigné. Ea a fost o cititoare înflăcărată a revistelor religioase și, pe parcursul numeroșilor ani în care Uriah Smith a fost editor la Review, avea obiceiul de a-i cere ca, după ce făcea schimbul de reviste cu alte edituri religioase, să i le trimită și ei, iar ea petrecea o parte din timp răsfoindu-le și alegând lucruri prețioase, care au apărut uneori în Review. Din acestea, ea colecționa și informații cu privire la ce se întâmpla în lumea religioasă.

Cu privire la studiul cărților, la scurt timp după construirea clădirii din cărămizi care a adăpostit tipografia Editurii Review and Herald, fratelui și sorei White le-a fost oferită o încăpere spațioasă, în partea de nord a etajului al doilea, ca birou pentru activitatea lor editorială. În aceeași parte s-a aflat biblioteca editurii. Pastorul White a făcut referire la ea în scrierile lui și, tot din biblioteca aceasta, Ellen White a ales cărțile pe care le-a considerat bune de citit.

A fost un fapt remarcabil că, atunci când a trecut în revistă și a citit unele cărți, mintea ei a fost îndrumată spre volumele cele mai utile și spre pasajele cele mai folositoare aflate în acele volume. În prezența mea, ea i-a menționat ocazional tatălui meu experiența ei cu privire la felul în care era călăuzită să cerceteze o carte în care nu se uitase niciodată înainte și experiența ei cu privire la faptul că o deschidea la anumite pasaje care o ajutau să descrie exact lucrurile pe care le văzuse și dorise să le prezinte.

Presupun că acea istorie scrisă de Bliss s-a aflat în biblioteca respectivă, dar nu știu dacă ea a citit-o sau nu. Nu am auzit-o niciodată menționând cartea aceea în legătură cu lucrarea ei.

Unele dintre notele explicative aflate în cărțile ei mari au fost scrise de

ea, dar majoritatea au fost scrise de J. H. Waggoner, Uriah Smith și M. C. Wilcox, împreună cu Marian Davis.

Întrebi dacă James White i-a adus lui Ellen White cărți care ar fi putut să o ajute în scrierile ei. Îmi amintesc că, ocazional, ea alegea pasaje interesante pe care le aducea în atenția soțului ei.

Întrebi dacă ajutoarele ei i-au atras atenția asupra unor declarații despre care credeau că o vor ajuta în scrierile ei. Nu s-a întâmplat nimic de felul acesta înainte de scrierea volumului 4 din seria The Great Controversy, la Healdsburg, în 1883 sau 1884. Apoi s-a întâmplat rareori și a fost legat de detalii minore.

Când eram în Basel, în 1886, am avut o experiență foarte interesantă cu un grup de traducători. Am constatat că frații noștri din Europa doreau foarte mult să traducă The Great Controversy, volumul 4, în limbile franceză și germană. (...)

Pentru a pune la dispoziția francezilor cartea aceasta, pastorul Au Franc a fost angajat în acest scop și a tradus douăzeci de capitole sau mai mult, într-o franceză pe care el o considera de primă clasă. Nu toți au fost mulțumiți de traducerea lui, iar pastorul Jean Vuilleumier a fost angajat pentru a face traducerea și a lucrat încă vreo șase capitole sau mai mult.

Cu privire la limba germană, au fost trei încercări de traducere. Traducătorii au fost profesorul Kuhns, dna Bach și Henry Fry.

Ce trebuia să facem? Câteva persoane s-au asociat pentru a condamna fiecare dintre aceste traduceri și a fost dificil să găsim mai mult de două persoane care să aprobe una dintre ele.

Pastorul Whitney, conducătorul administrativ al Editurii din Basel, a recunoscut că scrierile lui Ellen White erau dificile. În unele cazuri, figurile de stil erau înțelese incomplet de traducători, iar în alte cazuri, în care erau înțelese, traducătorii nu cunoșteau expresiile religioase din propria limbă suficient de bine ca să poată face o traducere corectă.

În cele din urmă, a fost aleasă următoarea metodă. În fiecare dimineață, la ora nouă, doi traducători germani, doi traducători francezi, pastorul Whitney, sora Davis și cu mine ne întâlneam în biroul editurii, citeam versiunea engleză capitol după capitol și o comentam. Când recunoșteau un pasaj dificil, traducătorii întrerupeau lectura și discutau între ei cu privire la expresiile care trebuiau să fie folosite în franceză și în germană. Adesea, pastorul Whitney se oprea din citit și spunea: „John, cum ai traduce tu aceasta? Apoi, se adresa pastorului Au Franc, spunând: „Ești de acord?” Când observau că ei nu înțelegeau pe deplin textul englez, sora Davis și fratele Whitney discutau despre semnificația lui, iar apoi traducătorii propuneau din nou o traducere.

Când am ajuns la capitolele despre Reforma din Germania și Franța, traducătorii au făcut comentarii legate de oportunitatea selectării evenimentelor istorice pe care le alesese Ellen White, iar în două situații pe care mi le amintesc, au sugerat că erau și alte evenimente la fel de importante, pe care ea nu le menționase. Când acest fapt a fost adus în atenția ei, Ellen White a cerut să-i fie prezentate relatările istorice respective pentru a lua în considerare importanța evenimentelor care fuseseră menționate. Citirea acelor relatări istorice i-a împrăștiat memoria cu privire la lucrurile pe care le văzuse și, după aceea a făcut o descriere a evenimentului.

Am însoțit-o pe mama în vizita la Zurich și îmi amintesc bine cât de impresionată a fost când a văzut vechea catedrală și piața și a vorbit despre ele așa cum erau în zilele lui Zwingli.

În cei doi ani de ședere la Basel, ea a vizitat locuri în care s-au petrecut evenimente de o importanță deosebită în zilele Reformei. Acele locuri i-au înprospătat memoria cu privire la lucrurile care îi fuseseră descoperite și au condus la o dezvoltare importantă a porțiunilor din carte care tratau zilele Reformei. (...)

Cu multă stimă, al tău prieten sincer, William C. White